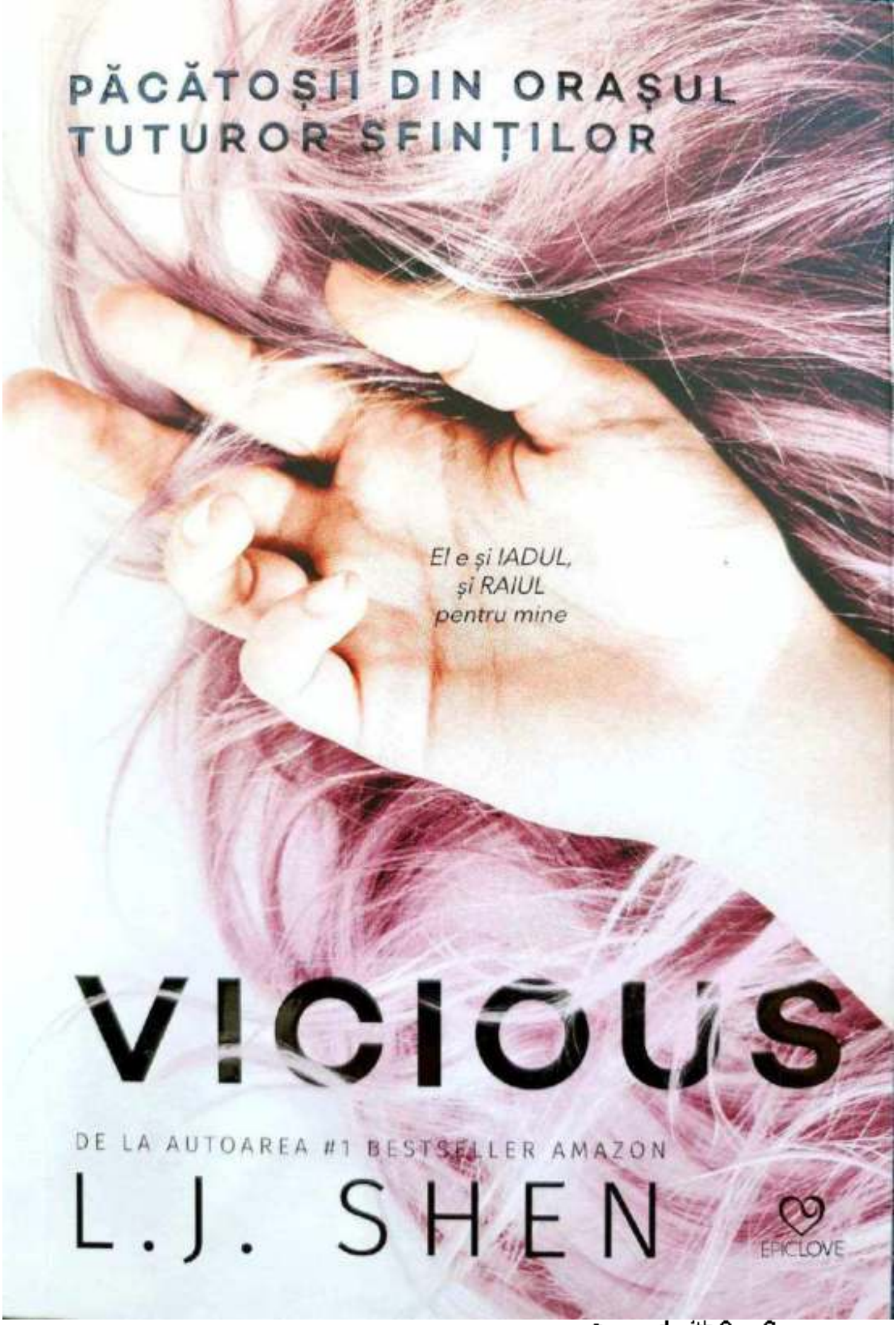

Scanned with CamScanner

PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL
TUTUROR SFINȚILOR

VICIOUS

L.J. SHEN

Scanned with CamScanner

PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL TUTUROR SFINȚILOR

Vol. 1

VICIOUS

L. J. SHEN

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2020

Scanned with CamScanner

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Cristina ARGINTARU
DTP: Simona RĂDULESCU

Vicious, L.J. Shen
Copyright © 2016. VICIOUS by L.J. Shen
The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra ediției în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA

ISBN: 978-606-8754-86-4

București, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHEN, L.J.
Vicious / L.J. Shen; trad. din lb. engleză și note de Ioana Socolescu. - București : Epica, 2020
ISBN 978-606-8754-86-4
I. Socolescu, Ioana (trad. ; note)
821.111

Scanned with CamScanner

Te iubesc cum sunt iubite doar ființele sumbre, pe ascuns,
undeva între umbră și suflet.

Pablo Neruda, *O sută de sonete de dragoste,*
Sonetul XVII

Scanned with CamScanner

Pentru Karen O'Hara și Josephine McDonnell

Scanned with CamScanner

Coloană sonoră

Bad Things — Machine Gun Kelly & Camila Cabello
With or Without You — U2
Unsteady — X Ambassadors
Fell in Love With a Girl — The White Stripes
Baby It's You — Smith
Nightcall — Kravinsky
Last Nite — The Strokes
Teardrop — Massive Attack
Superstar — Sonic Youth
Vienna — Billy Joel
Stop Crying Your Heart Out — Oasis

Scanned with CamScanner

De sute de ani, în cultura japoneză arborele de cireș are o semnificație foarte importantă. Acest copac simbolizează fragilitatea și splendoarea vieții. Ne amintește cât de frumoasă este viața — aproape copleșitor de frumoasă —, dar și cât de scurtă.

La fel ca relațiile.

Fiți înțelepți. Lăsați-vă inima să vă călăuzească, iar când găsiți pe cineva care merită orice efort, nu-l părăsiți!

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

Emilia

Odată, bunica mi-a spus că dragostea și ura sunt unul și același sentiment, trăit în împrejurări diferite. Pasiunea pe care o simți este aceeași. Suferința este aceeași. La fel și senzația aia ciudată care îți înflorește în piept, ca și cum ar da ceva în clocot. Nu am crezut-o până în ziua când l-am întâlnit pe Baron Spencer și a devenit coșmarul meu.

Apoi, coșmarul a devenit realitatea mea.

Am crezut că scăpasem de el. Ba chiar am fost atât de proastă încât am crezut că uitase că exist.

Dar când s-a întors, m-a izbit mai tare decât mi-am închipuit că e cu putință.

Și am căzut ca o piesă de domino.

Cu zece ani în urmă

Până acum, mai intrasem în vilă o singură dată: când familia mea sosise în Todos Santos[1]. Asta se întâmpla acum două luni. Am rămas pironită locului, pe aceeași podea din lemn de copac-de-fier, care nu scârțâie niciodată.

[1] „Toți sfinții" — în spaniolă, în original (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

În ziua aia, când păşcam pentru prima oară în casa uriaşă, mama mă înghiontise în coaste, întrebându-mă:

— Ştii că asta-i cea mai tare podea din lume?

Nu mi-a spus însă şi că podeaua de sub tălpile noastre aparţinea bărbatului cu cea mai împietrită inimă din lume.

Nici în ruptul capului nu puteam pricepe de ce nişte oameni putred de bogaţi ar vrea să-şi arunce banii pe aşa o casă deprimantă. Zece dormitoare. Treisprezece băi. O sală de sport şi o scară interioară spectaculoasă. Tot confortul pe care banii îl pot cumpăra... Şi toate — mai puţin terenul de tenis şi piscina lungă de douăzeci de metri — erau negre.

Îndată ce intrai pe uşile masive, cu ţinte metalice, negrul sugruma orice senzaţie plăcută. Judecând după nuanţele reci, lipsite de viaţă, şi după candelabrele uriaşe, de fier, designerul interior care lucrase aici trebuie să fi fost un vampir din Evul Mediu. Până şi podeaua era atât de întunecată încât aveam senzaţia că plutesc deasupra unui abis, cât pe ce să mă prăbuşesc în neant.

Cu toate că vila avea zece dormitoare şi în ea locuiau doar trei persoane — dintre care două abia dacă mai călcau pe aici —, soţii Spencer hotărâseră să ne găzduiască în locuinţa servitorilor, aproape de garaj. Viitorul nostru apartament era mai spaţios decât chichineaţa de şindrilă din Richmond unde stătuserăm până atunci cu chirie, dar când am aflat unde urma să locuim, nu mi-a convenit deloc.

Însă mi-am schimbat părerea în clipa în care am păşit înăuntru.

În vila familiei Spencer, totul era menit să intimideze. Casa asta era somptuoasă — şi totuşi sărăcăcioasă în atât de multe feluri! Mi-am spus: *Oamenii ăştia nu sunt fericiţi.*

Scanned with CamScanner

Mă holbam la tenișii mei — pe care desenasem floricele multicolore pentru a ascunde că erau o imitație ieftină după un model Vans original —, simțindu-mă neînsemnată chiar și înainte ca *el* să mă umilească, chiar și înainte să-l cunosc.

— Oare unde-o fi? a șoptit mama.

Așteptam amândouă în foaier. Mă înfioram auzind ecourile ce reverberau din pereții goi. Mama voia să întrebe dacă ne puteau plăti cu două zile mai devreme, fiindcă sora mea mai mică, Rosie, avea nevoie de medicamente.

— Aud niște zgomote de-acolo.

Mama mi-a arătat o ușă, în celălalt capăt al foaierului.

— Du-te să bați la ușă! Eu o să aștept în bucătărie.

— Să bat *eu*? De ce eu?

Mama mi-a aruncat o privire care mi-a trezit mustrări de conștiință și a răspuns:

— Pentru că Rosie e bolnavă, iar părinții lui sunt plecați din oraș. Tu și el sunteți de aceeași vârstă. Pe tine o să te asculte.

M-am conformat — nu de dragul mamei, ci al lui Rosie —, fără să știu care aveau să fie consecințele. Pentru ceea ce s-a întâmplat în următoarele minute, am plătit cu ultimul meu an de liceu și am fost smulsă de lângă familia mea, la optsprezece ani.

Vicious a crezut că-i aflasem secretul.

Nu era așa.

A crezut că descoperisem de ce se certa acolo, în ziua aia.

Eu habar nu aveam.

Îmi amintesc că mi-am târât picioarele până în pragul unei uși întunecate. Am ridicat o mână, gata să bat. Dar apoi am auzit o voce aspră și joasă. Mi-am închipuit că era cineva în vârstă.

— Baron, știi ce te așteaptă.

Un bărbat. Probabil fumător.

Scanned with CamScanner

— Soră-mea îmi spune că iar îi faci probleme, a adăugat necunoscutul.

Bărbatul a rostit împleticit ultimele cuvinte, după care palma lui a lovit o suprafață dură.

— Nu-ți mai permit să-ți bați joc de ea.

— Să ți-o trag!

Răsunase glasul calm al unui bărbat mai tânăr. Părea... amuzat.

— Să i-o trag și ei. Ia stai! Daryl, de-asta ai venit aici? Vrei și tu să i-o tragi soră-tii? Am vești bune: e disponibilă, dacă o plătești.

O palmă peste un obraz.

— Ia uite ce gură spurcată ai, *curvă* mică! Maică-ta ar fi fost mândră de tine.

După o tăcere scurtă, glasul mai tânăr s-a auzit din nou:

— Dacă mai zici un singur cuvânt despre mama, o să-ți dau un motiv serios să-ți pui implanturile alea dentare despre care discutai cu taică-meu.

Vocea fierbea de ură, ceea ce mi-a dat de bănuit că poate nu era chiar așa de tânăr cum credea mama.

— Să nu te mai văd la față! a zis amenințător tânărul. Acum pot să te zvânt în bătaie. De fapt, când te văd, tot timpul mă mănâncă palmele. N-am chef de rahaturile tale.

— Și de ce dracu' îți închipui că ai de ales?

Bărbatul mai vârstnic a chicotit sumbru.

Îi simțeam vocea până în măduvă, asemenea unei otrăvi care îmi fărâmița oasele.

Tânărul a răspuns printre dinți:

— N-ai auzit ce se spune? Îmi place să mă bat. Îmi place durerea, poate fiindcă datorită ei mi-e ușor să mă împac cu gândul

Scanned with CamScanner

că, într-o bună zi, o să te omor. O s-o fac, Daryl. Într-o zi, o să te ucid.

Am tras brusc aer în piept. Eram atât de șocată, încât am încremenit în loc. A răsunat o lovitură, apoi un trup s-a prăbușit la podea, dărâmând în cădere câteva obiecte.

Mă pregăteam să o rup la fugă — evident, n-ar fi trebuit să aud discuția asta —, dar m-a luat pe nepregătite. Până să mă dezmeticesc, ușa s-a deschis violent și m-am trezit nas în nas cu un băiat cam de aceeași vârstă ca mine. Am spus „băiat", dar înfățișarea lui nu avea nimic tineresc.

Bărbatul mai vârstnic stătea în spatele lui. Gâfâia, sprijinit de blatul unui birou. La picioarele lui erau împrăștiate câteva cărți. Buza de jos îi sângera.

Încăperea era o bibliotecă. De la podea până în tavan, pereții erau acoperiți cu rafturi din lemn masiv de nuc, pline de ediții cartonate. Am simțit o strângere de inimă la gândul că avea să fie prima și ultima dată când puneam piciorul aici.

— Ce dracu'?!

Băiatul fierbea. A mijit ochii la mine. Parcă aș fi fost în cătarea unei arme.

Avea șaptesprezece ani? Optsprezece? Gândul că eram de aceeași vârstă înrăutățea situația. Am lăsat capul în pământ. Obrajii îmi ardeau așa de tare, că aș fi putut incendia toată vila.

— Ai ascultat ce vorbeam?

Maxilarul lui a zvâcnit.

Am clătinat din cap cu îndârjire, deși era o minciună. Niciodată nu m-am priceput să mint. M-am împotmolit în cuvinte:

— Jur că n-am auzit nimic. Mama mea lucrează aici. O căutam.

Altă minciună.

Scanned with CamScanner

Nu fusesem niciodată fricoasă, ba dimpotrivă, eu eram mereu cea curajoasă. Dar în secunda aia, nu mă simțeam deloc așa. La urma urmei, n-aveam ce să caut în casa asta și cu siguranță n-ar fi trebuit să trag cu urechea.

Tânărul a făcut un pas în față, iar eu, unul în spate. Ochii îi erau lipsiți de viață, dar buzele lui erau roșii, cărnoase și foarte, foarte vii. *Dacă îl las, o să-mi frângă inima.* Cuvintele astea au apărut din senin în mintea mea și m-au lăsat perplexă, fiindcă n-aveau noimă. Nu mă mai îndrăgostisem până acum. Eram prea agitată ca să observ ce culoare aveau ochii lui sau cum se pieptănase. De unde și până unde să fi avut sentimente pentru tipul ăsta?

— Cum te cheamă? a întrebat, cu glas poruncitor.

Mirosea delicios. Avea o aromă condimentată și masculină: amestec de sudoare, iz înțepător de hormoni și o adiere de lenjerie curată.

Printre multe altele, mama se ocupa de spălatul rufelor.

— Mă cheamă Emilia.

Mi-am dres glasul și i-am întins o mână.

— Prietenii îmi zic Millie. Puteți să-mi spuneți și voi la fel.

În expresia lui nu se citea niciun fel de emoție.

— *Emilia*, ești terminată!

Mi-a pronunțat tărăgănat numele, maimuțărindu-mi accentul sudist. Nu a aruncat nici măcar o privire spre mâna mea întinsă. Mi-am retras-o iute. Îmi simțeam obrajii arzând de rușine.

— Te afli în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Data viitoare când mai dau peste tine în casa mea, ai face bine să ai la tine un sac pentru cadavre, fiindcă n-o să mai ieși vie de aici.

Simțeam că mă sufoc. M-am uitat la celălalt bărbat, iar el mi-a întors privirea. Clătina din cap, rânjind într-un fel care mă

Scanned with CamScanner

făcea să intru în pământ. Picături de sânge cădeau de pe buza lui pe ghetele din piele neagră. Ce căuta individul ăsta aici? Se zgâia la mine. Nu făcea nicio mișcare ca să se șteargă de sânge.

M-am răsucit pe călcâie și am fugit. Simțeam în gât un gust amar, ca de fiere.

Evident, Rosie a trebuit să se descurce săptămâna aia fără medicamente, iar părinții mei au fost plătiți exact la termen, nici măcar cu o secundă mai devreme.

Toate astea se întâmplau acum două luni.

Astăzi, nu aveam de ales. Am trecut prin bucătărie și am urcat scara interioară.

Am bătut la ușa camerei lui Vicious[1]. Dormitorul lui era la al doilea etaj, în capătul holului spațios și curbat. Scara interioară, din piatră, se afla chiar în fața ușii lui.

Nu mai fusesem niciodată în apropierea camerei sale și mi-aș fi dorit să rămân cât mai departe de ea. Din păcate, mi se furase manualul de matematică. Hoțul îmi spărsese dulăpiorul personal de la școală, îmi șterpelise toate lucrurile, lăsând în locul lor gunoaie. Când deschisesem ușa, se revărsaseră peste mine cutii goale de suc, produse de curățat și ambalaje de prezervative.

Uite încă o cale nu prea isteață — dar foarte eficientă — prin care elevilor din liceul „Tuturor Sfinților" să li se aducă aminte, din nou, că eram fiica unor servitori prost plătiți. Mă obișnuisem atât de mult să fiu tratată așa încât abia dacă am roșit. Când ochii elevilor de pe culoar s-au ațintit asupra mea, iar chicotele și râsetele batjocoritoare au început, mi-am ridicat bărbia și am pornit spre sala de clasă unde avea să se țină următoarea oră.

---

[1] În engleză, *vicious* poate avea mai multe sensuri: atât „vicios", „depravat", cât și „plin de cruzime", „nemilos", „violent" (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

Liceul era plin de păcătoși răzgâiați și de bani gata. Dacă nu te îmbrăcai și nu te purtai într-un anumit fel, erai respins. Slavă Domnului că Rosie se integra mult mai bine decât mine. Eu nu-mi găseam locul aici. La urma urmei, eram o fată cu accent sudist și haine modeste, iar Vicious Spencer, cel mai popular tip din liceu, mă ura de moarte.

Mai rău de-atât, *nu voiam* să mă integrez. Puștii ăștia nu mă impresionau. Nu erau nici amabili, nici primitori, nici măcar inteligenți. Nu aveau niciuna dintre calitățile pe care îmi place să le văd la prietenii mei.

Dar, dacă voiam să termin liceul și să scap de aici, îmi trebuia neapărat manualul.

Am bătut de trei ori la ușa de mahon a camerei lui Vicious. Strivindu-mi agitată între degete buza de jos, am încercat să respir lent și profund, dar degeaba. Pulsul care mi se zbătea înnebunit la baza gâtului nu se potolea.

Te rog să nu fii înăuntru...

Te rog să nu te porți ca un dobitoc...

Te rog...

Am auzit un zgomot ușor și tot trupul mi s-a încordat.

Chicote.

Vicious nu chicotea niciodată. La naiba! Abia dacă râdea. Până și zâmbetele lui erau rare. Mai mult ca sigur era o fată.

L-am auzit șoptind răgușit ceva indescifrabil, apoi fata a gemut. Îmi ardeau urechile. Mi-am frecat palmele de șortul din denim. Dintre toate scenariile posibile, ăsta era, de departe, cel mai rău.

El.

Cu o altă fată.

Scanned with CamScanner

O fată pe care simțeam că o uram, cu toate că nici măcar nu-i știam numele.

Deși nu avea nicio logică, mă simțeam furioasă. Absolut ridicol!

Totuși, el era acolo, iar eu aveam ceva de făcut.

L-am strigat, încercând să-mi stăpânesc neliniștea din voce:

— Vicious?

Cu toate că nu mă putea vedea, m-am îndreptat de spate.

— Sunt Millie. Scuze că vă întrerup. Voiam să te rog să-mi împrumuți manualul tău de mate. L-am pierdut pe al meu. Trebuie să mă pregătesc pentru lucrarea de mâine.

Sper că nu te-ai apucat să înveți și tu la mate, pentru lucrare, am șoptit apoi.

N-a răspuns. În schimb, am auzit o exclamație gâfâită — fata, cu siguranță —, foșnetul unor haine și zgomotul unui fermoar tras. Tras în jos, fără îndoială.

Strângând din pleoape, mi-am rezemat fruntea de lemnul rece al ușii.

Ia taurul de coarne, Millie. Calcă-ți pe mândrie! Peste câțiva ani, toate astea nu vor mai conta. Vicious și tâmpeniile lui vor fi doar o amintire, iar orașul ăsta înțesat de bogătani aroganți va fi doar o fărâmă prăfuită de trecut.

Când Josephine Spencer le-a propus să-i angajeze, părinții mei nu au ezitat. Ne-au târât pe mine și pe Rosie până în California pentru că sistemul medical și asigurările de sănătate erau mai bune aici. În plus, nici nu trebuia să plătim chirie. Mama era bucătăreasa și menajera soților Spencer, iar tata — grădinarul și omul bun la toate. Cuplul care lucrase înainte aici își dăduse demisia. Nu mă mir. Sunt convinsă că nici ai mei nu-și iubeau slujba, însă astfel de ocazii sunt rare. Mama Josephinei

Scanned with CamScanner

Spencer era prietenă cu străbătușa mea. Așa primiseră ai mei oferta de a lucra pentru soții Spencer.

Aveam de gând să plec curând de aici. Mai bine spus, îndată ce prima universitate din afara statului California către care trimiteam cerere de admitere avea să mă accepte. Dar, ca să fiu acceptată de vreo universitate, trebuia să obțin bursă.

Iar ca să fiu bursieră, aveam nevoie de note bune.

— Vicious!

L-am strigat iar, folosindu-i porecla idioată. Știam că-și ura prenumele adevărat și, dintr-un motiv care-mi rămânea necunoscut, nu voiam să-l enervez.

— Dacă-mi dai manualul, copiez repede formulele și ți-l dau înapoi. N-o să dureze mult. Te rog!

Am înghițit în sec, încercând să îndepărtez nodul de frustrare care mă îneca. Nu doar că lucrurile îmi fuseseră furate — *din nou* —, dar acum mai eram și nevoită să-i cer favoruri lui Vicious.

Chicotele s-au întețit. Tonalitatea lor ascuțită, stridentă, îmi rănea auzul. Mi-ar fi plăcut să deschid ușa și să mă năpustesc cu pumnii asupra lui.

I-am auzit geamătul de plăcere. Știam că nu avea legătură cu fata. Pur și simplu îi plăcea la nebunie să mă sâcâie. Încă de la întâlnirea noastră de acum două luni, din pragul bibliotecii, făcea tot ce putea ca să-mi aducă aminte că nu eram îndeajuns de bună.

Nu eram îndeajuns de bună pentru vila lui.

Nici pentru școala lui.

Nici pentru *orașul lui*.

Exprimarea asta nu e doar o figură de stil. Era *orașul lui*, la propriu. Baron Spencer Junior — poreclit Vicious din cauza

Scanned with CamScanner

purtării reci și nemiloase — avea să moștenească una dintre cele mai mari averi din California. Familia Spencer deținea o companie petrolieră. Jumătate din orașul Todos Santos le aparținea — laolaltă cu mallul —, la fel și trei complexuri de clădiri de birouri. Vicious avea destui bani încât să asigure traiul următoarelor zece generații de Spenceri.

Dar situația mea era total diferită.

Părinții mei lucrau ca servitori. Trebuia să muncim din greu pentru fiecare bănuț. Nici nu mă așteptam ca Vicious să înțeleagă chestia asta. Puștii ca el, pentru care părinții înființează fonduri de investiții încă de la naștere, nu înțeleg niciodată. Dar am presupus că măcar avea să pretindă că înțelegea, așa cum făcea toată lumea.

Pentru mine, educația era importantă, iar în clipa aia simțeam că nu mi se permitea să învăț.

De ce?

Pentru că niște bogătani îmi furaseră manualele.

Pentru că băiatul ăsta de bani gata refuza să-mi deschidă ușa, ca să iau cu împrumut manualul lui pentru câteva minute.

Frustrarea mă copleșea. Am izbit ușa cu palma, neluând în seamă durerea care mi-a săgetat încheietura mâinii.

— Vicious! Deschide!

Eram pe punctul să fac stânga-mprejur și să plec, chiar dacă asta însemna că trebuia să traversez tot orașul pe bicicletă, ca să iau cu împrumut manualul lui Sidney. Sidney era singura mea prietenă din liceu și singura persoană din clasa mea pe care o simpatizam.

Dar apoi am auzit chicotul lui Vicious și am știut că-și bătea joc de mine.

Scanned with CamScanner

— Îmi place să te văd în genunchi. Scumpo, imploră-mă și o să ți-l dau, mi-a zis el.

Nu vorbea cu fata din camera lui.

Mi se adresa *mie*.

Deși știam că nu e o idee bună, am simțit că o luam razna de furie. Dacă mă enervam, el câștiga.

Am țâșnit pe ușă, dând năvală în dormitorul lui, cu degetele încleștate pe clanță. O strângeam atât de tare, încât mă durea mâna.

Privirea mi-a fugit la patul uriaș și a poposit câteva clipe asupra acestuia, cât să admir fresca superbă — patru cai albi în galop, gata să se piardă în întuneric — și mobila neagră, elegantă. Patul lui părea un tron, așezat chiar în mijlocul camerei. Avea stâlpi și baldachin, dar și așternuturi din satin negru. Vicious stătea pe marginea saltelei, ținând în poală o fată pe care o știam de la ora de sport. O chema Georgia. Jumătate din viile din Carmel Valley erau ale bunicilor ei. Părul ei blond se revărsa pe umărul lui vânjos, iar bronzul ei — fără îndoială, rezultatul soarelui generos din Caraibe — contrasta perfect și superb cu pielea albă a lui Vicious.

Ochii lui de un albastru foarte închis — atât de întunecați încât păreau negri — s-au pironit în ai mei, în timp ce o săruta cu nesaț (limba lui și-a făcut apariția de câteva ori), de parcă Georgia era făcută din vată-de-zahăr. Ar fi trebuit să-mi feresc privirea, dar nu puteam. Ochii lui mă țintuiau în loc. De la ochi în jos, eram ca paralizată. Am ridicat totuși dintr-o sprânceană, ca să-i arăt că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Însă adevărul e că îmi păsa. Foarte mult.

Ba chiar atât de mult, încât în continuare mă holbam la ei fără urmă de rușine. Mă zgâiam la obrajii lui, la limba pe care o

Scanned with CamScanner

strecura în gura Georgiei. Privirea lui arzătoare, sfidătoare, o susținea pe a mea, așteptând o reacție. Îmi simțeam corpul vibrând într-un fel cu totul nou, mă lăsam vrăjită de el. Era ca o ceață dulce, pătrunzătoare. O trăire erotică, nedorită, în fața căreia mă simțeam complet neajutorată. Voiam să mă dezmeticesc, dar eram neputincioasă.

Mi-am strâns și mai tare degetele pe clanță și am înghițit în sec. Mi-am coborât privirea către mâna cu care strângea jucăuș talia fetei, în timp ce, la rândul meu, mi-am prins mijlocul cu mâna cealaltă, prin țesătura tricoului înflorat.

Ce naiba era cu mine? Mi se părea insuportabil și, în același timp, fascinant să-l privesc sărutând o altă fată.

Voiam să mă uit.

Nu voiam să mă uit.

Indiferent ce mi-aș fi dorit însă, nu-mi puteam șterge din minte scena asta.

M-am dat bătută. Am clipit și m-am uitat în altă parte. Privirea mi s-a oprit asupra unei șepci negre, inscripționată cu numele „Raiders", agățată de spătarul scaunului de birou.

— Am nevoie de manualul tău, Vicious, am insistat eu. Nu plec fără el.

— Ieși dracului de-aici, Slujnico! mi-a poruncit el, cu buzele lipite de gura Georgiei, care se hlizea.

Un ghimpe mi-a străpuns inima. Un val de gelozie mi s-a revărsat în piept. Nu puteam pricepe reacția asta fizică. Suferința. Rușinea. *Dorința* trupească arzându-mă pe dinăuntru. Îl detestam. Era dur, nemilos și plin de ură. Auzisem că mama lui murise când el avea nouă ani. Dar acum avea optsprezece, iar mama lui vitregă îl lăsa să facă tot ce dorea. Josephine părea o femeie drăguță și grijulie.

Scanned with CamScanner

Tipul nu avea niciun motiv să se poarte cu atâta cruzime, și totuși așa era cu toată lumea. Dar mai ales cu mine.

— Nu ies.

Pe dinăuntru clocoteam de furie, dar m-am străduit să par nepăsătoare.

— *Vreau. Manualul. De. Matematică.*

Am pronunțat cuvintele rar, vorbindu-i ca unui idiot. Din punctul meu de vedere, chiar era.

— Zi-mi unde-l găsesc. Când termin, ți-l las la ușă. Așa, scapi de mine repede și te poți întoarce la... activitățile tale.

Georgia se chinuia să-i desfacă fermoarul pantalonilor. Fermoarul de la spate al rochiei sale albe era deja desfăcut. A mârâit agasată și s-a desprins o clipă de pieptul lui, dându-și ochii peste cap. Buzele ei s-au strâmbat într-o grimasă de dezaprobare.

— Pe bune, Mindy?

Mă cheamă Millie, iar Georgia știa asta. M-a întrebat batjocoritor:

— Chiar n-ai altceva mai bun de făcut? Tu și Vicious nu prea jucați în aceeași ligă. Nu crezi?

Vicious mă măsura din ochi, cu un rânjet arogant. Din nefericire, era al naibii de arătos. Păr negru, lucios, cu o tunsoare la modă, scurt în părți și ceva mai lung în creștet. Ochii lui indigo, nespus de adânci, sclipeau oțelit, neîndurător. Ce anume îi oțelise nu știam. Pielea lui era atât de palidă, că părea o fantomă splendidă.

Ca pictoriță, admiram deseori silueta lui Vicious, unghiurile chipului său și structura lui osoasă proeminentă. Contururi superbe. Linii bine definite. Tipul ăsta se născuse pentru a fi pictat. Era o capodoperă a naturii.

Scanned with CamScanner

Și Georgia era conștientă de frumusețea lui. Nu cu mult timp în urmă, o auzisem vorbind despre el în vestiar, după ora de sport. Prietena ei spunea că Vicious e superb, iar Georgia dăduse prompt replica:

— Da, dar are o personalitate *urâtă*.

După o clipă de tăcere, izbucniseră amândouă în râs. Cealaltă fată trăsese concluzia:

— Cui îi pasă? Eu tot i-aș trage-o.

Nu-mi plăcea deloc să recunosc că le înțelegeam perfect.

Vicious era atât cool, cât și putred de bogat; un tip popular, care se îmbrăca și vorbea exact așa cum trebuie. În Todos Santos, era un erou desăvârșit. Conducea o mașină pe măsura statutului său — un Mercedes — și poseda aura misterioasă a unui adevărat mascul alfa. Când intra într-o încăpere, atrăgea atenția tuturor. Chiar dacă nu scotea o vorbă.

Prefăcându-mă plictisită, mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am sprijinit un șold de catul ușii. Mă uitam pe geam. Știam că ochii mi s-ar fi umplut de lacrimi dacă l-aș fi privit direct pe oricare dintre ei.

— În aceeași ligă? am întrebat-o eu, batjocoritor. Nici măcar nu jucăm la fel. Eu nu joc murdar.

— O s-o faci după ce o să te oblig, s-a răstit Vicious, fără urmă de umor în glas.

Parcă mi-ar fi smuls măruntaiele și le-ar fi azvârlit pe podeaua dormitorului.

Am clipit leneș, încercând să par indiferentă.

— Unde-i manualul? l-am întrebat, pentru a mia oară.

Probabil hotărând că mă chinuise destul pentru moment, mi-a făcut un semn scurt cu capul, arătându-mi un rucsac care zăcea sub biroul lui. Fereastra de deasupra biroului dădea spre

Scanned with CamScanner

apartamentul servitorilor, acolo unde locuiam eu, iar el putea privi direct în camera mea. Până acum, de două ori îl surprinsesem zgâindu-se la mine de acolo, și de fiecare dată mă întrebasem de ce făcea asta.

De ce? De ce? De ce?

Mă ura de moarte. Ochii lui arzători îmi pârjoleau fața ori de câte ori se uita la mine — mi-ar fi plăcut să o facă mai des. Dar, cum eram fată isteață, nu-mi îngăduiam să mă gândesc prea mult și prea des la chestiile astea.

M-am dus țintă la rucsacul lui Givenchy pe care îl purta zilnic la școală. Am pufnit zgomotos pe nas și am început să-i scotocesc printre lucruri. Îmi părea bine că stăteam cu spatele la ei. M-am străduit să nu bag în seamă gemetele și sunetul buzelor lor.

În secunda când degetele mele au atins bine cunoscutul manual de matematică, am încremenit. M-am zgâit la floarea de cireș pe care o desenasem pe cotor. Furia îmi cuprindea șira spinării, îmi alerga prin vene. Mi-am strâns pumnii. Sângele mi-a năvălit în urechi și respirația mi-a luat-o la galop.

Mi-a spart nenorocitul de dulap.

Cu degete tremurânde, am scos manualul din rucsacul lui Vicious.

— Mi-ai furat manualul?

M-am răsucit cu fața la el. Îmi simțeam fiecare mușchi al feței tensionat, ca o coardă prea întinsă.

Asta era o sfidare. O agresiune pe față. Vicious mă necăjea mereu, dar era prima oară când mă umilea în halul ăsta. Rahat! Îmi furase lucrurile și-mi umpluse dulapul cu hârtie igienică folosită și prezervative!

Privirile noastre s-au întâlnit și s-au încleștat. Vicious i-a făcut vânt Georgiei din poală, ca unui cățel dornic de afecțiune

Scanned with CamScanner

cu care se săturase să se joace. S-a ridicat. Am făcut un pas în față. Acum stăteam foarte aproape unul de celălalt, nas în nas.

— De ce-mi faci asta? am izbucnit eu, cercetându-i fața inexpresivă, încremenită.

— Fiindcă pot, mi-a trântit-o el în față, cu un rânjet menit să ascundă suferința din ochii lui.

Ce te roade, Baron Spencer?

— Pentru că e distractiv, a adăugat el, chicotind.

A azvârlit sacoul Georgiei în brațele fetei. Fără să-i arunce nici măcar o privire, i-a făcut semn să plece.

În mod clar, pentru el, fata nu era decât un instrument. Un mijloc către atingerea unui scop. Voia să mă facă să sufăr.

Și reușise.

N-ar fi trebuit să-mi pese de ce se purta așa. Ar fi trebuit să-mi fie indiferent. La urma urmei, îl uram. Îl uram atât de mult, încât mi se făcea rău fizic la gândul că-mi plăcea la nebunie cum arăta atât pe terenul de fotbal, dar și în afara lui. Mă uram pe mine însămi fiindcă eram atât de superficială, atât de neghioabă, fiindcă adoram felul în care maxilarul lui zvâcnea atunci când încerca să oprească un zâmbet. Uram faptul că era cinic și pragmatic, în vreme ce eu eram o idealistă, însă iubeam fiecare cuvânt care i se rostogolea de pe buze. Pe deasupra, detestam faptul că o dată pe săptămână, în fiecare săptămână, inima mea o lua razna pentru că îmi dădeam seama că Vicious putea fi *acela*.

Îl uram, și era evident că și el mă ura.

Îl uram, dar și mai mult o uram pe Georgia, pentru că pe ea o sărutase.

Știam foarte bine că nu mă puteam certa cu el — la urma urmei, ai mei lucrau aici —, așa că mi-am înghițit cuvintele și

Scanned with CamScanner

am plecat valvârtej, dând să ies pe ușă. Am ajuns abia până la prag; în secunda următoare, mâna lui plină de bătături s-a încleștat pe cotul meu, m-a răsucit în loc, iar eu m-am trezit izbită de pieptul lui. Mi-am înăbușit un scâncet.

— Luptă-te cu mine, Slujnico! Măcar o dată în viața ta nenorocită, apără-te!

Mi-a scuipat cuvintele astea în față, plin de venin. Nările lui fremătau ca ale unei fiare. Buzele lui erau atât de aproape... Atât de aproape... Încă umflate, după ce sărutase o altă fată. Umflate și roșii, contrastând cu pielea lui albă.

M-am smuls din strânsoare și am ridicat manualul la piept, ca pe un scut. Am ieșit în fugă din camera lui și nu m-am oprit decât când am ajuns în apartamentul servitorilor. M-am încuiat în camera mea. M-am trântit pe pat, oftând din rărunchi.

Deși nu am plâns, pentru că Vicious nu merita lacrimile mele, eram furioasă, tulburată și — recunosc — mă simțeam înfrântă.

Brusc, din camera lui a început să răsune muzica. Se auzea din ce în ce mai tare. Probabil că dăduse volumul la maximum. După câteva secunde, am recunoscut melodia: *Stop Crying Your Heart Out*. Oasis.

Peste câteva minute, s-a auzit motorul mașinii Georgiei. Avea un Camaro roșu, cu transmisie automată. Vicious o lua mereu peste picior fiindcă, așa cum zicea chiar el: *Cine dracu' ar cumpăra un Camaro cu cutie automată?* Mașina a țâșnit pe aleea cu trei benzi a vilei. Probabil că Georgia fierbea de furie.

Vicious chiar era crud. Ce păcat că ura pe care o simțeam pentru el era întinată de o pojghiță subțire de ceva care aducea a iubire! Mi-am promis să o sparg, să o fac fărâme și să las ura aia pură să se dezlănțuie, înainte ca el să ajungă la inima mea. Am jurat: *Tipul ăsta n-o să mă înfrângă niciodată.*

Scanned with CamScanner

Capitolul 2

VICIOUS

Cu zece ani în urmă

La mine acasă, în fiecare weekend se întâmplau aceleași chestii. În ziua aia, am dat o petrecere și nici măcar nu m-am obosit să ies din camera de *gaming*, ca să ard gazul cu cretinii pe care îi invitasem.

Știam foarte bine că dincolo de ușa asta se dezlănțuise haosul: fetele țipau și se hlizeau în piscina din spatele casei; cascadele artificiale se revărsau în umbra arcadelor în stil grecesc; sunetul scos de trupuri dezgolite și ude, trântindu-se pe saltelele gonflabile; gemetele cuplurilor care și-o trăgeau în camerele din apropiere; bârfa răutăcioasă a grupulețelor de la parter, tolănite pe canapele.

Auzeam muzică — o melodie a celor de la Limp Bizkit. Cine mama dracului avea tupeul să pună la petrecerea mea o melodie a rataților ăstora?

Dacă voiam, aș fi putut auzi și celelalte zgomote. Dar nu *ascultam*. Stăteam tolănit în fotoliul meu Wing Lounge, în fața televizorului, cu picioarele larg depărtate. Fumam o țigară cu marijuana și mă uitam la un *anime* porno.

Scanned with CamScanner

În dreapta aveam o bere neatinsă.

O gagică stătea în genunchi, pe covor, lângă fotoliul meu. Îmi masa coapsele. Nici de ea nu mă atinsesem.

— Vicious... a susurat ea.

Degetele ei se apropiau tot mai mult de prohabul pantalonilor mei.

S-a ridicat încet și mi s-a urcat în poală.

O gagică bronzată, o anonimă, cu păr castaniu, îmbrăcată într-o rochie care țipa „Trage-mi-o!". Arăta ca o Alicia sau, poate, ca o Lucia. Primăvara trecută încercase, fără succes, să fie admisă în echipa majoretelor. Probabil că, venind la petrecerea asta, simțea pentru prima oară ce înseamnă să fii popular. Să se culce cu mine sau cu oricare alt tip de aici i-ar fi adus repede statutul de vedetă în liceul nostru.

Tocmai de asta mă lăsa rece.

— Camera ta de *gaming* e beton, dar n-ai vrea să mergem într-un loc mai liniștit? mi-a propus ea.

Am scuturat ușor țigara. Scrumul s-a desprins și a căzut, aidoma unui fulg murdar de zăpadă, în scrumiera de pe brațul fotoliului. Mi-am simțit maxilarul zvâcnind.

— Nu.

— Dar te plac.

Pe dracu'! Nimeni nu mă plăcea, și pe bună dreptate.

— Nu caut o relație, i-am spus eu.

— Normal! Știam asta, prostuțule. Chiar și-așa, n-ar fi rău să ne distrăm puțin.

A izbucnit într-un hohot de râs neplăcut. O uram fiindcă se dădea de ceasul morții să mă impresioneze.

Respectul de sine era o calitate pe care o apreciam.

Scanned with CamScanner

M-am gândit la oferta ei. Sigur, aș fi putut să o las să mi-o sugă, dar nu m-am lăsat păcălit de așa-zisa ei indiferență. Toate tipele vor mai mult.

— Ar trebui s-o ștergi de-aici, i-am zis eu, pentru prima și ultima dată.

Doar nu eram taică-su. Nu eu trebuia să o avertizez despre tipii de teapa mea.

Gagica a făcut bot. Mi-a înlănțuit gâtul cu brațele și s-a tras ceva mai sus, pe coapsa mea. Și-a lipit decolteul adânc de pieptul meu. Hotărârea era limpede în ochii ei.

— N-am de gând să plec de aici fără unul dintre voi! mi-a declarat ea.

Mi-am arcuit o sprânceană și am suflat fumul pe nări. Eram mort de plictiseală.

— Atunci, încearcă-ți norocul cu Trent sau cu Dean, scumpo, fiindcă n-am de gând să ți-o trag în seara asta.

Alicia-Lucia s-a ridicat. În sfârșit, pricepuse. Unduindu-și șoldurile, s-a dus la bar, afișând un zâmbet forțat, care se destrăma cu fiecare pas pe care-l făcea pe tocurile ei înalte. Și-a pregătit un cocktail, fără să se uite ce fel de alcool își turna în pahar. A cercetat camera cu ochi strălucitori, încercând să ghicească oare care dintre prietenii mei — ni se spunea Cei Patru *HotHoles*[1] din liceul „Tuturor Sfinților" — avea să fie biletul ei către celebritate.

Trent zăcea prăvălit într-o rână, în dreapta mea, pe canapea. O gagică necunoscută îl călărea, cu bluza coborâtă până în talie. Sânii i se zbăteau aproape comic. Trent a dus sticla de bere la gură. Își butona telefonul, plictisit. Dean și Jaime stăteau pe o canapea cu două locuri, de cealaltă parte a camerei, certându-se

[1] *Hothole* — bărbat foarte atractiv fizic, dar cu un comportament reprobabil (*n. t.*)

Scanned with CamScanner

cu privire la meciul de fotbal de săptămâna viitoare. Nu se atinseseră de fetele pe care le chemasem în cameră.

Îl înțelegeam pe Jaime: era obsedat de domnișoara Greene, profesoara noastră de engleză. Nu-mi plăcea noua lui pasiune de căcat, dar nici n-aveam de gând să-i zic ceva despre asta. Dar care era problema lui Dean? De ce nu punea laba pe vreo tipă și nu trecea la treabă, ca de obicei?

— Hei, Dean, unde ți-e gagica din seara asta? l-a întrebat Trent, citindu-mi parcă gândurile.

Trent căuta prin *playlist*-ul din iPod. Părea absolut lipsit de interes față de tipa care i-o trăgea.

Înainte ca Dean să-i răspundă, Trent a împins-o deoparte pe fata care îl călărea, bătând-o ușurel pe creștet. Fata s-a prăvălit pe canapea, cu gura întredeschisă — pe jumătate de plăcere, pe jumătate de uimire.

— Îmi pare rău, dar nu pot în seara asta. E din cauza ghipsului.

Trent a arătat cu sticla de bere spre glezna lui luxată și i-a zâmbit tipei, în chip de scuze.

Dintre *HotHoles*, Trent era cel mai de treabă.

Asta e tot ce trebuia lumea să știe despre noi.

Ironia e că Trent avea cele mai multe motive să fie ranchiunos. Intrase în rahat, lucru de care era perfect conștient. Dacă nu juca fotbal, n-avea să fie admis la vreo facultate. Avea note jalnice, iar părinții lui abia dacă reușeau să strângă bani de chirie, darămite să mai plătească și pentru educația lui. Faptul că se rănise însemna că avea să rămână în California de Sud, să-și ia o slujbă, vreo muncă de jos — dacă avea noroc — și să se piardă în cartierul lui sărăcăcios, după ce petrecuse patru ani cu noi, puștii de bani gata din Todos Santos.

Scanned with CamScanner

— Nu-mi trebuie, frate! a răspuns Dean, după care s-a răsucit iar către Jaime și a continuat discuția: Așa! Cum ziceam, nu vreau să-ți distragă nimic atenția pe teren. M-ai auzit?

Dean zâmbea relaxat, dar faptul că bătea din picior îi trăda agitația.

În clipa aia, în spatele meu, ușa s-a deschis. Cineva a intrat fără să bată. Toată lumea știa că accesul în încăperea asta era limitat. Ăsta era spațiul nostru privat de dezmăț. Regulile erau cât se poate de clare. Dacă nu te invita nimeni aici, nu intrai.

Fetele din cameră se holbau la ușă, dar eu îmi fumam în continuare țigara, dorindu-mi ca Alicia-Lucia să-și miște naibii fundul de la bar. Voiam o bere nedesfăcută și n-aveam chef să stau la taclale cu ea.

— Uau! Bună! a exclamat Dean, după care i-a făcut cu mâna musafirului nepoftit.

Aș fi jurat că idiotul ăla zâmbea cu tot corpul.

Jaime a dat scurt din cap, în semn de salut, s-a ridicat brusc în capul oaselor și mi-a aruncat o privire pe care, fiindcă eram prea drogat, nu am înțeles-o. Trent a întors capul și a mormăit un salut. L-am prevenit pe necunoscut:

— Dacă vrei să rămâi, sper că ai adus o nenorocită de pizza și că ai o păsărică aurită!

Am strâns din dinți și, într-un sfârșit, m-am răsucit spre ușă.

— Sal'tare!

Când i-am auzit vocea, în pieptul meu s-a petrecut ceva ciudat.

Emilia. Fiica slujnicei. *Ce caută aici?* Înainte, când dădeam petreceri, nu ieșea din apartamentul servitorilor. Pe deasupra, nu-mi mai aruncase nici măcar o privire de săptămâna trecută, când fugise din camera mea după ce-și recuperase manualul.

— Cine ți-a dat voie să intri aici, Slujnico?

Scanned with CamScanner

Am tras adânc din țigară, suflând apoi în aer un nor de fum înțepător și dulceag. Mi-am răsucit fotoliul spre ea.

Ochii ei albaștri s-au oprit o clipă asupra mea, apoi s-au îndreptat spre cineva aflat în spatele meu. Buzele ei au schițat un zâmbet timid. Zgomotele petrecerii s-au estompat brusc. În fața ochilor nu vedeam decât fața ei.

— Bună, Dean! a spus ea.

Și-a coborât apoi ochii spre tenișii ei Vans.

Își împletise părul de culoarea caramelului într-o coadă care i se odihnea pe umăr. Purta jeanși largi, cu croială dreaptă, și un tricou inscripționat cu „Daria". Peste el își trăsese un pulover portocaliu de lână, total neasortat. Avea un simț al modei oribil și pueril. Pe dosul unei mâini se vedea încă o floare de cireș, pe care și-o desenase la ora de literatură engleză. Cum de era atât de sexy? N-avea importanță, o uram oricum. Și totuși, eforturile pe care le făcea ca să nu pară sexy, dar și faptul că ea chiar era sexy îmi provocau o ditamai erecția de fiecare dată când o vedeam.

L-am privit pe Dean. Și el îi zâmbea. Râjetul lui caraghios parcă cerea un pumn în gură.

Ce. Mama. Dracului?

— Voi doi v-o trageți? l-a întrebat Jaime nonșalant, pocnind un balon din gumă și ciufulind cu o mână părul blond al lui Dean.

Eu n-aș fi pus niciodată întrebarea asta. Pe Jaime îl durea în cot de răspuns, dar știa că pe mine mă interesa să aflu.

— Tipule, pe bune!

După ce l-a apostrofat pe Jaime, Dean s-a ridicat și l-a pocnit peste ceafă. Deodată, se purta de parcă ar fi fost un tip de treabă. Îl cunoșteam foarte bine. Știam că nu era deloc așa. Și-o trăsese cu nenumărate tipe, chiar pe canapeaua de pe care tocmai

Scanned with CamScanner

se ridicase. Noi patru nu eram băieți buni. Niciunul dintre noi nu avea stofă de iubit — orice ar însemna asta — și nu ne străduiam să o ascundem. În afară de Jaime, care o luase razna și încerca să pună la punct un plan ca să o cucerească pe domnișoara Greene, monogamia nu era înscrisă în genele noastre.

Numai și numai din cauza asta mi se făcea greață la gândul că Dean și Slujnica puteau fi un cuplu. Aveam destule rahaturi pe cap. Nu voiam să fiu de față când Dean avea să-i frângă inima, în casa mea. Nu voiam să văd sufletul Slujnicei sfărâmat pe *podeaua mea*. În plus, oricât de mult o antipatizam... nu se cădea să o distrugem noi. Era doar o fată simplă, din Virginia, cu un zâmbet uriaș și accent enervant. Personalitatea ei era ca o afurisită de melodie de-a lui Michael Bublé. Senină și modestă. Pe bune, fata asta mi-a zâmbit chiar și când m-a surprins holbându-mă, ca un dubios nenorocit, în dormitorul ei din apartamentul servitorilor.

Cât de proastă putea să fie?!

Nu ea era de vină că o uram. Nici că trăsese cu urechea la discuția mea cu Daryl, acum câteva săptămâni. Nici că semăna atât de mult cu Jo, mama mea vitregă.

— Mă bucur c-ai putut să vii, i-a spus Dean. Scuze că a trebuit să intri aici. Nu mi-am dat seama cât de târziu e. Ăsta nu-i un loc demn de o domnișoară, a glumit el, luându-și geaca de pe brațul canapelei tapițate cu piele neagră și grăbind pasul spre ușă.

A cuprins umerii Slujnicei cu brațul, iar pleoapa mea strângă a zvâcnit.

Dean i-a petrecut apoi după ureche o șuviță de păr desprinsă din coadă, iar eu am strâns din dinți.

Scanned with CamScanner

— Sper că ți-e foame. Știu un restaurant grozav cu fructe de mare, aproape de debarcader.

Ea a zâmbit larg.

— Super! Abia aștept.

Dean a râs, iar eu mi-am simțit nările fremătând.

Pe urmă au plecat.

Să fiu al naibii! Au plecat.

Mi-am strecurat țigara în colțul gurii și m-am răsucit iar, cu tot cu fotoliu. În cameră nu se auzea nici musca. Toți erau cu ochii pe mine, așteptând instrucțiuni. De ce mama dracului aveau mutrele astea de înmormântare?

— Hei, tu!

Am întins un deget către tipa căreia Trent îi făcuse vânt adineauri. Își aranja părul la oglindă, lângă sistemul meu de *gaming*. Mi-am bătut ușor poala cu palma.

— Fă-te-ncoace! Adu-ți și prietena.

Mi-am pironit ochii asupra celeilalte gagici. O expediasem cu doar câteva minute în urmă. Ce bine că nu plecase!

Ținând câte o fată pe fiecare picior, am tras din țigară. Am înșfăcat-o de păr pe prima gagică, i-am apropiat fața de a mea și mi-am lipit gura de a ei. I-am suflat fumul în gură, iar ea l-a sorbit, cu un geamăt de încântare.

— Dă-l mai departe! am îndemnat-o eu.

Îmi simțeam ochii grei. I-am prins nările cu două degete. Ea mi-a zâmbit și a sărutat-o pe cealaltă fată, strecurându-i fumul în gură.

Trent și Jaime mă priveau.

— Probabil că doar și-o trag, a încercat Trent să mă consoleze, frecându-și cu palma țeasta rasă. E prima dată când aud de rahatul ăsta. Doar îl cunoști pe Dean: poate să țină un secret așa

Scanned with CamScanner

cum aș putea eu să-mi țin pantalonii pe mine, la o petrecere în Vila Playboy.

— Exact! a întărit Jaime. Doar vorbim despre Dean, omule. N-a avut o iubită pe bune în viața lui. N-a avut *nimic* pe bune.

S-a ridicat și s-a îmbrăcat cu geaca lui de piele bleumarin.

— Tre' s-o șterg, ne-a anunțat Jaime.

Bineînțeles! Avea treabă. Se ducea acasă, să se dea drept vreun ratat pe un site de *dating* și să schimbe mesaje toată seara cu domnișoara Greene. Dacă nu l-aș fi văzut dezbrăcat, în vestiar, aș fi putut jura că n-avea deloc sculă.

— Dar — a adăugat el — nu despica firul în patru! Dean sigur n-are de gând să se cumințească. La urma urmei, el o să se ducă la facultate la New York, iar tu o să rămâi aici, cu ea. N-a fost acceptată la nicio facultate, nu?

Mda.

Pe deasupra, deocamdată Slujnica nu înhățase nicio bursă. Știam asta pentru că împărțeam aceeași cutie poștală, iar eu îmi băgam nasul printre plicurile ei, ca să aflu încotro urma să se îndrepte micuța Emilia LeBlanc. Până acum, spre disperarea ei, părea că avea să rămână în orașul ăsta.

Eu mă duceam la o facultate de rahat din Los Angeles, la câteva ore distanță, iar ea rămânea aici. Aveam de gând să mă întorc acasă în weekend, din două în două săptămâni, și să o găsesc aici. Îngrijindu-mă.

Slujindu-mă.

Invidiindu-mă.

Avea să rămână, în continuare, mică și neînsemnată. Fără educație și perspective. Și, mai presus de toate, *a mea.*

— Și ce? Mă doare-n cot! am declarat eu.

Scanned with CamScanner

Am izbucnit în râs și am apucat zdravăn fesele fetelor, strângând între degete carnea lor moale. Le-am împins una către cealaltă.

— Linge-i sânii! i-am poruncit unei fete, pe un ton plat.

S-a conformat. Tipele astea se lăsau așa de ușor convinse încât mai că mă deprima.

— Așa! Unde rămăsesem? i-am întrebat pe prietenii mei.

Limbile fetelor se războiau. Cerșeau atenția mea ca doi câini bătându-se pe viață și pe moarte, într-o luptă ilegală. Nu mă stârneau absolut deloc. Normal că le purtam pică din cauza asta.

— Unde ai rămas tu? Iisuse! Aparent, într-o stare de negare, a comentat dezaprobator Jaime, pășind spre ușă.

Înainte de a ieși, l-a prins pe Trent de umăr și i-a zis:

— Ai grijă ca fetele alea să nu facă vreo tâmpenie!

— Adică să nu și-o tragă cu ăsta? a glumit Trent, arătând spre mine.

M-am uitat urât la el, dar lui nici că-i păsa. Era un puști dintr-un cartier dur. Nu se temea de nimic, cu atât mai puțin de o secătură ca mine.

Furia clocotea în mine. Curând, avea să se reverse.

Cei trei prieteni ai mei aveau impresia că mă cunoșteau foarte bine. Erau convinși că o voiam pe Emilia LeBlanc.

I-am anunțat:

— Să-mi bag! Mă duc la piscină!

M-am ridicat brusc. Fetele au căzut grămadă pe brațele fotoliului, cu un zgomot înfundat. Una a scâncit, iar cealaltă a izbucnit, supărată:

— Ce naiba?!

— Nu mă simt prea bine. E de la iarbă... le-am îndrugat eu o scuză jalnică.

Scanned with CamScanner

Fata care mai adineauri îl călărise pe Trent mi-a zâmbit înțelegătoare.

— Se mai întâmplă.

Îmi venea să-i snopesc pe tații gagicilor ăstora la fel de mult cum voiam să-l rup în bătaie pe Daryl. Mă scârbea cum se ofereau pe tavă fetele astea.

— O să mă suni? m-a întrebat rugător Alicia-Lucia, trăgându-mă de tricou.

În ochi avea o sclipire de speranță.

Am măsurat-o din priviri. Arăta bine, dar nu așa de bine cum credea ea. Pe de altă parte, voia să placă, deci probabil că nu ar fi fost rău să i-o trag.

Doar o avertizasem.

Refuzase să asculte.

Iar eu nu eram un tip de treabă.

— Înregistrează-ți numărul în mobilul lui Trent.

I-am întors spatele și am ieșit.

În hol, lumea se dădea la o parte ca să îmi facă loc, lipindu-se de pereți, zâmbindu-mi și ridicând paharele roșii, de unică folosință, în semn de salut. Se gudurau de parcă eram afurisitul de papă. Pentru ei, chiar eram un papă. Ăsta era regatul meu. Oamenii se dădeau în vânt după răutatea și cruzimea mea. Asta îmi plăcea aici și de asta îmi ziceam că n-aveam să părăsesc niciodată California. Adoram toate chestiile urâte care înfloreau aici și pe care alții le detestau: mincinoșii, prefăcuții, măștile, artificialitatea. Îmi plăcea la nebunie că le păsa doar de ce ai în portofel, nu în piept. Că îi impresionau mașinile scumpe și replicile de doi bani. La naiba! Îmi plăceau până și cutremurele californiene și shake-urile alea scârboase, din legume!

Scanned with CamScanner

Orașul ăsta, pe care îl uram, era căminul meu, iar casa asta era terenul meu de joacă.

Răsunau murmure din toate părțile. De regulă, nu îmi fericeam supușii cu prezența mea, dar când apăream printre ei, știau foarte bine care era motivul. Avea să se întâmple ceva urât în noaptea asta. Însuflețirea și nerăbdarea pluteau în aer.

Fell in Love With a Girl, melodia celor de la White Stripes, bubuia în hol, izbindu-se de pereții întunecați.

Nu mă uitam la nimeni. Pur și simplu priveam înainte. Mi-am croit drum printre ei, iar când am ajuns la ușa beciului care se întindea sub bucătărie, am intrat. Ușa s-a închis în urma mea. Aici era liniște și întuneric, exact ca înăuntrul meu. M-am rezemat de ușă, strângând din pleoape, și am inspirat aerul umed.

Marijuana pe care o adusese Dean chiar *era* al dracului de tare! Nu glumisem când spusesem că nu mă simțeam bine din cauza ei.

Am înaintat în beci. În mintea mea, trântisem o ușă imaginară în nasul lumii. În nasul lui Daryl Ryler, al Josephinei, chiar și în nasul unor oameni nu chiar așa de răi, precum tata și Emilia. Mi-am plimbat degetele peste armele montate pe perete. Le colecționasem de-a lungul anilor. Ranga, cuțitul, bâta de baseball, biciul de piele. M-a fulgerat gândul că, într-o bună zi — cât mai curând, speram eu —, puteam să renunț la colecția asta. N-o folosisem niciodată, dar îmi era utilă fiindcă îmi inspira un sentiment de siguranță; dat fiind că aveam toate armele astea, Daryl mă lăsase în pace.

Aveam nevoie de o bătaie corp la corp, de o luptă lentă. Tânjeam după o durere arzătoare, ivită din senin.

Pe scurt, o căutam cu lumânarea.

Scanned with CamScanner

Am urcat treptele și am ieșit din beci cu mâna goală. M-am îndreptat spre piscina exterioară și m-am oprit la marginea bazinului. În lumina lunii, mi-am văzut reflexia în oglinda limpede a apei. Piscina gemea de băieți în șorturi de înot și de fete în bikini de firmă. Ochii mei au cercetat mulțimea, căutându-l pe Dean. Cu el voiam să mă bat. Voiam să-i rup mutra aia arogantă, de băiat cumsecade. Însă știam că plecase împreună cu Slujnica. În plus, regulile sunt reguli. Nici măcar eu nu le puteam încălca. În secunda când mi-am făcut apariția aici, cu mânecile suflecate până la umeri, am lansat o invitație la luptă pentru oricine dorea să se bată cu mine. Nu alesesem pe nimeni anume. Doritorii trebuiau să se anunțe. Ca să ne omorâm timpul, în liceul „Tuturor Sfinților" jucam un joc periculos. Se numea *Provocare*.

Jocul era cinstit.

Și brutal.

Mai presus de toate, *Provocarea* îmi amorțea durerea și oferea o justificare pentru cicatricele care îmi acopereau pielea.

Nu m-a mirat să îl aud pe Trent descotorosindu-se de ghips, în spatele meu. Știa cât de dus cu pluta eram și nu voia ca situația să o ia razna în seara asta.

— Dacă nu-i zici lui Dean să-i dea tipei papucii, o să-i zic eu, m-a prevenit el.

Am clătinat din cap, cu un hohot batjocoritor.

— Poa' să facă ce vor mușchii lui! Dacă vrea să i-o tragă țărăncii, n-are decât!

— Vicious...

În glasul lui a răsunat un avertisment.

M-am întors cu fața la el și l-am cântărit din ochi. Pielea lui ciocolatie lucea în lumina lunii. Îl uram pentru că putea să își

Scanned with CamScanner

facă de cap fără să se implice emoțional. Să mi-o trag cu gagici necunoscute începea să mă plictisească. Și nici măcar nu împlinisem optsprezece ani!

— Faza cu tipa asta o să ne bage pe toți într-un rahat cât casa, a zis Trent.

Apoi și-a scos tricoul, dându-și la iveală bustul uriaș, plin de mușchi. Ticălosul era bine făcut.

Ca de obicei, nu mi-am scos tricoul. Ceilalți ne priveau cu lăcomie. Nu dădusem niciodată doi bani pe cretinii ăștia. Voiau să-și umple viețile lipsite de noimă, voiau un subiect de discuție, iar eu aveam să le îndeplinesc dorința.

Am strâns mâna dreaptă pumn și mi-am înclinat capul într-o parte.

— Vai, ce drăguț! Deci ții la mine. Sunt al dracului de emoționat, T-Rex.

Mi-am strâns în pumn tricoul negru, chiar deasupra inimii, luându-l în râs cu un zâmbet fals.

Georgia și grupul ei retardat ne priveau fără să clipească. Așteptau clipa în care monstrul pe care îl adăposteam în mine avea să se năpustească asupra unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei. Am pășit pe lângă Trent, atingându-l cu umărul în trecere. Mă îndreptam către terenul de tenis, unde ne desfășuram luptele în majoritatea weekendurilor. Era mare, izolat și îndeajuns de spațios încât să cuprindă toți spectatorii.

— Rexroth, dă tot ce ai mai rău în tine! am mârâit.

Făceam eforturi să mă calmez. Îmi tot repetam că Trent și Jaime aveau dreptate: Dean avea o simplă aventură cu Slujnica. Mă așteptam să se despartă înainte de sfârșitul lunii. El urma să-i dea papucii, fără să se atingă de virginitatea ei, speram eu.

Scanned with CamScanner

Plină de suferință și de furie, tipa avea să caute sprijin. Urma să fie vulnerabilă, nesigură și dornică de răzbunare.

Și atunci aveam să lovesc.

Atunci urma să-i arăt că nu era nimic mai mult decât un bun care îmi aparținea.

— Hai odată, T.! Mișcă-ți fundul ăla invalid pe teren! Și vezi să nu sângerezi pe iarba mea!

Scanned with CamScanner

Capitolul 3

Emilia

În prezent

— Dobitocule, ai grijă pe unde mergi! am țipat către șofer.

Așteptam pe trotuar, lângă clădirea modernă de birouri din Upper East Side[1].

Pata de noroi apărută pe rochia mea cu talie înaltă, în stil marinăresc — un model cu mici fețe zâmbitoare —, se lățea rapid. Țineam mobilul între ureche și umăr, înăbușindu-mi un urlet de frustrare. Eram udă leoarcă, înfometată, obosită și așteptam cu disperare ca semaforul pentru pietoni să se facă verde. Colac peste pupăză, mai și întârziasem la muncă. Trebuia să-mi încep tura la McCoy.

Zgomotul infernal al traficului aglomerat de vineri seara îmi invada auzul. Dacă vrei să traversezi pe roșu în New York, trebuie să ții cont de un lucru: și taximetriștii de aici sunt tot newyorkezi, deci nu-i deranjează să dea cu mașina peste tine.

Și nici să te ude din cap până-n picioare.

— Millie, ce naiba se-ntâmplă?!

[1] Cartier din districtul Manhattan, unul dintre cele mai luxoase cartiere din New York (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

Am auzit tusea lui Rosie în telefon. Parcă era un cățel astmatic. Soră-mea nu coborâse din pat toată ziua.

Dacă nu aș fi știut motivul, aș fi invidiat-o.

— Un taximetrist m-a stropit dinadins, i-am explicat eu.

— Nu te ambala!

Am auzit-o foindu-se în pat și gemând.

— Mai zi-mi o dată ce ți-au spus.

Semaforul s-a făcut verde. M-am înghesuit în jungla newyorkeză a pietonilor grăbiți să ajungă pe cealaltă parte a străzii. Toată lumea își ferea capetele, trecând pe sub schele. Picioarele mele încălțate în pantofi cu toc țipau de durere. Am iuțit pasul pe lângă vânzători ambulanți și oameni înveșmântați în paltoane, rugându-mă din toată inima să ajung la McCoy înainte ca angajații barului să termine de mâncat prânzul. Voiam să înghit și eu ceva.

— Mi-au zis că, deși se bucură că mă interesează industria *advertising*-ului, ei mă plătesc să fac cafea și să îndosariez hârtii, nu să fac propuneri în ședințele de creație sau să împărtășesc ideile mele echipei de design, în timpul pauzei de prânz. Au mai spus că sunt supracalificată pentru postul de asistentă personală, dar că deocamdată nu au disponibil niciun post de stagiar pe partea de creație. Cică se străduiesc să mai taie din... „grăsime", ca să facă economii. Se pare că nu sunt altceva decât grăsime pentru ei.

Am izbucnit într-un hohot plin de amărăciune. Ce ironie! În viața mea nu fusesem atât de slabă ca acum.

— Așa că m-au dat afară.

Am expirat prelung. Răsuflarea mea s-a condensat într-un norișor alb. Iernile newyorkeze sunt așa de friguroase, încât mai că-ți dorești să poți merge la serviciu înfășurat într-o pătură.

Scanned with CamScanner

Ar fi trebuit să ne mutăm înapoi în Sud. Ar fi fost destul de departe de California. Pe deasupra, acolo chiria ar fi fost mult mai mică.

— Deci acum ai doar slujba de la McCoy? m-a întrebat Rosie.

Venise rândul ei să ofteze. Plămânii ei scoteau ún sunet ciudat, iar glasul îi era plin de îngrijorare.

N-o puteam învinovăți pentru reacția asta. Momentan, lucram ca să putem supraviețui. Ca asistentă personală, nu câștigam cine știe ce, dar — la dracu'! — aveam nevoie de ambele slujbe. Cu medicamentele pe care trebuia să le cumpărăm pentru Rosie, abia dacă o duceam de azi pe mâine.

Am grăbit pasul pe strada aglomerată și m-am străduit să o liniștesc:

— Nu-ți face griji! Doar suntem la New York. Dai de slujbe la tot pasul. Nici nu știi de unde sare iepurele. O să găsesc repede alta.

Ba pe dracu'!

— Hei, nu vreau să-mi pierd și slujba de noapte, i-am zis soră-mii, gata să închei convorbirea. Deja am întârziat trei minute. Te iubesc. Pa!

Am închis telefonul și m-am oprit la alt semafor, agitată. În fața mea, o mare de oameni aștepta să traverseze. Nu-mi permiteam să fiu dată afară și de la McCoy, barul din centru unde lucram. Pur și simplu, *nu-mi permiteam*. Am privit în stânga și în dreapta, iar ochii mi s-au oprit asupra unei străduțe întunecate, înghesuită între două clădiri. O scurtătură. *N-o lua pe acolo*, mi-a șoptit o voce din mintea mea.

Eram în întârziere.

Tocmai fusesem concediată de la slujba de zi.

Rosie se îmbolnăvise iar.

Scanned with CamScanner

Și trebuia să plătesc chiria.

O iau pe acolo. N-o să dureze mult.

Am rupt-o la fugă. De fiecare dată când tocurile mele înalte izbeau asfaltul, îmi simțeam coloana vertebrală vibrând. Vântul rece îmi lovea obrajii, iar rafalele usturau asemenea unor lovituri de bici. Alergam atât de repede, încât abia după câteva secunde mi-am dat seama că-mi înșfăcase cineva bareta genții în stil poștaș, pe care mi-o petrecusem pe un umăr. Am căzut în fund. Asfaltul era rece și ud. Aterizasem chiar pe noadă.

Nici măcar n-am avut timp să simt șoc sau furie. Am înșfăcat geanta, strângând-o la piept, și l-am privit pe făptaș. Era un puști. Mai precis, un adolescent cu fața acoperită de o puzderie de coșuri iritate. Înalt, deșirat și probabil tot atât de înfometat ca mine. Dar trebuia să am grijă de poșeta *mea*, de lucrurile *mele*. New Yorkul era o junglă de asfalt. Știam că, uneori, trebuie să fii dur dacă vrei să supraviețuiești. Mai rău și mai dur decât cei care se poartă urât cu tine.

Am strecurat o mână în poșetă, scotocind după sprayul paralizant. Voiam doar să-l sperii. Trebuia să-i dau o lecție. Puștiul a smucit iar bareta, iar eu am strâns și mai tare geanta la piept. Degetele mele au găsit în sfârșit recipientul rece al sprayului. L-am scos și l-am îndreptat spre ochii lui.

— Pleacă sau ți-l pulverizez în față! l-am avertizat, cu voce tremurătoare. Părerea mea e că nu merită, dar tu hotărăști.

Brațul lui s-a repezit spre mine, iar eu am apăsat atomizorul. Puștiul mi-a răsucit încheietura, iar jetul sprayului l-a ratat cu câțiva centimetri. M-a plesnit apoi în frunte cu dosul palmei și m-a îmbrâncit. Lovitura mă ameți se. Totul s-a întunecat când mi-am pierdut cunoștința pentru câteva clipe.

Într-un fel, nici nu prea îmi doream să mă trezesc.

Scanned with CamScanner

Când vederea mi s-a limpezit, am observat că nu mai aveam poșeta. Telefonul, portofelul, permisul de conducere, banii — cei două sute de dolari pe care îi datoram proprietarului, pentru chirie — dispăruseră.

M-am ridicat. Asfaltul murdar îmi zgâria palmele. Tocul unuia dintre pantofii mei ieftini se rupsese. L-am luat de jos. Am privit silueta care se îndepărta în fugă cu tot cu poșeta mea. Am fluturat către el tocul rupt și am făcut ceva ce nu-mi stătea în fire absolut deloc. Pentru prima dată după ani de zile, am înjurat cu *voce tare*.

— Știi ce? Ia mai *du-te dracului*!

În vreme ce șchiopătam spre bar, gâtul mă ustura din cauza țipetelor. Nu avea rost să vărs lacrimi, dar chiar îmi plângeam de milă. Fusesem concediată și jefuită, în aceeași zi. Plănuiam să dau pe gât câteva shoturi când Greg, șeful meu, avea să se uite în altă parte.

După douăzeci de minute, am ajuns la McCoy. Singura fărâmă de consolare era că patronul morocănos încă nu sosise, deci nu riscam să fiu concediată pentru a doua oară pe ziua de azi.

Eu și managerul barului, Rachelle, eram prietene. Îmi cunoștea situația financiară, știa despre Rosie, despre toate problemele mele.

Când am intrat pe ușa din spate și ne-am întâlnit în hol, lângă bucătărie, s-a strâmbat compătimitor și mi-a dat la o parte de pe frunte șuvițele de culoarea lavandei.

— Sexul cu năbădăi nu intră în discuție, deci pot să bag mâna în foc că ai fost neîndemânatică, mi-a zis Rachelle.

Am expirat profund și am închis ochii. Apoi i-am deschis încet, clipind ca să-mi alung lacrimile.

— Am fost jefuită pe drum încoace. Mi-a furat poșeta.

Scanned with CamScanner

— Vai, scumpo!

Rachelle m-a îmbrățișat.

Mi-am sprijinit fruntea de umărul ei și am oftat. Supărarea nu-mi trecuse, dar era plăcut să simt o atingere omenească. Liniștitor. În plus, mă simțeam ușurată că Greg nu era aici, pentru că puteam să îmi ling rănile în liniște, fără să fiu nevoită să-l ascult țipând, cu spume la gură, la toate chelneriţele. Am șoptit, cu gura afundată în buclele ei de nuanța cireșelor:

— Stai așa, că mai am vești bune: m-au dat afară de la R/BS Advertising.

Am simțit-o încordându-se. Când s-a desprins din îmbrățișare, am văzut că expresia ei nu mai era compătimitoare, ci de-a dreptul îngrozită.

— Millie... Ce-o să faci?

Uite o întrebare *foarte* bună.

— O să iau mai multe ture aici și o să încerc să-mi mai găsesc o slujbă. O să lucrez în altă parte, cu jumătate de normă. Sau poate ar fi bine să-mi vând un rinichi?

Deși ultima variantă era o glumă, mi-am zis să mă interesez și de posibilitatea asta la întoarcerea acasă. Doar așa, de curiozitate. *Îm-hm... Cum să nu!*

Rachelle și-a masat fruntea, măsurându-mă din ochi. Bănuiam că arătam în ultimul hal. Mi-am cuprins talia cu brațele și am surâs forțat. Eram slabă, mult mai slabă decât când începusem să lucrez aici. Rădăcinile părului meu începuseră să se decoloreze, dar, dat fiind că nuanța mea naturală era un castaniu-deschis, efectul nu era chiar oribil. Arătam ca vai de lume, iar tocul rupt scotea și mai mult în evidență starea mea jalnică.

Rachelle m-a cântărit din ochi. Mi-a luat tocul din mână și a respirat profund, închizând ochii pentru o clipă.

Scanned with CamScanner

— O să-l lipesc. Ia pantofii din dulăpiorul meu și treci la treabă. Să zâmbești mult! Ai mare nevoie de bacșișuri.

Am dat aprobator din cap și am sărutat-o pe obraz. Era salvarea mea. Nu-mi păsa nici că era o piticanie — cu vreo zece centimetri mai scundă decât mine —, nici că pantofii ei îmi erau cu două numere mai mici. Am dat fuga la dulăpioarele angajaților și mi-am pus uniforma barului: o cămașă roșie, strâmtă și cu decolteu adânc, o fustă mini neagră și un șorț roșu cu negru, pe care fusese imprimat numele barului. O ținută vulgară, de prost gust. Dar barul era frecventat de tipi care lucrau pe Wall Street și care lăsau bacșișuri generoase.

Am ieșit pe ușile batante și m-am îndreptat spre tejgheaua de-a lungul căreia stăteau înșirate scaune înalte, de bar. Am încercat să ignor privirile însetate — dar nu de alcool — pe care mi le aruncau bărbații. Aveam douăzeci și șapte de ani. Aparent, vârsta perfectă pentru viața amoroasă pe care o putea oferi orașul ăsta. Eram însă prea ocupată să supraviețuiesc ca să mai am și iubit. Regula mea era să mă port politicos cu clienții, fără a-i încuraja să spere la mai mult.

Barmanul, un tip pe nume Kyle, m-a salutat din spatele tejghelei:

— Bună, Millie!

Era blond, cu părul lung, pieptănat pe spate. Studia cinematografia la Universitatea din New York, locuia în Williamsburg și se îmbrăca la fel ca Woody Allen. Se dădea peste cap ca să ascundă că se trăgea din Carolina de Sud.

I-am zâmbit. Așezați la mese, clienții — femei și bărbați — stăteau cu ochii în telefoane și discutau despre ce li se întâmplase la serviciu.

— E aglomerat în seara asta? m-am interesat eu.

Scanned with CamScanner

— Deocamdată e OK. Nu te panica, dar să știi că Dee e nervoasă că ai întârziat iar. Ai face bine să te ocupi de mesele tale.

Kyle a făcut un semn către jumătatea dreaptă a barului.

Dee era una dintre chelnerițele care lucra vineri seara, la fel ca mine. Nu puteam să-i port pică pentru că se supărase. Nu era vina ei că aveam probleme personale. Am dat din cap către Kyle, însă el deja era absorbit de cartea pe care o citea pe sub tejghea.

Nu era chiar rău să lucrez la McCoy. Clienții noștri vorbeau civilizat și consumau băuturi scumpe. De fiecare dată, lăsau bacșișuri de cincisprezece la sută din valoarea consumației sau chiar mai mult. Legănându-mi șoldurile în ritmul melodiei *Baby It's You* a formației Smith, m-am îndreptat spre o masă aflată într-un colț mai întunecos și mai ferit. Era locul meu preferat din tot barul pentru că, din motive necunoscute, colțul ăsta atrăgea clienții care lăsau cele mai mari bacșișuri.

Îl numeam „colțul meu norocos".

La masă stăteau doi bărbați, aplecați unul către celălalt și absorbiți de o conversație purtată pe un ton scăzut. Le-am întins două meniuri și am zâmbit, încercând să le atrag atenția.

— Bună ziua, domnilor! Eu sunt Millie și în seara asta voi fi chelnerița dumneavoastră. Doriți să vă aduc ceva cât timp...

El. Am încremenit. În secunda în care bărbatul cu păr negru, răvășit și-a ridicat privirea către mine, inima mi-a stat în loc, iar buzele mi-au paralizat.

Vicious.

Am clipit și am încercat să descifrez scena care mi se înfățișa. În fața ochilor mei era Baron Spencer. Din nefericire, arăta mult mai bine decât mine.

Scanned with CamScanner

Înalt, peste un metru optzeci. Picioare lungi, întinse oblic, pe lângă masă. Ochi adânci și întunecați precum inima lui, păr negru ca smoala, răvășit, buclându-se ușor în părți, peste urechi. Pomeți proeminenți — pe care frigul îi colora mereu în roz —, maxilar ferm și nas drept. Fiecare trăsătură a chipului său era rece și calmă.

Doar ușoara îmbujorare a pielii ca de porțelan îmi aducea aminte că Vicious era totuși clădit din carne și oase, nu o mașinărie programată pentru a-mi distruge viața. Culoarea din obrajii lui îndulcea puțin aceste trăsături mohorâte și gânditoare, împrumutându-i un aer tineresc, de băiețel.

Nu m-am mirat când i-am văzut întipărită pe chip expresia aia sfidătoare pe care o cunoșteam atât de bine. Ca o melodie veche, pe care o știam pe de rost. Nu m-a mirat nici faptul că, spre deosebire de mine, stilul lui de a se îmbrăca și simțul modei se îmbunătățiseră odată cu vârsta. Purta jeanși bleumarin, pantofi maro, cu șireturi, o cămașă albă și un sacou croit la comandă.

O ținută lejeră. Discretă. Scumpă.

Nimic extravagant. Destul cât să-mi aducă însă aminte că era mai bogat decât 99,9% din populația acestui oraș. De fiecare dată când părinții mei deschideau discuția despre ce se mai întâmpla în Todos Santos, eu schimbam subiectul. Nu aduceau niciodată vorba despre Vicious. Cel puțin, nu în ultimii ani. Nu mai știam nimic despre el. Din punctul meu de vedere, poate că nu făcea nimic toată ziua, în afară de a se îmbrăca aidoma unui mare mahăr, care înota în bani.

Nu puteam să mă uit la el. Nu puteam nici măcar să privesc în direcția lui. Ochii mi s-au oprit asupra bărbatului aflat de partea opusă a mesei. Era ceva mai în vârstă, poate puțin peste

Scanned with CamScanner

treizeci de ani. Vânjos, păr de culoarea nisipului, costum scump. Tipul mirosea de la o poștă a broker hrăpăreț, de Wall Street.

— Doriți ceva de băut? am izbutit să îngaim, simțind cum mi se încleștează gâtul.

Nu mai zâmbeam. Oare mai respiram?

— Un Black Russian.

Ochii Tipului în Costum s-au plimbat alene pe rotunjimile mele, oprindu-se în dreptul sânilor.

— Și dumneavoastră? l-am întrebat pe Vicious, prefăcându-mă că notez într-un carnețel numele băuturilor comandate, deși mi le-aș fi amintit oricum.

Degetele mele tremurătoare mâzgăleau orbește foaia.

— Un Bourbon simplu.

Tonul îi era indiferent, iar ochii aveau o expresie lipsită de viață. Se uita la pixul meu, nu la mine.

Distant. Rece. Nepăsător.

Nimic nu s-a schimbat.

M-am răsucit pe călcâie și m-am împleticit până la bar, în pantofii mei prea strâmți. I-am transmis lui Kyle comanda.

Poate că nu mă recunoscuse. La urma urmei, ce motiv ar fi avut să o facă? Trecuseră zece ani, iar eu nu locuisem la vila familiei Spencer decât în ultimul an de liceu.

Loveam ritmic marginea tejghelei cu capătul ros al pixului. Auzind că Tipul în Costum comandase un Black Russian, Kyle a gemut exasperat. Detesta să pregătească cocktailuri. Eu pierdeam vremea, pândind de după umărul lui și strecurând câte o privire spre tipul care altădată îmi făcuse inima să bată nebunește.

Arăta bine. Musculos și foarte masculin. Ultimii zece ani fuseseră mai îngăduitori cu el decât cu mine. M-am întrebat dacă era doar în trecere prin Manhattan sau dacă locuia în

Scanned with CamScanner

New York. Părinții mei și Rosie știau foarte bine că nu era o idee bună să-mi dea vreo veste, oricât de mică, despre Cei Patru.

Mi-am răspuns singură: Vicious e aici doar cu afaceri.

Foarte bine! Îl uram atât de mult, încât, când îl priveam, fiecare respirație îmi provoca durere.

Kyle m-a anunțat că băuturile erau gata.

Am pus paharele pe o tavă, am inspirat adânc și m-am îndreptat din nou spre masa lui. Când mă gândeam cum arătam în hainele astea strâmte și vulgare, genunchii începeau să-mi tremure. O bluză decoltată și țipătoare, pantofi cu două numere mai mici...

Rușinea pe care o simțeam m-a determinat să-mi îndrept spinarea și să mă forțez să zâmbesc larg. Poate faptul că nu mă recunoscuse era un lucru bun. Nu voiam să știe că eram o chelneriță lefteră și supraviețuiam mâncând cereale cu lapte și macaroane cu brânză.

— Un Black Russian și un Bourbon, mi-am anunțat eu clienții.

Am așezat șervețele roșii pe fața de masă neagră și le-am pus în față paharele. Ochii mei s-au oprit asupra mâinii stângi a lui Vicious, căutând o verighetă. N-am găsit-o.

— Mai doriți și altceva?

Am strâns tava între degete, acoperindu-mi burta cu ea și silindu-mă să păstrez un surâs profesional.

— Nu. Mersi, mi-a răspuns nerăbdător Tipul în Costum.

Vicious nici nu s-a sinchisit să-mi arunce o privire. Și-au continuat conversația.

M-am îndepărtat de masa lor. Îmi simțeam pulsul zbătându-mi-se în tot corpul, în pleoape și la baza gâtului. Nu se

Scanned with CamScanner

întâmplase absolut nimic, însă așa era cel mai bine. Nu eram prieteni vechi. Nu eram cunoștințe.

De fapt, însemnam atât de puțin pentru el, încât acum nu mai puteam fi considerați nici măcar dușmani.

Mi-am concentrat atenția asupra celorlalte mese. Am râs la glumele nesărate ale clienților, am băut două shoturi pe care mi le-a strecurat Kyle când ceilalți nu erau atenți. Ochii mei trădători se îndreptau iar și iar spre masa lui Vicious. Strângea din dinți, cu maxilarul încordat. Nu era mulțumit.

Mi-am sprijinit coatele pe tejgheaua barului și l-am privit cu atenție.

Baron Spencer, poreclit „Vicious". De fiecare dată când te uitai la el, tipul oferea un spectacol pe cinste.

L-am văzut împingând un teanc gros de hârtii către celălalt. I-a arătat ceva pe prima pagină, apoi s-a lăsat pe spate și l-a fixat, cu o sclipire de triumf în ochi. Tipul în Costum s-a înroșit la față, apoi a dat cu pumnul în masă. A înșfăcat hârtiile și a început să le fluture în aer, vorbind și împroșcând stropi de salivă. Hârtiile s-au boțit. Calmul lui Vicious a rămas desăvârșit.

În continuare, arăta complet stăpân pe sine. S-a aplecat către celălalt și a spus ceva — nu i-am putut deslușI cuvintele. Cu cât blondul se agita mai mult, cu atât Vicious părea mai detașat și mai amuzat.

La un moment dat, tipul blond a ridicat brusc brațele în aer și a scos o exclamație. Fața lui căpătase o nuanță stacojie. Atunci, chipul lui Vicious s-a luminat. Și-a proptit un cot pe masă și a urmărit cu arătătorul câteva cuvinte de pe prima pagină a documentului. A adăugat ceva, iar Tipul în Costum a părut gata să leșine.

Scanned with CamScanner

Inima mi se agita în piept. Îmi simțeam gura uscată. Hristoase! Vicious îl amenința și, în tot acest timp, se simțea perfect în largul lui.

— Millie, ia o pauză!

Dec mi-a tras o palmă peste fund. Am sărit cât colo, speriată. Se întorsese din pauza de țigară. Era rândul meu să iau o pauză.

I-am mulțumit și m-am dus glonț la toaletă. Simțeam nevoia să mă spăl pe față și să-mi reamintesc că ziua era pe sfârșite. Am intrat într-o cabină de toaletă. M-am sprijinit de ușă, respirând încet și profund.

Habar n-aveam ce anume m-ar fi ajutat să mă simt mai bine. Să fiu iar asistentă personală? Nu. Niciodată nu-mi plăcuse slujba asta. La agenția de *advertising*, fusesem asistenta personală a unui contabil. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să-i intenteze un proces pentru hărțuire sexuală. Mi-ar fi plăcut ca Vicious să mă fi recunoscut? Nu. M-aș fi simțit mult mai stânjenită. Îmi doream oare să plece? Bărbatul ăsta mă intriga la culme și nu voiam să văd cum dispare.

Am ieșit din cabina de toaletă și mă pregăteam să-mi stropesc obrajii cu apă, la chiuvetă, când ușa s-a deschis și a intrat el.

El. A. Intrat.

Nu eram speriată. Indiferent câte se întâmplaseră în trecut, știam că nu m-ar fi rănit. Cel puțin, nu fizic. Însă eram intimidată și mă enerva groaznic că arătam ca o stripperiță de mâna a șaptea, în timp ce el... el emana un fel de aură. Indiferent cât de ponosită și de mică ar fi fost camera în care intra, simțeai imediat că te afli în prezența unui om bogat, cu un anumit statut. Un om puternic și influent.

Scanned with CamScanner

Ochii lui s-au oprit asupra frescei din spatele meu: arbori de cireş în floare. Apoi s-a uitat la mine, iar mintea mea a luat-o razna. Privirea lui dădea de înţeles că ştia cât se poate de bine cine eram şi că eu pictasem fresca aceea.

Îşi aducea aminte de mine.

De tot ce îmi făcuse.

Îşi amintea tot.

M-a privit în ochi, iar stomacul meu s-a strâns într-un ghem. Inima mi se zbătea între coaste. Simţeam nevoia presantă de a rupe tăcerea stânjenitoare.

Cuvintele mi s-au revărsat de pe buze înainte să le pot reţine:

— Ai venit aici ca să-ţi ceri iertare?

Vicious a chicotit sumbru, ca şi cum ideea i se părea absurdă. Deşi nu făcea nicio mişcare, îi simţeam atingerea pe fiecare părticică din corpul meu.

— Arăţi ca naiba, a declarat el nonşalant, privindu-mi părul.

Eram foarte conştientă că şuviţele mele de culoarea lavandei stăteau în dezordine şi că pe frunte îmi apăruse o vânătaie urâtă.

— Şi mie îmi pare bine că te văd, am zis eu, ironic.

Mi-am lipit spatele de perete. Degetele mele căutau zidul rece, împodobit de fresca mea, încercând să potolească focul pe care îl aţâţase în mine în secunda când intrase aici. Am adăugat:

— Văd că în zece ani ai avansat cu brio de la hărţuitor la tiran.

Vicious a izbucnit în râs. Hohotul lui mi-a răscolit trupul şi mi-a făcut oasele să vibreze. Am închis ochii pentru o clipă, apoi i-am deschis şi l-am privit cu nesaţ. După un an întreg în care se purtase oribil cu mine, mă „dresase". De mult nu-mi mai păsa că-şi bătea joc de mine.

Zâmbetul lui a dispărut deodată. Vicious s-a încruntat.

Scanned with CamScanner

— Ce cauți aici, *Slujnico*?

A făcut un pas în față, dar s-a oprit când am ridicat o mână. Nu știam de ce făcusem gestul ăsta. Mă durea atât de tare că mă vedea în starea asta: neajutorată, pe jumătate goală. Săracă, mică și pierdută în orașul ăsta uriaș, care te storcea ca pe o cârpă și te azvârlea deoparte, după ce visurile și speranțele tale mureau. Vedea cu propriii ochi că ocupasem locșorul ăla minuscul și neînsemnat pe care chiar el mi-l pregătise cu mult timp în urmă. Devenisem *o slujnică*.

— Lucrez aici. Nu te-ai prins?

Relaxat și sigur de el, s-a apropiat iar de mine. De data asta, mi-am îndreptat spinarea. Am ridicat bărbia. Mirosul lui condimentat, curat și masculin mi-a invadat nările. L-am inspirat adânc și m-am cutremurat. Dintotdeauna avusese efectul ăsta asupra mea. Și dintotdeauna îmi urâsem trupul cu patimă pentru că reacționa așa.

— Când am auzit ultima dată de tine, parcă erai la o universitate de arte, mi-a zis Vicious, arcuind o sprânceană, ca pentru a întreba: „Ce n-a mers bine?".

Nimic, i-am răspuns în gând, cu amărăciune. *Nimic n-a mers bine.*

— Deși nu te privește, să știi că mi-am luat diploma în arte plastice.

M-am desprins de perete și am pășit pe lângă el, ca să mă spăl pe mâini. Ochii lui nu mă slăbeau nicio clipă.

— Ceva numit „viață" mi-a dat planurile peste cap. Nu mi-am permis luxul de a avansa în ierarhie doar cu un salariu de stagiar într-un domeniu creativ, așa că am lucrat ca asistentă personală. Asta a fost slujba mea până acum trei ore, când m-au dat afară. Azi, când am intrat în tură aici, credeam că am avut

Scanned with CamScanner

o zi nasoală, dar — l-am măsurat de sus până jos — se pare că universul a hotărât să pluseze și să mi-o facă praf.

Habar n-aveam de ce îi spuneam toate astea. Nu știam nici de ce îi vorbeam. După câte îmi făcuse, ar fi trebuit să țip la el sau să ies valvârtej din toaletă. Să chem paznicii și să-i pun să-l dea afară din bar. Cu toate astea, deși nu îmi convenea deloc să recunosc, nu-l uram așa de mult cum probabil ar fi trebuit. Într-un colț al minții, știam că nu el era de vină pentru starea mea de acum. Eu eram cea care făcuse anumite alegeri.

Cum îmi așternusem, așa trebuia să dorm, chiar dacă așternuturile erau pline de purici.

Și-a strecurat o mână în buzunarul pantalonilor, apoi și-a trecut degetele prin părul răvășit, care arăta și mai bine acum, când devenise bărbat în toată puterea cuvântului. Mi-am ferit privirea. Cum își petrecuse ultimii zece ani? Oare ce slujbă avea? Exista oare o iubită, o soție sau chiar copii? Odată, demult, îmi impusesem să nu întreb nimic despre el, dar acum, când îl aveam în fața ochilor, mă simțeam cuprinsă de curiozitate, iar buzele mele ardeau de nerăbdare să-i adreseze aceste trei întrebări.

Dar nu am făcut-o.

— Să ai o viață frumoasă, Vicious.

Am închis robinetul și m-am îndreptat, plină de demnitate, spre ușă.

M-a înșfăcat de cot și m-a tras spre el. Un fior de panică și de entuziasm mi-a săgetat trupul. N-avea niciun rost să încerc să mă lupt cu el. Era de două ori cât mine.

— Ai nevoie de ajutor, *Slujnico*? mi-a șoptit în față.

Îl uram pentru că mi se adresa așa.

Scanned with CamScanner

Și mă uram *pe mine* pentru că, după atâta timp, reacționam la fel auzindu-i tonul brutal. Mi s-a făcut pielea ca de găină și un val de fierbințeală mi s-a spart în piept.

Gâfâiam amândoi.

I-am răspuns tăios:

— Indiferent de ce aș avea nevoie, nu vreau să primesc nimic de la tine.

Rânjetul lui m-a țintuit.

— Asta eu o să decid, mi-a trântit-o Vicious, slăbindu-mi brusc brațul din strânsoare, de parcă ar fi fost murdar, și înghiontindu-mă spre ușă. Și încă nu m-am hotărât.

M-am răsucit pe călcâie și am ieșit în grabă din toaletă, lăsându-l în urmă pe tipul de care mă îndrăgostisem în liceu și care se transformase în dușmanul meu de moarte.

Mi-a trecut prin cap să o rog pe Dee să servească la masa lui Vicious pentru restul serii — știam că ar fi acceptat, fiindcă indivizii miroseau a bani de la o poștă —, dar mândria mea idioată m-a îndemnat să strâng din dinți și să rabd până la capăt. Cumva, mi se părea important să-i demonstrez lui, dar și mie, că îmi era indiferent. Nimic mai fals.

După alte câteva rânduri de băuturi, peste o oră, Tipul în Costum s-a ridicat. Părea frustrat, nervos și învins. După anul petrecut în Todos Santos, cunoșteam îndeaproape emoțiile astea. Bărbatul a întins un braț peste masă, vrând să-i strângă mâna, dar Vicious nu a făcut nicio mișcare. Nici măcar nu s-a ridicat. A aruncat o privire aspră spre teancul de hârtii de pe masă, într-un îndemn mut. Tipul le-a luat și a ieșit în grabă din bar.

M-am năpustit la masa lor, ca să las nota de plată, și am plecat iute. Nu voiam să-i dau ocazia de a-mi vorbi din nou.

Scanned with CamScanner

A plătit cu un card de credit și a dispărut din locul care până azi *fusese* colțul meu norocos. Când am recuperat nota de plată semnată, mâinile îmi tremurau. Mă temeam să verific ce bacșiș îmi lăsase. Da, știu. Absolut jalnic. N-ar fi trebuit să dau o ceapă degerată. Dar îmi păsa. Pe de-o parte, nu voiam să-i fie milă de mine, iar pe de alta, voiam... La naiba! La urma urmei, ce voiam?

Când am desfăcut nota, am știut că, în mod sigur, nu asta îmi doream. Am făcut ochii mari când am văzut ce scrisese în partea de jos a notei:

Ca să-ți primești bacșișul, du-te la 125 E 52. Etajul 23.

Mi-a scăpat un hohot de râs. Am boțit nota de plată în pumn și am aruncat-o în coșul de gunoi din spatele lui Kyle, care a ridicat privirea din carte și m-a întrebat, nedumerit:

— A fost zgârcit tipul?

— N-a lăsat bacșiș.

I-am făcut semn să-mi mai toarne un shot.

Kyle a luat sticla de vodcă și a comentat:

— Ce ticălos!

Aș fi vrut să îi spun: *Of, Kyle! Nici nu-ți închipui cât de ticălos...*

Scanned with CamScanner

Capitolul 4

VICIOUS

Răsturnare de situație. Interesant...

Aș minți să zic că o uitasem pe Emilia LeBlanc. Dar cu siguranță nu mă așteptam să o mai revăd vreodată. Da, știam că se mutase în New York. În împuțitul de New York, unde trăiesc peste opt milioane de locuitori. Și, dintre toți, am dat tocmai peste Emilia LeBlanc.

Sosisem în oraș acum o săptămână, cu un singur scop: să-l fac pe jegul cu care mă întâlnisem la McCoy să renunțe la procesul intentat companiei mele. Și am reușit.

Mi-a plăcut să-l intimidez? Da.

Asta însemna că eram un om rău? Probabil.

Îmi păsa? Absolut deloc.

Sergio a capitulat, dar nu pentru că l-am strâns cu ușa. A renunțat fiindcă am scos la bătaie o ciornă amănunțită a unei contraacuzații. O scrisesem cu o seară înainte, în timpul zborului de la Los Angeles la New York. Și l-am făcut praf pe lingăul ăla!

Avocații au potențialul de a deveni cei mai pricepuți infractori. E un fapt dovedit. Singurul lucru care mă împiedica să

Scanned with CamScanner

devin eu însumi un infractor era prilejul. Și, cunoscând legile, puteam găsi o grămadă de prilejuri.

Dar Slujnica era pe aproape. Eram un om rău, un avocat bun și, într-o oarecare măsură, eram încă același nemernic care îi transformase în iad ultimul an de liceu.

Sergio urma să renunțe la proces și să ne lase să păstrăm clientul pe care, așa cum susținea el, îl „furasem" de sub nasul companiei pentru care lucra. Totul avea să fie în regulă. Eram partener într-o firmă specializată în investiții cu grad înalt de risc și în fuzionări de companii. Acum trei ani, Trent, Jaime, Dean și cu mine puseserăm bazele firmei Perfect Finance. Ei se ocupau de partea de finanțe, iar eu eram avocatul-șef al companiei.

Normal că-mi plăceau cifrele. Te puteai baza pe ele. Cifrele nu vorbesc. De ce nu mi-ar fi plăcut? Dar și mai mult îmi plăcea să mă cert și să calc oamenii pe nervi.

Iar acum, din întâmplare, am dat peste Slujnică.

Ea nu făcea parte din planul meu inițial. Tocmai de asta surpriza a fost așa de plăcută. Ea era piesa care lipsea. Ca o garanție, în caz că treaba ar fi început să se împută în Todos Santos. Venisem aici ca să mediez o fuziune între companii, dar, în plus, aveam nevoie de cineva care să facă treaba murdară în locul meu. La început, m-am gândit să apelez la fostul meu psihiatru pentru asta. El știa toată povestea, cap-coadă, și ar fi putut să depună mărturie împotriva mamei mele vitrege. Dar acum, să-mi îndeplinesc scopul cu ajutorul Slujnicei avea să facă toată tărășenia mult mai plăcută.

Probabil că sufletelul ei nevinovat urma să fie fărâme după treaba asta. Nu se pricepea la răzbunare. Nu a fost niciodată crudă, egoistă, nu deținea niciuna dintre trăsăturile urâte care se impregnaseră în mine. Era amabilă, politicoasă și plăcută.

Scanned with CamScanner

Le zâmbea străinilor pe stradă. Aș băga mâna în foc că încă le mai zâmbea, chiar și aici, în New York. În vocea ei încă se mai distingea accentul ăla sudist, primitor și moale — la fel ca ea.

Speram să nu aibă iubit. Nu de dragul meu, ci al lui. Dar nu conta dacă exista cineva în viața ei. În clipa în care am pus piciorul în McCoy și i-am întâlnit ochii azurii, i-am și dat brânci tipului. La figurat, bineînțeles.

Era perfectă.

Perfectă pentru planurile mele și pentru a-mi omorî timpul, în așteptarea rezultatelor.

Era o fantomă din trecut și avea să mă ajute bântuindu-mi demonii din prezent. Îmi putea fi de folos și era foarte clar că avea nevoie de bani. Aveam de gând să o scot din impas, teafără și sănătoasă. Dar fără scrupule.

Eram pregătit să pun foarte multe la bătaie pentru a o convinge să mă ajute. În clipa când am văzut-o în hainele alea minuscule, care abia dacă o acopereau, a fost iar a mea.

Doar că ea încă nu știa asta.

Emilia

Încă de când aveam șaptesprezece ani, am știut că inima era dușmanul meu. De asta nu mă puteam abține să mă gândesc la el acum, în vreme ce tunetele mugeau deasupra mea.

Trecuseră douăzeci și patru de ore de când îl văzusem, trei ore de când mă gândeam la el și o oră și un sfert de când mă tot chinuiam să mă hotărăsc dacă să-i spun sau nu lui Rosie despre chestia asta.

Scanned with CamScanner

Ajunsă acasă, mi-am scos hainele ude leoarcă, mi-am pus unele uscate și am dat fuga până la farmacia Duane Reade, fiindcă uitasem să cumpăr medicamentele pentru Rosie. Când am ajuns înapoi, eram iar murată până la piele.

Am golit sacoșa de plastic și am așezat cutiile pe masa din garsoniera noastră minusculă: un sirop pentru subțierea sputei, vitamine, antibiotice. Am desfăcut toate capacele. Soră-mea era prea slăbită, n-ar fi putut să o facă singură.

Suferea de fibroză chistică. Unele boli sunt tăcute. Însă asta, pe lângă faptul că e tăcută, e și invizibilă. Rosie nu arăta ca o persoană bolnavă. La prima vedere, era mai drăguță decât mine. Aveam ochi foarte asemănători: albaștri, cu puncte turcoaz și verzi spre marginea pupilelor. Amândouă aveam buze mari și moi și părul de culoarea caramelelor. Dar, în vreme ce fața mea era rotunjită, în formă de inimă, ea avea pomeți sculpturali, de topmodel.

Însă, ca să devină topmodel, Rosie ar fi trebuit să defileze pe podiumurile de modă, or, în ultima vreme nu era capabilă să coboare pe propriile picioare nici măcar de la etajul trei, unde locuiam, până în stradă.

Nu era mereu bolnavă. De regulă, putea face multe lucruri, aproape ca orice persoană normală. Dar când se simțea rău, se simțea *cu adevărat* rău. Epuizată, slăbită și fragilă. Acum trei săptămâni făcuse pneumonie.

Era a doua oară când se îmbolnăvea în numai șase luni. Spre norocul nostru, își înghețase semestrul universitar, ca să încerce să-și găsească o slujbă și să facă rost de bani. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi picat toate examenele.

Am auzit-o foindu-se în pat.

—Ți-am adus supă, i-am spus, scoțând recipientul din sacoșă.

Scanned with CamScanner

L-am pus lângă medicamente și am aprins ochiul aragazului.

— Cum te simți, drăcușorule?

— Ca un parazit care te suge de bani. Îmi pare tare rău, Millie, mi-a răspuns ea, somnoroasă.

Televizorul nostru vechi era aprins. Se difuza un episod din *Prietenii tăi.* Râsetele înregistrate răsunau printre mobilele sărăcăcioase, între pereții subțiri, transformându-ne micul apartament din Sunnyside într-un loc ceva mai plăcut. M-am întrebat de câte ori era în stare să se uite la reluări, fără să o ia razna. Deja învățase pe de rost toate episoadele.

S-a rostogolit cu greu în pat și s-a ridicat, apropiindu-se de mine.

— Cum merge vânătoarea de slujbe?

A început să îmi maseze umerii.

Cu un oftat, mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii. *Ce senzație plăcută!* Abia așteptam să sar în pat, lângă surioara mea, și să ne uităm împreună la televizor, de sub pătură.

— Agențiile de recrutare sunt ultraaglomerate, nimeni nu mai angajează vânzătoare acum, când mai e atât de puțin până la Crăciun. Posturile alea s-au ocupat deja. Partea bună e că stilul heroinoman-șic e iar la modă, așa că măcar de asta să ne bucurăm.

Am expirat prelung.

— Ce vreau să zic e că luna asta o s-o ducem mai rău ca de obicei.

S-a lăsat o tăcere grea. Nu se auzeau decât respirațiile ei lente, greoaie. A dus o mână la gură și s-a strâmbat.

— Doamne! Ce rahat!

Rosie nu era o domnișoară sudistă manierată.

Scanned with CamScanner

— O să ne descurcăm până în ianuarie? Sigur o să mă pun repede pe picioare. La începutul lui ianuarie, vom lucra amândouă.

— O să ajungem pe străzi înainte de începutul lui ianuarie, am mormăit eu, punând o oală pe foc.

Am turnat supa și am amestecat în ea.

Aș fi vrut să am ce să pun în zeama aia chioară: legume, bucățele de pui. Voiam ca Rosie să se simtă mai bine. Să se simtă *ca acasă.*

— Știi ce-o să faci? O să iei tot ce-ai cumpărat și o să le duci la farmacie, să-ți dea banii înapoi. N-am nevoie de medicamente. Mă simt mult mai bine.

Mi se rupea inima. Avea mare nevoie de ele. Antibioticele preveneau infecțiile care ar fi putut să apară în plămâni și în sinusuri, iar inhalatorul o ajuta să respire mai bine. Sora mea nu doar că avea nevoie de medicamente, dar nici nu putea să respire fără ele.

I-am spus o minciună:

— Am aruncat bonul. Oricum, pot să fac cerere pentru creșterea limitei pe cardul de credit.

O altă minciună. Niciun angajat de bancă în toate mințile n-ar fi făcut asta. Deja eram îngropată în datorii până în gât.

— Nu.

Rosie m-a întrerupt și m-a răsucit cu fața la ea. Mi-a luat mâinile în ale ei. Erau atât de reci, că-mi venea să plâng. Probabil că am tresărit simțind răceala, fiindcă și le-a retras iute.

— Am o circulație proastă. Jur că mă simt mai bine! Ascultă-mă, Millie! Ai făcut destule pentru mine. Ai sacrificat mult prea multe. Poate că a venit timpul să mă mut iar cu mama și tata.

Scanned with CamScanner

Deși ochii îi erau plini de lacrimi, Rosie a zâmbit. Am clătinat din cap și i-am luat iar mâinile, frecându-i-le ca să le încălzesc.

— Mai ai doar doi ani de facultate până îți iei diploma. Dacă te întorci în California, va trebui s-o iei de la capăt, chiar dacă reușești să găsești o universitate pe care să ți-o permiți. În Todos Santos, oamenii ca noi nu au deloc oportunități.

În plus, părinții noștri erau în continuare faliți. Și noi două eram sărace, dar măcar mie îmi era mai ușor să port povara financiară. Eram tânără și încă mai puteam lupta. Ai noștri erau bătrâni și epuizați: doi servitori trecuți de șaizeci de ani, care încă locuiau în apartamentul ăla idiot din vila familiei Spencer.

În mare, eu și Rosie nu o duceam chiar atât de rău. Lucrase și ea, până când o doborâse pneumonia. Toamna umedă și rece o îmbolnăvise mai rău, iarna sosise devreme, iar noi eram în urmă cu plata facturii la încălzire. Însă, într-o bună zi, avea să vină din nou primăvara. Cireșii aveau să înflorească, iar noi urma să ne repunem pe picioare.

Nici nu mă gândeam să-i spun despre întâlnirea mea întâmplătoare cu Vicious. Nu voiam să se îngrijoreze și mai mult.

Mi-am șters obrajii și am schimbat subiectul:

— Am nevoie să-mi distrag cumva atenția.

— Bună idee! m-a aprobat Rosie, trăgându-se de buza de jos, după care s-a răsucit pe călcâie și s-a dus la șevaletul meu, așezat într-un colț al camerei.

Pe șevalet stătea proptită o pânză de-a mea, terminată doar pe jumătate: o furtună de nisip ce se învolbura către un cer negru ca smoala. Sarah, o colecționară de artă din Williamsburg, comandase tabloul. Lucrase pentru compania Saatchi Art și încă mai avea legături strânse cu mulți proprietari de galerii de

Scanned with CamScanner

artă, din tot New Yorkul. Voiam să o impresionez. Voiam să mă afirm. Și, mai presus de toate, aveam nevoie de bani.

Rosie știa că pictatul mă liniștea sufletește, mă alina.

Mi-a pregătit tuburile de culori în ulei, pe jumătate stoarse, pensulele, paleta de lemn, imitându-mi rutina artistică. Pe urmă s-a dus la combina noastră veche și a pus melodia *Teardrop*, a celor de la Massive Attack, și a început să pregătească, în tăcere, niște cafea.

În clipa asta, am simțit până în adâncul inimii cât de mult îmi iubeam sora mai mică. Îmi reamintea că merita pe deplin orice sacrificiu.

Am început să pictez. Ploaia rece de decembrie ne bătea cu furie în fereastră. Rosie s-a trântit pe saltea și a început o discuție, cum făceam în liceu, când schimbam impresii despre colegii noștri de școală.

— Dacă ar fi să ți se îndeplinească un vis, care fi acela? a întrebat ea gânditoare, sprijinindu-și tălpile de peretele rece.

Am răspuns fără să stau pe gânduri, cu un zâmbet stupid lățindu-mi-se pe față.

— Să am propria mea galerie de artă. Dar tu?

Rosie își făcea de lucru cu ciucurii pernei pe care o strângea la piept.

— Să-mi iau odată diploma și să devin asistentă medicală. Ba nu! Uită c-am zis asta! Jared Leto. Visul meu e să mă mărit cu Jared Leto. Da! Mi-ar plăcea.

Am clătinat din cap. A izbucnit în râs, molipsindu-mă și pe mine. *Doamne, Rosie!*

Știam că e important să păstrez cu grijă astfel de clipe, să le pun bine, în inima mea, pentru timpuri grele. Momentele astea

Scanned with CamScanner

îmi aduceau aminte că viața mea era grea, dar nu urâtă. E o mare diferență între „greu" și „urât".

O viață grea e presărată cu obstacole și momente de cumpănă, dar și plină de oameni pe care-i iubești.

O viață urâtă e una pustie; nu neapărat dură sau cu multe provocări, ci una fără oameni la care să ții, de care să îți pese.

Când am terminat de pictat, degetele îmi amorțiseră, iar șalele mă dureau din cauza poziției ciudate în care stătusem ore întregi. Am mâncat împreună supă limpede și macaroane cu brânză, apoi ne-am uitat, pentru a nu știu câta oară, la un episod din *Prietenii tăi*. Rosie pronunța replicile în același timp cu personajele, cu ochii lipiți de televizor. În cele din urmă, a adormit în brațele mele, sforăind ușor. Plămânii ei însetați de aer scoteau un sunet ostenit.

Mă simțeam confuză. Obosită. Puțin flămândă.

Însă, dincolo de toate astea, mă simțeam binecuvântată.

Patru zile m-am împotrivit ispitei, după care am cedat și mi-am cumpărat un telefon nou. Nu voiam să fac cheltuiala asta, dar, fără telefon, cum ar fi putut să dea de mine angajatorii? Telefonul nu era cine știe ce. Un Nokia dinaintea telefoanelor inteligente. Dar puteam să trimit SMS-uri, să sun și chiar să joc câteva jocuri vechi, ca *Snake*.

Toată săptămâna, în timpul zilei am bătut la ușa agențiilor de recrutare, iar seara am lucrat la McCoy. Rachelle s-a milogit de celelalte chelnerițe să-mi cedeze din turele lor, ca să pot plăti chiria. Cu toate că eram jenată de situație, mă simțeam foarte recunoscătoare.

Scanned with CamScanner

Deși Rosie își lua medicamentele, se simțea mai rău. Mă rodea îngrijorarea.

Problema era garsoniera noastră.

În spațiul ăla minuscul din Sunnyside nu aveam un sistem ca lumea de încălzire centrală, așa încât, uneori, înăuntru era mai frig decât afară. De multe ori, trebuia să fac alergare pe loc și sărituri, ca să mă mai încălzesc puțin. Rosie nu putea să facă nici măcar atât, pentru că obosea la cel mai mic efort.

Nu știam cum să ies din impasul financiar în care căzusem încă de când îi propusesem să vină la New York și să locuim împreună. Soră-mea voia să studieze la New York, așa că renunțasem temporar la stagiatura pe care o făceam la o galerie de artă și mă angajasem ca asistentă personală, ca să avem din ce trăi.

Asta se întâmpla acum doi ani.

Mă împotmolisem. Aveam nevoie de un miracol ca să supraviețuim până când Rosie se înzdrăvenea.

Gândul îmi tot fugea la Vicious și la faptul că nu revenise la McCoy. *Ei, tot e bine că există măcar mici miracole.*

În mare, îmi părea bine că nu-l mai revăzusem de atunci, dar uneori, când mă gândeam la el, un val de suferință îmi inunda inima. Nu-mi venea să cred că nu-mi lăsase bacșiș. Chiar era un ticălos fără inimă.

Era o altă noapte friguroasă. Mă întorceam de la bar, unde lucrasem două ture, una după alta. Mă țineam de balustradă și urcam scara orbește, bâjbâind în întuneric. Deasupra, holul era în continuare cufundat în beznă, fiindcă proprietarul nu se sinchisise să înlocuiască becurile arse. Dar nu mă puteam plânge, fiindcă aproape în fiecare lună întârziam cu plata chiriei.

Țineam brațele întinse în față, pășind încet, pe pipăite. Când razele lunii s-au strecurat piezișe pe fereastra din dreptul garsonierei

Scanned with CamScanner

mele, am țipat. O umbră mare se întindea amenințător, chiar în fața mea.

Cât ai clipi, am scos sprayul paralizant din poșeta cumpărată la mâna a doua. Apoi, de undeva a izbucnit o lumină. Era lanterna mobilului pe care umbra îl ținea în mână. Lumina albăstruie a dat la iveală trăsăturile unui chip. Era Vicious.

Stătea sprijinit de ușa garsonierei. Purta un pulover bleumarin, care părea făcut la comandă, cu mânecile suflecate până la coate, pantaloni din stofă neagră și pantofi eleganți. Arăta ca un designer celebru, iar eu, ca o fetișcană care face curat în studio, după ce ședința foto s-a terminat. Imaginându-mi scena, m-am încruntat la el.

— Slujnico, mă uimești.

Porecla pe care mi-o dăduse și pe care o tot repeta mi-a dat încă un motiv să mă uit chiorâș la el.

A aruncat o privire spre sprayul paralizant. Nu părea deloc impresionat.

— Am crezut c-o să vii să îți iei bacșișul.

— Serios?

Încordarea din corpul meu s-a mai risipit. Spaima mi se domolise. Inima tot îmi bătea nebunește, dar din cu totul alt motiv.

— Hai să-ți dau un pont. Dacă faci praf viața cuiva, persoana aia nu prea mai are chef să ia legătura cu tine. Și cu atât mai puțin când e vorba de bani.

Tonul meu plin de resentimente și de amărăciune părea să-l lase rece. S-a desprins de ușă, după care a pășit către mine, calm și plin de încredere. Asta mi-a adus aminte că, spre deosebire de mine, Vicious se simțea foarte bine în propria piele. Când s-a oprit, piepturile noastre se atingeau. Simțeam fiori în tot corpul.

Scanned with CamScanner

M-am tras deoparte, încrucișându-mi brațele, și am ridicat dintr-o sprânceană.

— Pot să știu cum m-ai găsit?

— Prietena ta, Rachelle, are impresia că o să te scot la o întâlnire-surpriză. Nu prea o duce capul. Mereu ai avut o slăbiciune pentru cei săraci cu duhul.

Mi-am luat privirea de la el și m-am uitat la vopseaua veche și scorojită de pe ușa garsonierei mele înghesuite.

— De ce-ai venit, Vicious?

A dat din umeri.

— Ai spus că ai lucrat ca asistentă personală.

— Așa, și?

— Am nevoie de o asistentă personală.

Dându-mi capul pe spate, am izbucnit într-un râs mohorât. Ce tupeu avea tipul ăsta! Hohotul meu s-a stins.

— Pleacă!

Cu un gest hotărât, am scos cheia din poșetă și am încercat să o bag în broască. M-a apucat de mijloc și m-a răsucit cu fața spre el. Atingerea lui m-a luat pe nepregătite. Deodată, mă simțeam amețită. M-am smuls din strânsoare și am încercat iar să bag cheia în locașul ei. Panica mă sugruma. Am scăpat cheia, m-am aplecat și am ridicat-o. Nu-mi plăcea felul în care corpul meu reacționa în prezența acestui bărbat. De la bun început, reacția mea fusese — și încă era — în contrast total cu sentimentele și cu părerea mea față de el.

— Zi-mi ce vrei în schimb! a mârâit Vicious, mult prea aproape de urechea mea.

— Pacea mondială, un tratament pentru bolile de plămâni. Și mai vreau ca White Stripes să se reunească, i-am întors-o eu.

Nici măcar n-a clipit.

Scanned with CamScanner

— O sută de miare pe an.

Glasul lui picura ca o otravă dulce în urechea mea. Am încremenit.

— Dacă lucrezi pentru mine, Slujnico, n-o să mai trebuiască să te gândești niciodată cum vei plăti pentru tratamentul lui Rosie.

Cât de lungă fusese discuția dintre el și Rachelle? Și, încă mai important: de ce vorbise cu ea?

Pentru un post de asistentă personală, salariul propus de Vicious era fabulos. Dacă aș fi acceptat, aș fi putut renunța la slujba de la McCoy; în plus, eu și sora mea am fi putut trăi fără griji. Dar mândria — mândria mea prostească, un monstru care cerea de mâncare doar când Vicious apărea la masă — a preluat conducerea și a răspuns în locul meu.

— Nu, am zis eu, printre dinți.

— Nu?

Și-a aplecat ușor capul într-o parte, ca și cum nu auzise bine. La naiba! Cât de bine arăta!

— N-ai mai auzit cuvântul ăsta până acum?

Mi-am îndreptat spatele.

— Nici măcar toți banii din lume nu pot șterge cu buretele faptul că te urăsc.

— Ba cred că o sută cincizeci de miare pe an ar putea rezolva problema, a zis el, fără să clipească.

Chiar are nevoie de o proteză auditivă?

Ochii lui erau de un albastru așa de profund, încât scânteiau ca safirele. Credea că putea să negocieze. Se înșela.

— Nu e vorba de bani, Vicious. Vrei să ți-o spun în altă limbă? Aș putea să-ți fac o schemă, ca să înțelegi, sau poate un dans m-ar ajuta să ți-o zic mai clar.

Scanned with CamScanner

Buzele lui au schițat un fel de rânjet, care a dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Uitasem ce amuzant e să te calc pe bătături. Plusez cu un apartament complet mobilat. De acolo până la serviciul tău ai de mers doar câteva minute. Cu toate utilitățile incluse. Chiria deja plătită, pe toată durata contractului.

Simțeam vuietul sângelui în creier.

— Vicious!

Ar fi exagerat să-l pocnesc drept în mutră?

— Plus o asistentă care s-o îngrijească pe Rosie, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Asta-i ultima mea ofertă.

Maxilarul lui a zvâcnit.

Stăteam față în față, ca doi luptători gata să scoată spadele din teacă. Mi-am înăbușit un suspin. Cât de mult aș fi vrut să accept oferta! Dar, dacă mă învoiam, ce-ar fi însemnat asta? Că eram slabă? Lipsită de morală? Dusă cu pluta? Cel mai probabil, toate la un loc.

Omul ăsta, care mă alungase din California și îmi transformase viața într-un iad, ținea acum morțiș să mă angajeze. Să mă ajute să ies din mocirlă. N-avea nicio noimă. Nu eram prieteni. Nu voia să mă ajute. Propunerea lui m-a făcut să intru la bănuieli.

Pentru a treia oară, am încercat să bag cheia în broască, însă nu reușeam să găsesc yala. Era prea întuneric. Asta mi-a adus aminte că aveam de plătit factura pentru energie electrică. De fapt, trei facturi pentru energie electrică. Ce distractiv!

— Care-i șmecheria? l-am întrebat, cu voce gâtuită.

Mi-am frecat fruntea, cuprinsă de frustrare.

Și-a trecut ușor degetele peste un obraz. În ochii lui am văzut o licărire de amuzament.

— De ce crezi că trebuie să existe mereu una, Slujnico?

Scanned with CamScanner

— Fiindcă e vorba de tine.

Știam că vorbele mele sunau cinic și pline de amărăciune, dar puțin îmi păsa.

— S-ar putea să trebuiască să îndeplinești câteva sarcini care n-or să apară în contractul tău. Nu-ți face griji: n-o să fie nimic prea josnic.

Am ridicat o sprânceană. Nu suna încurajator.

A priceput rapid la ce mă gândeam.

— N-o să te pun să faci nimic sexual. Am parte de multe femei. Pe gratis.

Dintr-un motiv necunoscut și tâmpit, inima mi-a tresărit când am citit printre rânduri. Vicious nu avea pe cineva. Dacă încă făcea sex pe unde apuca, înseamnă că nu avea o iubită. Vicious era prea mândru ca să înșele o femeie. Deși era ticălos, era un ticălos loial.

— Și de ce m-ai ales tocmai pe mine?

— De ce dracu' contează?

— Pentru mine contează.

Vorbele mele au țâșnit apăsat. Era ultima mea încercare de a-i evita oferta.

— Sunt o asistentă personală jalnică. *Jalnică*. Odată, contabilul pentru care lucram avea o întâlnire de afaceri și am ajuns acolo cu un alt dosar, pentru o altă companie. Altă dată, aproape că i-am făcut rezervare pentru un zbor spre Sankt Petersburg, în Rusia, în loc de St. Petersburg, Florida. Slavă Domnului că există coduri de aeroporturi[1]! am mai mormăit.

[1] Codurile repartizate aeroporturilor sau identificatoare de locație sunt alcătuite din trei litere, desemnând mai multe aeroporturi din întreaga lume. Aceste coduri sunt gestionate de IATA — Asociația Internațională de Transport Aerian (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

— I-ai fi făcut o favoare. Florida e al dracului de deprimantă. Pe deasupra, s-ar putea să mă fi simțit puțin vinovat când te-am văzut în bar, în hainele alea de dansatoare la bară.

Mincinosule! am izbucnit eu în gând, cu amărăciune. Și totuși, ce noroc că mă găsise! Încă puțin, iar eu și Rosie am fi fost aruncate în stradă. Am fi ajuns pe drumuri. Iar acum îmi oferea singurul lucru pe care nu-l puteam refuza. Încă o dată, îmi flutura pe sub nas sănătatea și siguranța financiară a familiei mele. Siguranța *mea* financiară.

— Nu vreau să lucrez pentru tine.

Probabil că repetasem replica asta de atâtea ori, încât suna ca un disc zgâriat.

— Din fericire pentru mine, n-ai de ales. Când realitatea hotărăște în locul tău, e mai ușor să-ți accepți soarta. Bacșișul tău — Vicious și-a strecurat degetele în buzunar și a scos o foaie împăturită de hârtie — te aștepta. Data viitoare când ți se spune să faci ceva, fă-o la timp. Răbdarea nu-i una dintre virtuțile mele.

— Te pomenești că ai virtuți!

Aruncându-i o privire bănuitoare, am luat hârtia dintre degetele lui lungi. Când m-am uitat la ea, pulsul meu a luat-o razna.

Un cec.

Pentru zece mii de dolari.

Sfinte Doamne și Maică Precistă!

— Consideră-l un avans.

Și-a coborât ochii asupra cecului, cercetându-l odată cu mine. Și-a încruntat sprâncenele. Umărul lui l-a atins ușor pe al meu. Un val fierbinte mi s-a revărsat în piept.

— Cum ne-am învoit pentru o sută cincizeci de mii, o să vezi că suma asta e corectă, după ce scazi taxele și impozitele.

Scanned with CamScanner

— Nu-mi amintesc să mă fi învoit, l-am contrazis, dar știam cât se poate de bine că mințeam.

Acumulasem o mulțime de datorii și în ultima vreme supraviețuiam cu o singură masă pe zi, nici aia prea consistentă. Eram asaltată de sentimente contradictorii, dar, în adâncul inimii, știam că de data asta banii aveau să învingă. Nu era vorba de lăcomie, ci de supraviețuire. Spre deosebire de bani, mândria nu-mi dădea să mănânc, nu plătea medicamentele lui Rosie și nici nu avea să se asigure că, peste o lună, nu ajungeam să mâncăm la lumina lumânării.

Vicious a întins o mână și mi-a dat deoparte o șuviță care îmi alunecase în ochi. Stătea atât de aproape că-i puteam simți căldura. M-am întors cu gândul la seara în care ne sărutaserăm, cu mulți ani în urmă. Nu-mi aduceam aminte cu plăcere.

— Ai încredere să-ți lași viața în mâinile mele?

Vocea lui era ca o catifea neagră care mă mângâia în locuri ascunse, unde nu avea ce să caute.

I-am răspuns cinstit:

— Nu.

Am închis ochii. Mi-aș fi dorit ca altcineva să trezească în mine trăirile astea.

Trupul îmi era fierbinte.

Îl doream.

Mă simțeam dorită.

De-ar fi fost oricine altcineva, în afară de el...

— Ai încredere să-mi lași viața *mea* în mâinile mele?

Bărbatul ăsta era isteț. De fapt, isteț e puțin spus. Era de-a dreptul un geniu. Viclean, inteligent și întotdeauna cu un pas înaintea tuturor. Perfect capabil să-și poarte de grijă. Chiar dacă locuiserăm aproape unul de celălalt doar un singur an, în clasa

Scanned with CamScanner

a douăsprezecea, știam. Îl văzusem scăpând basma curată din multe belele. Printre altele, reușise să acceseze ilegal laptopurile profesorilor și furase subiecte de lucrări, vânzându-le apoi elevilor disperați, în schimbul unor sume ridicol de mari, și incendiase un restaurant din apropierea debarcaderului din Todos Santos.

Dar acum nu mai eram niște puști. Ca adulți, consecințele erau mult mai serioase.

Am dat din cap, în semn de aprobare.

— Slujnico, să fii la muncă mâine-dimineață, la opt fix. Adresa e cea pe care ți-am dat-o la bar. Nu mă face să-mi regret generozitatea!

Am simțit un curent de aer. Vicious a dispărut după un colț al holului, tăcut ca o fantomă. Jos, la parter, l-am auzit trântind ușa de la intrare. Abia atunci am deschis ochii.

Din fericire, știam pe de rost adresa mâzgălită pe așa-zisul meu bacșiș. Cumva, mi se întipărise în memorie, așa cum mi se întipărea fiecare detaliu legat de el. Indiferent cât de mic, mintea mea îl reținea automat.

Acum, urma să muncesc cu el. Pentru el.

Am descuiat ușa. Rosie dormea. Mă simțeam ușurată că nu se trezise cât timp eu și Vicious făcuserăm tărăboi în hol. În clipa asta, am decis că alegerea mea era bună.

Se întâmpla iar ca în clasa a douăsprezecea, când îmi furase manualul de matematică.

Am hotărât să-mi plec capul, ascultătoare, să suport bruftuluiala și batjocura lui, iar apoi să plec de lângă el când obțineam ceea ce îmi trebuia. Mi-am promis că, de data asta, aveam să plec în condițiile dictate de mine, nu de el.

Speram din tot sufletul să-mi pot ține promisiunea.

Scanned with CamScanner

Capitolul 5

VICIOUS

— O s-o distrug.

Răsuceam un pix între degete. I-l șterpelisem la McCoy.

Ea nu observase că-i lipsea, fiindcă se fâstâcise prea tare și nu-și dădea seama ce se întâmpla. Așa îmi plăcea să o văd. Partea de sus a pixului era roasă — un obicei vechi de-al Emiliei. După orele de matematică, își lăsa pe pupitru creioanele roase.

E posibil să le fi șterpelit.

E posibil să le fi luat cu mine, acasă.

E posibil să fi rămas prin camera mea, în vreun sertar.

Se întâmplă și chestii de-astea, când ești un adolescent în călduri.

Am împins scaunul uriaș, întorcându-mă spre ferestrele panoramice ale încăperii. Biroul ăsta avea vedere spre Manhattan.

Lumea susține că New Yorkul îi face să se simtă mici.

Dar mie New Yorkul îmi dădea senzația că eram al dracului de mare.

Filiala avea sediul într-un zgârie-nori, la al douăzeci și treilea etaj, și tot etajul era al meu. Aici lucrau treizeci și doi de angajați — în curând, treizeci și trei, după ce domnișoara

Scanned with CamScanner

LeBlanc avea să ni se alăture —, și toți munceau pentru mine. Depindeau de mine. Îmi zâmbeau când mă întâlneau pe hol, deși eram un nenorocit fără maniere. La urma urmei, cum să mă facă orașul ăsta să mă simt neînsemnat, când îl aveam la degetul mic, nemaivorbind că tocmai făcusem o rezervare în ultimul minut, la Fourteen Madison Park?

Unii oameni se lasă dominați de New York, alții îl domină. Eu făceam parte din a doua categorie. Unde mai pui că nici nu locuiam în orașul ăsta!

— Ba n-o s-o distrugi pe maică-ta vitregă, m-a contrazis la telefon Dean, râzând.

În continuare, admiram priveliștea. Apelul era pe *speaker*.

— Cred că te-ai uitat cam mult la desenul ăla animat, *Pinky and the Brain*[1]. Diferența e că, de fapt, nu vrei să cucerești lumea. Pur și simplu ai chef să-ți bați joc de viețile altora.

— Mi-a trimis un mesaj aseară: cică ajunge azi la New York și se așteaptă să-mi fac loc în program pentru ea.

Spumegam.

— Cine se crede?

— Cel mai probabil, se crede maică-ta vitregă.

Glasul lui Dean era vesel, amuzat.

Pe Coasta de Vest, unde se afla prietenul meu, era ora patru și un sfert. Tocmai se crăpa de ziuă. Mă durea în cot. Dean încă nu se obișnuise cu diferența de fus orar. Trăia în New York de zece ani. Fraierul ăsta era super-relaxat din fire.

[1] Serial de desene animate. Pinky și Brain sunt doi cobai care trăiesc într-un laborator. Brain este cel mai deștept dintre cei doi și, în fiecare episod, pune la cale un alt plan de a cuceri lumea, dar fără rezultat (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

— Oricum, la ora asta ar trebui să fii înapoi în California, a adăugat el. De ce durează atât? Când mama dracului ne întoarcem fiecare la locul lui?

Auzind conversația purtată cu voce tare, femeia de lângă el — erau în patul *meu* din Los Angeles; ce scârbos! — a gemut, iritată. Mi-am trecut limba peste buze și am răsucit între degete pixul Slujnicei. Știam că trebuia să-l anunț pe Dean că o angajasem, dar am decis să amân până săptămâna viitoare. El habar n-avea că fata locuia în New York de mulți ani, iar eu nu voiam să afle acum.

Să luăm catastrofele pe rând. Azi trebuia să mă ocup de mama mea vitregă.

— Nu prea curând. Angajații tăi s-au cam lăsat pe tânjală. O să continui ce-ai început tu.

— Vicious! s-a răstit Dean.

Perfect Finance — compania noastră, înființată acum șase ani — era atât de prosperă, încât avea patru filiale: la New York, Los Angeles, Chicago și Londra. De regulă, Dean se ocupa de filiala newyorkeză, iar eu, de cea din Los Angeles. Veniserm aici din cauza lui Sergio și a procesului idiot pe care ni-l intentase. Eu eram cel care nu-și folosea buzele doar ca să lingușească și să pupe lumea în fund. Dacă aveam nevoie de o abordare mai diplomată, Trent era cel mai potrivit. Însă, dacă situația era urâtă și se impuneau manevre de intimidare și lipsă de scrupule, mă scoteau pe mine la înaintare.

Între timp, Dean profita de ocazie ca să verifice filiala noastră din Los Angeles. Din când în când, toți patru făceam rocada. Mai schimbam peisajul, ne mai scuturam nițel de plictiseală. Ca dovadă a prieteniei noastre, locuiam unii în casele celorlalți. Eram coproprietari ai celor patru reședințe. Alcătuiam o familie,

Scanned with CamScanner

iar printre membrii avuți ai societății, întrepătrunderea fondurilor și a bunurilor imobiliare e cel mai elocvent semn că faci parte dintr-o familie.

În mod normal, nu mă deranja că prietenii mei stăteau acasă la mine, deși știam că Dean și Trent aveau să se înfrupte din toate bunăciunile existente pe o rază de patruzeci de kilometri în jurul apartamentului meu. Fustangiii ăia probabil că se culcaseră cu jumătate din femeile din Los Angeles, în patul meu. Dar, la urma urmei, nu de asta aveam menajeră?

Și, pe deasupra, o asistentă personală care se asigura că așternuturile folosite ajungeau la tomberon — sau, și mai bine, le dădea foc — înainte să mă întorc acasă.

Filiala din New York era la pământ și, ca să o scot la capăt, *chiar* aveam nevoie de o asistentă personală. Din nefericire pentru Slujnică, intenționam să o concediez imediat ce îmi făceam treaba cu ea. N-o puteam lăsa să lucreze pentru Dean.

Oricum, probabil că nu voia să o mai vadă la față.

Pentru el, era ca și cum murise și mai mult ca sigur se simțea îndreptățit să aibă atitudinea asta. În fine, era problema ei, nu a mea.

— Haide, Vic, gata cu vorbăria!

Mi-a folosit porecla. În ultimii ani, să mi se spună „Vicious" în public nu mai era acceptabil din punct de vedere profesional. Acum, toată lumea credea că „Vic" era prescurtarea prenumelui „Victor".

— Vreau apartamentul meu, biroul meu. Vreau să-mi recuperez viața, ce dracu'! s-a lamentat Dean.

— Iar eu vreau să locuiesc într-un oraș în care nu-i nevoie să-i fac taximetristului o schemă cu traseul pe care trebuie să-l

Scanned with CamScanner

urmeze, de parcă eu aș lucra pentru el, nu invers. Nu-ți face griji. N-o să stau aici decât atât cât o să fiu bine-venit.

Dean a râs iar:

— Să-ți dau un pont, cretinule: nu mai ești de mult bine-venit.

Am auzit-o pe femeia de lângă el căscând zgomotos.

— Iubi, nu vrei să ne culcăm?

— Nu vrei tu să mi-o sugi? i-a trântit-o Dean.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am urat:

— Să ai o zi bună, rahat cu ochi!

— Ce-ar fi să lingi un fund puturos? Dar nu în patul meu! mi-a spus el, apoi a închis.

Chiar în clipa asta, în biroul meu a intrat un musafir.

— Bună dimineața, domnule Spencer! V-am adus cafeaua și micul dejun. Omletă din trei albușuri, o felie de pâine integrală prăjită și căpșune proaspăt tăiate cubulețe.

Abia dacă ascultam ce spunea vocea veselă. M-am răsucit cu tot cu scaun.

— Cine ești? am întrebat-o pe tipă, cântărind-o din ochi.

Părul ei era atât de blond încât părea aproape alb. Mai înaltă și mai zveltă decât majoritatea femeilor. Purta un costum scump, marca St. John, dintr-o colecție recentă.

Poate că nu exagerasem oferindu-i Slujnicei salariul ăla obscen de mare. La urma urmei, trăiam în New York.

— Mă cheamă Sue! Sunt asistenta personală a lui Dean.

Vocea ei nu și-a pierdut din vioiciune.

— Lucrez pentru dumneavoastră de două săptămâni.

Zâmbea în continuare.

Aha! Acum, când mă uitam mai îndeaproape, tipa chiar îmi părea cunoscută.

Scanned with CamScanner

— Mă bucur de cunoștință, Sue. Ești concediată, Sue. Ia-ți catrafusele și cară-te, Sue.

Deodată, părea că i se înecaseră corăbiile. Mai că mă simțeam ușurat. Până acum, avusesem impresia că un chirurg plastic de mâna a doua îi cususe pe față zâmbetul ăla sinistru.

Femeia a pălit sub straturile groase de machiaj și a rămas cu gura căscată.

— Domnule, nu mă puteți concedia.

— Pe bune?

Am ridicat o sprânceană, prefăcându-mă intrigat.

Mi-am scos laptopul din *stand-by*. Era un Dell. Dă-l dracului de MacBook și mai dă-i dracului pe hipsterii care preferă Mac-urile, inclusiv pe Dean! Am dat dublu clic pe documentul pe care îl compuneam. Puneam la cale un atac-surpriză asupra unei firme, o rivală a uneia dintre cele patru filiale PF, iar dobitoaca de Sue nu mă lăsa să fac ultimele retușuri. Ținea între degetele unei mâini farfuria cu micul meu dejun. Speram că avea să mi-o lase pe birou, înainte să plece.

Am accesat comentariile digitale pe care le făcusem pe marginea documentului Word cu o seară înainte, după ce plecasem de la Slujnică. Voiam să mă asigur că propunerea mea era de nerefuzat. Mi-am pironit privirea în ecranul laptopului.

— Și de ce nu pot, mă rog? Dă-mi un motiv.

— Pentru că lucrez de doi ani pentru Dean. În iunie, am fost aleasă angajata lunii. În plus, în contractul meu scrie că, dacă greșesc cu ceva, sunteți obligat să-mi dați o avertizare scrisă înainte să mă concediați. Altfel, îmi încheiați ilegal contractul de muncă.

Vocea ei panicată mă călca pe nervi. Fata asta era la fel de săcâitoare ca o reacție urâtă la un drog.

Scanned with CamScanner

Mi-am ridicat ochii spre ea. Dacă aș fi putut ucide din priviri, în secunda următoare tipa n-ar mai fi fost o problemă.

— Arată-mi contractul! am mârâit la ea.

A ieșit nervoasă din cutia de sticlă pe care, pentru o vreme, eram nevoit să o numesc „birou". De fapt, era biroul lui Dean, iar dobitocul ăla se dădea în vânt după sticlă și oglinzi. Cel mai probabil, se iubea prea mult, așa că nu rezista nici două secunde fără să se admire. După câteva minute, Sue s-a întors cu un exemplar fotocopiat al contractului ei. Încă era cald la atingere, proaspăt scos din imprimantă.

La naiba! Tipa avea dreptate.

Sue avea dreptul la un preaviz de treizeci de zile din partea angajatorului, înainte de a fi concediată, plus alte avantaje. Ăsta nu era un contract-standard, marca Perfect Finance. Scrisesem cu mâna mea modelul de contract și mă folosisem de toate portițele legale posibile ca să mă asigur că, în caz de concediere, firma noastră avea cât mai puține obligații față de angajați. Gagica asta semnase un contract care nu-mi era cunoscut.

Oare Dean i-o trăgea?

Ochii mei i-au măturat din nou corpul subțire, subnutrit.

Probabil că da.

— Ai fost vreodată în L.A., Sonia?

— Mă cheamă Sue, m-a corectat ea, pufnind iritată. Da, am fost o dată. Când aveam patru ani.

— Ți-ar plăcea să zbori până la Los Angeles, să-l ajuți pe Dean cât timp lucrează acolo?

Expresia ei s-a transformat brusc: de la enervare și tristețe, a trecut la încântare.

Mai mult ca sigur, Dean i-o trăgea.

Scanned with CamScanner

— Serios? Dar nu-l ajută asistenta dumneavoastră pe domnul Cole?

Am clătinat încet din cap, fără să întrerup contactul vizual. Tipa zâmbea cu gura până la urechi. A bătut din palme, extaziată și incapabilă să se controleze. Era în al nouălea cer. Micuța noastră Sue era o ființă ușor de mulțumit. Exact așa cum îi plăceau lui Dean. Era destul de idiot să o considere pe Slujnică drept una de teapa lui Sue.

O cunoșteam pe fosta lui iubită mai bine decât o cunoștea el.

— Deci îmi păstrez slujba? a întrebat, cu sufletul la gură.

— Da. Așa scrie în contract.

Am lovit documentul de birou, nerăbdător să închei conversația înainte ca tipa să-mi omoare ultimii neuroni.

— Mișcă-te! Ai un avion de prins.

Îndată ce a ieșit din birou, am pus mâna pe telefon și mi-am sunat propria asistentă personală, în Los Angeles. Nimeni nu era de neînlocuit. Te puteai descotorosi oricând de oameni, învățasem chestia asta foarte devreme, încă din copilărie. Tata o înlocuise pe mama cu Josephine. Bineînțeles, taică-meu nu se purtase niciodată ca un părinte, așa că îmi fusese ușor să cred că se putea descotorosi oricând și de mine. Tocmai de asta mi se întipărise adânc în minte ideea că nicio persoană din preajma mea nu avea mare valoare.

Nici prietenii mei.

Nici colegii mei.

Nici asistenta mea personală.

— Alo! Tiffany, strânge-ți lucrurile și încasează-ți ultimul salariu. Ești concediată. În seara asta o să vină altcineva în locul tău.

Eu nu i-o trăgeam asistentei mele personale.

Scanned with CamScanner

Tiffany avea un contract-standard.

Adio!

În clipa când a intrat pe ușile de sticlă ale clădirii și s-a apropiat de recepția firmei PF, am văzut-o pe monitorul sistemului de securitate, care trona lângă laptopul meu.

Noua mea asistentă personală a ajuns la muncă la ora opt fix, dar nu eram deloc impresionat de punctualitatea ei. Mă așteptasem să apară cu cel puțin un sfert de oră mai devreme. Discutasem cu Sue la șapte și jumătate și aveam treburi mai importante decât să o aștept pe ea. Dar ar fi trebuit să știu în ce m-am băgat. Fata asta fusese o pacoste de la bun început.

Când o văzusem în barul ăla jegos, n-o putusem ignora. În primul rând, era îmbrăcată de parcă se pregătea să mi se cocoațe în brațe și să presteze un dans în poală. În al doilea rând, pantofii îi erau prea mici, iar sutienul care se ițea de sub uniformă era cu două mărimi mai mare decât sânii ei. Deci purta pantofi care nu îi aparțineau și un sutien care i se potrivise bine altădată, când nu era atât de slabă.

Mă simțisem puțin vinovat pentru starea ei.

OK, recunosc: mă simțisem foarte vinovat.

Eu o alungasem din Todos Santos. Dar, la urma urmei, o obligase cineva să-și mute fundul ăla ademenitor în cel mai scump oraș din țară? Și ce căuta ea la New York? N-aveam timp să mă gândesc la răspunsuri. Am apăsat butonul interfonului și m-am răstit:

Scanned with CamScanner

— Recepționero — nu știam cum o chema și nici nu mă interesa —, trimite-o pe domnișoara LeBlanc în biroul meu și dă-i iPadul Sylviei sau un carnet!

— Mă scuzați că întreb, domnule: vă referiți la Sue? m-a întrebat politicos femeia mai vârstnică.

Privind prin peretele de sticlă, am văzut că deja se ridicase și dădea mâna cu Slujnica. Am mârâit:

— Mă refer la tipa aia care mi-a servit micul dejun.

Când Slujnica a bătut la ușa mea, m-am răsucit și am privit monitorul.

Unu...

Doi...

Trei...

După zece secunde, m-am sprijinit de spătarul scaunului și mi-am împreunat degetele.

— Intră!

A intrat. Purta o rochie roșie, cu buline albe — fără glumă! — și colanți galbeni. Am observat că tocul unui pantof fusese lipit strâmb. Dar măcar erau măsura ei.

Părul Slujnicei era tot mov-deschis. Foarte bine! Îmi convenea că nu-mi mai amintea de Jo. Și rădăcinile nu mai erau decolorate. Perfect! Înseamnă că, de la vizita mea de ieri-noapte, făcuse eforturi ca să arate decent. Își împletise părul în coadă. Emilia se uita la mine sfidător, fără să mă salute.

— Ia loc! i-am poruncit.

Îmi venea ușor să mă port cu răceală. În viață nu avusesem parte decât de asta.

Ultima oară când mă îmbrățișase cineva, se întâmpla în copilărie. O făcuse mama, cu puțin înainte de accidentul care i-a răpit libertatea. O dată, maică-mea vitregă, Jo, s-a prefăcut

Scanned with CamScanner

că mă îmbrățișează, la un eveniment caritabil. Dat fiind cum reacționasem, n-a mai încercat niciodată.

Slujnica s-a așezat, iar ochii mei au fugit pentru două secunde la picioarele ei. Corpul ei era tot atrăgător, cu toate că arăta ca și cum i-ar fi prins bine o masă bună. Sau vreo trei. În mână ținea un iPad. Se uita la mine. Din ochii ei se revărsau valuri de suspiciune și de dispreț.

— Știi să folosești un iPad? am întrebat-o, rostind cuvintele rar.

— Dar tu știi cum să le vorbești oamenilor fără să le provoci reflexul de vomă? m-a maimuțărit ea, imitându-mi tonul și aplecând ușor capul într-o parte.

Mi-am reținut un hohot de râs.

— Ei, văd că te-am scos din pepeni. Perfect! Începe să notezi! Stabilește-mi o întâlnire cu Jasper Stephens. O să-i găsești numărul de telefon în contul meu de e-mail. Ar trebui să ai deja acces la el. Pe urmă, stabilește o întâlnire cu Irene Clark. O să-ți ceară să ne vedem în altă parte, nu la birou. N-o lăsa! Vreau să vină aici și să-l aducă și pe Chance Clement, celălalt CEO al firmei ei. Pe urmă, trimite un șofer la aeroportul JFK. Avionul cu care vine mama mea vitregă aterizează acolo, la patru și jumătate. Și comandă-mi un taxi pentru diseară, la șapte. Mergem la Fourteen Madison Park. O să cinăm acolo.

Am continuat tirul de porunci:

— Vreau să-i trimiți flori proaspete mamei lui Trent. Împlinește cincizeci și opt de ani. Și vezi să existe un cartonaș personalizat, cu numele meu. Găsește-i adresa! Locuiește pe lângă San Diego, habar n-am unde. Întreab-o pe recepționeră ce mi s-a adus azi la micul dejun și ai grijă să am aceleași chestii pe birou, în fiecare dimineață, la opt jumătate sau mai devreme.

Scanned with CamScanner

Și vreau cafea. Să te asiguri că am cafea. Vreau copii pentru fiecare document din dosarul ăsta.

I-am aruncat în brațe un dosar gros și galben.

L-a prins din zbor, tastând pe iPad cu cealaltă mână, fără să-și ridice privirea.

— Vreau să citești tot conținutul. Să cunoști părțile implicate. Ce le place și ce nu le place. Slăbiciunile lor. În curând, avem programată o fuziune între American Labs Inc. și Serviciile Medicale Martinez. Nu vreau să-mi pună nimeni bețe-n roate. Când zic „nimeni", mă refer și la noua mea asistentă personală.

Mi-am frecat bărbia și i-am cercetat trupul, fără rușine.

— Cred că asta-i tot. De fapt, încă ceva, Emilia...

M-a privit iute, drept în ochi.

Am rânjit cu aroganță și am înclinat capul într-o parte.

— Nu ți se pare că am închis cercul? Fiica slujnicei a ajuns... — mi-am trecut încet limba peste buza de jos — *slujnică*...

Habar n-aveam ce fel de reacție urma să stârnesc. Tot ce știam era că voiam să o mai zgândăresc o dată, înainte să plece din biroul meu. Femeia asta mă făcea să mă simt ciudat, expus. Rahat! Nici măcar nu aveam idee de ce o angajasem. De fapt, aveam idee. Chiar și așa, de cele mai multe ori, prezența ei îmi stârnea cheful de a exploda și de a face praf totul în jur.

Slujnica și-a îndreptat bărbia, plină de mândrie, și s-a ridicat, dar nu a făcut niciun pas spre mine. Pur și simplu se holba de parcă eram vreun ciudat. Știam că purtam o cămașă impecabilă. Neagră, perfectă, elegantă. Știam că eram prezentabil. Ba chiar arătos.

Și-atunci, la ce dracu' se holba?

Scanned with CamScanner

— Văd că n-ai plecat, i-am zis, uitându-mă la ecranul laptopului și dând câteva clicuri, ca și cum aș fi avut o grămadă de treabă.

Trebuia să plece. Voiam să dispară.

— Mă gândeam...

A ezitat. Se uita fix la zona recepției, printre lamele jaluzelelor care acopereau pereții de sticlă ai biroului.

Ochii mei s-au îndreptat într-acolo: privea cele două litere aurii — PF — care atârnau într-un cerc de nuanța bronzului. Buzele ei pline, roz aveau o expresie severă. Deși nu-mi plăcea tipa, nu m-ar fi deranjat să simt buzele alea în jurul sculei mele, sub birou, la un moment dat.

— PF? s-a mirat ea, încrețindu-și nasul într-un fel pe care bănuiam că majoritatea bărbaților l-ar fi considerat drăgălaș.

— Da. E numele firmei. Perfect Finance, i-am răspuns eu, scurt și pe un ton formal.

— HotHoles! mi-a trântit-o ea. Voi sunteți cei Patru Frați Desfrânați din Todos Santos: tu, Trent, Jaime și Dean.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Când am auzit-o pronunțând vechea noastră poreclă, am simțit nevoia să dau un pumn în birou. Sensul ascuns al inițialelor companiei noastre era micul nostru secret. Uneori, mai ales la ieșirile lunare, când ne întâlneam să bem bere și să discutăm despre afaceri, ne distram la gândul că îi păcăliserăm pe toți. Oamenii își lăsau milioanele câștigate cu trudă în grija unei companii ale cărei inițiale reprezentau numele unei găști alcătuite din patru foști fotbaliști cretini, dintre care trei cunoscuseră succesul profesional datorită propriilor tătici bogați.

Dar Slujnica știa adevărul. Nu se lăsa păcălită de fațada și de căcaturile noastre. Cred că asta m-a atras încă de la început la

Scanned with CamScanner

ea, fata care se hrănea cu carbohidrați ieftini și purta pantofi vechi de patru ani, însă nu salivase niciodată după vila mea imensă, nici după mașina mea de fițe.

O uram din mai multe motive. Primul și cel mai evident: bănuiam că știa ce discutaserăm eu și Daryl în ziua aia, în biblioteca familiei mele. Suspectam că-mi aflase secretul. Iar asta mă făcea să mă simt jalnic și slab. Al doilea motiv: arăta leit Jo, în tinerețea ei. Aceiași ochi. Aceleași buze. Aceiași incisivi care se încălecau puțin, același aer senzual.

La naiba! Aveau în comun până și accentul sudist, deși acum, după zece ani, îmi dădeam seama că al Slujnicei se mai estompase.

Urând-o, era aproape ca și cum mi-aș fi răscumpărat o greșeală față de mama — Marie —, un păcat pe care nici măcar nu-l săvârșisem eu.

Un alt motiv explica, parțial, respectul meu față de Slujnică: mă dezarma faptul că puterea mea o lăsa rece.

Majoritatea oamenilor se simțeau neputincioși în prezența mea. Nu și Emilia LeBlanc.

Am scos butonii cămășii mele elegante și am început să îmi suflec mânecile, fără grabă. Îmi făcea plăcere să știu că mă privea.

— Și acum, Slujnico, mișcă-ți fundul din biroul meu! Am treabă.

— Vai de mine, scumpule! Ești mult prea arătos!

Jo mi-a ciupit cu degete reci obrajii. Unghiile ei îngrijite s-au înfipt în pielea mea puțin cam prea adânc. Știam că o făcea dinadins.

Scanned with CamScanner

I-am zâmbit rece și am lăsat-o să îmi sărute fruntea o ultimă oară, înainte ca totul între noi să se ducă pe apa sâmbetei. Săruturile pe frunte erau singura formă de contact fizic pe care i-o îngăduiam de ani de zile, iar ea era destul de deșteaptă încât să nu întindă coarda prea mult. Mirosea a ciocolată și a parfum scump. Mie aroma asta greoaie îmi aducea aminte de putreziciune, deși probabil că, pentru ceilalți, era pur și simplu dulceagă.

În cele din urmă, s-a îndepărtat puțin și mi-a cercetat cu atenție fața. Urmele albăstrii de sub ochii ei dădeau de înțeles că mama mea vitregă se recupera după o altă intervenție chirurgicală estetică. Înainte, asemănarea ei cu Brigitte Bardot era incredibilă. Numai că, spre deosebire de aceasta, Jo nu se împăcase niciodată cu natura și cursul firesc al acesteia. Se lupta cu ea, iar natura îi răspundea pe măsură. Așa ajunsese să-și injecteze în față mai mult plastic decât conține o caserolă pentru mâncare.

Asta era problema. Nici părul ei decolorat, nici operațiile estetice nenumărate, nici tratamentele cosmetice scumpe, nici lucrurile materialiste și superficiale care contau pentru ea — hainele de firmă, poșetele marca Hermès — nimic nu putea ascunde faptul că îmbătrânea.

Ea îmbătrânea, în timp ce mama mea biologică rămânea tânără. În clipa morții, mama mea, Marie, avea doar treizeci și cinci de ani, părul negru ca pana corbului și pielea albă ca laptele. Frumusețea ei era aproape la fel de brutală precum accidentul care îi curmase viața.

Arăta ca Albă-ca-Zăpada.

Însă, spre deosebire de aceasta, pe ea nu o salvase un prinț.

De fapt, prințul ei era însuși bărbatul care poruncise să i se dea mărul otrăvit.

Scanned with CamScanner

Iar vrăjitoarea pe care o aveam acum în fața ochilor aranjase ca mamei mele să i se ofere mărul.

Din păcate, îmi dădusem seama prea târziu.

— Îmi place la nebunie restaurantul ăsta! a exclamat Jo.

Și-a înfoiat părul mult prea aranjat și l-a urmat pe ospătarul-șef până la masa rezervată, sporovăind încântată despre chestii scumpe. Își imagina că asta înseamnă să faci conversație.

Am început să-i ignor vorbăria. Purta rochia gri — despre care credea că fusese creată de Alexandra Wang — pe care i-o cumpărasem de ziua ei. Mă chinuisem o grămadă să găsesc o imitație ieftină, pe seama căreia prietenii bogați ai mamei mele vitrege să râdă pe la spatele ei. Rujul lui Jo, aplicat cu multă grijă, era puțin mai închis la culoare decât vinul ei preferat. Voia să se asigure că arăta impecabil, chiar și după ce mânca.

Într-un fel, eram furios că Slujnica nu dăduse peste cap nicio sarcină dintre cele pe care i le trasasem azi. Parcă spunea că e o asistentă personală jalnică. Dacă ar fi uitat să trimită șoferul la aeroport, după Jo, în clipa asta n-aș fi fost aici.

Mi-am târât picioarele prin decorul avangardist al restaurantului de lux, lăsând în urmă pereți alcătuiți din plante vii, ferestre panoramice și lambriuri decorate opulent. Pentru două secunde, m-am simțit ca un copil care aștepta cu groază să îndure o pedeapsă. Într-un fel, exact asta eram.

Ne-am așezat.

Ne-am băut apa în tăcere, din pahare elegante de cristal, cu formă total nepractică și lipsită de noimă.

Am răsfoit meniul fără să ne uităm unul la celălalt, îndrugând câteva cuvinte despre diferența dintre soiurile de vin Syrah și Merlot.

Scanned with CamScanner

În ciuda acestui schimb scurt de replici, de fapt, nu stăteam de vorbă cu adevărat. Eram curios să aflu cum avea să abordeze subiectul. Evident, n-avea importanță. Oricum, soarta îi era pecetluită.

N-a suflat nicio vorbă despre motivele care o împinseseră să zboare până aici decât după ce chelnerița ne-a adus aperitivele. În sfârșit, mama mea vitregă a luat taurul de coarne:

— Tatăl tău se simte tot mai rău. Mă tem că o să moară curând.

Și-a pironit privirea în farfurie, frunzărind mâncarea de parcă îi pierise apetitul, apoi a adăugat:

— Dragul, bietul meu soț!

Se prefface că-l iubește.

Am înfipt furculița în friptura de vită și am început să o tai. Am mestecat o bucată fragedă. Chipul meu era inexpresiv.

Dar ura pe care o simt pentru el e sinceră și autentică.

— Ce păcat...

Glasul meu era lipsit de emoție.

Ne-am privit în ochi. Trupul i s-a cutremurat sub rochia ieftină.

— Nu știu cât o s-o mai ducă.

Își făcea de lucru cu tacâmurile de argint așezate pe șervet, aranjându-le în linie dreaptă.

— Haide, Jo, spune odată!

I-am zâmbit politicos și am sorbit din paharul cu scotch. Să-l ia naiba de vin! Acum aveam nevoie de ceva tare. M-am sprijinit de spătar și m-am așezat mai confortabil. Urma să mă distrez pe cinste.

Vreau să te aud guițând, mamă.

Scanned with CamScanner

A scos un șervețel din poșetă. A tamponat câteva picături de sudoare care apăruseră pe fruntea ei injectată cu Botox. Nu era cald în restaurant.

Era agitată.

Iar eu mă simțeam așa de bine...

— Baron...

Jo a oftat. Am închis ochii și mi-am simțit nările fremătând.

Uram prenumele ăsta. Pe tata îl chema la fel. Mi-aș fi schimbat prenumele de mult, dar nu voiam ca lumea să-și închipuie că-mi pasă.

— N-ai nevoie de atâția bani, a continuat Jo, oftând iar. Ți-ai construit singur propria companie. Valorează milioane de dolari. Bineînțeles, când vine vorba de moștenire, n-am pretenții la o anumită sumă. Vreau doar să am unde locui. Toată treaba asta m-a luat pe nepregătite...

Aveam numai zece ani când Eli Cole — tatăl lui Dean —, un avocat specializat în drept familial care lucra pentru cei mai mari actori de la Hollywood, s-a închis cu tata în biroul lui, unde au discutat două ore despre cum avea să fie administrată averea tatei, după ce murea. Deși era nebun după Jo, sau poate tocmai din acest motiv, tata a insistat să încheie un acord prenupțial care să protejeze până la ultimul bănuț al familiei Spencer. Conform contractului, Jo nu primea nicio lețcaie dacă intenta divorț.

Moartea nu era un divorț, dar ea tot își făcea griji din cauza testamentului.

Nici eu, nici Jo nu știam ce trecuse tata în el, dar bănuiam. Tata era un moș vanitos, a cărui actuală soție îi fusese odată amantă, a doua vioară în imperiul lui. Dar eu? Pentru tata, eram doar ceva ce lăsa în urmă; însă, spre deosebire de mama mea

Scanned with CamScanner

vitregă, eu mă puteam asigura că aveam să-i duc mai departe moștenirea.

Cel mai probabil, în curând aveam să ajung la cârma imperiului său. Eu urma să controlez încotro se duceau banii, iar Jo se temea că, din cauza viciului meu principal — setea de răzbunare —, ea n-ar mai fi putut să ducă același stil de viață luxos. Pentru prima și singura dată în viața ei nenorocită, avea dreptate.

Am expirat prelung, am ridicat din sprâncene și am privit într-o parte, prefăcându-mă că mă luase pe nepregătite. Era foarte distractiv să observ cum privirea ei plină de speranță se izbea de armura mea de indiferență. N-am zis nimic. În schimb, am sorbit lent din scotch.

— Dacă descoperim că el...

Nu și-a terminat ideea.

— Că nu ți-a lăsat niciun ban? am completat eu.

— Dă-mi vila!

Scurt și la obiect. Ce surpriză! Nu se mai prefăcea mămoasă și caldă.

— N-o să-ți cer altceva.

Îmi venea să râd când vedeam cum mă privea, ca un copil răzgâiat căruia i s-a refuzat jucăria preferată, ca și cum își permitea să negocieze.

— Îmi pare rău, Jo. Am alte planuri pentru vilă.

— Planuri?

Fierbea. Saliva sclipea pe dinții ei albiți artificial.

— E casa mea. Tu n-ai mai locuit în Todos Santos de zece ani.

— Nu vreau să locuiesc acolo, i-am zis scurt, îndreptându-mi cravata. Vreau s-o ard din temelii.

Scanned with CamScanner

Ochii ei albaștri au sclipit de ură, iar colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

— Deci nu vrei să-mi dai nici măcar un lucru. Nici măcar vila.

— Nici măcar bolul pentru fructe de pe blatul din bucătărie. *Sans fruit*, am confirmat eu, dând din cap. Ar trebui să repetăm experiența, Jo. Să ne întâlnim. Să mâncăm. Să împărțim o sticlă de vin bun. M-am distrat în seara asta.

Chelnerița ne-a pus pe masă nota de plată. Taman la timp! Așa cum plănuisem. Am zâmbit. Știam că, spre deosebire de alte împrejurări, zâmbetul mi se citea acum și în ochi. Am scos portofelul din buzunarul de la piept al sacoului și i-am întins chelneriței cardul meu de credit. L-a luat imediat și a dispărut în spatele unei uși negre.

— Baron, ține minte că nu știm ce e scris în testament.

Jo a clătinat încet din cap, cu o privire rece, și a completat:

— Celor care nu le-au arătat altora milă nu li se va arăta milă.

Vasăzică acum cita din Biblie.

Foarte frumos! Îmi amintesc că tot acolo scria *să nu ucizi*.

— Îmi miroase a provocare. Jo, știi că nu rezist când vine vorba de așa ceva.

I-am făcut cu ochiul și am tras de gulerul cămășii, lărgindu-l puțin. Purtam costumul ăsta de prea mult timp. Voiam să scap de el și de ziua asta de rahat. Mi-am menținut o expresie amuzată.

— Baron, e nevoie să-mi angajez avocați?

S-a aplecat spre mine, sprijinindu-și coatele pe masă.

Cu coatele pe afurisita de masă? În copilăria mea, Josephine mi-ar fi ars o scatoalcă doar dacă mi-ar fi văzut coatele în apropierea mesei. Iar fratele ei ar fi continuat treaba în bibliotecă, folosindu-și cureaua.

Scanned with CamScanner

Mi-am trosnit gâtul și am strâns din buze, prefăcându-mă că stau pe gânduri. Eu, unul, aveam deja avocat. Cel mai al dracului tip care a studiat vreodată Dreptul: eu. Oi fi fost cu rece, fără inimă și handicapat la nivel emoțional, dar Jo știa și că eram cel mai bun din branșă.

În plus, discutasem deja cu Eli Cole. Acceptase să mă susțină, în caz că tata i-ar fi lăsat ceva lui Jo, iar eu aș fi avut nevoie să bag spaima în ea. Voiam să rămână săracă lipită. Nu mă interesau banii. Voiam dreptate.

Chelnerița și-a făcut iar apariția, aducându-mi cardul de credit. I-am lăsat un bacșiș de sută la sută și m-am ridicat, pregătindu-mă să o părăsesc pe mama mea vitregă. Nu terminase de mâncat. Farfuria mea era lună. La fel și conștiința mea.

— Chiar te rog, *mamă*... Angajează-ți câți avocați vrei, i-am răspuns, în timp ce îmi strecuram brațele în pardesiul de cașmir. Sincer, e cea mai bună idee pe care ai avut-o în ultimii ani.

Scanned with CamScanner

Capitolul 6

Emilia

Cu zece ani în urmă

— Sigur nu vrei să te întorci la petrecere? l-am întrebat pe Dean, printre săruturi.

Și-a frecat nasul de clavicula mea. După ce ne sărutaserăm o jumătate de oră, aveam amândoi buzele umflate. Ne sărutaserăm până rămăseserăm fără salivă, iar gurile ne amorțiseră. Îmi plăceau săruturile lui. Erau plăcute. Umede. Poate puțin cam umede, dar cu siguranță plăcute. În plus, încă învățam cum să ne bucurăm unul de celălalt. Eram convinsă că, odată cu trecerea timpului, între noi totul avea să îmbunătățească.

— La petrecere? E o petrecere pe-aici?

Dean și-a masat ceafa, încruntându-se.

— Millie, termină cu prostiile! Nici măcar n-am observat. Sunt prea ocupat să-mi petrec timpul cu o fată care pictează ca Picasso și are gust de înghețată.

Vocea lui era aproape o șoaptă.

Am decis să nu bag în seamă remarca lui despre Picasso, fiindcă stilul meu nu semăna deloc cu al lui, dar apreciam că îmi făcea un compliment. OK, recunosc că replica asta m-a iritat

Scanned with CamScanner

puțin. Eram convinsă că nu văzuse în viața lui o pictură de Picasso.

Doamne! Ce m-o fi apucat?

Îmi plăcea mult Dean. Era chipeș. Avea ochii verzi și își purta părul castaniu într-un fel de coc, strâns în vârful creștetului. Mi-am trecut degetele peste bicepșii lui proeminenți. Îmi venea să gem de nerăbdare când mă gândeam ce ar fi fost în stare să-mi facă băiatul ăsta, când și dacă hotăram ca relația noastră să treacă la următorul nivel.

Auzisem o grămadă de lucruri despre Cei Patru Desfrânați.

Curând, Dean avea să mă roage să facem sex.

Plănuiam să accept, tot curând.

Dacă o bănuială sâcâitoare nu m-ar fi avertizat că era posibil ca relația asta să fie doar o altă glumă crudă de-a lui Vicious, i-aș fi cedat cu plăcere lui Dean virginitatea mea. Dar, pe de altă parte, speram ca prietenul meu să nu fie atât de ticălos încât să aibă cu mine o relație al cărei singur scop să fie ca Vicious să-și bată joc de mine, mai târziu. Dean părea sincer. Îmi trimitea dimineața mesaje romantice, îmi aducea cafea la școală, în fiecare dimineață. M-am gândit la conversațiile telefonice pe care le purtam amândoi, la ore târzii din noapte. M-am gândit la săruturile noastre.

Mă invitase în oraș cu câteva luni în urmă. Refuzasem politicos. Dean nu se dăduse bătut. Multe săptămâni la rând, mă așteptase lângă dulăpiorul meu, lângă bicicleta cu care ajungeam la școală, la ușa apartamentului servitorilor, din vila Spencer. Era neobosit și hotărât, dar dulce și blând. Îmi promisese să nu se atingă de mine decât atunci când aveam să fiu pregătită. Mi-a spus să nu-l judec după reputație. Se lăuda că avea un penis de douăzeci de centimetri, ceea ce, dat fiind că eram virgină,

Scanned with CamScanner

pentru mine nu însemna absolut nimic. Auzindu-i declarația lăudăroasă, îl înghiontisem jucăuș în umăr.

Mă simțeam singură, iar el arăta bine și se purta frumos cu mine. Preferam să am un iubit decât niciunul.

Chiar și așa, câteodată îndoiala mi se strecura iar în minte. Cei Patru nu aveau o reputație deloc bună. Partea și mai proastă era că încă nu mă hotărâsem ce simțeam față de bunul lui prieten, Vicious. Într-adevăr, majoritatea sentimentelor mele față de el erau negative, dar...

Parcă simțind că șovăiam, Dean s-a lipit de mine, pe patul meu îngust, și mi-a sărutat tâmpla.

— Îmi placi mult, Millie.

— Și tu îmi placi.

Am oftat și i-am mângâiat obrazul. Nu mințeam. Mă simțeam în siguranță cu el. Dean îmi trezea emoții plăcute, dar nu nebunești. Nu-mi stârnea cheful de a mă urca pe pereți și nici nu mă făcea să-mi doresc să comit vreo nebunie, să mă port nesăbuit, irațional.

Iar asta era bine. Sau, cel puțin, așa credeam.

L-am înghiontit ușurel.

— Toți prietenii tăi sunt la petrecere. Sunt convinsă că vrei să stai cu ei. Nu trebuie să alegi între mine și amicii tăi.

Însă Dean știa și el foarte bine că afirmația mea nu era întru totul adevărată.

— Vreau să rămân aici, cu tine, mi-a răspuns el, împletindu-și degetele cu ale mele.

Ne-am privit amândoi mâinile unite, gândindu-ne în tăcere la ce avea să urmeze. Atmosfera din cameră a devenit apăsătoare. O greutate îmi apăsa pieptul și nu mă lăsa să respir.

M-am silit să zâmbesc.

Scanned with CamScanner

— Atunci, vin cu tine.

Nu-mi plăceau petrecerile lui Vicious, însă, de dragul lui Dean, eram dispusă să-mi fac apariția pe acolo, chiar dacă nimeni nu voia să mă vadă.

Colegii mei de liceu încă mă considerau o țărancă înapoiată[1]. Dar acum măcar nimeni nu se mai lua de mine. După ce s-a aflat că m-am cuplat cu Dean Cole, nimeni nu mai îndrăznea să-mi îndese gunoaie în dulăpiorul de la școală sau să-mi strecoare, printre dinți, vorbe urâte pe coridoarele școlii. Deși nu prea voiam să recunosc, acestea erau principalele motive pentru care îmi plăcea să-mi petrec timpul cu noul meu iubit.

Datorită lui, viața mea era mai ușoară. Mai plăcută. Mai *sigură*. Sub nicio formă nu mă foloseam de el. Țineam la Dean. Îl ajutam la teme, îi lăsam în dulap mici desene prin care îi uram noroc și, în iarna asta, începusem să rânjesc ca o descreierată ori de câte ori ne intersectam pe holurile liceului.

Un zâmbet larg i s-a lățit pe chip.

— Iubi, ai face asta pentru mine?

Dintre Cei Patru Desfrânați, probabil că Dean era cel mai mare amator de droguri. Trata totul — inclusiv relația noastră — cu degajare și calm.

— Știam eu că ești supertare! m-a lăudat iubitul meu.

S-a ridicat repede din pat și m-a tras de mână.

— Iubi, grăbește-te! Mor după o bere, și am adus niște marfă tare. Lui Trent și lui Vicious n-o să le vină să creadă.

În timp ce îmi aranjam părul, i-am zâmbit slab, în oglindă. Îmi plăcea când părul meu era dezordonat, dar tot îmi păsa de părerea celorlalți. Îmi păsa și, la fel ca toată lumea, doream să plac.

[1] În Statele Unite circulă un stereotip conform căruia locuitorii statelor din Sud au un stil de viață înapoiat, sunt needucați și grosolani (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

Puloverul meu supradimensionat, într-o nuanță de crem, fusese tăiat în dreptul taliei. Purtam pantaloni din denim. M-am încălțat cu cizmele mele roz cu negru, cu model floral, și am chicotit când Dean m-a tras pe neașteptate spre el și m-a sărutat apăsat, încă o dată.

După câteva secunde, m-am desprins de el și mi-am șters urmele de salivă de pe buze.

— Ia-o înainte, l-am îndemnat eu.

S-a oprit în loc, cu o expresie serioasă.

— Îmi place de mor că vrei să mă faci fericit. Indiferent la ce facultate o să învățăm la anul, mergem împreună. Pricepi?

Mă sorbea din ochi.

Era o senzație plăcută.

Foarte plăcută.

Mi-am îngăduit să savurez senzația asta de căldură.

— OK, domnule Neanderthal! Am priceput.

Am dat ochii peste cap, prefăcându-mă agasată, dar aveam un zâmbet pe buze.

M-a sărutat iar.

Mă simțeam complet în siguranță alături de el.

Mi-a dat o palmă ușoară peste fund.

— Bine! Să mergem!

Eram pregătită să fim fericiți împreună. Chiar eram.

În timp ce ne croiam drum prin mulțimea de liceeni beți, *Last Nite*, melodia celor de la The Strokes, se revărsa din difuzoare. Lumea dansa și se mozolea în sufrageria lui Vicious de parcă ar fi fost la ei acasă. Când familia mea începuse să lucreze

Scanned with CamScanner

aici, nu înțelesesem cum de părinții lui îi permiteau să dea petrecerile astea nebunești, în fiecare weekend. Apoi am aflat — pur și simplu nu le păsa. Nu le păsa nici de petreceri și, mai mult ca sigur, nici de fiul lor.

Baron Senior și soția lui, Jo, nu erau niciodată acasă. În weekenduri, cu atât mai puțin. Bănuiam că în majoritatea timpului Vicious stătea de unul singur în vilă. Locuiam aici de patru luni, dar puteam număra pe degetele unei mâini ocaziile în care îl văzusem interacționând cu tatăl lui.

Nu-l văzusem niciodată interacționând cu Jo.

Viața lui mi se părea tristă.

Iar Vicious credea exact același lucru despre viața *mea*.

Eu și Dean am pierdut vremea prin bucătărie. Dean a dat peste cap vreo cinci sau șase shoturi, apoi mi-a făcut semn, invitându-mă să mergem la etaj. M-am conformat, în mare, pentru că mi se părea ciudat să stau în bucătărie, unde muncea mama. Pe deasupra, la parter nu o zărisem pe Rosie nicăieri. Speram că n-aveam să o găsesc făcându-și de cap cu vreun tip într-unul dintre dormitoare. Nu ar fi fost prima dată când o surprindeam mozolindu-se cu un băiat, dar îmi asumasem rolul de protectoare a surorii mele mai mici și aveam de gând să-l îndeplinesc.

După ce am ajuns la etaj, Dean s-a dus țintă în camera de *gaming*, în vreme ce eu am rămas la ușă, șovăind. O căutam din ochi pe sora mea, sperând să o zăresc pe palier ori pe vreun hol.

Adevărul era că nu o căutam doar pe ea. Voiam să-i evit pe ceilalți Desfrânați. Ar fi fost un eufemism să spun că niciunul dintre ceilalți trei nu mă simpatiza.

Mă urau, iar eu nu știam de ce.

— Jaime! Tovarășul meu!

Dean și-a bătut amicul pe spate.

Scanned with CamScanner

Toți aveau câte o bere în mână și discutau aprins. Cel mai probabil, despre sport. Eu am rămas în hol, laolaltă cu restul rataților. Nu voiam să intru și să-i dau lui Vicious ocazia să se uite urât la mine sau să-mi trântească o replică grosolană.

După câteva minute, Dean a răsucit brusc capul și a observat că rămăsesem afară, la ușa camerei. Nu mă deranja asta. Vorbeam cu o fată pe nume Madison. Și ea venea la școală cu bicicleta în fiecare zi, dar ea o făcea pentru că voia să slăbească, pe când eu, fiindcă eram săracă și nu aveam mașină. Când Dean mi-a făcut semn să intru, eu și Madison discutam despre biciclete.

— Iubi, ce faci acolo? m-a întrebat el împleticit, între două sughițuri. Mișcă-ți fundul ăla frumos încoace, până nu vin să ți-l mușc!

Madison a tăcut și a căscat gura la mine de parcă tocmai aș fi fost chemată pe scenă, să mi se înmâneze Premiul Nobel. În clipa asta, Madison nu-mi mai plăcea.

Am clătinat din cap.

— Nu, mersi! Mă simt bine aici.

Mi-am ascuns zâmbetul, sorbind din sticla mea cu apă. Îmi venea să intru în pământ. Nu voiam ca Vicious să mă observe.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Vorbise Trent Rexroth. Fermecătorul, minunatul Rexroth. Când s-a uitat în direcția mea și m-a văzut, a rămas uluit.

— Hristoase! a exclamat Trent. Cole, ești un cretin!

De ce îl numise cretin?

Când Jaime m-a observat, i-a aruncat lui Dean o căutătură urâtă.

— Chiar trebuia s-o faci, nu? Idiotule!

Micul lor grup s-a risipit. Pentru o clipă, l-am zărit pe Vicious. Șoldul lui se sprijinea de un birou. Lângă el stătea o fată superbă,

Scanned with CamScanner

pe care nu o cunoșteam. Mă durea să văd cât de aproape de el era. Dar el n-o atingea. Nici măcar nu se uita la ea.

În schimb, se holba la mine, lucru care nu mă mira.

Dean l-a ignorat pe Jaime și s-a răsucit spre Trent, bolborosind:

— Ce dracu', omule! E prietena mea. Ține-ți gura, dacă nu vrei să-ți pocesc mutra aia drăgălașă!

S-a răsucit pe călcâie, cu pași nesiguri, și mi-a adresat un zâmbet larg, de cuceritor. Însă avea ochii tulburi și pleoapele grele de la băutură.

— Millie, te rog!

Și-a împreunat mâinile în semn de rugă și a îngenuncheat teatral. S-a târât în genunchi, până la ușă. Zâmbetul îi dădea gropițele la iveală. Eram îngrozitor de jenată.

M-am făcut roșie ca racul și mi-am ascuns fața în palme. Zâmbeam așa de larg, că mă dureau obrajii. Am strâns tare din pleoape și am exclamat:

— Dean! Te rog, ridică-te!

— Iubi, acum douăzeci de minute nu asta spuneai. Am impresia că ai zis: „Dean, îți stă mereu așa, îmbățoșată?".

A scos un hohot.

Zâmbetul meu a pierit.

Când mi-am lăsat palmele în jos, expresia de pe chipul meu a șters și rânjetul lui Dean. Din spatele lui, Vicious mă săgeta cu o privire înveninată. Maxilarul lui zvâcnea în ritmul inimii mele.

Tic-tac, tic-tac.

Strângea din buze atât de înverșunat, încât gura lui devenise o dungă subțire. Când a pornit spre mine, am tresărit. Din câțiva pași mari, a străbătut mulțimea din camera de *gaming* și

Scanned with CamScanner

a înșfăcat tricoul lui Dean, silindu-l să se ridice. Prietenul meu s-a răsucit pe călcâie și s-a înroșit de uimire. Vicious l-a izbit de cel mai apropiat perete, mototolindu-i în pumni tricoul alb, de firmă.

— Ți-am zis să n-o aduci aici, a sâsâit el sumbru, printre dinți.

Buzele lui abia dacă se mișcau.

Inima mi se zbătea în piept.

— Care mama dracului e problema ta? a mârâit Dean, împingându-l cât colo.

A făcut un pas înainte. Fiecare mișcare era încordată.

S-au înfruntat din priviri pentru câteva secunde — un timp care mi s-a părut nesfârșit. Am crezut că avea să urmeze o bătaie, dar au intervenit Trent și Jaime. Trent l-a tras pe Dean spre ușă, iar Jaime l-a împins pe Vicious în cameră.

— Ajunge! le-a strigat Trent.

Jaime i-a răsucit brațele lui Vicious la spate. Furia care emana din cei doi se răspândea din ei în valuri, umplând încăperea ca un fum gros.

Vicious s-a scuturat din strânsoarea lui Jaime și a îndreptat un deget spre Dean. Spumega.

— Pe terenul de tenis! Cole, de data asta, să nu plângi când o să te rup în bătaie.

Nu voiam să-i văd bătându-se. Vicious era vestit pentru faptul că se bătea până la leșin. Cicatricele de pe brațele lui o dovedeau.

Trent s-a răsucit spre mine, mijindu-și ochii cenușii.

— Pleacă naibii de-aici! mi-a poruncit.

Corpul lui masiv umplea cadrul ușii. Părea scos din sărite.

Nu-i mai vedeam nici pe Dean, nici pe Vicious. Indiferent ce se întâmpla aici, era doar între ei. N-aveam de ce să mă

Scanned with CamScanner

amestec. Eu și Dean alcătuiam un cuplu de câteva luni, dar știam că niciunul dintre ceilalți Desfrânați nu avea să mă ajute să împiedic lupta. Ar fi fost o pierdere de timp.

— Când aveți de gând să nu vă mai purtați de parcă aș avea lepră? i-am întrebat cu voce scăzută, încrucișându-mi brațele pe piept. Dean e prietenul meu. Voi nu mi-ați spus nici măcar o vorbă bună. De ce mă urâți atât de tare?

Trent a clătinat din cap și a râs cu amărăciune.

— Hristoase! Chiar nu știi?

— Nu.

Îmi simțeam obrajii fierbinți. Motivul urii lor era atât de evident? Oare îmi scăpa ceva care, de fapt, ar fi trebuit să îmi sară în ochi?

Trent s-a aplecat până când fața lui a ajuns la același nivel cu a mea. M-am cutremurat.

— Dacă ai impresia că ne poți dezbina, te înșeli. Lasă-l în pace pe Vicious.

Eu să îl las în pace pe Vicious?

Într-o clipă, sângele — până mai adineauri înghețat — a început să-mi clocotească în vine. Baron Spencer era peste tot: în locuința mea, în orașul ăsta, acolo unde dormeam, unde învățam. Nu mă deranja, pentru că nu era vina lui. Dar nu avea niciun motiv să mă privească așa, să vorbească pe seama mea în halul ăla. Nu era cazul să se răstească la mine și să mă batjocorească oricând se ivea prilejul.

Eu să îl las *pe el* în pace? Nu. Până aici!

Nu numai că Vicious făcea parte din viața mea fără ca eu să-i fi permis, dar îl aveam în sânge. Mereu pândea prin preajmă, ca o umbră, dominându-mă fără nici măcar să mă atingă, ori de

Scanned with CamScanner

câte ori ajungea îndeajuns de aproape de mine încât și-ar fi putut încleșta degetele pe gâtul meu.

— Cu plăcere! i-am întors-o eu lui Trent. Oricum nu vreau să am nimic de-a face cu tipul ăsta.

I-am aruncat o privire voit indiferentă și i-am întors spatele, apoi am coborât la parter, străbătând bucătăria și ieșind pe ușa servitorilor. Trebuia să o găsesc pe Rosie și să-i povestesc ce se întâmplase. Ea avea să mă ajute să înțeleg.

Eram puțin supărată pe Dean, fiindcă făcuse gluma aia vulgară.

Eram *foarte* supărată pe Vicious, pe Jaime și pe Trent pentru că se purtau de parcă aș fi fost un dictator nord-coreean. În mod clar, nu mă suportau. Cu toate că nu aveam deloc intenția să devin o Yoko Ono[1] modernă, începeam să cred că despărțirea mea de Dean era inevitabilă.

Băieții erau foarte importanți în viața lui. Luptau împreună, jucau fotbal împreună și petreceau împreună. Dacă nu o înghițeau pe iubita lui Dean — adică pe mine —, era o problemă. Mă săturasem să mă simt ca o boală venerică pe care cei patru se străduiau să o evite, oricând mă aflam în preajma lor.

Meritam mai mult.

Mai mult respect.

Mai multă răbdare.

Meritam să fiu acceptată mai mult.

Pur și simplu, meritam *mai mult*.

Am intrat în apartamentul servitorilor și am închis ușa în urmă. La fel ca starea mea sufletească, mica sufragerie era întunecată și rece. Mami și tati dormeau. Când am deschis ușa camerei lui Rosie, am văzut că era deprimant de goală. Probabil

[1] Yoko Ono a fost iubita muzicianului britanic John Lennon. Se crede că ea a fost unul dintre motivele principale ale destrămării trupei The Beatles (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

că rămăsese la petrecere, cu prietenii ei. Spre deosebire de mine, ea reușise să-și facă prieteni în liceu. În mare, puști din orașele vecine, mai puțin bogate.

Am intrat în camera mea, trântind ușa. M-am băgat în pat, am tras pătura până peste cap și am închis ochii, chemând somnul. Nici măcar nu m-am obosit să mă schimb în pijamale. Doar m-am descălțat. Voiam ca noaptea asta să se termine, iar ziua de mâine să-i șteargă amintirea.

Mă tot întorceam de pe o parte pe alta, perfect conștientă că nu aveam să adorm. Era prea mult zgomot, muzică și voci ridicate. Habar n-aveam cum reușeau ai mei să doarmă în vacarmul ăsta. Mă holbam la tavan. Am început să mă gândesc la Dean, dar, în scurt timp, gândurile mi-au fugit la Vicious.

Vicious. Tipul ăsta distrugea totul, mereu. Mă umilea, mă respingea, cufundându-mă într-un crepuscul emoțional. În întuneric, pleoapele mele s-au deschis. Am scos un oftat prelung.

Deodată, ușa a scârțâit. Inima mi-a stat în loc. Știam cine intrase. Și Rosie, și Dean ar fi întrebat dacă aveau voie să o facă. Doar Vicious nu s-ar fi sinchisit să bată la ușă, chiar dacă știa că nu era bine-venit în preajma mea. Intrase ca la el acasă în apartamentul familiei mele pentru că, într-adevăr, era la el acasă. Nu mă îndoiam că, în mintea lui, își închipuia că și eu îi aparțineam.

— Chestia asta trebuie să se termine acum.

Vocea lui fierbea de mânie.

M-am răsucit în pat, cu fața spre ușă. Îmi simțeam pulsul zbătându-mi-se la baza gâtului. L-am contemplat în tăcere. Privirea mea savura fiecare părticică din corpul lui. S-a sprijinit de perete, săgetându-mă cu privirea. Inima mea făcea tumbe în piept.

Nu fusese niciodată atât de aproape.

Scanned with CamScanner

Nu păşise niciodată pe teritoriul meu.

Venea pentru prima dată la mine. Nu era o situaţie plăcută. Nu-mi inspira siguranţă.

Era minunat, dar primejdios.

Deşi mă atrăgea gândul că tipul ăsta mă privea stând întinsă în pat, m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am sprijinit spatele de tăblie. Prin fereastra mea se strecurau acordurile melodiei *Superstar*, în versiunea trupei Sonic Youth. Mi-am îngăduit să mă îmbăt cu această clipă perfectă.

Parcă aş fi câştigat un premiu. Mă enerva la culme că mă simţeam flatată. Când venea vorba de sexul opus, Vicious părea absolut indiferent. Rareori îl vedeam în compania aceleiaşi fete. Nu mergea niciodată la ele acasă. Toate fetele din liceu ştiau asta şi se împăcaseră cu situaţia. Fetele veneau la el, nu invers.

Şi totuşi, acum era în casa mea, în camera mea, lângă patul *meu*. Chiar dacă venise doar ca să mă ameninţe, se deplasase totuşi până aici. *Cumva, trezeam ceva în el.*

El era în sângele meu.

Dar şi eu stârneam ceva în el.

— Vicious, cărui lucru îi datorez plăcerea acestei vizite? l-am întrebat, în batjocură.

Puteam simţi pe limbă amărăciunea cuvintelor mele. Nu eram o persoană răutăcioasă. Înainte de a ne muta aici, fusesem prietenoasă. Amabilă. Acum nu mai eram chiar aşa, dar, oricum, nu mă lăsa inima să rănesc pe cineva dinadins.

Camera era întunecată, dar lumina petrecerii de afară se strecura până aici, în fiecare centimetru de spaţiu care îmi aparţinea.

Care, de fapt, îi aparţinea lui Vicious, iar el mi-o reamintea iar şi iar.

Scanned with CamScanner

Nici măcar nu mă privea. Se uita la fresca din spatele meu, pe care o pictasem pe peretele meu — pe peretele *lui*. Un cireș înflorit. Ochii lui erau goi. Lipsiți de viață. Îmi venea să-l apuc de umeri și să-l scutur, să aprind iar lumina dinăuntrul lui.

Vicious și-a frecat falca și a închis ușa.

— Dacă ai vrut să-mi atragi atenția, felicitări! Ai reușit. Acum, dă-i papucii lui Dean.

Am aruncat pătura cât colo și am sărit în picioare. Puloverul mi-a alunecat pe un umăr, lăsând la vedere o bretea albă de sutien. Eram prea furioasă ca să-mi pese. L-am îmbrâncit cu toată puterea, fără să mă sinchisesc de consecințe. Spatele lui lat s-a izbit de perete, dar chipul i-a rămas imobil.

Dându-mă în spate, mi-am pus mâinile în șolduri.

— Ia zi, ce ai cu mine? Ce ți-am făcut ca să merit asta? Nu intru în casa ta, nu te privesc în ochi când te văd la școală, nu vorbesc nici despre tine, nici cu tine. Dar tot nu e de ajuns. Nici eu nu vreau să fiu aici, pricepi? N-am fost de acord cu mutarea în Todos Santos. Ai meu au nevoie de bani. *Noi* avem nevoie de bani. Rosie e bolnavă, iar sistemul californian de sănătate e mai bun. Ca să nu mai zic că aici nu plătim chirie. Spune-mi ce vrei să fac ca să mă lași în pace — în afară de a-mi lăsa familia fără bani —, și o s-o fac. Pentru numele lui Dumnezeu, Vicious, lasă-mă în pace!

Am început să plâng. Lacrimi mari și fierbinți mi se rostogoleau pe obraji. Nu-mi convenea că mă vedea vulnerabilă și învinsă, dar speram că poate acum ura lui față de mine avea să se mai potolească.

Încet, ochii lui s-au desprins de pe frescă și s-au oprit asupra mea. În continuare, erau la fel de goi.

Frustrată, mi-am trecut degetele prin păr. Am murmurat:

Scanned with CamScanner

— Nu mă obliga să fiu rea. Nu vreau să te rănesc.

Mi-a răspuns scurt, ferm:

— Desparte-te de el. Încetează.

— Ce să încetez? m-am mirat eu, încruntată.

A închis ochii, strângând din pleoape.

— Emilia...

În tonul lui am simțit o avertizare.

Mi-am dat seama că, pentru prima dată, nu îmi spusese „Slujnico".

— Dean mă face fericită.

L-am înfruntat. Cine naiba era Vicious ca să îmi poruncească mie cu cine aveam voie să mă întâlnesc?

— Nu e singurul care o poate face.

Vicious a deschis ochii și a făcut un pas spre mine.

Ceva îmi pârjolea pielea. Știam ce anume ar fi alinat arsura, asemenea unui balsam, dar ar fi fost greșit. Foarte greșit. La fel ca faptul că-mi ordona să mă despart de Dean.

Și atunci, de ce simțeam un fel de mulțumire?

— Mai întreabă-mă o dată ce vreau! s-a răstit Vicious.

Vocea lui era ca o avalanșă de gheață, iscând fiori de plăcere pe pielea mea.

— Nu.

Am început să dau înapoi. A făcut încă un pas în față. Un prădător pândindu-și prada. Era mai puternic decât mine, atât fizic, cât și psihic. Nu mă îndoiam că urma să mă devoreze.

— Întreabă-mă! mi-a suflat el în obraz.

Ajunsesem cu spatele lipit de perete, iar el și-a proptit brațele de o parte și de alta a trupului meu. Eram prinsă în capcană, și nu doar fizic. Știam că n-aveam cale de scăpare, chiar și dacă s-ar fi dat la o parte, lăsându-mă să plec.

Scanned with CamScanner

Am înghițit în sec.

— Ce vrei?

— Vreau să ți-o trag și în timpul ăsta să te privesc în ochi. Vreau să văd cum te topești în mine, în timp ce te rănesc. La fel de tare cât mă doare pe mine să-ți văd fața în fiecare zi.

Am tras aer în piept. Neștiind ce să răspund, am ridicat un braț, gata să-l pălmuiesc. Mi-a prins încheietura ca într-o menghină, chiar înainte ca palma să-i atingă obrazul. A clătinat încet din cap.

— Roz, trebuie să câștigi dreptul de a mă lovi. Încă n-ai făcut-o.

Mi-a spus „Roz". Pulsul mi s-a accelerat.

Mă înspăimânta faptul că băiatul ăsta avea un asemenea efect asupra mea. Orice-ar fi zis, de fiecare dată cuvintele lui lăsau o urmă în mine, în creierul meu, în gândurile mele. Încercasem să-i înțeleg comportamentul. Însă acum, când recunoștea cu voce tare că voia să facă sex cu mine... ceva s-a schimbat.

Stăteam față în față. Mă îmbătam cu mirosul lui, cu imaginea chipului său. Știam că între noi doi nu se întâmplase nimic, dar, chiar și așa, mi se părea că îl înșelam pe Dean. În clipa asta mă detestam atât de tare, încât mi se făcuse greață. Am vrut să-mi smulg încheietura din strânsoare. Am încercat să-l ocolesc, dar nu m-a lăsat.

— Întreabă-mă ce vreau! mi-a ordonat iar.

Pupilele îi erau atât de mari, încât ochii lui păreau aproape negri.

Mă urmărea. Cu fiecare pas pe care-l făceam, mai făcea și el unul. Încă nu-mi eliberasem încheietura din strânsoarea lui. O parte din mine se întreba cum ar fi fost să-i cad în gheare. Însă urmărirea asta urma să ia sfârșit în curând.

Scanned with CamScanner

Picioarele mele au atins marginea saltelei. Vânătoarea se terminase.

— Ce vrei?

Am cedat și am întrebat. Nu pentru că eram obligată să o fac, ci fiindcă voiam să aflu ce obscenitate avea să mai zică. Era greșit. Era imoral. Mi-am dat seama chiar atunci că trebuia să o rup cu Dean. N-ar fi trebuit să accept să mă întâlnesc cu el din capul locului.

— Vreau să-mi răspunzi la sărut, a șoptit el, lângă obrazul meu.

Răsuflarea lui îmi gâdila pielea. *Atât de aproape.*

— Dar tu...

M-a amuțit, lipindu-și gura de a mea. Buzele lui erau calde, dulci. Era atât de bine... Nu prea umede, însă nici prea uscate. Sărutul lui era pasional, profund, disperat. Amețită, cu respirația tăiată, am simțit cum trupul lui musculos îl pironea pe al meu la marginea patului. Peste câteva clipe, urma să mă împingă pe saltea.

N-aveam de gând să-l înșel pe Dean, indiferent ce simțeam față de Vicious. Nu-mi stătea în fire să fac așa ceva. Prin urmare, în ciuda fiorilor care mă cutreierau din creștet până în tălpi, mi-am ferit capul într-o parte, uitându-mă în podea și strângând din buze. Am dus o mână la gură, ca să mă asigur că nu avea să mă sărute iar.

— Ieși din camera mea, Vicious!

Am rostit cuvintele printre degetele tremurânde.

Era rândul meu să-i poruncesc.

Pentru câteva secunde, m-a privit pătrunzător. Îl urmăream cu coada ochiului. Era furios și... învins, poate? Pentru prima dată, îl răneam. Dar mă obligase s-o fac.

Scanned with CamScanner

Nu eram genul de fată care își înșală iubitul.

Cu toate astea, faptul că evitasem să-l rănesc pe Dean mă durea îngrozitor, fiindcă, în schimb, îl rănisem pe Vicious.

I-a luat câteva momente să-și recapete stăpânirea de sine, după care s-a aplecat spre mine.

— Întreabă-mă încă o dată, a cerut el, pentru a treia oară.

Zâmbea viclean.

Am închis ochii și am clătinat din cap, în semn de refuz. Mă săturasem de jocul lui pervers.

— Întreabă-mă ce gust avea Rosie când am sărutat-o adineauri, după ce te-am dat afară din camera de *gaming*.

Glasul lui era ca o catifea, dar vorbele îi erau otrăvite. Simțeam cum mă nărui pe dinăuntru.

Mă durea cumplit, pentru că știam că nu mințea. Vorbele lui îmi străpungeau carnea, ca un cuțit imaginar, lăsând în urmă doar durere.

— O să-ți spun, Slujnico. Avea același gust ca tine... dar mai dulce.

Scanned with CamScanner

Capitolul 7

VICIOUS

În prezent

— E deschis.

Slujnica a intrat în biroul meu, cu pași ușori. Hristoase! Ce mama naibii purta?

Arăta de parcă s-ar fi rătăcit în șifonierul lui Keith Richards[1]. Purta colanți *animal print*, rupți în genunchi, un tricou negru, inscripționat cu „Justice", un impermeabil în carouri și cizme de cowboy. Părul ei mov era acoperit cu un fes. Ducea în mâini două pahare de cafea de la Starbucks, sorbind între timp dintr-unul. Fata asta arăta ca asistenta personală a directorului unei companii financiare care învârte milioane tot așa cum arătam eu a prim-balerină. Dacă nu era decât o altă metodă de a-mi demonstra că nu-i păsa de slujba asta, îi ieșea perfect.

— Salut!

A împins pe biroul meu celălalt pahar de cafea.

I-am aruncat o privire, fără să-l ating, apoi mi-am îndreptat iar ochii spre ecranul laptopului.

---

[1] Membru al trupei rock britanice The Rolling Stones, cunoscut pentru ținutele sale de scenă excentrice (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

— Ce mă-sa e asta?

Nu eram sigur dacă mă refeream la ținuta ei sau la cafea. Era cumva Halloween-ul azi? Am verificat în calendar, ca să mă asigur. Nu. Trecuserăm de mult de începutul lui decembrie.

— Cafeaua ta. Micul dejun te așteaptă în bucătărie.

Și-a aruncat geanta în stil poștaș, imprimată cu silueta lui Harley Quinn, pe canapeaua tapițată cu piele maro din colțul încăperii.

Am apelat la ultimul strop de stăpânire de sine ca să mă abțin să arunc paharul în perete și să o concediez pe loc. Am reușit să-mi aduc aminte că n-o angajasem pentru abilitățile ei de asistentă personală sau pentru că ar fi avut un simț al modei ieșit din comun. Aveam nevoie de ea. Slujnica făcea o parte dintr-un plan amplu, pe care mă pregăteam să-l pun în aplicare. În curând, aveam să-mi scot pârleala pentru căruța de bani cu care o plăteam și pentru apartamentul de fițe pe care i-l dădusem.

În plus, e mai potrivită ca martor decât fostul meu psihiatru. Cu ochii ăia mari și nevinovați, o să impresioneze juriul.

Rahat! *Apartamentul.* În graba mea de a o convinge să accepte postul, îi făgăduisem o grămadă de chestii, iar acum trebuia să mă țin de cuvânt.

M-am strâmbat.

— Adu-mi micul dejun! am mârâit eu, printre dinți.

— Nu.

Răspunsul ei era calm. Și-a dres glasul și a ridicat bărbia.

— Înălțimea Voastră, vă rog să vă duceți în bucătărie și să luați micul dejun alături de supușii dumneavoastră devotați. E important să te familiarizezi cu colegii tăi. Știi că jumătate de etaj s-a strâns acolo chiar acum? E Vinerea Pâinii Prăjite.

Scanned with CamScanner

Normal că n-aveam habar. Ce mama dracului! Ideea de a ieși din biroul meu și de a-mi petrece timpul cu oamenii ăia, pe care nu-i cunoșteam și pe care nu dădeam o ceapă degerată, îmi provoca o hemoragie internă.

Mă fixa cu o privire severă, iar eu mă întrebam ce-i trecea prin căpșorul ăla purpuriu. Eram curios să aflu de ce alesese nuanța asta. Nu-mi displăcea. Se potrivea cu fața ei rotundă și cu stilul ei excentric de a se îmbrăca. Emilia LeBlanc era al naibii de conștientă că putea să îngenuncheze bărbații, așa că nu se obosea să poarte rochii drăguțe sau să se machieze. Dar nu era băiețoasă. În stilul ei ciudat, azi se pusese la patru ace. Părul îi era mereu dezordonat. Îmi aducea aminte de gagicile alea newyorkeze care cară peste tot aparate foto profesionale, fotografiindu-și micul dejun de fițe și punând pozele pe Pinterest, crezându-se fotografi adevărați.

Cu toate astea, o cunoșteam pe Slujnică îndeajuns de bine încât să știu că nu-și dădea aere de artistă. Chiar era. Cea mai bună pictoriță pe care o cunoșteam.

— Vicious? a spus ea, întrebător.

Am închis laptopul cu putere și am ridicat ochii către ea.

— Adu-mi micul dejun! Sau poate vrei să servești iar la mese, înțolită ca o cameristă lascivă?

Vocea mea era ca gheața. Enervarea mi s-a mai potolit puțin.

A mijit ochii la mine, fără să se clintească.

Uitasem cât de greu de îmblânzit era.

Și *cu siguranță* uitasem cât de tare mă excita chestia asta.

— N-o să mă dai afară. Vrei ceva de la mine. Habar n-am ce, dar, dacă ai fost așa de disperat să mă angajezi, am senzația că pot să te strâng puțin cu ușa.

A ridicat din sprâncene și a izbucnit într-un hohot gutural.

Scanned with CamScanner

— Vino! O să fie distractiv să faci cunoștință cu oamenii lângă care lucrezi.

Mă enerva la culme că mă avea la mână, iar ea o știa. Bineînțeles, Slujnica avea dreptate. Aveam nevoie unul de celălalt — ea, de banii mei, iar eu, de cooperarea ei. Am cântărit situația și am hotărât să-mi aleg cu grijă bătăliile.

— Hai să lămurim ceva, ca să nu avem neînțelegeri. Nu mi-ar plăcea să te dau afară în a doua ta zi de muncă, dar nici n-am să ezit s-o fac. Ești angajata mea, deci eu impun regulile. În clipa în care ai semnat contractul ăla, ai devenit proprietatea mea. O să mă servești pe mine. O să mi te supui. O... să... mă... *slujești*. Ai priceput?

Privirile noastre s-au înfruntat. Mi-am îngăduit să mă pierd în ochii ei albaștri, dar numai pentru două secunde. Astăzi, aveau o nuanță albastru-ștrumf. Probabil că nu e cea mai potrivită analogie, dar să mă ia naiba dacă nu-i adevărat. Culoarea ochilor Slujnicei se schimba constant, în funcție de dispoziția ei.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Promiți că n-o să mă pui să fac ceva ilegal?

— N-o să fie nimic ilegal.

Bineînțeles că o să fie ilegal.

— Și nimic legat de sex, da?

I-am aruncat o privire disprețuitoare, ca și cum aș fi luat în râs ideea de a-i cere ceva sexual.

Avea să se culce cu mine, dar de bunăvoie.

A clipit și și-a dres glasul. A clătinat din cap. *Vasăzică Slujnica trebuie să facă eforturi ca să-și ia ochii de la mine.*

— Fie! Hai să mergem! m-am învoit eu. Dar te previn că urăsc pâinea prăjită.

Scanned with CamScanner

Stând alături de angajații mei, mi-am adus aminte de ce oamenii sunt creaturile care îmi displac cel mai mult.

Ne așezaserăm cu toții la o masă rotundă, albă. Eu mă holbam încruntat la pâinea mea prăjită, care se răcise, și la omleta din albușuri de ou. În vreme ce îi arăta ceva pe iPad babei de la recepție, Slujnica râdea din toată inima. Înainte să se mute din California, nu o auzisem niciodată râzând așa. Amândouă se hlizeau și își zâmbeau. Aș fi vrut să știu despre ce vorbeau, dar nu am întrebat. Pe urmă, recepționera a zis că se pensiona la sfârșitul lui ianuarie, iar Slujnica s-a oferit să-i organizeze la firmă petrecerea de rămas-bun, de parcă ar mai fi lucrat încă pentru mine atunci.

Oamenii discutau tot felul de fleacuri, abia dacă mă băgau în seamă. Angajații mei de la filiala newyorkeză erau timizi și se fereau de mine ori de câte ori ajungeam pe aici, ceea ce nu se întâmpla des. Se obișnuiseră cu Dean. O fi fost el afemeiat, dar era un șef de treabă. Eu eram rece, mai detașat, iar când mă înfuriam, urlam atât de tare la nefericitul care o dăduse în bară, încât pereții de sticlă ai biroului zdrăngăneau.

Se purtau cu mine de parcă aș fi fost o bombă cu ceas și îmi puneau cele mai idioate și mai plicticoase întrebări:

— Vă place în New York? E foarte diferit de California?

Uau! Cum de ți-ai dat seama?!

— Ați făcut vreo activitate de Sărbători? Ați patinat pe gheață în Central Park? Ați mers să vedeți pomul de Crăciun, în Centrul Rockefeller?

Scanned with CamScanner

Cum să nu? M-am și pozat prefăcându-mă că țin în palmă Statuia Libertății, am înrămat poza și am atârnat-o deasupra frigiderului, alături de o figurină magnetică și kitchoasă, pe care scrie Eu ♥ New York.

— Cât de mare e filiala din Los Angeles?

Destul de mare încât să-i pot evita pe cei care lucrează acolo, cu mine.

Fusesem antisocial dintotdeauna. Popularitatea de care mă bucuram în liceu s-a născut prin asociere. Îmi petreceam timpul cu persoane cărora le plăcea să socializeze. Trent, Jaime și Dean adorau să se afle în mijlocul unei mulțimi zgomotoase, dar eu iubeam liniștea. Zumzetul electrocasnicelor scumpe din apartamentul meu luxos din Los Feliz. Ei, poate și sunetele scoase de o necunoscută în timp ce mi-o sugea. Mai precis, una al cărei păr să aibă aceeași nuanță ca al Slujnicei. Detaliul ăsta adăuga fanteziei un plus de realism. Orice altceva era doar zgomot inutil, pe care nu voiam să-l aud.

— Am terminat! am anunțat-o pe Slujnică, după un sfert de oră.

M-am ridicat.

Ea încă era absorbită de conversație, dar de data asta discuta cu contabilul-șef al filialei newyorkeze. Un tip destul de tânăr pentru un post de contabil senior, din New England, îmbrăcat elegant, care absolvise probabil o facultate de prestigiu. Se vedea de la o poștă că se trăgea dintr-o familie bogată. Un tip *ca mine.*

— Emilia...

Am chemat-o pocnind de două ori din degete, de parcă ar fi fost animalul meu de companie.

A răsucit capul spre mine și mi-a aruncat o privire indiferentă, pe urmă și-a continuat conversația. Contabilul a amuțit.

Scanned with CamScanner

Mă privea pe furiș, cu teamă, de parcă aș fi fost Moartea cu Coasa.

Mă aflam mult mai sus în ierarhie decât el.

Eram tânăr. Al dracului de tânăr, pentru un director de companie. De regulă, lumea nu ajunge să aibă atât de mult succes la douăzeci și opt de ani, dar noi, Desfrânații, avuseserăm parte de multe scurtături. Încă din primul an de la înființarea companiei, am putut investi milioane de dolari din averile familiilor noastre. Bogăția atrăsese după sine și mai multă bogăție. Fiindcă eu, Jaime și Dean am investit zece milioane de dolari în compania PF când i-am pus bazele, am avut un profit mai mare decât al antreprenorilor obișnuiți.

Creaserăm un monstru.

Iar acum trebuia să-l controlăm.

Toate astea mă făceau mai impunător, mai înfricoșător decât un director obișnuit, iar tânărul contabil o știa.

— Dacă nu ești în biroul meu în șaizeci de secunde, o să presupun că ți-ai dat demisia, i-am trântit-o Slujnicei, după care i-am întors spatele și am plecat.

În drum spre biroul meu, am deschis ușa șefului departamentului de HR și am întrebat, fără să mă uit la persoana așezată la birou:

— Cât de bun e puștiul de la contabilitate?

— Floyd? E foarte bun. Lucrează aici de trei ani. Domnul Cole nu s-a plâns niciodată de el.

Femeia de vârstă mijlocie care mi-a răspuns se uita la mine de parcă nu-și dorea decât să o șterg cât mai repede de aici. La fel și eu.

— Trimite-l imediat în biroul meu.

— E vreo problemă?

Scanned with CamScanner

Am închis ușa, fără niciun cuvânt, apoi am intrat valvârtej în biroul meu. Slujnica mă aștepta deja. Foarte bine. Cel puțin știa că generozitatea mea și dispoziția de a face un efort ca aranjamentul ăsta dintre noi să funcționeze aveau o limită. Se concentra asupra iPadului și părea că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de mica mea criză de furie.

— Fă rezervări pentru un zbor spre San Diego, în după-amiaza asta! m-am răstit la Slujnică. Și aranjează ca limuzina tatălui meu să ne ducă la Todos Santos.

Fără s-o privesc, m-am trântit pe scaunul meu directorial și am tras laptopul mai aproape, suflecându-mi mânecile.

— Să „ne" ducă? Am nevoie să știu numele însoțitorului tău.

Tasta pe iPad, cu urma unui zâmbet pe buze.

— Tu ești însoțitoarea.

Tonul meu era plat.

Într-o secundă, ochii ei au fugit la mine.

— Nu pot s-o las singură pe sora mea.

— Slujnico, îmi amintesc foarte bine că ai acceptat să nu te târguiești cu mine. Ar fi bine să nu-mi declari război. Sunt foarte bine înarmat.

— Când m-am învoit, nu mi-am dat seama că, așa, sănătatea surorii mele...

I-am tăiat repede vorba:

— O asistentă medicală o s-o îngrijească în lipsa ta. Aranjează cu angajații mei să o mute în noul tău apartament, azi.

Am notat la repezeală adresa clădirii în care locuiam temporar, la New York.

Nu eram atât de prost încât să-i spun că stăteam în apartamentul lui Dean. Desfrânații cumpăraseră câteva apartamente în aceeași clădire. Unul dintre ele era rezervat întâlnirilor de

Scanned with CamScanner

afaceri, pentru ocaziile când ne strângeam toți patru în același oraș. De asemenea, era și un loc numai bun să ți-o tragi. Nu locuia nimeni în apartament, care, deși mobilat minimalist, era mai mult decât destul pentru astea două.

— Ce să vezi! Apartamentul are și *încălzire centrală*, am adăugat, amintindu-mi de holul rece din clădirea în care Slujnica locuia cu chirie.

Căzuse în capcană. N-avea cale de scăpare.

— O s-o sun pe Rosie să văd ce putem face, a mârâit ea, săgetându-mă din priviri.

Ochi azurii, păr de culoarea lavandei. Și poșeta aia cu Harley Quinn.

Cum să nu vrei să i-o tragi? Normal că mi se sculase. Tipa arăta ca un curcubeu.

— Hai să-ți zic ceva: nu soră-ta ți-e șefă, ci eu. Așa că ai grijă ce-mi spui după ce o suni.

M-am întors iar spre laptopul meu. Am auzit o bătaie în ușă.

— Intră!

Floyd a păşit în birou. Purta un costum scump, marca Brooks Brothers.

— Vreți să-mi vorbiți, domnule Spencer? s-a bâlbâit el, netezindu-și cămașa apretată.

Părea că mai avea puțin și făcea în pantaloni de frică.

Speram că-și mânjise deja pantalonii, așa ar fi fost zero șanse ca el și Slujnica să facă sex în viitorul apropiat. Am dat aprobator din cap. Emilia se uita la noi. În colțurile ochilor ei au apărut mici încrețituri.

— Vă las să discutați, a zis ea, apoi a dat să iasă.

— Rămâi!

Scanned with CamScanner

M-am desprins de birou, încă tolănit în scaun. Îmi făcea plăcere când oamenii se simțeau descumpăniți în prezența mea.

— Floyd, închide ușa și ia loc. La fel și tu, domnișoară LeBlanc.

S-au conformat amândoi, iar eu am tras adânc aer în piept. Trebuia să fiu cu băgare de seamă.

Dar mai trebuia și să-i reamintesc tipului cine conducea aici.

— Cine sunt eu? l-am întrebat pe Floyd, care nici nu apucase să se așeze comod.

S-a foit în scaun, masându-și ceafa și aruncând priviri furișe spre Slujnică. Apoi ochii lui s-au oprit asupra mea.

— Sunteți directorul companiei Perfect Finance.

— Mai încearcă! l-am invitat eu.

Mi-am împletit degetele și mi-am lovit ușor buzele cu arătătoarele împreunate.

— Domnișoară LeBlanc, cine sunt eu?

— Un nemernic sadic, mi-a răspuns ea, degajat.

Se prefăcea că-și admiră unghiile.

Sângele mi-a dat în clocot. Îl simțeam fierbându-mi în vene, în vreme ce îmi ascundeam furia în spatele unui rânjet. Dar furia mea s-a transformat iute în încântare. Îmi plăcea așa, obraznică. Floyd, pe de altă parte, a icnit îngrozit.

— Greșit! Mai încearcă.

M-am răsucit spre el.

— E rândul tău.

— Sunteți Baron Spencer, a mai făcut el o încercare.

— Domnișoară LeBlanc? am întrebat, știind că avea să răspundă impertinent.

Asta nu era o ceartă. Era un preludiu, doar că ea nu o știa încă.

Scanned with CamScanner

— Probabil cel mai nasol vecin din lume? Jocul ăsta începe să-mi placă, a declarat Slujnica.

— Floyd, mai ai o șansă să nimerești răspunsul corect.

Tipul părea absolut nefericit. Asudat, neajutorat și confuz. Știam că, dacă s-ar fi răspândit vorba despre discuția asta, Jaime, Dean și Trent mi-ar fi scos ochii o veșnicie. Dintre noi patru, eu eram cel care se purta dur cu angajații.

— Sunteți șeful meu, s-a bâlbâit Floyd, înțelegând în sfârșit ce voiam să aud de la el. Sunteți șeful meu, domnule Spencer, a repetat el mai tare, văzând expresia aprobatoare din ochii mei.

— Exact! Asta sunt, i-am zis eu, lovind blatul biroului cu palma. Sunt șeful tău.

Floyd a tresărit. Slujnicei nu i se clintea niciun mușchi.

— Îți reamintesc — am continuat eu — că am investit tot ce am în compania asta. Și n-o să permit ca un lucru atât de nesăbuit ca o aventură amoroasă la birou să păteze reputația companiei PF.

După expresia lui, mi-am dat seama că înțelesese. Floyd știa încotro băteam. Nu toleram legăturile amoroase la locul de muncă. Din cauza lor îl făceam cu ou și cu oțet până și pe Trent, care mi-era prieten din copilărie și deținea un sfert din companie. Fiindcă nu era capabil să-și țină pantalonii pe el, în trei ani de existență, companiei i se intentaseră trei procese de hărțuire sexuală. Uneori, aveam impresia că o parte importantă din venitul nostru se irosea pe eforturile de a convinge angajatele cărora le-o trăgea — și cărora apoi le dădea papucii — să-și țină gura.

Hărțuire sexuală, pe dracu'! Tipele care-l dăduseră în judecată pe Trent fuseseră la fel de dornice să facă sex cu el pe cât îmi doream eu să dispară blegul de Floyd, cu mutra lui de hipster ochelarist, din biroul meu. Sub nicio formă n-aveam să permit

Scanned with CamScanner

ca acest Justin Timberlake Junior îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers cumpărat la mâna a doua să-mi strice ploile cu Slujnica.

— Ne-am înțeles? am întrebat, uitându-mă când la unul, când la celălalt. Nu mai vreau să văd flirturi.

Floyd părea îngrozit.

— Vai, domnule! E o neînțelegere, stăteam pur și simplu de vorbă! Millie mi-a zis că a lucrat cândva pentru un contabil. Niciodată n-aș face... Am muncit foarte mult să ajung aici. Doar socializam. I-am povestit despre serialul la care mă uit — *Arrow*, a spus că sună interesant. Și, în orice caz, am prietenă.

Bineînțeles că avea. Acum, aflase și Slujnica.

Era limpede că o călcasem pe bătături. Buzele i se transformaseră într-o dungă subțire. Mâinile ei mici erau încleștate strâns. Le-a ascuns, strecurându-și-le între coapse. Ai fi zis că era gata-gata să ne pocnească pe amândoi. Furia ei mă excita. Trebuia s-o avertizez să se stăpânească mai bine, dacă n-avea chef s-o iau pe sus, s-o lipesc de unul dintre pereții de sticlă ai biroului și să i-o trag.

— Foarte bine. Așa să faci! i-am zis lui Floyd, hotărând că-l torturasem destul pe ziua de azi. Poți să pleci, domnule...

— Hanningham, m-a completat Floyd, dând din cap cu entuziasm, ca un câine proaspăt dresat. Am înțeles, domnule. N-o să se mai repete.

S-a repezit la ușă. Fără îndoială, nu voia să-mi lase timp să mă răzgândesc și să-l concediez.

După ce a ieșit, m-am întors la laptop și la munca mea, ignorând prezența Slujnicei. Se uita fix la mine, părând foarte dornică să mă înjunghie. Un rânjet îmi gâdila buzele, dar nu m-am dat de gol. Tipa asta avea să petreacă weekendul la vila Todos Santos, cu mine.

Scanned with CamScanner

Asta era situația.

La un moment dat, aveam să i-o trag.

Era doar o presupunere, dar rareori se întâmpla ca presupunerile mele să nu se adevereacă.

— Mă scoți din pepeni, mi-a zis ea încet, cercetându-mi chipul.

— Da, iar asta mă excită, i-am spus eu, cu voce plată. Ai face bine s-o lași mai moale cu privirile ucigătoare, dacă nu vrei să ți-o trag chiar aici, pe birou, cu jaluzelele ridicate.

Încă mă holbam la ecranul laptopului — lucram la o fuziune pe care mi-o doream încheiată înainte de Crăciun —, dar puteam să văd, cu coada ochiului, că pălise. Îmi plăcea grozav faptul că, încă o dată, o enervam la culme. Și încă rapid.

— Ești dezgustător, a mormăit ea, dar tonul ei nu lăsa să se înțeleagă că ar fi fost oripilată de imaginea sugestivă pe care i-o zugrăvisem.

Mi-am trosnit gâtul. Deschizând un browser, am verificat situația stocurilor pe Bursă.

— E foarte posibil, dar ți-am intrat al dracului de adânc în cap, Slujnico, și n-ai ce să faci.

Ochii îi sclipeau de furie. Aveam o erecție enormă, iar ea era atât de frumoasă. Eram mai hotărât ca oricând. Aveam să i-o trag fostei iubite a lui Dean, să mă folosesc de ea și, după ce terminam cu ea, să o arunc ca pe o cârpă.

Făcuse o alegere greșită când hotărâse să fie cu el, așa că o merita, n-aveam nicio îndoială.

— Tocmai ce i-ai ținut lui Floyd o predică despre legăturile personale la locul de muncă. I-ai zis să nu amestece afacerile cu plăcerea.

Scanned with CamScanner

S-a aplecat spre mine. Cotul ei mi-a atins un deget, din greșeală, iar Slujnica s-a ferit ca arsă.

M-am aplecat și eu spre ea, micșorând spațiul dintre noi.

— Tipii ca Floyd n-o să-ți ofere plăcere. Bărbații ca mine, da. Pe deasupra, omului îi place *Arrow* — am subliniat eu, de parcă ăsta ar fi fost un motiv întemeiat ca să-l dau afară.

Pentru mine, chiar era.

— Știi care-i problema ta, Vicious? Încă nu te-ai hotărât dacă mă urăști sau mă placi, de-asta te porți așa de fiecare dată când sunt în preajma altor bărbați.

În glasul ei nu exista nici urmă de stânjeneală. Era perfect conștientă de situație.

Habar n-avea că, de fapt, știam foarte bine ce simțeam pentru ea. O uram, dar mă simțeam atras de ea. Era cât se poate de simplu.

— Știi ce cred, domnișoară LeBlanc? Cred că ar trebui să-ți faci naibii bagajul și să te ocupi de rezervările alea. Vii cu mine în California, fie că-ți place sau nu.

Scanned with CamScanner

Capitolul 8

Emilia

— Sună al naibii de dubios. Sper că-ți dai seama, a declarat Rosie, între două accese de tuse.

Mă întorsesem în garsonieră și împachetam lucrurile noastre, punându-le în saci mari de plastic.

Avea să-mi lipsească locul ăsta. Deși salteaua era la mai puțin de treizeci de centimetri de aragaz și avea în ea o gaură cât capul meu de mare, chiar dacă trebuia să țopăim ca să ajungem la dulapurile din partea de sus, unde ne țineam hainele, plecarea tot îmi lăsa un gust dulce-amar.

Aveam amintiri aici. Unele fericite, altele triste, o parte amuzante, dar și emoționante. Aici dansaserăm, bociserăm uitându-ne la filme proaste, de categorie B, aici mâncaserăm junk-food până ne apucase durerea de stomac. Aici pictasem tablouri, ca să strâng bani. Aici o ajutasem pe Rosie să învețe pentru examene, punându-i întrebări din manualele ei groase cât cartea de telefoane.

Iar acum, când ne mutam într-una dintre cele mai luxoase clădiri de apartamente din Manhattan, nu eram fericită, ci

Scanned with CamScanner

speriată. Știam că Vicious avea planuri cu mine și că, indiferent care erau acestea, avea să-și scoată cumva pârleala pentru salariul meu enorm.

Dar nu voiam ca Rosie să-și facă griji.

— Păi, a zis că n-o să mă pună să fac ceva ilegal sau de natură sexuală, deci cel puțin știm că n-o să mă vândă unor traficanți de carne vie și că nici n-o să trebuiască să omor pe careva.

Am râs forțat, în timp ce împăturream la repezeală o rochie și o băgam într-o geantă de sport.

Mă străduiam să strâng totul cât mai repede. Mă schimbasem încă de la birou: colanți negri, din imitație de piele, și un pulover larg, roz. Știam că n-aveam să apuc să-mi pun altceva înainte ca limuzina să mă ia de aici și să mă ducă la aeroportul JFK. Am încercat să-mi fac curaj, spunându-mi că era mai sigur să par ștearsă și neîngrijită. Nu voiam ca Vicious să facă presupuneri greșite. Chiar dacă se purta rece și nepoliticos cu mine, văzusem cum mă privea: exact cum mă uitam eu la el în liceu, când mă furișam pe terenul de fotbal, ca să asist pe ascuns la meciurile lui.

Când ne priveam, ne plăcea ce vedeam.

Mi-am reamintit însă că bărbatul ăsta nu voia o relație. Îi plăcea să distrugă, în trecut chiar încercase să-mi ruineze viața.

Am tras fermoarul genții de sport și am apucat câțiva saci de plastic, în care am aruncat la repezeală conserve, cafea, zahăr și toate alimentele noastre neperisabile. Ne luam mâncarea cu noi. Deși Vicious îmi dăduse ca avans din salariu o sumă obscen de mare, tot trebuia să avem grijă cu banii. Mare grijă. În ciuda faptului că semnasem un contract, mă îndoiam că aveam să lucrez mult timp pentru el.

Scanned with CamScanner

Nu eram proastă. Hotărâsem să-mi caut între timp altă slujbă, chiar pentru un salariu infim comparativ cu cel de acum. Să te lași la mila lui Vicious era ca și cum te-ai fi culcat pe-o ureche, într-o cușcă de aur, lângă un tigru flămând.

De pe saltea, Rosie mă urmărea cu privirea, tușind într-o bucată mototolită de hârtie igienică.

— Soră-mea, ești o gagică dură. După tot ce ți-a făcut, nu-mi vine să cred că ai acceptat să lucrezi pentru Cioclu. E a doua oară când îl lași să te cumpere.

Doar ea știa ce se întâmplase când împlinisem optsprezece ani.

Am refuzat să mă las afectată însă de vorbele surorii mele. De dragul ei acceptasem oferta lui Vicious.

— Oamenii fac diverse lucruri din diverse motive, am mormăit eu. Poate ai tu altă soluție ca să putem trăi aici, în New York?

Rosie și-a ridicat sfidător bărbia și a declarat ferm:

— Nu-mi pasă de situația noastră financiară. Eu, una, n-aș lucra pentru Baron Spencer.

— Dar l-ai săruta, i-am întors-o eu.

Mi-am văzut în continuare de treabă. Am aruncat un borcan cu gem de căpșune și un pachet de biscuiți într-un sac plin cu junk-food. Era o lovitură sub centură, dar nu mă putusem stăpâni.

Rosie a tușit din nou.

— S-a întâmplat de mult. De ce mai vorbim despre faza asta? Aveam cincisprezece ani, iar el arăta superb.

Încă arată așa, mi-am zis în gând, cu amărăciune. *Și când mă gândesc că pe atunci era al meu...*

Ba nu. Dean fusese al meu. Rosie îl sărutase pe Vicious pentru că nu știa ce simțeam pentru el. După seara aia, Rosie

Scanned with CamScanner

se ținuse după el peste tot, ca un cățeluș, până când Vicious îi spusese că fusese beat când o sărutase și că era cazul să o lase baltă.

Îmi aminteam noaptea aia ca și cum ar fi fost ieri. Nu era beat, dimpotrivă, era cât se poate de treaz. Ne văzuse împreună pe mine și pe Dean, *știuse* că ne sărutaserăm. Se simțise rănit și plănuise să mă rănească la rândul lui, așa că o sărutase pe sora mea.

M-am răsucit spre Rosie. Pentru o clipă, m-am simțit mai puțin vinovată că o lăsam cu asistenta medicală un weekend întreg. Dar apoi a tușit iar și înțepătura bine cunoscută a sentimentului protector a reapărut.

— Sigur o să fii OK fără mine?

M-a privit pieziș, dându-și apoi ochii peste cap.

— Da, *mamă*!

Știam că mințea. Era palidă. Avea ochii injectați, iar pielea de pe nas și de deasupra buzei de sus începea să i se cojească. Ce-o fi fost în capul meu? Mă pregăteam să o las în New York cu o asistentă medicală pe care nu o cunoșteam. Știam că avea douăzeci și cinci de ani și că putea să-și poarte singură de grijă, dar, pe de altă parte, avea o infecție la plămâni și o gură spurcată, capabilă să o bage oricând în bucluc.

— Mulțumesc că ai împachetat tot.

A fluturat din mână spre sacii de plastic și cutiile care umpluseră toată garsoniera.

M-am trântit lângă ea, pe saltea, și am strâns-o în brațe. Și-a îngropat nasul în umărul meu.

— Millie...

— Da?

Scanned with CamScanner

— Să nu te îndrăgostești iar de el. Am văzut cum ai reacționat când ai aflat că ne-am sărutat. Știu câte-ai pătimit după ce ai plecat din Todos Santos. N-ai decât să lucrezi pentru el, dar nu-l lăsa să te facă să-l iubești. Ești mult prea bună pentru el.

Exact când mă pregăteam să-i răspund, am auzit soneria. Mi-am simțit inima cât un purice. Era ridicol; știam că nu *el* aștepta la parter.

— Cobor imediat! am strigat în difuzorul interfonului.

Când am aruncat o privire pe geam și am văzut un bărbat în uniformă, lângă o limuzină neagră, lucioasă, am încremenit. Totul se întâmpla prea repede. Simțeam că nu avusesem destul timp să mă adun. Să mă pregătesc.

M-am zgâit la șofer și mi-am adus aminte ce diferență uriașă era între mine și șeful meu. Nu eram obișnuită să am servitori. Dintotdeauna, eu fusesem cea care servea. La fel și părinții mei.

Vicious avea dreptate să-mi spună *Slujnica*. Era o grosolănie din partea lui, dar asta nu însemna că nu era adevărul.

Mi-am luat geanta de sport și m-am uitat la Rosie.

— Oamenii care te ajută cu mutatul vor fi aici curând. O să pună deoparte mobila. Asistenta te așteaptă în celălalt apartament. Am chemat un taxi aici, peste o oră. Să nu uit: medicamentele sunt în rucsacul tău.

Rosie și-a mai dat o dată ochii peste cap și a aruncat o pernă spre mine. M-am ferit.

— Încearcă să n-o enervezi pe asistentă, am sfătuit-o, cu o expresie neutră.

A ridicat din umeri.

— Îmi pare rău. Știu că enervez pe toată lumea. Nu mă pot abține.

Scanned with CamScanner

— Nu uita să-ți iei medicamentele! În rucsac ai o listă cu restaurantele care fac livrări la domiciliu. Ți-am lăsat bani în portofel.

— Hristoase! Gata! Încă puțin, și-o să vrei să mă ștergi și la fund.

N-avea decât să mă ia peste picior. Nu-mi păsa că o agasam.

Chiar avea să fie OK.

Iar eu îmi revedeam părinții. Nu ne mai întâlniserăm de doi ani. Doamne, ce dor îmi era de ei!

— Te rog să-i zici mamei că m-am îngrășat și că am un iubit motociclist, pe care-l cheamă Rat, a glumit Rosie, trăgându-și nasul și ștergându-l cu bucata de hârtie igienică.

— Bine. Asta o s-o ajute să-și revină după ce o să-i zic că sunt însărcinată, că o să am gemeni și că habar n-am cine e tatăl.

Rosie a chicotit și a dus repede o mână la gură.

— Cred că o să-i placă asta.

A dat la o parte o șuviță de păr de culoarea caramelului, care îi alunecase în ochi.

— Să te distrezi, bine? mi-a zis ea.

— Păi, doar vorbim de Vicious. Omul e foarte distractiv.

— Ba nu, scumpo. Tipul e un cretin ticălos.

Am izbucnit amândouă în râs.

Mi-am petrecut pe umăr bareta genții și am coborât scările, cu un zâmbet pe buze. Aveam să mă descurc. Puteam să mă descurc. Eram capabilă să călătoresc cu Vicious, în interes de afaceri, fără să-l las să mi strecoare în chiloți și — mai important — în inimă. Tot ce aveam de făcut era să nu-mi uit obiectivul.

Banii. Cheia care avea să-mi deschidă drumul spre independența financiară.

Cât de greu putea să fie?

Scanned with CamScanner

Ne-am întâlnit la aeroport.

Avea un pardesiu lung, cenușiu, pantaloni negri, pulover de cașmir și încruntătura lui obișnuită. Stătea afară, frigul newyorkez colorându-i obrajii în roz-intens. Fuma o țigară cu marijuana.

Pe trotuar, la intrarea în aeroport.

M-a surprins puțin să văd că încă fuma iarbă. Obișnuia s-o facă în liceu, dar acum avea douăzeci și opt de ani, era obsedat de muncă și de control. Corect, fusese mereu obsedat, doar că, în adolescența noastră, nu avusese atât de multe lucruri pe care să le poată controla.

Am parcurs în pas alergător scurta distanță de la limuzină până la el, frecându-mi brațele, în încercarea de a mă încălzi puțin. Aveam doar o geacă subțire, cumpărată la mâna a doua, peste puloverul roz, dar nu făcea față vremii de decembrie de pe Coasta de Est. M-am oprit când am ajuns la doi metri de el. Din cauza frigului, am început să mă mut de pe un picior pe altul. Vicious a observat, dar n-a încercat să-mi ofere pardesiul lui.

— Ești cam în vârstă ca să mai fumezi marijuana, am comentat eu, aruncându-i o privire piezișă.

— O să țin minte data viitoare când o să-mi pese de părerea ta.

A suflat în aer un nor de fum.

Știam că Desfrânații mă consideraseră mereu o puștoaică naivă și ascultătoare, din Sud. Nu se înșelau. Nici măcar New Yorkul nu mă transformase în vreo dură. Încă nu încercasem nici marijuana, nici alt drog. Tot nu înjuram. Încă mai roșeam și mă uitam în altă parte când lumea vorbea despre sex într-un mod prea explicit.

Scanned with CamScanner

Am continuat să-l pisez:

— Știi că ai putea fi arestat.

Nu că mi-ar fi păsat. Pur și simplu, știam că-l enervam și îmi plăcea să-l calc pe nervi. Cumva, asta îmi dădea impresia falsă că, provocându-l, căpătam un fel de control asupra lui.

— Și tu la fel.

— Pentru ce să fiu arestată? Pentru că stau lângă un dobitoc?

Și-a stins țigara de capacul unui tomberon. Avea degetele atât de albe, încât păreau albăstrui. Apoi, dintr-o mișcare, a aruncat chiștocul pe trotuar, iar un cărucior pentru bagaje a trecut peste el, strivindu-l. Vicious s-a aplecat spre mine. Mi-am ținut respirația. Plămânii au început să-mi ardă, însă aș fi făcut orice ca să nu-i mai simt mirosul înnebunitor.

— Dacă-ți răspund, o să iei foc din nou. Roșești de fiecare dată când mă privești în față, deci te sfătuiesc să nu mă întrebi la ce mă gândesc. Nu mă ispiti, Slujnico! Mi-ar face plăcere să te ajut să-ți pătezi cazierul impecabil cu o acuzație de comportament public indecent.

Doamne sfinte!

— E ciudat, ești avocat, dar cauți cu lumânarea un proces pentru hărțuire sexuală. De ce?

Mi-am frecat palmele de coapse. Începeam să-mi amintesc de ce, pe vremea când locuiam aproape de el, aveam mereu chef să-i trag una peste față.

— Nu prea știu.

Sprâncenele lui dese și întunecate s-au încruntat. S-a îndreptat spre intrarea în terminal. Am pornit în urma lui.

— Poate fiindcă știu că n-o să ai niciodată tupeul să mi te opui, să te *lupți* cu mine, Slujnico.

Brusc, eram înapoi în liceu.

Scanned with CamScanner

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

După ce am trecut de controlul de securitate, ne-am îndreptat către spațiul de așteptare rezervat călătorilor de la clasa întâi. Eu îmi târam geanta de sport, în timp ce Vicious își adusese doar laptopul. Încercam să mă țin după el, dar era mai înalt și mai rapid decât mine, iar greutatea genții mă încetinea. Nu-i convenea.

A aruncat o privire la bagajul meu, a scos un sunet agasat și mi l-a smuls din mână.

Nu că voia să o facă pe gentlemanul. Pur și simplu, se asigura că prindeam avionul.

Aeroportul JFK gemea de lume. Zăpada se depunea pe piste și zborurile aveau întârzieri, anunțate cu litere albe pe omniprezentele panouri electronice albastre. În jurul nostru se agitau o mulțime de oameni, angajații care se ocupau cu securitatea erau obosiți și nervoși, dar se apropia Crăciunul, iar atmosfera era totuși veselă și încărcată de speranță.

Chiar dacă eu și ai mei nu ne petreceam Sărbătorile împreună, revederea noastră tot avea să fie plăcută.

I-am aruncat o privire scurtă.

— Cred că e cazul să stabilim niște reguli de bază. N-o să ies cu tine și vreau să nu-i mai amenințI pe bărbații care îmi vorbesc. De pildă, pe Floyd.

— În primul rând, nu vreau să ies cu tine, Slujnico. Vreau să ți-o trag. După cum te uiți la mine, știu că sentimentul e reciproc. În al doilea rând, e compania mea, deci am dreptul să știu când angajații mei își fac de cap în toaletă.

Când am intrat în spațiul de așteptare rezervat călătorilor de la clasa întâi, eram atât de roșie la față, încât aveam senzația că

Scanned with CamScanner

obrajii mei aveau să izbucnească în flăcări. Încă o dată, se purta intenționat ca un mojic.

Vicious a continuat:

— În al treilea rând, ți-am făcut o favoare cât casa. Floyd e o secătură de ultima speță.

Apoi s-a dus țintă la două scaune confortabile, tapițate cu catifea, orientate față în față.

Ne-am așezat. În jur am văzut mâncare, cafea și alcool la discreție. Nu mai fusesem niciodată într-un spațiu de așteptare pentru călătorii de la clasa întâi, așa că toate astea erau noi pentru mine. Nici eu, nici el nu am luat nimic. Bănuiesc că era obișnuit cu un asemenea lux. Eu eram însă prea uluită ca să schițez vreo mișcare. Mi se părea că păsisem într-un alt univers, unde se vorbea o limbă pe care nu o știam și ale cărui convenții sociale nu le cunoșteam.

— În al patrulea rând, crede-mă că nu vrei să ai un nume de familie precum Hanningham.

Remarca lui era atât de ridicolă, încât am izbucnit în râs. De fapt, dacă stau să mă gândesc, poate că râdeam din pricina agitației. Mă pregăteam să urc într-un avion spre Todos Santos. Voiam să-mi revăd părinții, dar mă îngrozea gândul de a da ochii cu oricine altcineva în afară de ei.

Deodată, în minte mi s-a ivit un gând apăsător. L-am întrebat pe Vicious:

— O să fie și Dean acolo? Mai locuiește în Todos Santos?

Maxilarul i-a zvâcnit, ca de fiecare dată când îl nemulțumea ceva. Degetele lui au strâns mai tare brațul scaunului.

— Dean e în Los Angeles, a răspuns el, consultându-și ceasul de mână, marca Rolex.

Scanned with CamScanner

Îmi părea bine că, după tot ce se întâmplase cu zece ani în urmă, nu trebuia să dau iar ochii cu fostul meu iubit. M-am adâncit mai mult în scaunul confortabil și am închis ochii. Mă întrebam dacă o să pot fura un pui de somn în avion. Noaptea trecută muncisem la McCoy; încă strângeam bani pentru un fond de rezervă și deocamdată nu voiam să-mi dau demisia de la bar.

Simțeam cum mă privea. Nu scotea o vorbă.

Îmi plăcea, iar asta mă deranja.

Avea dreptate și în legătură cu sexul, și cu faptul că îl doream. Încă o chestie care mă enerva.

Da, voiam să mă culc cu el. Senzația asta era mult mai intensă decât agitația pe care o simți în piept atunci când vezi persoana de care te-ai îndrăgostit. În preajma lui Vicious, senzația asta era permanentă. Dar, pe de altă parte, nu eram genul de fată care vrea o aventură de o noapte. Cu toate că, în principiu, nu dezaprobam partidele ocazionale de sex, să-mi fac de cap cu Vicious era o idee foarte, foarte proastă.

Aveam lucruri în comun, ne cunoșteam de mult timp.

Aveam sentimente pentru el.

Sentimente negative, sentimente pozitive... Pe scurt, prea multe sentimente.

— Unde sunt ceilalți? am murmurat, fără să deschid ochii.

Cu o zi în urmă, îmi făcusem temele. Știam că toți patru dețineau, în parteneriat, compania PF; aflasem că filialele erau împrăștiate prin lume, dar nu știam unde anume locuia fiecare dintre ei. Faptul că Dean locuia în Los Angeles m-a surprins. Dean adora New Yorkul, știam din liceu că voia să se mute aici. Vicious prefera, în schimb, sclipiciul artificial și plasticul, prefăcătoria din Los Angeles. În mod surprinzător, având în vedere

Scanned with CamScanner

cât de cinic era, chiar părea să deteste sinceritatea brutală a Manhattanului. În Los Angeles, Vicious ar fi fost doar o altă mască, o altă persoană superficială care se dădea drept ființă omenească.

— Dean a locuit în New York până acum doi ani, pe urmă, am preluat eu filiala. Nu știu sigur când o să facem schimb din nou, însă, când o să se întâmple, o să mă întorc în Los Angeles. Trent e la Chicago, iar Jaime, la Londra.

— Faceți des schimb?

Vicious a dat din umeri.

— Cam de două ori pe an.

— Mi se pare o treabă ciudată. Și o tâmpenie, am comentat eu.

— Să știi că apreciez feedbackul, mai ales din partea cuiva care a servit ani de zile băuturi clienților.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Mi-am ferit privirea. În schimb, am contemplat femeile elegante și bărbații în costume. Din punctul meu de vedere, conversația asta se încheiase în secunda când Vicious hotărâse să se poarte iar ca un măgar.

— De obicei, nu stăm la altă filială mai mult de o săptămână, m-a informat el, din senin. Am rămas mai mult în New York din cauza unor împrejurări neobișnuite.

Încerca să se scuze, dar mie nu-mi era de ajuns. M-am mulțumit să dau din umeri.

— De când o întreții pe sora ta? a vrut să știe.

Privirea lui îmi măturа corpul, de sus până jos. O undă de regret a îndulcit sarcasmul și duritatea din glasul lui. Nu obișnuia să-i trateze amabil pe ceilalți. Nici să se poarte civilizat. Cu toate astea, chiar părea să facă un efort.

Mi-am trecut limba peste buze, refuzând să-l privesc în ochi.

Scanned with CamScanner

— De mult prea mult timp... am recunoscut eu. Jaime încă mai e împreună cu...?

Dându-mi seama brusc că nu era treaba mea, am tăcut.

În clasa a douăsprezecea, cel mai bun prieten al lui Vicious avusese o relație cu profesoara noastră de engleză, domnișoara Greene. La scurt timp după ce am absolvit, s-a aflat despre aventura lor, ceea ce a provocat un scandal-monstru în Todos Santos. Nu se sfârșise anul când Jaime și domnișoara Greene părăsiseră orașul.

Vicious a pufnit. Deși n-am deschis ochii, știam că dădea aprobator din cap.

— S-au căsătorit. Au o fetiță. O cheamă Daria. Din fericire, seamănă cu maică-sa.

Comentariul lui m-a făcut să zâmbesc.

— Ce mai face Jaime?

Am continuat, deși știam bine că subiectul nu-i făcea plăcere.

— Dintre noi patru, Jaime e singurul care și-a asumat rolul de adult responsabil. Când eu, Dean și Trent sărim calul, el ne bagă mințile în cap.

Auzindu-l atât de sincer, am întors iar capul spre el.

— Voi patru v-ați potrivit de la bun început.

Buzele lui au schițat un zâmbet mohorât. A ridicat din umeri, cu un gest ostenit.

— Da. Până ai apărut tu.

Nu părea să fie o împunsătură. O spusese ca pe o constatare. Aș fi vrut să-l întreb atâtea lucruri... *De ce eu? De ce erai obsedat de mine? De ce te deranja că eram iubita lui Dean?* În ochii fetelor din liceul „Tuturor Sfinților", Vicious era un zeu. Un sportiv chipeș, bogat.

Scanned with CamScanner

În mod normal, n-ar fi trebuit să-i stârnesc interesul. Dean era mai relaxat, mai jucăuș. Chiar înțelegeam de ce voia o fată ca mine. Dar Vicious... Vicious mă ura.

Am răsuflat ușurată când s-a anunțat că începea îmbarcarea în avionul nostru. Am urcat înaintea tuturor. Urma să aterizăm în San Diego, iar de acolo mai aveam de mers jumătate de oră cu mașina. Aveam să ajungem la Todos Santos pe la începutul serii. Cu toate instrucțiunile pe care i le dădusem lui Rosie și împachetatul lucrurilor din garsonieră, oboseala mă ajunsese din urmă. Nu-mi mai puteam ține ochii deschiși. În orice caz, nici să stau trează și să înghit tâmpeniile lui Vicious nu mi se părea o opțiune atrăgătoare. Așa că, în secunda în care m-am așezat pe locul meu de la clasa întâi, mi-am sprijinit capul de rezemătoare și am închis ochii.

La scurt timp după decolare, l-am privit pe furiș câteva clipe. Se uita la monitorul laptopului, dar știam că-mi simțise privirea.

I-am șoptit:

— Mulțumesc că i-ai oferit lui Rosie o locuință.

Falca i-a zvâcnit. Nu și-a luat ochii de la documentul la care lucra.

— Dormi, Slujnico!

L-am ascultat.

Scanned with CamScanner

Capitolul 9

VICIOUS

Două lucruri n-am spus nimănui despre mine.

Primul: de la treisprezece ani, sufeream de insomnie.

La douăzeci și doi, m-am dus la un psihiatru, ca să găsesc o soluție. Tipul mi-a zis că de vină pentru faptul că nu puteam sub niciun chip să dorm erau anumite evenimente din trecutul meu, apoi mi-a propus să vin la el de două ori pe săptămână. M-am dus. Timp de o lună.

De atunci, lipsa de somn a devenit o constantă în viața mea. Câteva nopți la rând nu puneam geană pe geană, după care dormeam încontinuu o zi-două, ca să recuperez. Ba chiar reușisem să controlez ciclul frustrării. Noaptea târziu, după ce plecam de la birou, nu mă mai trânteam direct în pat, ca un drogat care își așteaptă cu nesaț doza. Mă duceam în schimb la o sală de forță deschisă non-stop și mă antrenam. Apoi mă întorceam în apartamentul meu pustiu și citeam cel mai recent *thriller* — vreun bestseller la modă — sau autobiografia unei persoane publice care nu-mi displăcea total.

Scanned with CamScanner

Uneori, invitam câte o tipă la mine. Câteodată ne-o trăgeam. La naiba! Din când în când, chiar stăteam de vorbă. Nu mă deranja ideea de a discuta cu femeile cu care împărțeam așternutul, dar niciodată nu mă dădeam peste cap să inițiez o conversație.

Aveam reguli pe care le respectam.

Fără cine în doi, în oraș. Fără întâlniri. Fără vizite la ele acasă. Fără conversații intime în pat.

Dacă nu le convenea, erau libere să plece.

Dacă mă voiau, știau unde mă puteau găsi. Dimineața, mă îmbrăcam și-mi făceam apariția la birou, proaspăt bărbierit și părând odihnit. Știam că, în cele din urmă, avea să vină și faza dormitului încontinuu, iar acum o puteam chiar anticipa. Viața mea nu devenise mai ușoară, dar măcar nopțile mele fără somn erau mai tolerabile.

Al doilea lucru: în ciuda a ceea ce credea toată lumea, eram capabil de iubire.

Rahaturi banale, siropoase? Da. Undeva în adâncul meu, știam adevărul. Nu eram nici monstru, nici psihopat, nici vreun sociopat pervers, ca maică-mea vitregă. Iubeam. Mereu iubeam câte ceva sau pe cineva. Îmi iubeam prietenii. Iubeam echipa Raiders. Iubeam să profesez avocatura și să închei afaceri bănoase. Iubeam să călătoresc și iubeam la nebunie să mi-o trag.

Rahat! Cât de mult iubeam să mi-o trag!

Am aruncat o privire către Slujnică. Nu era ușor să ignor că dormea alături. Atât de aproape. Chipul ei răscolea în mine un haos ciudat, pe care, demult, încercasem să-l domolesc făcând tâmpenii precum jocul numit *Provocare*. Buzele ei parcă mă implorau să le sărut, să le strivesc cu gura mea. La fel și trupul ei. Dar nu puteam. Nu puteam să o fac decât în condițiile mele.

Scanned with CamScanner

Am încercat să-mi fac de lucru cu documentele pentru fuziunea dintre firmele farmaceutice. Mă străduiam să mă concentrez, dar apoi o vedeam iar tremurând în somn. Pielea delicată a gâtului ei se făcuse ca de găină.

Îmi luam cu greu ochii de la ea și făceam eforturi să-mi văd de treabă.

Dar privirea mi se tot întorcea la ea.

Încercam să-mi controlez pornirile care dădeau în clocot în mine de fiecare dată când era în preajma mea.

În cele din urmă, am învelit-o cu o pătură. Am privit-o patruzeci de minute dormind. Patruzeci de minute afurisite. Încălcam regulile. Mai rău, voiam să încalc împreună cu ea toate regulile pe care mi le impusesem singur.

Am încercat să-mi liniștesc scula. N-aveam nicio garanție că Slujnica ar fi acceptat să se culce cu mine. Fata asta era liniștită, avea principii morale solide. Deși locuia în New York de atâția ani, mă îndoiam profund că folosea Tinder-ul des, sărind din așternut în așternut și lăsând în urmă un șir de inimi frânte.

Pe deasupra, părea să mă urască la fel de mult pe cât o uram și eu.

Nu în ultimul rând, eram conștient că mă pregăteam pentru o luptă urâtă și murdară cu familia mea.

Nu-mi permiteam să mă las distras. Nu voiam decât să mă ajute, poate să i-o trag de câteva ori, după care să o las să plece.

Încetează!

Am aterizat la apus. Avionul străbătea un cer purpuriu cu nuanțe aurii — la fel ca părul ei. Când am coborât treptele alături de fata pe care o alungasem din orașul ăsta cu zece ani în urmă, am simțit că mă aștepta o aventură nouă și promițătoare.

Scanned with CamScanner

Cliff, şoferul familiei mele, stătea rezemat de limuzină, lângă zona de bagaje a aeroportului internațional din San Diego. S-a repezit să ia bagajul Slujnicei — pe al meu îl trimisesem direct la Todos Santos — și l-a pus în portbagaj. M-a asediat cu un tir de replici amabile, cărora nu m-am obosit să le răspund. Emilia venea în urma mea, sorbind din ochi priveliștea pe care n-o mai văzuse de atâta amar de vreme.

Știam că-și vizitase părinții acum câțiva ani, când eu deja mă mutasem în Los Angeles, dar cam la atât se limitau informațiile mele.

Călătoria până la vila tatălui meu s-a scurs în tăcere, dându-mi răgaz să mă gândesc și să-mi potolesc bătăile inimii. Cliff a tăcut. Probabil și-a adus aminte că nu eram gură-spartă, ca maică-mea vitregă. Nu m-am sinchisit să ridic geamul despărțitor între șofer și bancheta din spate. Slujnica a privit tot timpul pe geam, prefăcându-se că nu stăteam lângă ea.

Weekendul ăsta era unul important pentru mine, pentru că urma să-l pun la curent pe tata cu planurile mele.

Slujnica n-a adus vorba de faptul că se trezise învelită, și nici eu că rămăsesem uluit când m-am surprins făcând-o. Un gest atât de mic, dar cu un efect uriaș asupra dispoziției mele.

Odată ajuns în garajul din spatele vilei, Cliff a scos din portbagaj geanta ei de sport.

— Mă duc să-i văd pe ai mei, m-a anunțat ea, arătând spre apartamentul servitorilor. N-am mai fost pe aici de ceva timp.

Tonul ei acuzator dădea de înțeles că eu eram de vină pentru asta.

— Sper că mama nu e în bucătăria ta. Acum am voie să intru?

Altă acuzație voalată. Hei, nu eu îi obligasem să stea în apartamentul servitorilor! Adevărul e că, dacă ar fi fost după mine,

Scanned with CamScanner

le-aș fi propus să locuiască în casă, având în vedere că era goală. Fusese ideea Josephinei să-i instaleze acolo, fiindcă era o snoabă nenorocită. Dar, dacă aș fi zis asta despre maică-mea vitregă, nu m-ar fi crezut nimeni.

— Vin să te iau la opt, am anunțat-o.

— Mâine-dimineață?

— În seara asta. Am o întâlnire urgentă cu avocatul meu și am nevoie de tine acolo, ca să iei notițe.

De fapt, nu pentru asta voiam să mă însoțească. Voiam să o pun la curent cu planul în timpul zborului, dar adormise.

Câteodată, uitam că restul lumii doarme. O persoană obișnuită își petrece dormind douăzeci și cinci de ani din viață. Nu și eu. Eu eram al dracului de treaz.

Mă gândisem să o trezesc, dar părea atât de epuizată încât n-ar fi reținut nici măcar jumătate din ce aveam de gând să-i explic. Și trebuia să fie atentă, fiecare cuvințel era esențial.

În orice caz, pretextul pe care i l-am servit a părut să o liniștească. Mi-a zâmbit politicos.

Începea să se simtă în largul ei în preajma mea. O compătimeam.

— În cazul ăsta, o să iau cina cu ai mei și ne vedem apoi.

Și-a luat bagajul și s-a îndepărtat pe alee, îndreptându-se spre fosta ei casă de lângă garaj, în timp ce eu m-am apropiat de ușile duble de fier ale vilei reci în care locuisem cândva. Înainte să trec de colțul clădirii, m-am uitat în urmă, după ea.

Aștepta la ușa apartamentului. Când s-a deschis, a sărit în brațele mamei sale, cuprinzându-i mijlocul rotofei cu picioarele și scoțând un chițăit încântat. Tatăl ei bătea din palme și râdea. Cât ai clipi, toți trei râdeau și plângeau în același timp de fericire.

Scanned with CamScanner

Când am intrat pe ușile din față ale vilei, n-am văzut țipenie de om. Nu mă aștepta nimeni. Nici nu mă miram.

Probabil că, la ora asta, maică-mea vitregă deja se întorsese în Cabo, cu prietenii ei. Cu atât mai bine! Iar tata trebuie că era la etaj, așteptând să moară, după al treilea infarct în decurs de cinci ani.

Dar, de data asta, inima lui rece și perversă avea să piardă lupta.

Cât de banală e moartea! Până la urmă, toată lumea moare. Chiar și așa, toți i se împotrivesc. Din nefericire pentru tatăl meu, avea dușmani tăcuți, care îl pândeau din întuneric.

Unul dintre ei era chiar fiul lui.

Fusese atât de nerăbdător să se descotorosească de mama — și atât de ușurat când murise —, încât uitase că și lui avea să-i vină rândul. Cu un mic ajutor din partea Mamei Natură, acum chiar se întâmpla.

În cazul lui, karma lucrase cu vârf și îndesat. Pentru un bărbat de șaizeci și opt de ani, tata era în mare formă. Mânca sănătos, juca tenis și golf, ba chiar mai redusese numărul trabucurilor.

Dar providența lucrează pe căi misterioase.

Era timpul ca toți cei vinovați să-și primească răsplata pentru moartea lui Marie Spencer.

Daryl Ryler murise de mult.

Baron Spencer Senior avea să moară și el, curând.

Iar Josephine Ryler Spencer urma să rămână săracă lipită.

— Tată? am strigat, parcă pironit în podeaua de marmură.

N-a răspuns. Știam că n-avea să o facă. După al treilea infarct, era mai slăbit ca oricând, căci între al doilea și cel mai recent, mai suferise și un atac cerebral.

Scanned with CamScanner

Acum, doi infirmieri îl duceau peste tot, împingându-i cărucior cu rotile. Abia dacă mai putea să comunice. Era lucid, însă incapabil să vorbească. Nu-și putea mișca nici mâinile, nici picioarele. Cu chiu, cu vai mai reușea să arate cu degetul vreun obiect pe care îl voia sau de care avea nevoie.

Altădată, o considerase pe mama mea invalidă o povară, o neplăcere care-i afecta bugetul... Ei bine, acum devenise el o neplăcere pentru Josephine.

Cine sapă groapa altuia cade singur în ea.

Mi-am trântit valiza în mijlocul foaierului enorm și întunecat — în casa mea, draperiile erau mereu trase — și am început să urc scara interioară.

— Tată, vin la tine.

Avea să fie ultima dată când îi vorbeam.

Ultima dată când mă prefăceam că îmi pasă de el.

Când am intrat însă în camera lui, nu l-am găsit. Rareori ieșea din dormitorul lui. Uneori, infirmierii îl duceau în bibliotecă, iar dacă nu era acolo, cu Josh sau Slade, probabil îl duseseră din nou la spital.

Am coborât în bibliotecă. Era pustie. Am rămas câteva clipe în fața biroului din lemn de stejar și mi-am plimbat palma pe suprafața lui netedă. Odată, încăperea asta fusese camera preferată a mamei. Petreceam o mulțime de timp aici, împreună. Ne tolăneam la capetele canapelei. Citeam în tăcere și, din când în când, făceam schimb de priviri și zâmbeam. Aveam doar șase ani când pusese bazele ritualului nostru intim.

Noi doi împărtășeam tăcerea. Împărtășeam afecțiunea pentru cărți.

Chiar și după accidentul ei, deși tetraplegică, continuaserăm acest obicei. Însă nu mai stătea pe canapea. Îi citeam cu glas tare

Scanned with CamScanner

din *Micuțele doamne* și din *La răscruce de vânturi*. Evident, nu erau lecturi pe gustul meu, însă felul în care zâmbea auzindu-mă citind merita orice efort.

După ce a murit, tata și Jo n-au mai venit în bibliotecă. Însă Daryl Ryler, fratele geamăn al lui Jo, a început să o folosească în cu totul alt scop. Ca să mă bată.

După câtă bătaie am încasat aici de la Daryl, eram convins că o să ajung să urăsc încăperea asta, dar continua să mă atragă. De fiecare dată când intram aici, mă gândeam la zâmbetul cald al mamei, un balsam pentru sufletul meu însetat.

Nu la faptul că Jo mă încuia cu Daryl în bibliotecă. Nu la cum mă pocnea el, cu mâna plină de inele, până când îmi umplea pieptul de tăieturi și vânătăi. Nu-mi aminteam cum mințea Jo, ca să explice de ce arătam într-un hal fără de hal după ce Daryl mă bătea cu o curea până când picioarele mi se umflau și se umpleau de crestături însângerate.

Mi-am sprijinit palmele de birou, ținându-mi capul plecat. Cunoșteam prea bine poziția asta, așa stăteam în timp ce ei mă pedepseau.

Știam ce însemna tremurul care-mi cuprinsese brusc mâinile: curând, urma să mă răpună oboseala, iar somnul, care în majoritatea timpului mă ocolea, avea să-și ceară tributul. Dar, mai întâi, Slujnica trebuia să mă ajute cu planul meu referitor la testament. În plus, voiam ca Dean să afle despre ea de la mine, înainte ca tatăl lui să-l pună la curent cu situația.

Mi-am scos mobilul din buzunar și am căutat numărul prietenului meu, apoi l-am pus pe *speaker* și l-am azvârlit pe birou. Dean a răspuns la al treilea apel.

— Mi-ai trimis-o pe Sue! m-a întâmpinat el imediat, fierbând de frustrare.

Scanned with CamScanner

M-am rezemat de spătarul canapelei.

— Și care-i problema? Aveam impresia că i-o tragi. Am crezut că o să te bucuri.

— Da, i-o trag. Tocmai de-aia n-a fost încântată când m-a surprins cu nasul între picioarele altei gagici, pe biroul tău.

M-am încruntat. Exact chestiile astea îmi ușurau sentimentul de vină la gândul că-l făcusem să se despartă de Slujnică. Oare chiar era nevoie să aibă un iubit de rahat, ca Dean? Unul ca Trent? Unul *ca mine*? Toți eram plămădiți din același aluat.

Am început să-mi zgândăresc buza de jos, încercând să-mi rețin zvâcnetul maxilarului.

— I-ai oferit lui Sue un alt contract decât cel standard, fără să te consulți cu mine. Ce dracu' a fost în capul tău, idiotule?

— Nu prea multe, dar aș putea să-ți povestesc ce se întâmpla sub cureaua mea când i-am dat contractul la semnat.

Aș fi putut jura că în clipa asta rânjea. O simțeam în vocea lui.

Am oftat și am clătinat din cap.

— Să vezi ce-ți fac la următoarea ședință!

Dean a pufnit, în mod clar neimpresionat de amenințarea mea.

— Ce să zic! Mor de frică. Ia zi, cine te ajută la filiala din New York? Ai concediat-o pe tipa aia cu gura spurcată, care lucra aici. Am văzut-o ieri, își strângea lucrurile.

Tiffany, fosta mea asistentă personală, era o adevărată scorpie la serviciu. Evident, cu mine nu se purta așa, dar toată lumea de la birou o ura aproape la fel de mult ca pe mine. Iar asta nu era puțin lucru.

— Am găsit alta.

Dean a râs:

Scanned with CamScanner

— Nici nu se putea altfel! Lasă-mă să ghicesc. Una bătrână, cu multă experiență, căruntă și care ține pe birou poze de-ale nepoților?

A urmat zgomotul unui fermoar desfăcut, apoi l-am auzit urinând. *Tipic pentru dobitocul de Dean!*

— De fapt, noua mea asistentă personală e Emilia LeBlanc, l-am anunțat eu, așteptându-i reacția.

Nimic.

Nu voiam să-i fac jocul, dar, după douăzeci de secunde de tăcere totală, trebuia să spun ceva, *indiferent ce*, așa că am zis:

— Alo?

În clipa următoare, Dean mi-a închis.

Idiotul dracului!

Scanned with CamScanner

Capitolul 10

Emilia

M-am schimbat în niște haine mai drăguțe și i-am scos pe ai mei la cină, la un restaurant de lângă debarcader. Am comandat o sticlă de vin pe care mi-o puteam permite cu ușurință, dat fiind noul meu salariu, aperitive și felul principal. Mi-au povestit despre viața lor. În mod surprinzător, devenise mult mai liniștită și mai plăcută. În cea mai mare parte a timpului, Baron Senior era îngrijit de infirmierii lui. Era mult mai bolnav decât crezusem. Josephine Spencer trecea rareori pe aici. De obicei, călătorea.

Restaurantul se afla la bordul unei ambarcațiuni numite *La Belle* și era puțin cam elegant pentru gusturile mele. Părinții mei doriseră să venim aici. Eu n-aș fi ales niciodată localul ăsta. Toată lumea din oraș știa că Vicious și amicii lui îl incendiaseră în ultimul nostru an de liceu, dar nimeni nu aflase motivul.

Mâncarea era bună, iar fețele de masă, de un alb imaculat, sclipeau. Nu aveam motive să mă plâng. Eram sătulă și zâmbeam.

Însă cina asta era doar o distragere temporară. Venisem aici din cauza *lui*.

Scanned with CamScanner

Iar *el* era periculos.

— Deci acum lucrezi pentru Baron Junior? a întrebat mama, cu un zâmbet care nu-mi plăcea deloc.

Deși se rotunjise, după atâția ani de muncă grea și de mâncare plină de grăsime, așa cum se gătește în Sud — mâncare pe care nu le-ar fi servit-o niciodată angajatorilor săi —, tot frumoasă era.

— Povestește-ne! m-a îndemnat ea.

— Chiar n-am ce să vă povestesc. El avea nevoie de o asistentă personală, iar eu de o slujbă. Cum am învățat în aceeași școală, s-a gândit la mine.

Ar fi fost o minciună sfruntată să zic că eu și Vicious eram „prieteni vechi".

Nu le-am spus că Vicious voia să fac ceva dubios pentru el.

Nici că recunoscuse deschis că avea intenții deloc respectabile cu mine.

Nici că amenințase de două ori să mă concedieze.

Și, bineînțeles, n-am pomenit nici despre declarația că avea să mi-o tragă pe biroul lui de sticlă, în văzul tuturor.

— E un băiat tare arătos, a zis mama, scoțând un sunet aprobator și luând o dușcă zdravănă de vin. Mă mir că nu s-a așezat încă la casa lui. Ei, probabil că așa e când ești tânăr și bogat. Ai de unde să alegi.

M-am înfiorat. Mama îi admira pe cei bogați. Eu și Rosie nu-i împărtășiserăm niciodată punctul de vedere; cel mai probabil fiindcă, spre nenorocul nostru, învățaserăm în liceul din oraș, unde avuseserăm parte din plin de disprețul și de aerele elevilor de bani gata. Eu și Rosie am simțit gustul amar al acelor ani încă multă vreme după ce am părăsit Todos Santos.

Scanned with CamScanner

— Nu mi-a plăcut niciodată băiatul ăla, a declarat atunci tata, din senin.

M-am uitat la el. Pe domeniul familiei Spencer, tata era omul bun la toate. Curăța piscina, se ocupa de grădină, găsea o soluție când ceva se strica sau trebuia înlocuit. De obicei, lucra în aer liber. Încărunțise, chipul îi era ars de soare, iar trupul său musculos dădea de înțeles că făcea multă muncă fizică. Era prima oară când îl auzeam vorbind așa despre Vicious.

— Ce vrei să spui? l-am iscodit eu.

Mi-am turnat vin în pahar, arborând un aer de falsă nepăsare.

Cu siguranță aveam să fiu amețită la întoarcere.

— Băiatul nu face decât să iște necazuri. Tot ce-a făcut cât timp a locuit aici... Nu pot să uit.

Buzele tatei s-au strâmbat într-o expresie dezaprobatoare. M-am întristat.

Îmi cunoșteam tatăl. Foarte rar vorbea de rău pe cineva. Dacă nu-l simpatiza pe Vicious, înseamnă că și cu el se purtase urât. Mi-ar fi plăcut să-l mai întreb și altele, dar nu mă așteptam să aflu prea multe. Tata nu era bârfitor.

Am plătit nota, deși ai mei au încercat să protesteze, apoi tata ne-a dus cu mașina înapoi acasă.

Camera mea arăta la fel ca acum zece ani. Postere cu trupa Interpol și cu filmul *Donnie Darko*. Aceeași frescă — ceva mai decolorată —, cireșul înflorit. De-asta îmi plăceau culorile în ulei: îmbătrâneau odată cu tine. Câteva poze cu mine și Rosie împrăștiate prin cameră. Încăperea oglindea cu fidelitate anii adolescenței mele. Tot ce mai lipsea pentru ca tabloul să fie complet era o poză uriașă cu Vicious storcându-mi inima până la epuizare.

Scanned with CamScanner

M-am întins în patul meu, acoperit cu pătura roz și înflorată făcută de bunica, și m-am lăsat purtată de toropeala vinului.

Puiul de somn mi-a fost întrerupt de Vicious, care stătea încruntat în ușă, îmbrăcat în costum. Părea de-a dreptul înspăimântător. Încă nu deprinsese arta de a bate la ușă.

Metafora asta reflecta perfect relația dintre noi. Se aștepta să-i cer voie înainte de a păși în spațiul lui personal, dar el dădea mereu buzna peste mine, fără să se anunțe. Cam la fel cum mă găsise la McCoy.

— A venit timpul, m-a anunțat.

Îl vedeam din profil, stătea nemișcat, cu mâinile în buzunare. Părea chiar mai încordat ca de obicei.

Încă ametită de somn, m-am ridicat în capul oaselor și mi-am luat poșeta, pe care o lăsasem pe noptieră. Îmi simțeam gura uscată din cauza vinului. Băusem prea mult și mâncasem prea puțin. Când am ajuns la ușă, nici nu s-a clintit. Se holba pur și simplu la mine ca un descreierat. Același nemernic rece și fără inimă care mă privea mereu ca pe o pradă, incapabil totuși să hotărască dacă meritam să mă devoreze la următoarea lui masă.

Iar eu eram tot fiica servitorilor, fata care voia ca Vicious fie să o iubească, fie să o lase în pace. Orice, doar să-i curme suferința.

Mi-am înclinat capul într-o parte. Refuzam să trec pe lângă el și să risc să mă atingă.

— Mă lași să trec? m-am răstit.

Mi-a aruncat o privire leneșă, gânditoare, apoi m-a cântărit din creștet până în tălpi, înainte de a mi se uita în ochi. Mi-a surâs scurt, parcă provocându-mă: *Luptă-te cu mine, Slujnico!*

Indiferent ce avea de gând, plănuiam să nu mă clintesc dacă nu se dădea la o parte.

— Îl ții minte pe Eli Cole?

Scanned with CamScanner

Normal că îl țineam minte. Era tatăl lui Dean și avocat specializat în divorțuri. Eli Cole mă privise mereu cu bunăvoință pe vremea când eram iubita lui Dean. Era amabil. Drăguț. La fel mi-l aminteam și pe fiul lui.

Am dat din cap și am întrebat:

— De ce?

— Mergem să ne întâlnim cu el. Am nevoie să fii brici. Ești beată?

Cuvintele lui usturau. Cu toate astea, m-am mulțumit să-mi arcuiesc o sprânceană și să-i zâmbesc scurt.

— Vicious, te rog! Putem rezolva între noi, am spus eu, batjocoritor. Gândește-te la copii!

N-a gustat gluma. S-a încruntat și s-a dat la o parte, lăsându-mă să mă strecor pe lângă el și să ies. Îi simțeam ochii pironiți pe spatele meu.

— Dă-i dracului pe copii! a mârâit el, abia auzit. O să rămân cu tine de dragul sexului.

În limuzină, geamul care ne izola de șofer făcea să reverbereze orice sunet. Mă uitam afară. Buticuri, galerii de artă, centre SPA — toate împodobite de Sărbători — sclipeau multicolor, de-o parte și de alta a Bulevardului Principal. Ăsta era centrul orașului, locul unde strânsesem amintiri ca pe niște bonuri vechi. Am început să desenez pe geamul aburit, schițând un chip trist de femeie. Picăturile de ploaie care se izbeau de sticlă păreau lacrimile ei.

Tăcerea din limuzină era apăsătoare. Traficul se îngreuna și ploaia se întețea pe măsură ce ne croiam drum prin centru.

Scanned with CamScanner

Lumea se grăbea să ia mâncare la pachet, să cumpere cadouri sau să ajungă la vreun concert.

Într-un sfârșit, l-am întrebat:

— Vrei să divorțezi?

Mi-am răsucit capul spre el. Hainele pe care le purta dădeau de înțeles cât se poate de clar că era un avocat bogat, specializat în domeniul finanțelor. Iar eu purtam o rochie retro, din catifea bleumarin, plus colanți argintii și cizme de cowboy.

— Da, într-un fel... a răspuns el gânditor, fără să-și desprindă privirea de geam.

Răceala se răspândea în valuri din ochii lui. Și eu, și el uram orașul ăsta. Însă, în timp ce eu aveam motive întemeiate — ceilalți mă batjocoriseră, mă marginalizaseră, mă ostracizaseră —, aici, el era rege. N-avea nicio noimă.

Când am auzit răspunsul, inima mea a început să răpăie ca o tobă. Oare era căsătorit?

— Vrei să vorbim despre ea? am propus eu, cu voce slabă.

A chicotit și a clătinat din cap, iar eu am închis ochii, încercând să pun o pavăză între glasul lui și inima mea. N-avea ce să caute acolo.

— *Ea* e terminată. Vreau să divorțez de Josephine. Tata o să moară din clipă-n clipă. Trebuie să-mi apăr bunurile și averea de hrăpăreața de nevastă-sa.

Mi-am simțit mușchii maxilarului relaxându-se. Vicious a întors iute capul spre mine și ochii noștri s-au întâlnit.

— De ce? am șoptit.

Mă sâcâia presentimentul neplăcut că nu-mi spunea tot. Încă și mai neplăcută era bănuiala că avea de gând să mă amestece în războiul lui personal. Nu-mi permiteam să iau partea cuiva. Părinții mei erau angajații Josephinei Spencer.

Scanned with CamScanner

— Din cauza testamentului. Niciunul dintre noi nu știe ce conține. Jo crede că poate să-mi pună bețe în roate și să emită pretenții la o parte din averea familiei Spencer. Indiferent ce scrie în testament, nu valorează nici cât o ceapă degerată. Josephine o să aibă o surpriză neplăcută.

— Ce vrea?

— Orice lucru pe care poate pune mâna, probabil. Vila. Câteva bunuri din New York și casa de pe plajă, din Cabo. Câteva conturi de investiții cu care tata s-a jucat de-a lungul anilor.

A spus-o nonșalant, ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Mie mi se părea o avere fabuloasă.

— Nu ai destui bani? Chiar contează dacă ai în cont treizeci de milioane sau cincizeci?

Nu era o întrebare ironică. Chiar eram curioasă.

S-a uitat la mine arogant, apoi a clipit o dată, ca și cum încerca să-și stăpânească iritarea provocată de prezența mea.

— Am în cont mai mult de cincizeci de milioane, dar, chiar dacă aș avea doar cincizeci de cenți, Jo nu merită să primească niciun sfanț. De-asta ești tu aici.

În clipa când a terminat de vorbit, limuzina s-a oprit în fața unei case care îmi era foarte cunoscută.

Ca majoritatea locuințelor din Todos Santos, casa familiei lui Dean aducea mai mult a vilă, dar era mai puțin ostentativă decât a familiei Spencer și avea bun-gust. Nu-i lipseau lucrurile care transformă o locuință într-un adevărat cămin. Era plină de culoare și de lumină. Pretutindeni, lumină: atât afară, cât și înăuntru. Avea până și decorațiuni de Crăciun — un brad, reni artificiali și fulgi de zăpadă, cu toții frumoși, luminați de beculețe.

Pentru câteva clipe, nici eu, nici Vicious nu am scos un cuvânt.

Dean.

Scanned with CamScanner

În ultimii ani, rareori mă gândisem la el, însă de fiecare dată mi-l aduceam aminte cu drag. Era un băiat cumsecade. Îi plăcea să facă poante și să se prostească, dar dincolo de zâmbetul lui uriaș era ceva mai profund. El era bufonul, clovnul. Niciodată nu mi-am dat seama dacă e fericit sau trist, isteț sau mai încet la minte, ambițios sau leneș. Păstra multe doar pentru el. Fuseserăm un cuplu un an de zile, și tot nu reușisem să-l descifrez.

Din fericire, Vicious îmi spusese că era în Los Angeles, așa că nu mă păștea niciun pericol. În seara asta, n-aveam să dau nas în nas cu fostul meu iubit.

Totuși, în ochii lui Vicious am văzut o sclipire bizară. Mi-am lipit și mai strâns coapsele una de cealaltă.

— Dacă va fi nevoie, va trebui să-i zici lui Jo că vei depune mărturie la tribunal cum că ea a afectat relația dintre mine și tata. Să o asiguri că știi că m-a trimis în Virginia, la o școală cu internat, ca să se descotorosească de mine, și că a plătit un profesor ca să se plângă că sunt violent, imposibil de controlat. Că, atunci când îndrăzneam să spun ceva, îl trimitea pe Daryl să mă bată, după care frate-său s-a mutat aici ca să mă poată snopi în continuare, că știi cum pretindea că-mi provocam singur răni și că am făcut-o ani de-a rândul.

Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji. Am întors brusc capul spre el.

— E adevărat? am izbutit să îngaim.

— Asta nu te privește.

De-a lungul anilor, m-am gândit mult la conversația pe care o auzisem, din întâmplare, în timp ce stăteam la ușa bibliotecii. La tipul ăla, *Daryl*. Derulasem în minte scena de sute de ori, însă de fiecare dată ajunsesem la aceeași concluzie: Vicious părea cel care îl domina pe Daryl, el părea să dețină controlul.

Scanned with CamScanner

Îmi era aproape imposibil să cred că un bărbat ca el ar fi putut fi victima abuzurilor. Oare era adevărat? Chiar așa se întâmplase?

— Nimeni n-ar crede că mi-ai făcut confidențe, i-am zis lui Vicious. Nu am fost apropiați niciodată.

— Roz și Negru erau.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Directoarea Followhill știe tot ce a mișcat între pereții liceului cât timp a lucrat acolo. Și are dovezi.

Roz și Negru. Era prima oară când pomenea de ei — de *noi*. Am simțit un gust amar. Îmi imaginasem că, dacă aveam să dăm vreodată în vileag chestia asta, nu așa avea să se întâmple. Nu am crezut că o să fie așa de... murdar.

— Ai zis că n-o să mă obligi să fac ceva ilegal. Sperjurul este ilegal, Vicious.

— Ce știi tu despre sperjur?

— Eu și Rosie suntem obsedate de *Lege și ordine*. Știu destule, am mormăit eu.

A oftat din rărunchi.

— Având în vedere ce salariu primești, poți să taci și să rabzi de data asta, a mârâit el.

Pentru prima dată de la revederea noastră din barul McCoy, nu-mi mai plăcea să-i simt privirea. Nu pentru că m-aș fi temut de el, ci pentru că în clipa asta era trist. Nu puteam îndura asta. Mă durea efectiv să văd licărirea de suferință din ochii aceia de un albastru întunecat.

— În plus — a continuat el —, n-o să se ajungă la tribunal. Doar dacă vei fi chemată să depui mărturie la proces va trebui să juri că vei spune adevărul. Treaba ta e s-o convingi pe Jo că

Scanned with CamScanner

ești *dispusă* să depui mărturie. Crede-mă, după ce-o să-i zici ce ți-am povestit, n-o să conteste testamentul.

Deci de-asta mă angajase ca asistentă personală. Avea nevoie de o persoană despre care Josephine să creadă că avusese ocazia să-l cunoască îndeajuns de aproape ca varianta lui să sune credibil.

Dar, în realitate, nu știam nimic despre el. Vicious îmi cerea să mint.

Am clătinat din cap și am dat să deschid portiera din dreptul meu.

— Chiar dacă e adevărat ce mi-ai zis, de ce crezi că aș minți pentru tine?

A clipit și a surâs, după care a deschis portiera și a ieșit. Ochii lui nu mai erau triști, ci frumoși, dar pustii. Exact ca el.

— Pentru că așa am zis eu, Slujnico.

Scanned with CamScanner

Capitolul 11

Emilia

Casa lui Dean era neschimbată. Tot spațioasă, caldă și primitoare — oglinda perfectă a băiatului care locuise aici cândva. După ce am trecut pe lângă un brad de Crăciun cât fosta mea garsonieră din New York și pe lângă o ghirlandă festivă atârnată în foaier, ne-am oprit în capătul coridorului, în fața unei uși masive, din lemn de stejar. Pentru prima dată în viață, urma să văd cum arăta biroul lui Eli Cole. Habar n-aveam cât de multe știa despre termenii în care eu și fiul lui ne despărțiserăm, dar, chiar dacă știa, nu mă făcuse niciodată să mă simt aiurea. Eli era un bărbat în vârstă, purta bretele și papion. Un tip de modă veche, care aducea a profesor de la Hogwarts. Se purta amabil cu toată lumea și nu privea pe nimeni de sus, ca restul oamenilor din orașul ăsta.

Calitățile astea mă făcuseră să-l îndrăgesc pe loc.

Eu și Vicious ne-am așezat în scaunele moi, tapițate cu piele, dinaintea biroului din lemn întunecat. Pe birou nu se vedea nici vreun laptop, nici un desktop obișnuit. Doar un teanc

Scanned with CamScanner

de hârtii aranjate ordonat. În spatele acestuia trona o bibliotecă uriașă, plină cu tomuri de drept familial.

Palmele îmi asudaseră. Mi-am împletit degetele, agitată, gândindu-mă la ultimele vorbe spuse de Vicious când coborâse din limuzină. *Pentru că așa am zis eu, Slujnico.*

Știa că eram slabă când venea vorba de el. Știa că, în preajma lui, trebuia să lupt dacă voiam să-mi păstrez principiile.

Eram slabă, pentru că în noaptea aceea îmi dorisem să-l sărut, deși eram iubita lui Dean.

Eram slabă, pentru că acum voiam să mint pentru el, doar ca să văd iar zâmbetul pe chipul ăsta frumos și crud.

În timp ce Eli și Vicious discutau despre acorduri prenupțiale și despre folosirea nejustificată a influenței, despre testamente și precedente care ar fi înlesnit contestarea lor, eu abia dacă-i ascultam. Eli a luat din bibliotecă o carte groasă. Aplecați peste blatul biroului, cei doi vorbeau despre Jo și despre Baron Senior. Vicious părea prea absorbit ca să-i pese de faptul că, pe scaunul de alături, eu trăiam o criză existențială. Prin cap mi se învârteau atâtea gânduri, încât simțeam că în curând avea să mi se declanșeze o migrenă.

Eram prinsă între cele două adevăruri ale lui Vicious: cel pe care mi-l dezvăluia mie și cel pe care îl afișa în fața lumii. Adevărul meu era cât se poate de simplu. Nu știam ce era bine și ce era rău. Când venea vorba de el, granițele dintre cele două deveneau neclare.

Vocea lui Eli m-a adus la realitate:

— Millie?

Am clipit și m-am îndreptat de spate, afișând un zâmbet politicos.

— Da, domnule Cole.

Scanned with CamScanner

— Ai vreo întrebare despre ce am discutat până acum?

Eli și-a împletit degetele și mi-a zâmbit încurajator.

Am clătinat din cap. Deocamdată nu mi se cerea să fac nimic. Perfect! Principiile mele aveau să iasă învingătoare din bătălia asta. Din nou.

— E totul clar?

Mi-am trecut limba peste buze.

— Da.

— Bine. Dacă ai nelămuriri, îl ai alături pe unul dintre cei mai buni avocați pe care am avut vreodată plăcerea să-i cunosc. Dacă se va ajunge la un proces, sunt sigur că îți poate explica la ce să te aștepți. Mărturia ta e foarte importantă pentru speța lui Baron. Termenul de prescripție pentru fapte penale a expirat de mult, dar încă o putem pedepsi pe femeia aia. Bănuiesc că, pentru Josephine, să rămână fără bani e la fel de rău ca închisoarea. N-o să fie o pedeapsă pe măsura faptelor ei, dar să știi că e foarte important să confirmi ce ți-a spus el. Millie, mă bucur foarte mult că te-ai oferit să depui mărturie.

M-am oferit? Fără să mă consulte, Vicious îi spusese că acceptasem să-l ajut. *La naiba, nu!*

Am încercat să mă calmez, spunându-mi că, dacă Eli era atât de sigur că povestea lui Vicious era adevărată, atunci poate că, în cazul ăsta, minciuna nu era chiar atât de gravă. Poate că Jo chiar merita să fie pedepsită fiindcă abuzase de fiul ei vitreg. Dar apoi mi-am adus aminte că Eli nu era doar un om de treabă, ci și avocat.

Un avocat care facilitase multe acorduri în cazuri urâte de divorț de la Hollywood, în care totul se învârtea în jurul banilor.

Nu trebuia să mă încred în el.

Scanned with CamScanner

Eli ne-a condus până la ieșire. Helen, mama lui Dean, l-a sărutat pe Vicious pe obraji, fără să mă bage în seamă. Poate ea știa mai multe despre despărțirea mea de Dean. Sau poate că, spre deosebire de soțul ei, nu era chiar așa de dornică să mă ierte pentru ceea ce credea că făcusem.

Ne-am îndreptat spre limuzină, păstrând distanța unul de celălalt.

— Și când te gândești că a crezut că-i vei fi noră într-o zi! a comentat Vicious.

Din nou, vorbise pe un ton degajat, însă cuvintele lui erau pline de venin.

— Nu ești mândru că ai reușit să ne desparți? am ripostat eu, sperând că vorbisem la fel de calm ca el.

S-a oprit în dreptul limuzinei, ignorând burnița sud-californiană, și mi-a deschis portiera. M-am strecurat pe bancheta din spate și m-am înghesuit la un capăt, ca să stau cât mai departe de el. Vicious a urcat și el, însă de data asta s-a tras mai aproape de mine. Coapsele noastre se atingeau.

Tocmai începeam să mă obișnuiesc iar cu el atât de aproape, când s-a răsucit spre mine și m-a apucat de încheietură. Și-a dus-o la buze, iar respirația lui fierbinte mi-a atins pielea.

— Dean te făcea să simți ce te fac eu să simți acum?

Mă privea fix, căutând ceva în ochii mei. Nu știam ce anume, dar speram să găsească. M-am uitat la buzele lui și am înghițit în sec. Aproape că le simțeam gustul, ca acum zece ani. Moi și calde. Fusese atât de plăcut când mă sărutase, în noaptea aceea!

— Când ți-o trăgea, Dean te-a făcut vreodată să tremuri așa cum tremuri în secunda asta? A reușit să te scoată atât de mult din zona ta de confort? A putut să te dezbrace de prețioasele tale *principii*?

Scanned with CamScanner

Mi-a zâmbit. Doar un milimetru îi mai despărțea buzele de pielea subțire a încheieturii mele, unde mi se zbătea pulsul.

Un fior mi-a străbătut șira spinării, răspândindu-mi un val de adrenalină prin tot corpul, până în partea de jos a pântecelui.

Dintr-odată, în mașină mi se părea prea cald. Parcă nici nu mai puteam să respir.

— Să nu mă minți, Slujnico! Te miros de la o poștă când minți — mai ales acum, când încerci să te amăgești în legătură cu ce se petrece cu tine. Cu noi. Ți-am făcut o favoare când v-am despărțit, și-o să-mi mulțumești mai încolo. Goală. Ei, și-acum...

A apăsat pe butonul interfonului, iar șoapta lui s-a transformat într-un ordin scurt, răstit, care a rupt vraja:

— Cliff, du-ne acasă!

Conversația s-a încheiat, dar discuția abia începuse.

Scanned with CamScanner

Capitolul 12

VICIOUS

Cu zece ani în urmă

Când Slujnica s-a despărțit de Dean, am putut respira în voie pentru prima dată după luni de zile. Felul în care reacționam la relația lor era irațional, imatur și complet deplasat, dar... dacă eu n-o puteam avea, nimeni nu trebuia să o aibă.

Dean părea supărat, dar nu distrus. De fiecare dată când se uita la ea, la școală, Trent sau Jaime îi ardeau una pe spate și îi reaminteau că așa era cel mai bine. Și chiar era. Dacă ar fi fost îndrăgostită de el, nu i-ar fi făcut vânt cu atâta ușurință. Însă nu-l iubea. I-a spus că nu voia să-l amăgească și că era un băiat bun, că situația era prea complicată și că nu voia ca grupul Celor Patru să se destrame din cauza ei.

Prea târziu, scumpo.

În general, luna aceea a fost una bună. Trent nu mai trebuia să poarte ghips și făcea ședințe de recuperare pentru picior. A apărut o nouă versiune a jocului *Gears of War*. Tata și Jo au plecat în străinătate — parcă în Austria sau Australia —, iar atâta timp cât nu erau prezenți, eu n-aveam nimic împotrivă. Emilia era din nou singură și serioasă. Dean începuse iar să se poarte

Scanned with CamScanner

ca tipul drogat și haios pe care îl simpatizau toți fiindcă n-aveau de ales. Am crezut că-și revenise după despărțire, că o uitase și că-și găsise altă gagică.

Mă înșelam.

Într-o zi de marți, la patru după-amiaza, în timpul unui antrenament de fotbal, mi-am dat seama cât de mult greșeam. Echipa liceului se antrena pe tot parcursul anului. Eram într-a douăsprezecea, în câteva luni urma să absolvim, dar cineva trebuia să se asigure că echipa de anul viitor avea să fie în formă. Făceam exerciții de *stretching*, folosind rulouri din spumă poliuretanică, împreună cu vreo zece tipi mătăhăloși, de clasa a noua, care gemeau și se lamentau pe întrecute. Deodată, l-am văzut apropiindu-se.

După petrecerea aia, nu prea mai vorbiserăm. Bineînțeles, îi spusesem că o sărutasem pe Slujnică. Dar nu i-am zis și că nu-mi răspunsese la sărut. Oricum, asta n-avea importanță.

Chiar dacă nu mă sărutase, știam că își dorise să o facă. Și încă mai voia. Era limpede că voia, fiindcă își lipise strâns coapsele, iar din trupul ei se răspândiseră valuri de fierbințeală. Întredeschisese buzele și lăsase să-i scape un geamăt. Îi simțisem sânii moi lipiți de pieptul meu.

Nu se pricepea deloc să mintă. Mă dorea.

Și, în curând, avea să mă aibă.

Dean a înșfăcat un rulou de spumă și s-a trântit lângă mine, pe iarbă, imitându-mi mișcările de *stretching*. Rânjea ca un prost. L-am ignorat. În ultima vreme, nu ne simțeam confortabil unul în prezența celuilalt decât când Trent și Jaime erau și ei pe aproape.

— *Hola*, domnule Dobitoc! Care mai e treaba?

Scanned with CamScanner

Îl simțeam neobișnuit de vesel. Cu toții fumam marijuana, însă Dean era singurul care chiar arăta ca picat dintr-un film de-al lui Woody Harrelson. Își purta părul într-un coc dezordonat și zâmbea mereu de parcă n-avea nicio grijă pe lume.

I-am răspuns cu o privire încruntată și am ridicat din umeri.

— Ce crezi? Anu' viitor echipa o să mai fie la fel de bună fără noi?

M-a înghiontit tare în coaste.

— Ce dracu'e cu tine? m-am răstit eu. Vrei să stăm la taclale? Știi că nu-mi place să fac de-astea.

Mi-am mijit ochii, privind undeva în depărtare, și am început să smulg fire de iarbă. Mă simțeam agitat.

Încetează!

Mi-am continuat exercițiul. Știam că voia să-mi spună ceva și era limpede că avea chef să se laude. Voia să se distreze.

— Da, ai dreptate, mi-a zis Dean. Hai să nu lungim vorba. Ieri am trecut pe la tine pe-acasă. Trent mi-a zis să-ți dau înapoi echipamentul de fotbal.

Cu câteva luni înainte ca Trent să se accidenteze, îi dădusem cu împrumut echipamentul ăla. N-aveam nevoie să mi-l înapoieze. Nu eram vreun sportiv-vedetă care se pregătea să joace fotbal la facultate; iar din cauză că își făcuse praf piciorul, nici Trent n-avea să devină vreun star al fotbalului.

Dean a continuat:

— Nu erai acasă, așa că mi-am zis să-ți las echipamentul lângă garaj, dar am dat nas în nas cu Millie. Încerca să-și repare bicicleta, în fața apartamentului servitorilor. Mi-a zis „bună", i-am zis și eu „bună". Cred că eram puțin drogat. S-ar putea să-i fi spus că a fost cam scârbă fiindcă te-a sărutat atunci, la petrecere.

Scanned with CamScanner

Am scrâșnit din dinți. Emilia îi dăduse papucii înainte să-i povestesc lui Dean că ne sărutaserăm, iar el nu-i ceruse socoteală, pentru că erau deja despărțiți atunci când aflase.

Dean a arborat un zâmbet triumfător și m-a bătut pe umăr, prefăcându-se că mă scutură de iarbă. I-am dat mâna la o parte.

— Omule, mi-e cam jenă pentru tine. De fapt, Millie nu te-a sărutat, așa-i? Mi-a dat papucii ca să te calmezi tu, smiorcăit uriaș și fătălău ce...

Până aici!

N-a mai apucat să termine ce avea de spus, fiindcă în clipa următoare i-am sărit la gât. Îi izbeam în neștire fața cu pumnii. Furia mă orbea. Mă simțeam mistuit de turbare și străbătut de valuri de fierbințeală. Nu voiam să aud ce avea de spus.

Jaime m-a desprins cu forța de el, dar era prea târziu. Dean avea o buză spartă, fruntea îi sângera, iar nasul îi părea rupt. M-am repezit din nou la el. Jaime și Matt, unul dintre fundașii de rezervă ai echipei, se chinuiau să mă țină la pământ. L-am prins de tricou și mi-am lipit nasul de al lui.

— Sunteți iar împreună? am cerut să știu, fierbând.

A zâmbit, și-a șters sângele de pe buze și a dat din cap.

— N-a fost prea încântată că m-ai mințit, că ai pretins că *ea* te-a sărutat *pe tine*. Hai să-ți zic ceva, Vicious...

A scuipat sânge pe iarba terenului de fotbal și s-a ridicat. N-a încercat să mă lovească.

— Millie e prietena mea, a adăugat Dean. Ai face bine să te obișnuiești cu ideea. Când s-a mutat aici, ai avut ocazia să faci o mișcare, în schimb, te-ai purtat cu ea ca un dobitoc. Ce dracu' credeai că o să se-ntâmple? Millie arată beton. Se poartă frumos. E drăguță. Normal că tipii au observat-o. Și eu am observat-o. Am știut că o să te porți ca un descreierat cu mine fiindcă

Scanned with CamScanner

suntem împreună, dar nu te-am împiedicat, suntem prieteni. Sper să-ți revii, a mai zis, făcându-mi cu ochiul, după care a plusat: Fiindcă mâine nasul meu o să fie OK, dar tu vei fi varză de fiecare dată când o să ne vezi mozolindu-ne pe holurile școlii.

M-am repezit la el, pentru a treia oară.

— Dean, ce mă-sa! a urlat Jaime, desprinzându-mă de Dean și târându-mă spre tribunele vopsite în albastru.

De data asta, nu m-am împotrivit. N-avea niciun rost. Dean câștigase, iar eu pierdusem.

— Pleacă dracului de aici, până nu te rup și eu în bătaie! a țipat Jaime la el.

În spatele nostru a răsunat hohotul lui Dean.

În weekendul ăla, am dat o altă petrecere nebună la mine acasă. Dean n-a îndrăznit să se arate la față. Am bănuit că Slujnica era cu el. Când am apărut la piscină, cu mânecile suflecate, un tip dintr-a zecea care voia să impresioneze o pițipoancă din grupul Georgiei a acceptat să se lupte cu mine și am mers amândoi pe terenul de tenis.

Provocarea era un joc cinstit.

Provocarea era un joc brutal.

Dar, de data asta, nu mi-a potolit deloc durerea.

De atunci, relația dintre noi patru s-a schimbat complet. Eu și Dean nu ne mai vorbeam deloc.

Mi-a trecut prin cap să îi interzic să mai calce pe domeniul Spencer — aș fi putut să o fac —, dar am hotărât apoi că nu voiam să par un retardat în ochii lui Eli Cole. În plus, dacă Dean n-ar fi venit la Slujnică, s-ar fi dus ea la el, ceea ce ar fi fost

Scanned with CamScanner

și mai rău. Apartamentul servitorilor era mult mai mic decât vila lui Dean, iar părinții Emiliei erau mereu prin preajmă. Aici, cei doi aveau mult mai puține ocazii să și-o tragă decât acasă la Dean.

Dar erau iar împreună și mă împiedicam de ei peste tot: acasă, la școală, în parcuri, la mall-ul tatălui meu și, câteodată, chiar la ușa apartamentului servitorilor. E adevărat, spre cinstea ei, Slujnica nu se mozolea niciodată cu el în public. Nici măcar o dată. Uneori, îi vedeam ținându-se de mână, iar asta era de ajuns ca să mă apuce turbarea. Aș fi omorât pe oricine îmi pica în mână. Nu înțelegeam de ce, de fiecare dată când îl vedeam pe Dean, în mine izbucnea o ură înverșunată. Nu înțelegeam de ce acum ura asta se îndrepta spre el.

Trent și Jaime făceau eforturi disperate să țină grupul la un loc. Noi eram HotHoles, cei Patru Frați Desfrânați. Împreună, aveam liceul la degetul mic. Împreună, eram invincibili. Separat, nu eram decât niște fotbaliști înfumurați. Înțelegeam din ce motive se străduiau, așa că tot mai petreceam timp împreună. Mâncam la aceeași masă, în cantina școlii. Ne salutam pe coridoarele școlii, cu o mișcare din cap, dar nu mai vorbeam la fel de mult ca înainte, iar subiectul Emilia LeBlanc era tabu. Emilia era ca Voldemort. Nimeni nu trebuia să-i pomenească numele, iar când Dean se nimerea prin preajma mea, se prefăcea că tipa nici nu exista. Și eu încercam să pretind același lucru, dar firește că nu reușeam.

Era peste tot.

Mă gândeam la Slujnică chiar și când, teoretic, nu o făceam. Gândul îmi fugea la ea când mă duceam la sala de forță, când ardeam gazul cu așa-zișii mei prieteni sau când jucam jocuri pe computer, când învățam și când făceam sex. Hristoase!

Scanned with CamScanner

Mă gândeam la ea mai ales când le-o trăgeam altor fete. În cele din urmă, nu m-am mai culcat cu altele pentru că asta îmi aducea aminte că într-o zi, curând — dacă nu cumva se și întâmplase —, Slujnica avea să și-o tragă cu dobitocul de Dean.

Nu puteam permite așa ceva. Lucrul ăsta n-avea noimă nici măcar pentru mine, dar pur și simplu nu puteam. Ea era *a mea*. Irațional, dar nu mai puțin adevărat. Încă din prima zi când păsise în sala de clasă, nici nu fusese nevoie să strig în gura mare că-mi aparținea. Era limpede din felul în care o tachinam și o provocam. De regulă, eram mult prea ocupat cu toate căcaturile din viața mea ca să-i mai hărțuiesc pe alții. Toată lumea știa că fata cea nouă îmi aparținea.

Nu voiam sub nicio formă să am o relație cu ea. Nici măcar n-aș fi invitat-o în oraș. Nu merita osteneala. Nicio fată nu merita osteneala, iar ea, cu atât mai puțin. Voiam să mă joc cu ea însă. Pe deasupra, încă de când m-a văzut prima oară, se uita la mine ca și cum deja îmi aparținea.

Înghițea în sec. Clipea. Ofta. Roșea. Își ferea privirea. De fiecare dată când treceam pe lângă ea — ca și acum, de altfel —, asta era rutina ei.

Dar lui Dean nu-i păsa.

Cretinul ăla nu dădea o ceapă degerată.

Poate din cauza asta am făcut ceea ce am făcut spre sfârșitul anului școlar. Într-o săptămână, Slujnica avea să împlinească optsprezece ani și, cu toate că Dean nu aducea vorba niciodată despre ea de față cu mine, știam că plănuia să o ducă într-un weekend la SPA, într-o stațiune de fițe. Ce tâmpenie! Slujnica nu era genul de fată care se dă în vânt după centre SPA. Dean ar fi trebuit să știe chestia asta.

Scanned with CamScanner

Dacă aș fi fost iubitul ei, aș fi dus-o să privească cireșii înfloriți sau i-aș fi dăruit accesorii pentru pictură, pentru că voia să devină artistă și să își deschidă o galerie de artă. Nu că aș fi urmărit-o ca un obsedat, așa cum a făcut Jaime cu domnișoara Greene, înainte să înceapă să și-o tragă cu ea. Emilia pur și simplu își accepta cu dragă inimă personalitatea ciudată. Era mândră de ea și nu o ascundea sub preș. După cum se îmbrăca, mi-am dat seama că adora să deseneze. Mai mereu avea stropi de vopseluri pe haine și desena flori de cireș pe orice obiect care îi cădea în mână.

Lui Dean doar îi plăcea ideea de a fi iubitul acestei fete pure, inocente, cu accentul ei sudist dulce, cu gropițele alea drăgălașe și stilul ei boem de a se îmbrăca.

Dar eu o cunoșteam mai bine decât el.

Când Dean și cu mine am discutat a doua oară despre ea, ne antrenam amândoi. Trecuseră câteva săptămâni de când îl pocnisem în mutră, dar și acum, ori de câte ori îl vedeam, simțeam că mă mâncau palmele. De data asta ne aflam în sala de forță, la un antrenament cu greutăți, pentru avansați, la care aveau acces doar elevii de clasa a douăsprezecea. Eram nevoiți să împărțim aceeași bancă de antrenament, fiindcă întârziaserăm și toate celelalte aparate din sală erau deja ocupate. Dean făcea un set de exerciții. Stătea întins pe spate, împingând de la piept o bară pe care o încărcase cu discuri din metal de optzeci de kilograme. Eu stăteam pe tușă, așteptând, în caz că avea nevoie să îl ajut. Ridica o greutate mai mare decât de obicei și aș fi băgat mâna în foc că era nițel drogat.

La fiecare împingere, gemea ca un animal. Degetele mele așteptau în aer, la câțiva centimetri sub bară, în eventualitatea în

Scanned with CamScanner

care corpul lui ceda. Mă întrebam dacă știa că pe Slujnică nu o stârneau tipii cu vene proeminente și cu mușchi umflați.

— Deci o duci la un SPA.

Scurt și la obiect. Nu aveam timp de trăncăneală.

A dat ochii peste cap. Era roșu la față și transpirat.

— Doar e ziua ei de naștere. Ce ai vrea? Să mă fac că nu știu?

— Aș vrea să-i dai papucii, i-am trântit-o eu, privindu-l în ochi.

Nu avea rost să umblu cu mănuși. Dean știa că uram relația lor. Deși erau împreună de luni de zile, mai știam și că nu era vorba de dragoste. Îmi dădeam seama după cum se uita la el. Îl plăcea, dar nu vedeam o flacără în privirea ei.

Ochii ei ardeau numai pentru mine. Numai pentru mine.

— Fii rezonabil! a mormăit Dean.

Își pierduse concentrarea. Brațele au început să îi tremure sub greutate. Simțeam că discuția noastră îi distrăgea atenția.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor gri, de trening.

— Știi că nu-mi stă în fire să fiu rezonabil. Dean, dă-i papucii și termină cu rahatul ăsta. Tu te duci la facultate în New York. Ea rămâne aici. Fă-o acum, înainte să...

Înainte să o dezvirginezi. Nu că aș fi vrut ca prima ei partidă de sex să fie cu mine. De fapt, normal că voiam asta. Dar i-aș fi tras-o Slujnicei chiar dacă s-ar fi culcat cu toți tipii din liceu. Îmi făceam griji pentru ea. Știam că avea să regrete.

Bine, recunosc. Nu îmi făceam griji pentru ea. Îmi făceam griji pentru mine.

Ce mama naibii mi se întâmpla? Mai aveam puțin și îmi pierdeam mințile. Păsărica ei parcă mă vrăjise, deși nici măcar

Scanned with CamScanner

nu apucasem să o gust. Voiam să fie numai a mea. Păcat că minunăția venea la pachet cu prostuța aia mică.

— Înainte să ce?

Dean a gemut iar sub greutate, iar tremurul brațelor i s-a întețit.

— Înainte să mă culc cu ea? De unde știi că n-am făcut-o deja?

Încheieturile degetelor i se albiseră. Rânjetul lui îmi biciuia nervii. Am simțit un val de iritare. Dean a încercat să împingă bara până la capăt și să o așeze pe suporturi. Fruntea îi era udă de sudoare. Nu mai rezista mult.

De asta aveam nevoie să avem pe cineva prin preajmă, ca să ne ajute în sala de forță.

Numai că eu nu îl mai ajutam.

În schimb, am înșfăcat bara și am apăsat-o ușor pe gâtul lui. A căscat ochii de uimire.

— Cole, dac-aș fi în locul tău, nu m-aș scoate din sărite, l-am avertizat eu, cu voce scăzută.

Îl priveam cu indiferență, dar strângeam din dinți. Nu mă puteam stăpâni.

— Nu degeaba mi se spune „Vicious".

— Cretinule, o să mă duc la aceeași facultate la care o să învețe ea. Dacă e nevoie, o să rămân aici. Ea e a mea.

Am apăsat bara mai tare. Ce dracu' tot spunea? Dean să rămână aici, în Todos Santos? Nu putea să rămână aici. Dar, pe de altă parte, nu îl puteam obliga să plece, nu?

— Mincinosule! m-am răstit eu, printre dinți. Cole, nu mă minți!

— O să vezi.

Gâtul lui începuse să capete o nuanță stacojie. Spumegam.

Scanned with CamScanner

Am apăsat mai tare bara, iar Dean a scos un sunet gâtuit. Ceilalți începeau să observe că se întâmpla ceva neobișnuit. Nu îmi păsa. I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Dean...

Ceilalți tipi din sala de forță se opriseră și acum ne priveau. Absolut toți. Cu coada ochiului, i-am văzut pe Trent și pe Jaime croindu-și drum încoace. Știam că nu mai aveam mult timp la dispoziție.

— Vicious... a îngăimat Dean, surâzându-mi.

Când Jaime a ajuns la banca noastră, m-am răsucit pe călcâie și am plecat, lăsându-l pe Dean în urmă, cu bara de metal apăsându-i gâtul. Să îl ajute altcineva.

Mă săturasem până în gât de căcănarul ăsta.

Dean a dezvirginat-o.

A savurat momentul.

Sunt convins că și ea l-a savurat.

S-a întâmplat când ea a împlinit optsprezece ani, în weekendul lor petrecut la SPA. Emilia și-a pierdut virginitatea cu o zi înainte de a împlini vârsta legală pentru astfel de activități erotice. În cameră au avut lumânări, bomboane de ciocolată și alte rahaturi care pentru ea nu aveau valoare. Am aflat toate amănuntele pentru că l-am forțat pe Jaime să îmi povestească tot ce auzise. Dean le-a povestit lui Trent și lui Jaime. A făcut-o la telefon, ca o gagică discutând cu prietenele ei, și i-a pus să jure că nu aveau să îmi sufle nici măcar o vorbă.

Dar, deși Dean era cel mai bun prieten al lui Rexroth, Jaime era cel mai apropiat prieten al meu.

Scanned with CamScanner

Când l-am amenințat că, dacă nu îmi spunea tot, urma să îi zic maică-sii — directoarea Followhill — că fiul ei se hârjonea în pat cu profa noastră de literatură engleză, cel mai bun prieten al meu a ciripit imediat.

Atunci am hotărât că Slujnica nu mai putea locui în Todos Santos. Trebuia să dispară și să stea naibii departe de toți oamenii pe care îi cunoșteam.

Nu eram prost. Știam că astfel o împiedicam să stea lângă sora și părinții ei. Lângă prietenul ei. O izgoneam de lângă toate lucrurile care îi erau familiare.

Îi refuzam șansa de a avea un viitor sigur.

Îi refuzam șansa de a avea parte de bani și de alte avantaje.

Îi refuzam șansa de a petrece Crăciunurile viitoare împreună cu Dean — care era vrăjit de ea — și cu viitoarele lor odrasle.

Îi refuzam șansa la iubire.

Îi distrugeam viața.

Pentru că eram gelos.

Gelozia era o slăbiciune cu care nu mă mândream. Trebuia să o îngenunchez înainte ca ea să mă îngenuncheze pe mine. Tocmai de asta, în ziua când s-au întors din mica lor vacanță la SPA, am așteptat-o în camera ei. Mă așezasem pe patul ei și îmi sprijineam coatele pe genunchi, încercând să ignor faptul că totul în jurul meu avea mirosul ei: o combinație ciudată și îmbătătoare de scorțișoară, unt și o dulceață aparte, pe care o simțeam numai în prezența Slujnicei. Voiam să nu-i mai simt aroma. Voiam să dispară din casa și din viața mea.

Mă scosese din minți.

Când a intrat în camera ei și m-a găsit aici, a icnit de uimire. Habar nu avea că știam totul. Aflasem că se culcase cu unul

Scanned with CamScanner

dintre cei mai buni prieteni ai mei. Emilia nu arăta altfel decât de obicei, dar *părea* schimbată.

Mai mult ca niciodată, părea de neatins.

— Rozul ți se potrivește, mi-a zis ea sec, gesticulând spre așternuturile care îi acopereau patul. Vic, cine te-a lăsat să intri și ce naiba cauți în camera mea?

Nimeni nu mă lăsase să intru. Rosie și părinții ei plecaseră la un târg al fermierilor.

Emilia și-a lăsat rucsacul lângă ușă și s-a apropiat de șifonier. A scos câteva haine curate. Îmi plăcea la nebunie cum arăta: purta un maiou scurt, inscripționat cu numele unei formații pe care doar ea o cunoștea, și o pereche de pantaloni scurți, din denim. Se bronzase. Un lănțișor de aur strălucea pe pielea ei sărutată de soare.

Îmi mai plăcea și că îmi spusese „Vic".

Dar nu îmi convenea că, atunci când îmi rostise porecla, nu se uitase la mine.

— Vreau să pleci.

— Asta-i replica mea.

A oftat și mi-a zis:

— Vreau să fac duș și să mănânc un sendviș. Indiferent ce vrei, va trebui să aștepți până termin. Sau până când o să mă hotărăsc să primesc ordine de la tine.

— N-am spus că vreau să pleci din casă. Vreau să dispari din orașul ăsta, din statul ăsta, de pe afurisita de planetă!

Ei, poate nu de pe planetă. La urma urmei, nu voiam să moară; doar să dispară din viața mea.

Slujnica a închis cu șoldul un sertar și s-a lăsat pe vine, scotocind în rucsacul ei, după periuța de dinți.

Scanned with CamScanner

— O întrebare: tu știi că ești dus cu pluta sau te consideri un om normal la cap? Chiar sunt curioasă.

A gesticulat cu periuța de dinți spre mine, pe urmă și-a răsturnat rucsacul cu gura în jos, aruncând alandala, în coșul de rufe, toate hainele murdare.

— Îți dau zece mii de dolari ca să dispari.

A dat ochii peste cap. Credea că glumeam.

— Chiar dacă mă tentează ideea de a pune vreo două state între noi doi, n-am unde să mă duc.

— Douăzeci de mii de dolari! am spus eu scurt, mijind ochii.

Plănuiam să retrag suma din contul meu personal. Mă îndoiam că tata ar fi băgat de seamă. Chiar dacă ar fi observat, tot ar fi meritat efortul. Din cauza ei, îmi pierdeam mințile.

Emilia a chicotit și a răspuns cu hotărâre:

— Nu. De ce naiba ai impresia că aș face vreodată ce-mi ceri?

Știam că nu ar fi plecat pur și simplu pentru că îi spuneam să o facă, așa că am dat din umeri și mi-am scos mobilul din buzunar. Am afișat o mutră blazată și i-am zis:

— Dacă nu pleci, o să-ți concediez părinții, și pe urmă va trebui să vă mutați înapoi în Virginia, în vreo văgăună amărâtă. Iar Rosie — biata de ea! — n-o să mai aibă acces la asigurarea babană de sănătate pe care o plătește taică-miu. De asta am impresia că o să faci ce-ți zic.

Am rânjit.

Slujnica a îngustat ochii și a strâns din buze. *Mă urăște.* Mă uram și eu, îndeajuns pentru amândoi. Nu mai puteam răbda. Era prea mult. *Ea* mă înnebunea. Poate fiindcă arăta ca Jo, în tinerețe. Poate pentru că, indiferent de asemănarea dintre ele, tot voiam să i-o trag. Iar asta mă făcea să mă urăsc.

Scanned with CamScanner

— Nu poți face așa ceva, a șoptit Slujnica.

Mâinile îi tremurau. Strângea la piept hainele curate și periuța de dinți. Își iubea familia la nebunie. Și mai cu seamă pe Rosie.

— Ai mei lucrează pentru părinții tăi, nu pentru tine. Iar ai tăi nu ar ceda în fața unui adolescent cu toane.

Emilia încerca mai degrabă să se convingă pe sine.

Am ridicat din sprâncene, mimând surprinderea.

— Așa crezi? Când au trecut ai mei pe aici ultima oară? Hai să-ți punem teoria la încercare. Îl sun pe tata chiar acum.

Din afară, părea că îl aveam pe Baron Senior la degetul meu mic. Chiar dacă era mult prea ocupat (făcând mereu naveta între New York, Cabo și oricare alt loc unde Jo voia să facă plajă) ca să fie un părinte pe bune, tata mă refuza rareori.

Bănuiam că asta se datora sentimentului de vină care îl apăsa, după tot ce îi făcuse mamei.

— Salut, tată! am rostit în telefon. Eu sunt.

Mi-am săltat picioarele pe patul ei și mi-am încrucișat gleznele. Încă purtam pantofii de sport mânjiți de noroi. Am pus mobilul pe *speaker*.

— Ce vrei, Baron?

În tonul lui se auzea limpede nerăbdarea.

Slujnica a întredeschis gura, ascultând. Am spart un balon de gumă și am oftat, făcând-o pe plictisitul.

— Voiam să verific o chestie. Fiindcă voi nu prea mai dați pe acasă, eu supraveghez angajații, nu? Adică pot să fac angajări și concedieri, dacă cineva nu-și face treaba așa cum vreau.

Auzeam zgomotul valurilor care se spărgeau de iahtul tatei — fusese botezat *Marie*, după numele mamei — și cuburile de gheață izbindu-se de pereții unui pahar. Probabil că tata bea un scotch.

Scanned with CamScanner

— Da. Așa-i. De ce întrebi? S-a întâmplat ceva? Cineva îți face probleme?

Am dat din cap, zâmbind triumfător. Deși el nu mă putea vedea, ea era cu ochii pe mine.

Sub bronzul auriu, chipul Slujnicei a pălit. Era tulburată. Îngrozită. Voiam să o alung de acasă la optsprezece ani, fără perspective și fără un loc în care să se ducă. În plus, o amenințasem că, dacă nu-și lua tălpășița, urma să-i concediez părinții.

— Nu. Totul e-n regulă, i-am răspuns tatei, fără să-mi desprind privirea de Slujnică. Pe curând, tată!

I-am închis în nas căcănarului. El, Jo și Daryl aveau să mi-o plătească, dar răzbunarea trebuia să mai aștepte. M-am uitat în ochii Slujnicei.

A ridicat bărbia. Trupul ei drept și încordat emana valuri de dispreț.

Tăcerea dintre noi era apăsătoare, la fel ca gândul că mă pregăteam să îi distrug viața. Mă alegeam pe mine în locul Emilici, alegeam sentimentele mele, strivindu-le pe ale ei. În niciun caz un gest nobil și onorabil, dar ăsta eram eu.

— Măcar pot să termin aici anul școlar?

A vorbit atât de încet, încât abia după câteva clipe mi-am dat seama ce întrebase.

Părea perfect stăpână pe sine. Mândră. Demnă.

Cât de frumoasă era așa, puternică! Să mă descotorosesc de ea era alegerea corectă.

Am aprobat din cap.

— O să pleci după ce se termină școala. În săptămâna imediat următoare, i-am poruncit eu, după care m-am ridicat de pe patul ei.

Deja începea să îmi fie dor de el.

Scanned with CamScanner

— Se înțelege de la sine că nu mai e nimic între tine și Dean. Îți zic pentru a doua și ultima oară: termină cu rahatul ăsta. Zi-i că-l părăsești fiindcă ai cunoscut pe altcineva, on-line. O să-i spui să nu te mai caute niciodată. Dacă faci o singură greșeală, Emilia, îți jur că ai tăi nu-și vor pierde doar slujbele. O să mă asigur că n-o să-i mai angajeze nimeni.

Deși nu mi-a răspuns, știam că pricepuse. Era genul de fată care nu se dă în lături de la nimic când vine vorba despre cei pe care îi iubește. Pentru ea, familia era extraordinar de importantă.

Când am ieșit pentru ultima dată din apartamentul servitorilor, m-am întrebat dacă exista vreo șansă ca, într-o zi, Emilia să mă ierte.

Mi-am întrebat cât de mult ar fi trebuit să mă milogesc dacă, într-o bună zi, aș fi vrut să se întoarcă în viața mea.

Nu. Prețul era prea mare. Povestea noastră se încheiase.

La fel, povestea ei și a lui Dean.

Scanned with CamScanner

Capitolul 13

Emilia

În prezent

M-am hotărât: nu voiam să o fac.

Nu-mi păsa de bani. Oricum, pentru mine banii nu au contat niciodată foarte mult. Normal că voiam să supraviețuiesc, să nu îmi mai fac griji că depășeam limita cardurilor de credit, dar cu ce preț?

Nu aveam de gând să distrug viața altcuiva, spunând o minciună. Nici gând! Eu nu eram ca Vicious.

Mi-am petrecut noaptea întinsă în pat, întorcând situația pe toate părțile. Aveam multe la care să mă gândesc. Vicious voia să o mint pe Jo și să o asigur că, dacă ar fi fost nevoie, eram gata să depun mărturie la tribunal, susținând că Vicious îmi făcuse confidențe despre viața lui de familie.

Nu mă pricepeam deloc să mint, dar o voce îmi tot răsuna în minte, întrebând obsedant: *Și dacă e adevărat?* De fiecare dată, răspunsul meu rămânea același: chiar dacă era adevărat, nu era adevărul *meu*. Existau și alte moduri prin care Vicious putea să obțină ce voia, fără să mă amestece în războiul lui personal.

Scanned with CamScanner

Într-un sfârșit, la patru dimineața, am aruncat pătura cât colo și mi-am strecurat picioarele în papuci. Știam că, după ce hotărâsem că nu o să-l ajut, nu mai aveam șanse să adorm, așa că mai bine citeam ceva. Mi-am adus aminte de biblioteca în care altădată visasem să intru.

Probabil că era ultima ocazie de a o vedea, înainte ca Vicious să ne concedieze pe mine și pe ai mei. Zece ani evitasem locul ăsta, curioasă, tânjind și trăgând cu ochiul din spatele ușilor. Acum venise momentul! Voiam să văd ce ascundea după aceste uși.

Mă săturasem să fiu șantajată. Nu aveam să mă mai las cumpărată.

De data asta, banii lui nu aveau să învingă.

Am intrat în vilă prin bucătărie, tastând codul de acces al mamei. După zece ani de zile, nu se schimbase.

Pășeam în vârful picioarelor, îmbrăcată cu tricoul supradimensionat pe care îl foloseam drept pijama. Am străbătut același drum ca atunci când bătusem pentru prima dată la ușa bibliotecii. Probabil că Vicious dormea la etaj. Plănuiam să citesc câteva pagini, să inspir mirosul de cărți vechi, să mă liniștesc, iar apoi să mă întorc în apartamentul servitorilor.

Nu scoteam niciun sunet. Tocmai de asta mi s-a părut că țipătul meu de spaimă a zguduit pereții; împingând ușa bibliotecii, l-am zărit într-un colț, așezat la o masă de lemn cu decorațiuni elaborate, înconjurată de patru scaune cu spătar înalt. Semăna cu mesele de studiu pe care le vezi în bibliotecile publice, numai că asta era mult mai luxoasă.

Vicious a ridicat privirea din ecranul laptopului și s-a zgâit la mine câteva clipe. Inima mea și-a mai domolit bătăile. Pe urmă, fără un cuvânt, a împins spre mine scaunul din fața lui, cu o invitație mută. Voia să mă așez lângă el. Nu m-am clintit.

Scanned with CamScanner

— De ce ești aici așa de târziu?

Vocea îmi tremura.

— De ce naiba te furișezi aici în toiul nopții? mi-a întors-o el, cu glas liniștit și obosit.

Se schimbase de haine. Acum purta un tricou alb, cu decolteu în V — fără îndoială, unul scump, de firmă —, și blugi albastru-închis. Nu era nevoie să mă uit ca să știu că-i atârnau pe șolduri, dezgolindu-i șalele.

— Nu pot să dorm. Voiam să citesc puțin. Nu contează.

M-am răsucit pe călcâie și am dat să ies.

— Slujnico.

Tonul lui era ferm. M-am oprit, dar nu m-am răsucit spre el.

— Intră și ia-ți o carte. Promit că n-o să-ți vorbesc.

În sinea mea, am pufnit disprețuitor la ideea de a sta alături de el, mai ales când îmi aminteam cum se purtase în limuzină.

— Îmi dau demisia, am declarat eu, cu spatele la el.

Era mai ușor să nu-l înfrunt față în față. De fiecare dată când mă privea în ochi, cedam.

— Nu pot să fac ce mi-ai cerut. Te rog, nu încerca să mă șantajezi folosindu-te de Rosie sau de ai mei și te rog să nu faci scandal. Am luat o hotărâre. Nu pot să mint pentru tine.

Am auzit scârțâitul scaunului. Vicious s-a ridicat. Am închis ochii. Cu fiecare pas pe care îl făcea către mine, știam că hotărârea mea de adineauri avea să se clatine. Deși era o prostie, aveam sentimente pentru el.

A ajuns în fața mea și s-a oprit. Simțeam cum valurile de fierbințeală ce se desprindeau din corpul lui mă inundau. Deși îmi făcuse atât de mult rău, trupul meu îi primea căldura, o sorbea cu nesaț, o savura.

— Deschide ochii! a poruncit Vicious.

Scanned with CamScanner

I-am deschis. Pentru câteva clipe, ne-am privit. Fără să mă slăbească din ochi, și-a scos încet tricoul, dându-și la iveală trupul musculos și lucrat. Nu îndrăzneam să cobor privirea. Mi-era frică, deși n-ar fi fost prima dată când vedeam atât de aproape un piept de bărbat.

Dar era prima dată când îl vedeam pe al lui.

Tricoul alb a aterizat pe podea.

— Uită-te în jos, m-a îndemnat el, cu voce scăzută.

Privirea mea a coborât încet, temătoare. I-am văzut pielea desăvârșită, ca de porțelan, a gâtului și a umerilor, apoi i-am zărit pieptul. Avea mușchi bine definiți... și era plin de cicatrice. Unele albe, altele roz. Toate vechi și oarecum estompate. Cicatrice mai lungi, altele mai scurte. Profunde. Superficiale. Erau mult, mult prea numeroase, ca și cum aș fi avut în fața ochilor un geam vechi de metrou, crăpat de vreme. Ai fi zis că-i scrijelise cineva abdomenul și pieptul cu un briceag.

Un val de greață mi-a urcat în gât. Am strâns din buze. Bărbia îmi tremura.

— Mai ții minte că organizam lupte pe terenul meu de tenis? m-a întrebat el, cu o voce perfect calmă. N-o să te mint. O făceam în parte fiindcă voiam să mă distrez, să mă destind. Dar, pe de altă parte, mă băteam pentru că nu voiam ca lumea să-mi pună întrebări despre cicatricele mele.

Și-a ridicat brațele, arătându-mi încheieturile și antebrațele.

La fel: acoperite de semne.

Evident, în trecut, le observasem și eu; înghițisem minciuna. Credeam că erau rezultatul luptelor.

Mă chinuiam să-mi înghit saliva. Într-un fel, simțeam că semnele alea erau pe trupul meu. Pielea mea ardea de dorință.

— Jo ți-a făcut asta?

Scanned with CamScanner

— Nu. Fratele ei, Daryl. Tipul pe care l-ai văzut atunci, în bibliotecă. Nu Jo mi-a făcut tăieturile astea. După ce s-a măritat cu tata, la început doar mă plesnea. Pe urmă, după ce am împlinit doisprezece ani, Daryl s-a mutat la noi...

A șovăit puțin, dar, în mod evident, nu-i venea foarte greu să povestească. La fel ca de obicei, chipul său era lipsit de orice emoție, iar tonul — liniștit și ferm.

— Jo ne încuia pe mine și pe fratele ei în bibliotecă. Îl lăsa să mă „pedepsească".

Am tras cu greu aer în piept. Aș fi vrut s-o omor pe femeia aia. Chiar dacă Vicious îmi făcuse atât de mult rău, îmi doream ca mama lui vitregă să moară. Apoi m-a străbătut un gând.

— Tatăl tău știa?

— I-am spus, dar pe atunci nu prea dădea pe acasă, era ocupat tot timpul cu afacerea lui. Pe urmă, când am fost exmatriculat de la școala aia cu internat și m-am întors aici, Jo l-a convins că-mi făceam singur tăieturi. I-a tot repetat că așa fac puștii „cu probleme", ca mine. Ba chiar a angajat un psihiatru care să mă „evalueze". Evident, unul ales de ea. Avea de gând să mă trimită la o clinică psihiatrică, să mă tratez, așa că am învățat să-mi țin gura până când, în cele din urmă, am crescut și am putut să mă apăr singur. Aveam șaisprezece ani când fratele lui Jo a încetat cu bătăile.

Ochii mei îi cercetau neîncetat pieptul. Când mi-am dat seama că nu simțeam doar suferință pentru chinurile lui, mi-a fost rușine. Sute de fluturași mi se zbăteau în piept, iar sfârcurile mi s-au întărit. Îmi plăcea priveliștea. Vicious era imperfect, dar într-un fel minunat. Era plin de defecte, însă într-un mod desăvârșit, delicios. Și, cel mai important, era Vicious.

Scanned with CamScanner

— N-ai încercat să vorbești cu altcineva? Cu un profesor sau un polițist?

Ochii lui fără viață au clipit.

— Nu mai avea rost. Când am împlinit șaisprezece ani, Jo și tata călătoreau foarte mult, iar Daryl abia dacă se mai arăta la față. Se droga.

A ridicat din umeri.

— A murit la scurt timp după plecarea ta din Todos Santos. A luat o supradoză și s-a înecat în propriul jacuzzi.

Vicious și-a lăsat ușor capul într-o parte și a adăugat:

— Ce păcat!

Am simțit fiori reci pe șira spinării. Îmi aduceam aminte perfect fiecare cuvânt pe care el și Daryl îl schimbaseră în ziua aceea, în bibliotecă. *Nu*. Vicious era incapabil să comită o crimă. Dar dacă mă înșelam? Nu voiam să-i pun întrebarea asta, nu eram pregătită să aflu răspunsul, dar și pentru că ar fi însemnat o altă luptă morală pentru mine, iar situația asta deja îmi provoca migrene.

— Viciou...

Am rămas fără cuvinte. S-a apropiat de mine. Corpurile noastre s-au atins. Voiam să mă topesc în trupul lui, dar știam că nu trebuia să cedez tentației. Avea prea multe probleme emoționale și era groaznic de traumatizat. Pe deasupra, încă se purta urât cu mine, încă mă ura.

Pentru Dumnezeu! Tipul încă mi se adresa spunându-mi „Slujnico"!

Și totuși, când îi simțeam trupul atât de aproape de al meu, cald și liniștitor, atât de diferit de caracterul lui, nu reușeam să mă dezmeticesc din vraja pe care o țesea în jurul meu. Stăteam față în față, însă brațele lui nu se clinteau. Mințeam amândoi: în

Scanned with CamScanner

sinea noastră, ne spuneam că, dacă nu ne foloseam mâinile, nu ne atingeam deloc. Dar, din punctul meu de vedere, adevărul era cu totul altul.

— Da, e un haos — a continuat el —, dar e haosul meu. N-o să te amestec în rahatul ăsta, la tribunal. Jo nu merită să primească niciun sfanț, dar, indiferent ce se întâmplă cu testamentul, răfuiala asta e doar între mine și ea.

Ochii lui mi-au poposit pe buze. Stătea atât de aproape, încât mai că puteam să-i gust sudoarea sărată, pielea goală și căldura gurii.

— Vei ieși vie și nevătămată din tărășenia asta. Mă consideri un ticălos — și pe bună dreptate —, dar n-o să-ți cer să comiți sperjur. Niciodată nu ți-aș complica viața în halul ăsta. Niciodată. Pur și simplu, am nevoie să mă ajuți să o bag pe Jo în sperieți, ca să bată în retragere dacă vor fi probleme cu testamentul.

Muncită de îndoială, am clătinat din cap.

— Sunt sigură că prietenii tăi te pot ajuta mult mai mult decât mine.

— Prietenii mei nu știu nimic. Nu le-am povestit nici despre Daryl, nici despre Jo. Slujnico, nu sunt mândru că i-am lăsat să-mi facă asta, ani la rând. În afară de Eli Cole și de un psihiatru pe care l-am angajat acum câțiva ani, tu ești singura care știe.

Aș fi putut să-i zic o mulțime de lucruri: că nu era vina lui, că n-avea de ce să se rușineze, că nu era singur. Îl cunoșteam însă îndeajuns de bine, deci eram conștientă că nu asta voia să audă. Era prea mândru ca să asculte un discurs de îmbărbătare. Vicious voia să cooperez.

— Atunci, roagă-ți psihiatrul să te ajute.

Scanned with CamScanner

— Ar fi o chestiune murdară și, pe deasupra, foarte scump, plus că ar afla prea mulți oameni. Nu. E ceva personal. Intim. Vreau să-mi achit discret polițele față de Jo. Și tu, și eu știm că poți păstra un secret.

Roz.

Negru.

— Și cum știu că nu minți?

M-am silit să ignor complimentul și să-mi înăspresc vocea.

Cu toate astea, ceea ce îmi spusese avea noimă. Se potrivea cu vorbele auzite întâmplător, în bibliotecă, acum mulți ani. Dar atunci, dată fiind purtarea lui față de mine, alesesem să cred că fusese, pur și simplu, o ceartă urâtă în familie.

— N-ai cum. Va trebui să ai încredere în mine.

— Ce naiba ai făcut tu până acum ca să cred că ești demn de încredere?

Cu dosul palmei, mi-a atins atunci obrazul, foarte ușor. Inima mi s-a zbătut în piept. Am făcut un pas înapoi.

— M-am purtat ca un cretin, dar nu te-am mințit niciodată. Nici măcar o dată. Josephine și Daryl au vrut să pună mâna pe averea familiei mele, iar ea a făcut niște lucruri foarte nasoale pentru asta. A venit timpul să-și primească răsplata, dar n-o să fie cea la care se așteaptă.

Am închis ochii și am clătinat din cap.

Văzând că nu răspundeam, Vicious m-a luat de mână și m-a tras spre masă. Era cinci dimineața, iar pofta de lectură îmi pierise.

— Nu pleca, mi-a cerut el.

— De ce?

— Pentru că îți poruncesc.

— Nu.

Și-a plecat capul, apoi și l-a clătinat, răsuflând prelung.

Scanned with CamScanner

— Rahat! Atunci, rămâi pentru că nu vreau să pleci. A fost o zi lungă. Nu-i nevoie să iei o hotărâre acum. Poți să stai aici cât timp lucrez și să te obișnuiești să-mi vezi iar mutra antipatică. N-o să mai încerc să te mituiesc. În schimb, te întreb acum ce consideri *tu*, Emilia, că ar fi corect. Știu că ești o persoană bună și că eu nu sunt, dar am o bănuială: în esență, împărtășim același cod moral.

M-am cocoșat pe un scaun, de cealaltă parte a mesei, dar numai fiindcă eram prea uluită ca să mai stau în picioare. Mărturisirea lui Vicious, alături de bănuiala mea că Daryl Ryler nu murise de moarte bună, mă paraliza aproape total.

Încet, am întins o mână spre o carte legată în piele, așezată pe un colț al mesei. Când am citit titlul de pe cotor, am ridicat dintr-o sprânceană.

— Citești *Micuțele doamne*?

S-a mulțumit să dea din umeri.

Am deschis cartea, însă nu reușeam să mă concentrez. O dată la câteva secunde, privirea mi se întorcea automat la Vicious.

Fără să-și mute privirea de la ecran, m-a întrebat:

— Slujnico, mai ai și alte întrebări?

Nu-mi plăcea deloc că, din nou, relația noastră redevenise cea dinainte de mărturisirea lui.

— Sunt o proastă fiindcă stau aici, cu tine? am vrut să știu.

Chiar voiam să-i aflu părerea.

Pe chipul lui a trecut umbra unui zâmbet.

— Ai multe trăsături, dar prostia nu s-a numărat niciodată printre ele.

— Atunci, cum sunt?

— Ești...

Scanned with CamScanner

S-a uitat gânditor la mine. Uneori, oamenii sunt capabili să-și vorbească numai din priviri. Iar acum, ochii lui au încheiat propoziția în locul său: *...a mea.* Însă buzele lui au rostit altceva:

— Complicată. Ești complicată. Ceea ce nu e rău.

Aș fi vrut să-i zic că nu merita ajutorul meu și că-l uram, dar ar fi fost o minciună. Nu, nu-l uram. Deși cochetam cu ideea de a minți în numele lui, nu voiam ca asta să devină un obicei, așa că mi-am ținut gura.

Mi-a atins piciorul cu al lui, pe sub masă, parcă vrând să vadă dacă aveam să-l resping. N-am făcut-o. Îmi plăcea căldura lui, îmi plăcea să-i simt piciorul lung și musculos lipit de al meu. Îmi plăcea că, după ce îmi apăsa pulpa timp de câteva minute, se folosea de genunchi ca să-mi desfacă ușor picioarele. Am oftat.

Însă nu s-a uitat la mine. Mă prefăceam că sunt adâncită în lectură, iar el bătea în masă cu un pix ros la un capăt. Degetele mi s-au încleștat pe carte când am citit numele scrijelit pe o parte a acestuia. Mi-am dat seama, deodată, că era al *meu.* Pixul pe care-l foloseam când l-am întâlnit la McCoy.

Atunci, Vicious și-a ridicat ochii spre mine și mi-a surâs degajat.

— I-am spus lui Rachelle, micuța ta prietenă, că n-o să te mai întorci acolo. Tu și Rosie vă puteți descurca din salariul tău de asistentă personală. Acum ești a mea, LeBlanc. Cu plăcere!

Scanned with CamScanner

Capitolul 14

VICIOUS

Într-un sfârșit, am capitulat.

După ce stătusem treaz optzeci și patru de ore, corpul meu a cedat. S-a întâmplat în vechiul meu dormitor. Abia am reușit să ajung în pat. În continuare, eram gol până la brâu, pentru că-mi plăcuse cum mă privea în vreme ce eu lucram, iar ea se prefăcea că citea. Era dimineață. Știam că urma să dorm mult, mult timp și că, mai devreme sau mai târziu, Slujnica avea să-și dea seama că e ceva în neregulă; la urma urmei, oamenii nu dispar atâtea ore, în plină zi.

După treisprezece ore, când în sfârșit m-am trezit, se făcuse din nou seară. Dinspre holul spațios s-a auzit un sunet. Speram să fie Slujnica. Firește, nu era ea. Am auzit vocile celor doi infirmieri ai tatei, Josh și Slade, care se ciorovăiau pe tema echipelor Raiders și Patriots. Cretinii mă treziseră din somn, așa că eram cu capsa pusă.

Am ieșit din camera mea, am trecut pe lângă cei doi infirmieri mătăhăloși și am intrat în dormitorul tatei. Probabil că-l aduseseră înapoi de la spital în timp ce dormeam. Deloc surprinzător,

Scanned with CamScanner

nici urmă de Jo. Mda, pesemne că era mai important să lenevească în Cabo decât să stea lângă soțul ei, în ultimele lui săptămâni — sau zile — de viață.

Conștientizam perfect gravitatea situației. Așteptam asta de atâta amar de vreme. Încă de când aveam doisprezece ani.

Venise clipa mult-așteptată.

Daryl murise, tata era pe moarte și, în curând, viața Josephinei avea să se sfârșească și ea.

M-am oprit în prag. Infirmierii s-au uitat la mine, însă nu și-au întrerupt discuția în contradictoriu. Gesticulau larg și vorbeau, în continuare, despre fotbal.

— Salut, tată!

Am zâmbit. M-am rezemat cu un umăr de perete și mi-am înfipt mâinile în buzunare. M-am oprit lângă o pictură de-a lui Charles Edouard Dubois — reușită, dar îmi plăceau mai mult ale Emiliei — și am savurat priveliștea.

Bărbatul care îmi făcuse viața praf era doar o umbră palidă a celui care fusese altădată. Complet chel, alb ca varul, cu gâtul descărnat, subțire. Venele ieșeau în relief pe pielea lui subțire și veștedă. Nu semănam deloc cu el. Eram leit mama, unul dintre motivele pentru care Jo nu mă putea suferi, bănuiam.

— Fiule, nu mă minți. Daryl n-ar face așa ceva, îmi spusese tata.

Declara asta după ce îi arătasem cicatricele mele. Rănile mele. Durerea mea.

— Jo mă încuie cu el, în bibliotecă, încercasem eu, pentru a mia oară, să-l conving.

— Ea spune că te rănești singur. Baron, încerci să fii în centrul atenției? Asta vrei?

Nu de atenție aveam nevoie, ci de un alt tată decât nenorocitul ăsta.

Scanned with CamScanner

— Cum te mai simți?

I-am rânjit. Simțeam în spatele meu prezența infirmierilor.

Cum nu putea vorbi, tata s-a mulțumit să clipească o dată. Pe de altă parte, eu aveam o grămadă de lucruri de zis. Știam că vorbele mele îl puteau ucide, însă nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

— Scuze că am venit neanunțat. Trebuia să discut cu Eli Cole despre testamentul tău.

Din câte știa tata, noi doi eram în relații bune. Când l-am văzut ultima oară, m-am prefăcut interesat de afacerea și de sănătatea lui, dar acum venise vremea răfuielii. Vremea răzbunării. Am intrat în camera lui și m-am apropiat de pat, așezându-mă pe margine. Ticălosul ăsta n-avea să sufle o vorbă.

Să fi fost eu principalul beneficiar al testamentului?

Sau Jo?

Erau multe milioane de dolari la mijloc. Puterea tatei consta în banii lui. Așa își controlase soțiile și tot așa își închipuia că-mi câștigase respectul. Ca de obicei, se înșela.

— O să fie interesant să aflu ce i-ai lăsat lui Jo. Ai fost mereu secretos. Ți-ai câștigat puterea prin bani. Pun pariu că ai pus-o să semneze un acord prenupțial beton înainte să i-o tragi, nu?

I-am făcut jucăuș cu ochiul și am rânjit.

Tata n-a schițat un gest, dar respirația i s-a îngreunat. Da, bărbații din familia Spencer erau avocați și nebuni după femei... dar cel mai mult iubeau *banii*.

— De fapt, nu. Pun pariu că, din punctul tău de vedere, te-ai purtat bine cu ea. Nu și dintr-al meu. Faptul că ai omorât-o schimbă totul.

I-am așteptat reacția.

Scanned with CamScanner

Tata nu bănuise niciodată că știam. Habar n-avea că-l auzisem vorbind cu Jo, în bibliotecă, înainte de moartea mamei.

A căscat ochii. Arunca priviri neputincioase spre hol, dar în zadar. Pentru infirmieri, era doar o scenă nevinovată: un fiu vorbindu-i blând tatălui său bolnav.

— Ești sigur că fratele tău o să-și țină gura? Nu pot risca să se afle. Până și cea mai mică bănuială mi-ar putea distruge afacerea.

— Iubitule, n-o să spună nimic. Îți promit.

— Josephine, nu sunt un om rău, dar nu vreau să trăiesc cu povara asta pentru tot restul vieții.

Conversația avusese loc la un an după ce mama fusese grav rănită într-un accident de mașină, în urma căruia rămăsese tetraplegică. Aveam nouă ani. Nu înțelesesem semnificația acelei conversații.

Nu știusem atunci ce să fac cu acele informații, așa că strânsesem în amintire fiecare cuvânt care ajungea la mine de dincolo de ușile bibliotecii, până când, într-un târziu, imaginea completă mi se dezvăluise. La zece ani, știam pe de rost replicile acelei discuții.

La doisprezece, înțelesesem.

— Crede-mă, Daryl o să te ajute. Iubitule, îți zic că nimeni n-o să afle. Și, oricum, lumea n-are dreptul să te judece. E ca și cum ai fi însurat cu o legumă.

— Nu știu ce să zic, Jo. Chiar nu știu...

— Iubitule... spusese ea mieros. Scumpule, nu poți să divorțezi acum. Știm amândoi că prilejul a trecut imediat după accident. N-ai de ce să stai pe gânduri. Din punctul meu de vedere, i-ai face o favoare. Femeia aia nici măcar nu se poate scărpina.

— Dar Baron Junior? Fiul meu?

Scanned with CamScanner

— Ce-i cu el? se răstise Jo. Eu nu sunt destul de bună ca mamă? Când o să mai crească, nici n-o să-și mai aducă aminte de ea.

Mă uitam la ce mai rămăsese din tata, după ce Jo și fratele ei intraseră în viața noastră. Când îl văzusem pentru prima oară pe Daryl Ryler la noi, n-ar fi trebuit să fiu acolo. Mi se făcuse rău, așa că mă întorsesem acasă mai devreme. Menajera noastră de pe-atunci mă luase de la școală...

Urcasem scara interioară, îmi lăsasem ghiozdanul pe podea, în camera mea și, în loc să mă bag în pat, mă gândisem să mă duc la mama. Camera de oaspeți, unde o mutaseră, era în celălalt capăt al holului. Arăta mai mult a odaie de spital decât a dormitor. Voiam să-i citesc poezia pe care o compusesem la cursul de Arta Scrierii și să-i lipesc pe perete foaia pe care o scrisesem. Avea o colecție întreagă.

Străinul nu mă văzuse. Tocmai ieșea din camera ei, iar eu mă pregăteam să-l întreb dacă el era infirmierul în ziua aceea. Dar chiar atunci menajera îmi strigase de jos, de la baza scării:

— Baron, bagă-te în pat! Ai febră. Să n-o deranjezi pe mama ta! Doar nu vrei să se molipsească.

Nu mai apucasem să-i citesc poezia. Peste douăzeci de minute, asistenta care o îngrijea pe mama chemase ambulanța. Aparatul ei de respirat se blocase.

Mă îndoiesc că fusese o coincidență.

— Exact, tată! Știu că l-ai trimis pe Daryl Ryler s-o omoare, i-am spus acum, cu un rânjet.

L-am bătut pe un umăr. Ochii lui se roteau, înnebuniți. Bărbatul care ieșise atunci din camera mamei fusese Daryl Ryler.

Tata părea panicat, dar nu putea mișca niciun mușchi. Era timpul să lovesc mai tare.

— Așa... Că tot a venit vorba de el...

Scanned with CamScanner

Mi-am înăbușit un zâmbet și i-am netezit cu palma așternuturile albe, din bumbac egiptean.

— Când l-au găsit mort, nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Bănuiam că doar soția ta lacomă de avere avea să-i ducă dorul. Dacă te gândești bine, moartea lui făcuse lumii un bine. Câți oameni rănise oare? Câte fărădelegi comisese? Câte femei ca mama mai omorâse?

Tata era încă lucid. Reușise probabil să pună totul cap la cap și dedusese că eu îl omorâsem pe Daryl. Ca de obicei, se aștepta la ce era mai rău din partea băiatului său.

A reușit să-și miște puțin o mână. Tot corpul i se cutremura. Ochii aproape că îi ieșiseră din orbite și din gâtlej i-a scăpat un zgomot nedeslușit. Dar eu îi vorbeam încet, iar infirmierii erau prea ocupați să se certe din cauza fotbalului, așa că nu au observat ce se petrecea.

— E prea târziu să-ți modifici testamentul și să-i lași totul lui Jo. Mai ales acum, când medicii îți pun la îndoială facultățile mintale. Cine poate ști ce mai funcționează ca lumea în creierul tău? Doctorii tăi se miră că mai trăiești. Sincer, și eu. Cum ai rezistat atât? Nu ai nimic, în afară de bani. Absolut nimic. Munca e totul pentru tine. Te-ai însurat cu o femeie care te urăște de moarte, iar despre fiu-tău nu știi altceva în afara culorii ochilor lui.

Infirmierii au tăcut, dar când m-am răsucit spre ei și am afișat un zâmbet fals, și-au continuat conversația. Tata se zbătea. Corpul lui tremura atât de violent, încât eram convins că urma să moară dintr-o clipă în alta.

— Nu contează cine moștenește tot. După ce mori, pe Jo n-o s-o mai apere nimeni. O să fie singură, neajutorată. Fără

Scanned with CamScanner

fratele ei, alături de care să comploteze și să urzească planuri. Daryl e mort.

Am chicotit, dar apoi mi-am adus aminte de expresia Slujnicei, când i-am zis cum murise Ryler. Deși îi făcusem mult rău fetei ăsteia, nu voiam să creadă că eram un monstru, un ucigaș.

— Iar tu... O să distrug toate lucrurile pentru care ai muncit: compania, reputația. Bunurile tale. *Numele* tău.

Ochii tatei s-au căscat mai larg ca oricând. Tuburile din nări și din încheietură au ieșit de la locul lor. Voia să spună ceva, dar din gură i se rostogoleau doar mormăieli incoerente. Tatăl meu semăna cu un animal primitiv, cu un zombi — ceea ce nu era departe de adevăr. Ce om s-ar descotorosi de soția lui, de mama fiului său de doar nouă ani?

— Am venit să-mi iau rămas-bun, tată, am adăugat, aplecându-mă până când trupurile noastre s-au atins.

I-am prins în mână un picior imobil.

Mă privea îngrozit. Ar fi vrut să spună multe. Ar fi vrut să urle la mine, să-i strige pe infirmieri, dar era prizonierul propriului trup.

— Mă întorc la New York. Am treburi mai importante acolo de care să mă ocup. Vreau să știi că te-am iubit când eram mic. N-am fost mereu ca acum. Dar îți promit că...

Mi-am apropiat buzele de urechea lui și i-am șoptit:

— ...Îți promit că o să rad din temelii fiecare părticică din moștenirea pentru care ai muncit atât. O să încep cu vila asta nenorocită. Nu mi-a plăcut niciodată. Pe urmă, o să lichidez afacerea pe care ai întemeiat-o și o să investesc banii în altceva. Mi-ar plăcea să vezi cu ochii tăi cum o să fac scrum tot ce a contat mai mult pentru tine. Dar nu se poate, așa că pentru tine e mai bine că vei fi mort atunci.

Scanned with CamScanner

M-am îndreptat de spate și i-am făcut iar cu ochiul. Fața îi era atât de schimonosită, încât căpătase o nuanță stacojie. Așa voiam să-mi aduc aminte de el: slab, înfrânt, o ruină. M-am răsucit și le-am zâmbit larg infirmierilor.

— Pa, tată!

Eu și Slujnica ne-am întors la New York luni dimineață. I-am spus să treacă pe la noul ei apartament. Știam că voia să-și vadă sora mai mică. Măcar o dată, încercam să nu mă mai port ca un nemernic cu femeia de care aveam nevoie să îmi stea alături.

Bineînțeles, nu i-am spus că apartamentul în care locuiam eu, ceva mai sus, îi aparținea lui Dean. De ce dracu' ar fi contat asta? Nu voiam să discut cu ea despre Dean. Nici acum, nici altădată.

În plus, aveam mult de lucru cu fuziunea aia. Compania noastră era pe punctul de a înlesni o fuziune între două dintre cele mai importante corporații farmaceutice din Statele Unite. Pe una dintre ele o suflasem de sub nasul lui Sergio și al firmei pentru care lucra.

Nu era cinstit ce făcusem, dar nu mă interesau afacerile cinstite. Mă interesa să le ofer clienților lucrurile de care aveau nevoie. Și lucrurile de care *noi* aveam nevoie. Oricum, Sergio și familia lui nu mureau de foame. Eram niște ticăloși avuți, care furau clienții altor ticăloși avuți. Ăsta era terenul nostru de joacă, iar aici eram cu toții niște copii afurisiți și răzbunători.

Tranzacția asta formidabilă avea să ne schimbe cu totul viețile, și nu doar din punct de vedere financiar, ci și în ceea ce privește reputația firmei noastre. Nu ne puteam permite să ne pună cineva bețe în roate.

Scanned with CamScanner

Deși îmi închisese telefonul în nas, acum Dean mă suna zilnic, ca o fostă iubită disperată, iar eu îi ignoram apelurile. Eram ticălosul care se pregătea să-i *fure* fosta iubită. Dar, de fapt, ea nu fusese niciodată a lui Dean. De la bun început, fusese doar a mea.

Mă purtam așa în parte deoarece voiam să-i dau prietenului meu o lecție, dar și pentru că biroul din New York îmi plăcea mult prea mult ca să i-l restitui atât de repede. Normal că urma să i-l cedez iar, dar nu acum. Se apropia Crăciunul, iar sărbătoarea asta în California e aiurea.

Unde mai pui că n-aveam unde să petrec Crăciunul. Dacă rămâneam în New York, n-aș fi fost decât unul dintre numeroșii săi locuitori singuratici. Dean avea să petreacă Sărbătorile cu familia lui, în Todos Santos, așa că-i făceam chiar o favoare.

De data asta, când am ajuns la birou, eram în toane bune. Nu am țipat deloc la angajați, nu am spart nimic. M-am purtat frumos cu secretarele și cu recepționerele și nu mi-a sărit țandăra deloc când un tip a încercat să îmi sufle de sub nas taxiul căruia tocmai îi făcusem semn. Ei, până la urmă, tot l-am călcat pe picior în timp ce urcam în taxi, prefăcându-mă că trec nepăsător pe lângă el. Năravul e boală grea.

Când am ajuns la intrarea în clădirea unde se afla apartamentul lui Dean, telefonul mi-a bâzâit. Primisem pe e-mail contractul de fuziune, semnat de ambii directori. Reușisem! În mai puțin de o oră, vestea avea să apară, cu litere de-o șchioapă, pe fiecare site financiar din America de Nord.

Meritul era numai și numai al nostru. Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie.

Jaime m-a sunat înainte să apuc să mă uit bine la semnături. Am răspuns, iar prietenul meu a izbucnit în râs.

Scanned with CamScanner

— La naiba, omule! Suntem bogați!

— *Mai* bogați, l-am corectat eu, sec. Cu plăcere!

— Exact! Mai bogați! a zbierat el în telefon. Ești un ticălos!

— Zi-mi ceva nou.

Am început să râd. În fundal le auzeam pe Mel, soția lui, și pe Daria, fetița lor, care cânta.

— Sărbătoresc cu familia mea, m-a anunțat Jaime. Vorbim mâine, idiotule!

Trent m-a sunat câteva secunde mai târziu.

— Iisuse Hristoase! E-adevărat? a exclamat el, apoi a chicotit.

Am pufnit și eu în râs.

— Așa se pare.

— Sunt acasă la ai mei. Ne pregătim să mergem la cină cu părinții lui Dean. Vic, te sun mâine ca să te perii în legătură cu fuziunea. Sper că plănuiești ceva distractiv în seara asta. Pa!

Am închis.

Nu plănuiam nimic distractiv.

Prietenii mei sărbătoreau alături de familiile lor, iar eu mă duceam într-un apartament pustiu, care nici măcar nu era al meu, să comand ceva de mâncare sau să i-o trag vreunei necunoscute, pe care oricum aș fi uitat-o după câteva ore.

Era deprimant.

Și nu era cinstit față de mine.

Mai mult decât atât: era inacceptabil să stau singur cuc în seara asta, dat fiind că exista ceva ce îmi doream foarte mult, iar acel ceva era la îndemână.

Poate de asta m-am trezit la ușa ei. Gândind rațional, n-aveam motive să o caut. Era asistenta mea personală și o femeie căreia îi făcusem rău. Măcar o dată, ar fi trebuit să o las în pace.

Scanned with CamScanner

Însă nu voiam asta. Îmi doream să i-o trag și să scap definitiv de obsesia mea pentru ea.

Am bătut la ușă, sperând să nu răspundă Rosie.

Am bătut iar, pe urmă am auzit pași. Când mi-a deschis, primul meu impuls a fost să o lipesc de trupul meu și să o sărut la nesfârșit, până când îi învinețeam buzele. Dar, cum nu puteam să o fac, m-am mulțumit să-i zâmbesc, slăbindu-mi nodul cravatei. Pe față avea stropi de vopsea: maro, galben și verde. Tonuri pământii. Stropi de sudoare, de care i se lipiseră șuvițe de păr mov, îi spuzeau tâmplele. Purta colanți colorați și un tricou alb, lălâu, pătat de vopseluri.

Era în picioarele goale.

Naturală.

Frumoasă.

O pereche de căști miniaturale îi atârnau pe umeri.

— Bună! Scuze că n-am răspuns din prima. Ascultam muzică. Am primit e-mailul despre fuziune. Felicitări! Ai nevoie de mine? Trebuie să fac ceva?

Da. Ia-mi scula în gură și suge-o. Tare.

În schimb, am spus:

— Hai să luăm cina împreună!

În clipa asta încălcam atât de multe reguli pe care mi le impusesem chiar eu, încât m-am îngrozit.

1. Fără întâlniri.
2. Fără întâlniri cu *Slujnica*.
3. Nu risca să te atașezi emoțional.
4. Nu te pune intenționat într-o postură vulnerabilă.

Dar ardeam de nerăbdare să i-o trag; așa, după ce mă întorceam în L.A., măcar aș fi putut spune că în sfârșit, după atâția ani, o făcusem.

Scanned with CamScanner

A clipit de câteva ori, apoi mi-a răspuns scurt:

— Nu.

Nu era rece, nici crudă. Părea luată prin surprindere și puțin nedumerită.

A început să explice:

— Știi bine că e o idee proastă.

— De ce mama dracului ar fi o idee proastă?

— Din vreo cinci sute de motive. Hai să începem cu unul evident: ești șeful meu și îmi spui „Slujnico".

— O zic la modul afectuos, am contraatacat eu. Dacă nu-ți place, n-o să mai folosesc cuvântul ăsta. Mai departe.

A râs.

— Când m-ai angajat, mi-ai spus că nu vrei nimic altceva decât să lucrăm împreună.

— Serios?

Am pufnit. Începeam să-mi pierd răbdarea. Oare fata asta își dădea seama că refuza ceva ce, până acum, nu i se mai oferise niciunei femei?

— Ei, uite că acum vreau să vii cu mine și să mâncăm în oraș. Am de gând să mănânc o friptură, nu să-mi bag limba între picioarele tale.

Poate că am sărit calul cu remarca asta, fiindcă Slujnica — rahat! Am vrut să spun *Emilia* — a încercat să-mi trântească ușa în nas. Am reușit să strecor un picior în prag. Ușa s-a izbit de pantoful meu.

— Bine, gata! O să comandăm ceva de mâncare. Care-i problema ta? Și tu ai nevoie să mănânci. Rosie e și ea aici, corect? Doar nu crezi că o să încerc să ți-o trag în fața soră-tii.

Expresia ei îmi dădea de înțeles că, de fapt, era convinsă că aș face-o.

Scanned with CamScanner

OK, probabil că o meritam.

Am ridicat trei degete și am spus:

— Pe cuvânt de onoare!

A deschis iar ușa, dar nu de tot.

— O să comandăm de mâncare, dar atât! a declarat ea.

S-a dat la o parte și m-a lăsat să intru în micul ei univers.

Am dat buzna în apartamentul ei, în *viața* ei. Pereții și bucătăria erau albe, decorate minimalist. Parchetul era din lemn deschis la culoare, designul — simplu, iar mobila, puțină și toată albă. Ai fi zis că ești într-un spital de psihiatrie. În colțul sufrageriei am zărit un șevalet, lângă fereastra cu vedere spre oraș. Pe șevalet era o pânză de dimensiuni mari, la care tocmai lucra. Un cireș înflorit, pe marginea unui lac. Imaginea era vie și foarte clară, ca și cum, dacă întindeai mâna, puteai atinge copacul. O amăgire frumoasă. Ne aflam de fapt într-un imperiu din beton, înconjurați din toate părțile de zgârie-nori, de aparențe.

Interesant! Vasăzică Slujnica era artistă. Nu mă mira lucrul ăsta, chiar avea mult talent. Pânzele ei nu erau ostentative sau „bune" în sensul general acceptat, ci te puneau pe gânduri. De fapt, arta ei o caracteriza perfect.

Slujnica stătea cu spatele la mine. Amândoi priveam pânza.

I-am adresat întrebarea pe care ar fi trebuit să i-o adresez acum zece ani:

— De ce tocmai cireși?

Dintotdeauna avusese o slăbiciune pentru pomii ăștia. Nu desena doar flori de cireș. Tot ce-i aparținea era înțesat de desene: manuale, rucsacuri, haine, propriile brațe. Dar de fiecare dată se întorcea la cireși. Până și părul ei avea nuanța florilor arborelui său preferat.

Scanned with CamScanner

— Pentru că sunt frumoși și... Nu știu. Florile lor se ofilesc așa de repede.

În glasul ei răsuna un zâmbet.

— Când eram mică, bunica mă ducea în fiecare primăvară la Washington, la Festivalul Florilor de Cireș. Mergeam numai noi două. Tot anul, așteptam cu nerăbdare primăvara. Nu aveam mulți bani, așa că pentru mine era foarte important să petrecem o zi acolo, iar apoi să mâncăm ceva la un restaurant... Pe urmă bunica s-a îmbolnăvit de cancer, când eu aveam doar șapte ani. La vârsta aia, nu puteam să înțeleg ideea de moarte, faptul că nu avea să se mai întoarcă; prin urmare, mi-a povestit despre Sakura, tradiția care adună japonezii din toate colțurile țării să admire cireșii înfloriți. Perioada lor de înflorire e scurtă, dar nespus de frumoasă. După ce florile se ofilesc, petalele cad la pământ, împrăștiate de ploaie și de vânt. Bunica mi-a zis că florile de cireș simbolizează viața. Frumoasă, minunată, dar atât de scurtă! Prea scurtă ca să nu faci ce vrei să faci. Prea scurtă ca să nu o petreci alături de oamenii pe care... îi iubești.

A închis încet ochii și a tras adânc aer în piept.

A tăcut, iar eu aproape că n-am mai respirat. Știam ce — cine — provocase tăcerea ei. Eu.

Eu și tot ce făcusem.

Când împlinise optsprezece ani, eu o împiedicasem să petreacă timp cu oamenii care-i erau dragi — părinții și sora ei —, din motive egoiste.

— Mamă! Da' știu că mă pricep să tai cheful omului, a râs ea ușor. Scuze!

— Nu-ți cere scuze.

Am înghițit în sec și am făcut un pas în față. Stăteam umăr la umăr, încă admirând tabloul neterminat.

Scanned with CamScanner

— În viață se întâmplă și chestii de rahat. Mama mea a murit când aveam nouă ani.

— Știu. Îmi închipui că ți-a fost greu.

Tonul ei era solemn, dar nu tulburat. De obicei, lumea nu reacționează prea bine când cineva pomenește despre mama sa moartă. Suferința altuia e o emoție greu de suportat.

— Ai zis că te pricepi să tai cheful. Sunt competitiv din fire, așa că am vrut să te întrec.

Am ridicat din umeri.

— Vicious!

A râs iar și s-a răsucit spre mine, aruncându-mi o privire care îmi aducea aminte de un profesor dezamăgit de un elev.

Am rânjit.

— Mamă moartă contra bunică moartă. Știi bine cine iese câștigător.

Mi-a ars o palmă peste umăr, în joacă, fără să-și poată ascunde zâmbetul.

— Ești groaznic!

— Da. Groaznic de sexy.

Am comandat mâncare vietnameză, iar eu i-am povestit cum mama rămăsese invalidă în urma unui accident de mașină, când aveam nouă ani. Nu am pomenit însă detaliile cu adevărat sordide, nu i-am spus cine era de vină pentru moartea ei. Era stropită cu vopseluri din cap până în picioare, așa că ne-am așezat pe pânza întinsă sub șevalet, ca să nu murdărim parchetul. Nu era stilul meu de a lua masa, dar n-avea importanță. Îi spusesem despre mama dintr-un motiv foarte simplu: dacă situația avea să se complice, n-aveam chef să mă lase cu ochii în soare. Dacă tot plănuiam să o corup moral, aveam nevoie de mai multă muniție.

Scanned with CamScanner

A plâns când i-am zis cum am aflat de moartea mamei. În ziua aia, tata era plecat într-o călătorie de afaceri, așa că menajera a fost cea care mi-a spus ce se întâmplase, în timp ce eu plângeam în hohote.

Aveam multe motive să nu-i dezvălui Emiliei tot adevărul, adevărul acela pe care îl ținusem secret atâția ani. Iar motivele mele de acum nu erau foarte diferite de cele din trecut.

Încă îmi era rușine că nu-mi dădusem seama despre ce discutaseră tata și Jo, în bibliotecă. Mă simțeam vinovat încă de atunci. Mă întrebam dacă aș fi putut-o salva pe mama, dacă aș fi putut să o avertizez cumva, dacă aș fi putut să spun cuiva.

Oricum, probabil că era o prostie să mă simt vinovat. Cine ar fi crezut spusele unui băiat de nouă ani?

Să zicem că m-ar fi crezut cineva. Ce s-ar fi întâmplat? Mama n-ar fi înviat din morți, iar situația mea s-ar fi putut înrăutăți și mai mult. Dacă ar fi urmat un proces, aș fi fost înconjurat de milă, de bârfe. Aș fi purtat pe vecie eticheta „săracul băiat". La urma urmei, asta se întâmplă când taică-tău îl trimite pe fratele amantei sale să-i facă felul soției.

Dar eu nu eram „săracul băiat", ci un bărbat bogat. Lumea mă considera puternic și așa voiam să fiu privit și în continuare.

Aveam încredere în Emilia. Știam că puteam să-i fac confidențe. La urma urmei, într-a douăsprezecea, păstrase secretul nostru. Nimeni din liceu nu aflase. Prin urmare, știam că avea să-l păstreze și pe al cicatricelor mele.

Acum, eram convins că pantalonii mei de nouă sute de dolari erau pătați de vopsea. Felul în care mă privea stârnea în mine dorința de a-i destăinui și restul, însă nu voiam să se gândească la mine așa cum eu însumi obișnuiam să o fac cândva. Nu voiam să creadă că greșisem păstrând tăcerea, că nimic rău

Scanned with CamScanner

nu s-ar mai fi întâmplat dacă aș fi povestit cuiva sau că aș fi putut preveni totul. Nu voiam să mă considere prost. *Slab.*

Cu ochii în poală, străduindu-se să-și rețină lacrimile, a șoptit:

— Dacă mi-ai fi dat ocazia să fiu alături de tine, când locuiam în Todos Santos...

Voiam să o ating. N-aveam nevoie de o îmbrățișare. Ce voiam eu era să i-o trag până când fiecare fărâmă din carnea ei avea să o doară.

Am zâmbit politicos.

— Vezi? Toată lumea are câte o poveste lacrimogenă de viață.

Mi-am rotit privirea în jur. Deodată, nu mai aveam chef să vorbesc.

— Unde dracu' e Rosie? am întrebat-o pe Slujnică.

Începeam să mă simt ca acum zece ani, când ea locuia foarte aproape de mine, iar eu puteam să o privesc pe fereastra dormitorului ei. Nu puteam defini senzația aia, dar știam că era inacceptabil. În viața mea erau destule rahaturi de care trebuia să mă ocup. Nu-mi permiteam să creez, cu mâna mea, alt dezastru.

Slujnica a zis că avea să o sune, ca să afle pe unde era. S-a ridicat exact când cineva a sunat la ușă. Emilia a răsucit capul spre mine și a înălțat o sprânceană, parcă vrând să spună: „Ce coincidență!", apoi s-a dus la ușă.

Venise tipul care livra mâncarea. În timp ce ei stăteau de vorbă în prag, mirosul condimentelor a plutit până la mine. Așa era Emilia, se purta drăguț cu toată lumea.

Pe pătura noastră de picnic improvizată, Emilia a așezat farfurii și a deschis o sticlă cu vin. Probabil o cumpărase de la

Scanned with CamScanner

Dollar Tree[1], dar n-avea importanță. Cina asta era mai plăcută decât cele mai luxoase mese de care avusesem parte în ultimii ani. Am mâncat în tăcere. Îmi plăcea asta. Emilia nu era genul de fată care simte nevoia să umple tăcerea cu trăncăneală ieftină. Ei îi plăcea liniștea.

La fel și mie.

La fel și mamei mele.

În plus, de mult nu mai mâncasem cu altcineva în afară de Cei Patru sau mama mea vitregă.

Brusc, i-am zis:

— Spune-mi ceva urât despre tine!

— Ceva urât?

A luat o dușcă de vin direct din sticlă, pe care a așezat-o apoi lângă coapsa ei, strâmbând din buze. Căuta un răspuns.

— Da. Ceva mai puțin altruist decât faptul că ți-ai ajutat sora bolnavă luându-ți două slujbe.

A dat ochii peste cap și a zâmbit. Se chinuia să găsească un răspuns. Când în sfârșit i-a venit o idee, părea aproape încântată.

— Folosesc culori în ulei când pictez!

— Mamă! Ești o dură! am glumit eu.

Mi-am mușcat buza de jos și am clătinat din cap, prefăcându-mă impresionat.

A izbucnit în râs și mi-a tras o palmă peste umăr — din nou. O, da! Emilia LeBlanc voia să mi-o tragă la fel de mult precum voiam și eu. Limbajul trupului ei o spunea limpede

— Lasă-mă să-mi termin ideea! Culorile în ulei se usucă foarte greu. Trebuie să deschizi ferestrele și să lași pânzele să se zvânte la aer. Îmi place viața lor și faptul că fac subiectul

[1] Lanț de magazine din America de Nord care vinde articole la prețul de un dolar sau chiar mai puțin (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

să pară foarte real, dar sunt toxice. Pentru plămânii lui Rosie, sunt dezastruoase. Chiar și așa, tot le folosesc, fiindcă urăsc culorile acrilice.

Uau! Slujnica tocmai recunoscuse că făcea și ea un lucru egoist. Eram cât se poate de convins că armura ei începea să cedeze.

Mi-am dus palmele la tâmple și am clătinat din cap, mimând șocul.

— LeBlanc, m-ai dat pe spate! Mai lipsește să-mi spui că-ți plătești taxele după ce expiră termenul de plată.

— Îmi place să trăiesc periculos.

A dat din umeri și a tras cu zgomot un tăiețel în gură, folosindu-se de bețișoare.

Îmi venea să azvârl cât colo cutiile de mâncare și să o trântesc cu fața în sus, pe pânza aia. A fost *cât pe-aci* să o fac.

Îmi era tot mai clar că n-o să mă pot abține mult timp. Voiam să o posed, meritam să o posed. Era a mea.

— Nu sunt sută la sută un om bun, a adăugat ea, sorbind cu zgomot un alt tăiețel.

Îmi plăcea la nebunie că mânca de parcă nu-i păsa că eram de față.

— Nimeni nu e sută la sută bun, tot așa cum nimeni nu e rău până în măduva oaselor, i-am zis eu.

Mi-am trecut limba peste buza de jos, iar Slujnica m-a imitat. A lăsat deoparte bețișoarele și mi-a aruncat o privire. Eu mi-am văzut de mâncare, prefăcându-mă nepăsător.

— Câteodată chiar am senzația că ești rău până în măduva oaselor, mi-a mărturisit ea.

Scanned with CamScanner

Nu vorbea serios. O cunoșteam destul de bine pe Emilia LeBlanc ca să știu că vedea bunătate în toată lumea. Chiar și în nemernicii ca mine.

— Vrei să-ți pui teoria la încercare? i-am propus eu.

Am apucat un tăiețel cu buzele și l-am sorbit zgomotos. Pe urmă i-am făcut cu ochiul.

— Pot să te ajut să te simți foarte bine. Nu trebuie decât să-mi spui.

Râsul ei mi-a trezit în piept o stare plăcută, caldă.

— Asta-i replica ta de agățat? Mai că-mi vine să cred că ești virgin, a glumit ea, încrețindu-și nasul.

O, da! O cucerisem. Îmi dădeam seama când femeile se lăsau vrăjite de mine. O miroseam de la zece kilometri, ca un rechin care simte o picătură de sânge în apă.

Am dat deoparte cutia cu mâncare, acum goală, și m-am tras mai aproape de ea. Nu s-a ferit. Mă dorea. Voia să o sărut. Voia să îmi înfig degetele în părul ei de culoarea florilor de cireș și să-mi simtă trupul frecându-se de al ei. În sfârșit, era pe cale să se întâmple.

M-am aplecat spre ea. Își ținea respirația și privea în jos, așteptând... tânjind... dorind. Mi-a trebuit și ultima fărâmă de autocontrol ca să mă mulțumesc să ridic o mână și să-i dezmierd delicat obrazul, în loc să o pironesc brutal la podea și să smulg de pe ea colanții ăia ridicoli.

A expirat prelung, înclinându-și capul într-o parte.

— O să-mi pară rău, a murmurat ea, cu un fir de voce.

— Probabil. Dar o să merite.

Buzele mele au parcurs distanța de la gâtul ei până la gură, acolo unde le era locul încă din prima zi când o văzusem. Respirația ei caldă îmi înfiora carnea. Îmi doream să mă sufoce

Scanned with CamScanner

cu un sărut. Brusc, m-am neliniștit gândindu-mă cum avea să se desfășoare totul. Eram înfometat de ea. Știam că următoarea mea mișcare n-avea să fie una calculată. De mult nu mai făcusem ceva spontan.

Eram atât de aproape unul de celălalt, încât simțeam cum pielea ei se pregătea s-o atingă pe a mea. Liniile minuscule de pe buzele ei îmi atingeau ușor gura, când cineva a descuiat ușa. Afurisita de Rosie a intrat în apartament!

N-am apucat să o sărut, fiindcă Emilia s-a tras iute deoparte și a început să strângă cutiile în care fusese mâncarea.

Când a vorbit, vocea îi era ascuțită.

— Rosie! De ce a durat atât? Ți-am luat niște supă cu tăieței. Ți-o încălzesc imediat.

Emilia s-a făcut nevăzută în bucătărie, în spatele unui zid lung, alb. M-am lăsat pe spate și m-am proptit în coate, pe pânza stropită cu vopsea. Mă zgâiam la Rosie de parcă tocmai s-ar fi ușurat în mâncarea mea. Mi-a răspuns cu o privire dușmănoasă. Ciudat: mă simțeam iar ca în adolescență.

— Dacă o faci să sufere, te omor, a declarat ea, împungând aerul cu un arătător.

Stăteam nemișcat. Eram absolut neimpresionat de faptul că pitica asta, de doar un metru șaizeci, mă amenința.

— Vasăzică îmi strici ploile *și* mă amenințI? E nevoie să-ți amintesc că doar datorită mărinimiei mele nu locuiești într-o canalizare, împreună cu șobolanul ăla care le antrena pe Țestoasele Ninja?

Mi-am lăsat capul într-o parte și i-am zâmbit arogant. Era zâmbetul care pe bărbați îi scotea din minți de furie, iar femeilor le sucea capul, înnebunindu-le de dorință.

Scanned with CamScanner

Bineînțeles, Rosie era imună la farmecul meu. Faptul că acum zece ani mă folosisem de ea ca să atrag atenția surorii sale sugrumase în față orice părere bună pe care ar fi putut-o avea despre mine. Nu că ar fi avut o părere foarte bună înainte să ne sărutăm. Sunt aproape convins că buzele noastre s-au atins doar fiindcă o scotea din sărite că nu o băgam în seamă. Eram singurul adolescent din liceul „Tuturor Sfinților" care nu se dăduse de ceasul morții ca să o impresioneze. Evident, motivul era obsesia pentru sora ei mai mare.

— Mărinimie pe dracu'! a exclamat ea, venind mai aproape.

Sincer să fiu, părea foarte vioaie pentru o tipă ce suferea de o boală de plămâni congenitală.

— Nu știu ce planuri ai cu ea, dar, dacă e ceva pervers, n-o să scapi nepedepsit.

Trebuia să pun capăt schimbului de replici înainte ca Emilia să se întoarcă în sufragerie, iar Rosie să-mi pună bețe în roate. Ambele surori erau aprige, dar, în timp ce Emilia era mai potolită și mai jucăușă, Rosie era cu adevărat afurisită și gata să-și pună amenințările în aplicare. Iată unul dintre motivele pentru care o preferam pe Emilia. Semănau, dar îmi inspirau lucruri *diferite*. Foarte diferite.

— N-am intenții rele, am încercat eu să mint.

Rosie s-a răstit:

— Nu te cred.

— Asta-i problema ta. Nu plec nicăieri, deci ai face bine să te obișnuiești cu mine.

M-am ridicat. Mă simțeam amețit din cauza vinului ieftin și a lipsei de somn, dar eram ca băgat în priză de cele întâmplate cu doar câteva secunde înainte.

Scanned with CamScanner

Obsesia mea din liceu a intrat iar în sufragerie, cu un zâmbet spăsit pe față și un castron plin cu supă în mâini.

— Vic tocmai pleca. Firma noastră a încheiat o afacere uriașă azi. A vrut să-mi spună ce am de făcut mâine, a explicat ea.

Nu-mi plăcea deloc că simțea nevoia să se justifice în fața soră-sii.

Mi-am netezit cămașa și i-am spus:

— Ne vedem mâine, la birou.

Emilia a dat din cap. Vraja de adineauri se destrămase, iar ea revenise cu picioarele pe pământ. Sclipirea aia afurisită pe care am văzut-o în ochii ei dispăruse. Probabil că expresia de pe chipul lui Rosie îi adusese iar aminte cât de ticălos eram.

— Încă o dată...

Emilia și-a dres glasul și mi s-a adresat pe un ton oficial, profesional:

— ...felicitări pentru fuziune!

Am plecat de la ea cu scula zvâcnind, nerăbdătoare să mi se strecoare afară din pantaloni, către cea mai apropiată prostituată de lux din cartierul ăsta. Nu cunoșteam New Yorkul îndeajuns de bine ca să am aici o tipă cu care să mi-o trag, dar, chiar dacă aș fi avut, n-ar fi fost o soluție. Furtuna care mocnea în mine n-avea să se domolească decât când scula mea avea să fie adânc înfiptă în Emilia LeBlanc.

În vreme ce apăsam butonul liftului și îmi treceam degetele prin păr, am avut o revelație stranie; pentru prima dată, știam foarte limpede ce voiam de la viață — în afară de carieră, bani și să-i nimicesc pe Jo și pe tata.

O voiam pe Emilia.

Voiam să o pot săruta oricând.

Scanned with CamScanner

Voiam să-mi las amprenta asupra ei într-un milion de moduri.

N-o mințisem pe Rosie. Nu aveam de gând să plec nicăieri. Plănuiam să rămân în New York până la moartea tatei, până când Jo rămânea falită și până când reușeam să i-o trag Emiliei, așa cum mi-o dorisem la optsprezece ani.

Liftul tocmai mă ducea către apartamentul meu de lux, când am primit un mesaj de la Dean.

Îți reamintesc că mă întorc curând la New York. Dac-aș fi în locul tău, aș șterge-o de acolo înainte să pun mâna pe tine.

Nici nu m-am obosit să răspund amenințărilor lui de rahat. Am intrat în apartamentul cu ferestre panoramice, fumurii și am început să-i fac bagajele. I-am azvârlit costumele scumpe în huse pentru haine.

N-aveam să mă întorc în Los Angeles prea curând. Nu înainte de a obține ce doream.

Dean urma să rămână în L.A., că-i convenea sau nu.

Scanned with CamScanner

Capitolul 15

Emilia

Rosie clătina din cap, urmărindu-mi fiecare mișcare. Nu era nevoie de vorbe, fiindcă știam ce avea de zis.

— Să nu începi! am prevenit-o eu.

M-am apucat să fac curat pe lângă șevalet. Stăteam cu spatele la ea, în timp ce sora mea își mânca supa, așezată la masă, și se uita la mine.

Nu-mi părea rău că fusesem cât pe-aci să-l sărut pe Vicious. O dată în viață, nu-mi luam măsuri de siguranță. Nu eram prevăzătoare. Nu-mi mai pictam viața în culori de ulei. Întinsesem mâna după culorile acrilice, cele care se usucă atât de repede, și știam ce-mi doream de la el.

— N-ai decât! mi-a trântit-o Rosie. Să nu zici că nu te-am avertizat.

Mi-a întins un plic mare. L-am deschis și m-am holbat înăuntru. Am numărat banii, prefăcându-mă că n-o bag în seamă. În loc să fiu fericită că vândusem un tablou, mă simțeam neliniștită.

Scanned with CamScanner

Eram oare pe punctul de a comite o greșeală, încurcându-mă cu Vicious? Probabil că da, însă nu mai eram niște puști, iar eu știam ce voiam.

Vicious voia să mă folosească, iar eu urma să mă folosesc de el.

Da, era o greșeală enormă.

Așa cum se întâmplă în cazul greșelilor enorme, consecințele aveau să fie dureroase.

Din păcate, eram dispusă să plătesc prețul.

Dimineața următoare, am ajuns devreme la firmă. Dintr-un motiv care-mi rămânea necunoscut, voiam ca totul să fie perfect.

Pentru prima dată, pe Vicious îl așteptau pe birou cafeaua și micul dejun.

M-am închis în biroul meu și i-am rezervat lui Rosie un bilet de avion spre San Diego. Voiam să petreacă sărbătorile cu părinții noștri. Categoric, îmi doream mult să mergem împreună și să petrecem toți patru o săptămână grozavă în familie, dar un bilet cumpărat pe ultima sută de metri era destul de scump, iar eu trebuia să fiu atentă cu banii. În plus, eram convinsă că Vicious n-avea să-mi dea liber de Crăciun.

Faptul că o trimiteam pe Rosie în celalată parte a țării n-avea nicio legătură cu avertizarea ei de aseară. *Da, cum să nu...*

După ce i-am trimis pe e-mail biletul-surpriză, m-am apucat să fac ordine în corespondența electronică a lui Vicious. Am trimis răspunsuri pentru câteva cereri de participare la diverse fonduri de caritate, am șters e-mailurile *junk* și am marcat mesajele din partea investitorilor la care trebuia să răspundă personal. *Inbox*-ul lui era plin de chestiuni strict legate de

Scanned with CamScanner

muncă. Mi se părea trist. Niciun mesaj personal, în afară de câteva schimburi de replici glumețe cu Jaime și cu Trent și un e-mail foarte scurt din partea lui Dean, care întreba despre fuziune. Până la urmă, doar nu-mi băgam nasul unde nu îmi fierbea oala. Făcea parte din fișa postului meu.

Ceea ce nu făcea parte din fișa postului meu era să-i verific interacțiunile pe Facebook și să citesc absolut fiecare discuție pe care o avusese în ultimele șase luni cu vreo femeie. Și totuși am făcut-o, fiindcă... ei bine, fiindcă așa sunt eu, zeloasă.

Când mi-am dat seama că Vicious stătea în ușă, fixându-mă cu privirea de parcă aș fi fost micul lui dejun, am țipat și am sărit în picioare.

— Iar te uiți la filme porno la birou? a întrebat el, iar eu am roșit. Departamentul de IT a impus măsuri de siguranță. Accesul la site-urile porno e blocat.

Am râs agitată și mi-am dat la o parte părul de pe frunte. Arăta atât de bine, încât n-ai fi crezut că bărbatul ăsta era pur și simplu diabolic. Purta un costum închis la culoare, dar își dezbrăcase sacoul și își suflecase mânecile, dând la iveală antebrațele musculoase, bronzate de soarele din Los Angeles și acoperite de cicatricele alea care îmi iuțeau bătăile inimii.

Mi-am adus aminte că aproape că ne sărutaserăm cu o seară în urmă și că o boscorodisem în gând pe Rosie, în timp ce-i încălzeam supa, pentru că din cauza ei fusesem nevoită să mă desprind de lângă el.

Am arcuit o sprânceană și m-am rezemat de spătarul scaunului.

— IT-știi tăi nu sunt buni de nimic. Toată dimineața m-am uitat la filme *snuff*[1].

[1] Înregistrare video cu caracter pornografic, în care protagonistul este omorât cu adevărat (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

Când a izbucnit în râs, părea că se amuză sincer. Ceva rar și efemer, ca florile de cireș primăvara. Dar râsul lui s-a stins la fel de repede ca ele.

— Emilia, n-aș fi crezut că ești așa perversă.

Și-a strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Orice te-ar stârni, mi-ar face plăcere să fiu la cârma corabiei plăcerilor tale.

M-am prefăcut că vomit.

— Ce replică de prost gust! Acum chiar sunt sigură că ești virgin.

Îl tachinam. Vicious avea multe probleme emoționale, însă aflasem că la baza lor se aflau motive întemeiate. Nu, nu aveam să-l iert vreodată pentru ce-mi făcuse, dar asta nu însemna că nu puteam să mă distrez puțin cu el, până mă puneam pe picioare cu banii. De ce să nu accept orice avea el să-mi ofere? La urma urmei, ne foloseam reciproc.

Ochii lui mi-au măturat corpul de sus până jos, lent și provocator, apoi au poposit pe fața mea.

— În zece minute, să-ți miști fundul în biroul meu. Mai avem câteva detalii de pus la punct după fuziune.

A plecat, închizând ușa după el. În secunda următoare, mobilul meu a sunat. Am surâs larg și am răspuns.

— Te rog, zi că vii și tu cu mine acasă! a exclamat Rosie.

Mă bucuram că era mai bine și că o auzeam atât de entuziasmată la gândul că avea să-i revadă pe ai noștri.

— Îmi pare rău, Rosie, dar nu pot. Am o grămadă de treabă. Și mi-am dorit să am apartamentul ăla numai pentru mine încă de când am pus piciorul în el. Cât o să fii tu plecată, o să ascult *Panic! At the Disco* cu volumul la maximum, o să dansez goală, o să mănânc pizza și o să pictez.

Scanned with CamScanner

Cu toate că mă încerca o umbră de tristețe pentru că nu mergeam și eu acasă, să petrec câteva zile singură în apartamentul nostru chiar suna bine. Cu siguranță, Crăciunul de anul ăsta avea să fie cel mai reușit din ultimii ani. Cu un an în urmă, îi făcusem cadou lui Rosie o sticluță de parfum pe jumătate goală, iar ea se prefăcuse că era nouă, neîncepută.

— Nebuno, nu plec nicăieri fără tine de Crăciun!

— Rosie...

Am oftat, mi-am împins scaunul și m-am ridicat.

Următoarele zece minute le-am petrecut în baie, încercând s-o conving să se ducă acasă fără mine și aranjându-mi părul cu degetele, în încercarea de a arăta cât mai bine.

— Nu fi ridicolă! Eu tocmai i-am văzut pe mami și pe tati. Tu nu i-ai mai întâlnit de doi ani. Te rog.

— Vino cu mine, a insistat ea.

— Vreau să economisesc bani.

— Dar câștigi o avere!

— Acum da, dar cine știe ce o să se întâmple peste o lună-două?

Am tăcut amândouă. Sora mea știa că aveam dreptate. Încă îmi mai căutam o slujbă. Știam că asta era temporară. Chiar Vicious o spusese. Pe deasupra, el nici măcar nu locuia în New York tot anul.

Am făcut o mișcare decisivă:

— Pe bune, Rosie! Tu știi de când n-am mai stat de una singură undeva? O să fiu ofticată pe veci dacă irosești biletul ăla. Nu e rambursabil. Oricum, n-am chef să-ți văd mutra nesuferită și de Crăciunul ăsta. Du-te acasă!

— Te iubesc, mi-a zis ea, cu un mic hohot trist.

Am surâs.

Scanned with CamScanner

— Și eu te iubesc, soră-mea. Du-te să-ți faci bagajul! Avionul decolează peste câteva ore.

— Bine. I-ai povestit mamei despre Rat?

— Despre cine?

— Iubitul meu motociclist!

Am pufnit în râs.

— A, da. Știe că te vezi cu el. A zis că abia așteaptă să-l cunoască și că podul vilei Spencer e oricum plin de șoareci[1], așa că o să se simtă ca acasă acolo.

În drum spre biroul lui Vicious, am încercat din răsputeri să-mi domolesc bătăile inimii. Oare ce era în capul meu? Mă pregăteam să încep o aventură cu bărbatul care îmi dăduse viața peste cap? Era de neiertat. Dar îl doream și mă săturasem să-mi tot refuz lucrurile pe care le doream.

Am bătut politicos la ușă, așa cum se aștepta să fac, și mi-am șters palmele de șolduri. Am aruncat o privire către biroul de sticlă al recepției. Din spatele lui, Patty mi-a zâmbit cald. I-am răspuns tot cu un zâmbet.

— Intră! a mârâit Vicious.

Stătea în picioare. Palmele lui se sprijineau de biroul de sticlă.

— Ziceai că vrei să vorbim despre fuziune?

Am strâns iPadul la piept. Eram chiar mândră de mine: reușeam să vorbesc coerent, deși omul ăsta îmi provoca niște reacții fizice atât de intense.

— Mai avem de pus la punct niște chestii, nu? am adăugat.

— Întoarce-te cu fața la ușă, mi-a poruncit el, fără să-mi răspundă.

Încă mai citea ceva pe ecranul laptopului.

M-am încruntat.

[1] Aluzie la numele Rat („șobolan", în engleză) (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

— Poftim? De ce?

— Pentru că sunt șeful tău, iar tu o să faci naibii tot ce-ți zic!

A ridicat capul și privirea lui a străpuns armura mea subțire de falsă încredere.

Chipul îi era lipsit de expresie, dar ochii lui de un albastru profund sclipeau. Felul în care mă privea, dezbrăcându-mă încet din ochi, stârnea în mine dorința de a tăbărî pe el, exact ca liceenele alea nerușinate din Todos Santos. M-am răsucit pe călcâie, cu spatele la el. Inima mi se zbătea în piept, îi auzeam în timpane bătăile violente. Mă bucuram că, spre deosebire de celelalte birouri de pe coridor, al lui avea un singur perete din sticlă. Ușa era din lemn masiv, negru.

— Are legătură cu ce s-a întâmplat aseară?

— Nu.

S-a apropiat de mine.

Fiecare pas de-al lui reverbera în trupul meu, cutremurându-mă. Am simțit o strângere în josul pântecelui și un val de dorință mi-a inundat bazinul. În câteva secunde, corpul lui m-a atins din spate, mai fierbinte decât mi-l aminteam. Mai masiv. Și mai îmbătător decât când aveam optsprezece ani. Buzele lui mi-au atins foarte ușor punctul ăla sensibil de pe gât, atâtându-mă cu promisiunea unor lucruri mai tulburătoare.

— Are legătură cu faptul că, la șaptesprezece ani, erai o mincinoasă. Încă mai minți și acum, la douăzeci și șapte. Ți-ai tras-o cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, când, de fapt, voiai să ți-o tragi cu mine. E timpul să-mi iau revanșa, domnișoară LeBlanc.

Mi-a cuprins umerii cu un braț și mi-a tras capul spre spate, până când a ajuns să se sprijine de pieptul lui. Buzele lui mi-au atins tâmpla. Miroseau a cafea și a dorință. Miroseau ca el.

Scanned with CamScanner

— Gata cu joaca, mi-a spus Vicious, cu voce joasă.

I-am simțit gura pe pielea mea.

— Suntem amândoi aici, celibatari și în călduri. O să ne-o tragem. Spune „da"!

Am dat să protestez, dar m-a tras blând de păr, iar cu cealaltă mână m-a apucat de talie și m-a aplecat spre el. Fundul meu i-a atins erecția pulsândă. Am simțit cât de mult mă dorea.

Și eu aveam tot atât de multă nevoie de trupul lui. O senzație amețitoare și caldă mi-a făcut coapsele să tremure și să se lipească strâns. Îmi doream să gust din fructul interzis, pe care ajunsesem să-l consider otrăvit. Vicious îmi provoca suferință, însă, în mod ironic, suferința asta mă făcea să mă simt vie.

— Spune „da", a repetat el.

M-am rezumat să dau din cap, în semn de aprobare.

— Ce fată bună! Știam că o să te dai pe brazdă dacă nu te uiți în ochii mei când spui adevărul.

M-a răsucit cu fața spre el și, înainte să mă dezmeticesc, gura lui a atacat-o pe a mea. În clipa asta, orice urmă de îndoială pe care o mai aveam s-a evaporat. Limba lui mi-a întredeschis buzele — de data asta poruncitor, nu cerând aprobare — și mi-am adus aminte că, în noaptea când ne sărutaserăm prima oară, nu-l lăsasem să și-o strecoare în gura mea. Dar acum nu mai exista niciun obstacol între noi: nici Dean, nici Desfrânații, nici Todos Santos. Eram doar doi adulți înfometați, înnebuniți de dorință, gata să se devoreze unul pe celălalt.

Aș fi vrut să mă transform în fum, să mă strecor în trupul lui și să rămân acolo. Sună nebunesc, dar e adevărat. Într-atât tânjeam după bărbatul ăsta.

Gura lui era fierbinte, sărutul lui — devorator și brutal. Parcă voia să șteargă și ultima urmă a bărbaților care-mi

Scanned with CamScanner

simțiseră gustul vreodată. Inima îmi bătea mai să-mi spargă pieptul. Mă simțeam atât de excitată încât aveam impresia că, dacă nu smulgea hainele de pe mine chiar atunci, aveam să mor în brațele lui. Dar nu puteam să i-o cer. În primul rând, era abia nouă dimineața și tot etajul era înțesat de colegi. Când mi-a apucat fundul în palme și m-a săltat, ca să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui, am știut că doar câteva secunde ne mai despărțeau de o activitate foarte neprofesională, consumată chiar acolo, pe ușa biroului său.

— Ar putea să ne vadă, am gemut eu, cu gura lipită de a lui.

— Și ce?

Mi-a apucat buza de jos între dinți și a supt-o prelung. În ochii lui citeam altceva decât plictiseala lui caracteristică.

Faptul că eu eram cea care îl făcea să simtă asta îmi făcea inima să zburde.

— Și e foarte lipsit de profesionalism, am adăugat, însă fără a încerca să mă desprind din îmbrățișare.

Vicious avea dreptate. Încă de la început, din liceu, ne doriserăm. Fusesem nesăbuită încercând să îmi transpun sentimentele într-o relație cu unul dintre prietenii lui, iar el fusese crud pentru că încercase să mă alunge, în loc să mă revendice, așa cum ar fi trebuit să o facă.

Evident, relația noastră n-ar fi avut niciun viitor, se întâmplaseră prea multe lucruri urâte, dar asta nu însemna că nu puteam savura prezentul, înainte ca el să-și ducă răzbunarea la îndeplinire și să se întoarcă în L.A.

— Emilia...

Vocea lui baritonală îmi murmura în ureche. Nu-mi spunea „Millie", dar cel puțin nu mi se mai adresa cu „Slujnico".

Scanned with CamScanner

— Mă doare în cot dacă ne vede cineva. Oricum, e mai bine să știe că nu trebuie să se amestece cu ce îmi aparține.

— Și cum rămâne cu regulile interne ale companiei, alea cu care l-ai amenințat pe Floyd?

— Dă-le dracului de reguli! Eu dețin compania.

În ciuda efectului îmbătător al vocii și al atingerii sale, am reușit să-mi strecor palmele între noi și l-am împins ușor. Buzele mele zvâcneau după sărutul nostru sălbatic și simțeam pulsul lovindu-mi tâmplele.

— Nu putem s-o facem aici, am declarat eu, încercând să mă conving atât pe mine, cât și pe el.

S-a îndreptat spre birou. Și-a luat cheile și mobilul. Apoi, fără să mă scape din ochi, a apăsat butonul interfonului și s-a răstit la Patty:

— Recepționero, anulează-mi toate angajamentele pe ziua de azi! Ți-am dat acces la computerul domnișoarei LeBlanc. O să-mi găsești programul acolo.

Din difuzor a răsunat vocea blândă și feminină a lui Patty:

— Totul e în ordine?

— Azi îmi iau liber. Nu mă simt bine, iar domnișoara LeBlanc o să mă îngrijească.

A încheiat conversația, apoi și-a aranjat dosarele pe birou, într-un teanc ordonat, ignorându-mi prezența. Știam foarte bine ce înțeles aveau vorbele lui. Inima mi se zbătea în piept.

M-am bătut cu un deget peste bărbie, prefăcându-mă gânditoare, și am comentat:

— I-auzi! Vasăzică nu te simți bine?

— Exact.

Nici măcar n-a ridicat ochii spre mine.

Scanned with CamScanner

— Nu mă simt bine fiindcă nu sunt în tine, acolo unde ar fi trebuit să fiu de mult. Să mergem!

Călătoria de la biroul lui până la lift a fost un lung drum al rușinii. Mă ținea de cot cu un gest posesiv, ca un bodyguard care dă afară un intrus. Toată lumea se uita la noi. Absolut *toată lumea*. Ne iscodeau prin pereții de sticlă ai birourilor, ne aruncau priviri din bucătărie și din zona recepției.

Nu-mi păsa prea mult. Slujba mea nu era pe bune, la fel cum Vicious nu-mi era șef pe bune. Era pur și simplu un aranjament ce avea să se încheie în curând, deci trebuia să profit cât încă puteam.

Când am intrat în lift, un angajat îmbrăcat în costum a încercat să ni se alăture.

Vicious i-a ordonat să plece, iar tipul a făcut pe loc stânga-mprejur și a ieșit din lift.

Am rămas perplexă. Vicious a apăsat înverșunat butonul care închidea ușile și m-a lipit de peretele din metal argintiu.

— Așa. Unde rămăseserăm?

Mă rugam să nu fie nimeni martor la faptul că Vicious mai avea puțin și mi-o trăgea în lift, dar speranța mea era deșartă. Când am ajuns la parter și am ieșit în foaierul aglomerat al clădirii, buza mea de jos era spartă de atâtea sărutări sălbatice. Sângeram. Ca să fiu sinceră, eu l-am mușcat prima, dar am făcut-o ca să-l tachinez. În schimb, el parcă își pierduse mințile.

Am pășit grăbiți spre ieșire. Apartamentele noastre erau la doar zece minute distanță, dar mi se părea ciudat să mergem atâta pe jos, când eram așa de excitați. Aveam chiloții atât de uzi,

Scanned with CamScanner

încât mă rugam ca umezeala să nu fi trecut prin colanții mei cu tematică de Crăciun. Din fericire, erau confecționați dintr-un material gros.

Vicious mă ținea în continuare de cot. În mod normal, gestul ăsta ar fi părut galant și fermecător, dar nu-mi făceam iluzii. Cu toate că îl revedeam după mulți ani, îl cunoșteam îndeajuns de bine ca să fiu conștientă că, pentru el, o relație romantică nu intra în discuție. Era la fel de disponibil emoțional ca un zid de beton. Nu simțea decât dorință pură, care izbucnise după zece ani de clocot și se născuse dintr-un amestec de frustrare, gelozie și ură.

Am ieșit amândoi pe ușile batante ale clădirii de birouri și am pornit în pas alert, prin frigul de decembrie, croindu-ne drum prin mulțimea de oameni aflați în căutarea cadourilor de Crăciun. Mergeam atât de repede, încât ai fi crezut că ardea ceva, undeva. Am izbucnit în râs.

— Ce-i așa amuzant?

Pe chipul lui se citea încordarea. Mi-am reținut un hohot.

N-ar fi trebuit să râd. La urma urmei, mie îmi curgea sânge din buză, iar el etala o erecție vizibilă. Și părea *foarte* serios, ca și cum mă escorta spre unitatea de Urgențe a vreunui spital, nu spre patul lui.

— Ne purtăm fix ca doi liceeni care au aflat că unul dintre ei e singur acasă, i-am explicat, încercând să-mi stăpânesc chicotele.

Degetele lui mi-au strâns cotul. Aproape că alergam.

Râsul mi s-a stins pe buze când am intrat în clădirea de apartamente în care locuiam. Vicious a apăsat de trei ori butonul liftului și a început să se plimbe de colo colo. Și-a trecut degetele prin părul întunecat.

— Rosie e acasă, l-am informat eu.

Scanned with CamScanner

S-a răsucit spre mine. Aș fi putut jura fie că penisul avea să-i rupă fermoarul dintr-o clipă în alta, fie că fermoarul avea să-i sugrume erecția. Indiferent de variantă, avea să fie dureros.

— Mergem la mine, a răspuns Vicious, trăgându-se nerăbdător de părul răvășit.

— Am putea da nas în nas cu ea în lift. Sau pe hol. Sau...

De fapt, nu-mi păsa că Rosie ne-ar fi putut surprinde. Eram femeie în toată firea și, în plus, uneori, aduseserăm amândouă bărbați în fosta noastră garsonieră. În asemenea ocazii, cealaltă avea grijă să lipsească de acasă. Nu, nu asta mă îngrijora. Trăgeam de timp, fără să știu de ce.

— Bine. O să luăm un taxi. Hotelul Mandarin e aproape. În perioada asta, sunt slabe șanse să aibă camere libere, dar nu-i exclus. Dacă nu, putem s-o facem într-o toaletă din Starbucks.

L-am luat de mână și l-am silit să se oprească. Ne-am privit în ochi.

— Pe bune, Vicious? După zece ani de așteptare, așa vrei să se întâmple? Într-un hotel, în toiul dimineții?

— Rahat!

Maxilarul i-a zvâcnit o dată. A răsuflat prelung, închizând ochii.

— Când am plecat de la birou, tu ce credeai că o să se întâmple? Că o să ne uităm la un film, înfășurați în pături?

Era atât de încordat, că părea gata să explodeze pe podeaua de marmură. I-am atins gâtul, iar el s-a mai relaxat puțin.

— I-am cumpărat lui Rosie un bilet de avion. O să plece acasă, la ai noștri. A zis că la șase seara o să treacă pe aici ca să-și ia medicamentele, apoi o să plece direct la aeroport. Putem să ne întoarcem la birou și să venim aici mai pe seară.

Scanned with CamScanner

— Ba pe dracu'! a exclamat Vicious, înverșunat. O să ne petrecem ziua asta împreună.

Se holba la mine de parcă urma să mă posede în secunda următoare chiar aici, pe podea. I-am făcut o propunere:

— Aș putea să-ți arăt New Yorkul.

— Poftim?

Fruntea i s-a încrețit.

— Să-ți arăt orașul, locurile unde îmi place să merg, localurile unde îmi place să mănânc. O să-ți demonstrez de ce New Yorkul e mai bun decât Los Angeles, de ce Frank Sinatra, Woody Allen și Scorsese au ridicat în slăvi orașul ăsta nebun de parcă ar fi raiul.

— Scumpo, nu sunt monogam.

S-a strâmbat de parcă i-aș fi cerut să facă imposibilul.

— Ce-mi propui tu miroase a întâlnire amoroasă.

— Nu e o întâlnire, am protestat eu, simțind că mă îmbujoram. În plus, parcă ieri m-ai invitat să luăm cina în oraș. S-a schimbat ceva de atunci?

— Aia n-a fost o întâlnire. Îmi era foame.

— Oricum, de ce crezi că aș accepta să ies în oraș cu un tip crud și plin de ură, ca tine?

Mi-am înclinat capul într-o parte, cu ochii aprinși de dorință.

— Habar n-am și nici nu-mi pasă. Și nici nu ies la întâlniri.

Vicious a făcut un pas în spate și a clătinat din cap. Obrajii i s-au colorat în roz — de data asta, nu doar din cauza frigului.

Sfinte Iisuse Hristoase! Vicious roșește!

Mă săturasem până peste cap de prostiile lui. Am hotărât să pun capăt conversației.

— Serios? am pufnit eu, ironică.

— *Serios.*

Scanned with CamScanner

— Deci, dacă ți-aș propune să retrăim clasa a douăsprezecea într-o singură zi... să patinăm la Centrul Rockefeller, unde o să te las să mă pipăi ca și cum am fi doi adolescenți...

M-am lipit de trupul lui. L-am sărutat pe gât, iar el și-a ținut respirația.

— ...să mâncăm la P.J. Clarke, unde o să te las să mă mângâi acolo, jos, în toaletă...

Am rostit cuvintele tărăgănat, șoptit, apoi ochii mei s-au ridicat încet spre ai lui. Mi-am încheiat ideea:

— ...iar seara să vedem un spectacol pe Broadway, unde îți voi face ceva complet necuviincios...

Corpurile noastre s-au lipit unul de altul. I-am simțit erecția crescând tot mai mult, lipită de burta mea.

— ...vrei să zici că m-ai refuza?

Mi s-a părut grozav de amuzant să-i văd expresia trecând de la uimire la interes și, în sfârșit, la atâtare.

— Rahat! a mormăit Vicious, apăsându-și de trupul meu penisul erect.

Probabil că, din afară, păream înlănțuiți în cea mai lascivă îmbrățișare.

— Deci o să merg la patinoar ca tu să mi-o iei la palmă. Și nici măcar nu mai am șaisprezece ani.

— Te-ai pricopsit cu o întâlnire! l-am tachinat eu.

A dat ochii peste cap, după care am ieșit împreună din clădire și am coborât la metrou. Vicious și-a încheiat nasturii pardesiului, ca să mascheze umflătura uriașă care i se ițea dintre picioare, și m-a îndemnat:

— Ia-o înainte!

Scanned with CamScanner

În ciuda tachinărilor mele, nu aveam, de fapt, de gând să-l duc la patinoar. Dar nu voiam să i-o zic încă. Chiar îmi plăcea să-l văd lângă mine, în vagonul de metrou. Strângând din dinți, încruntat, cu ochii mereu pe mine. Nici el, nici eu nu luam în seamă nimic din jur: hainele umede și urât mirositoare ale călătorilor care se ștergeau de noi, în trecere, oamenii care citeau de pe Kindle și din cărți tipărite, sacoșele cu mâncare la pachet care ne împungeau în coaste. Parcă am fi fost singuri în vagon.

Nici nu țineam minte de când nu mai hoinărisem prin oraș pur și simplu ca să mă simt bine, fără să fiu nevoită să fac diverse comisioane sau să trebuiască să fac ture suplimentare, la bar.

Și, pe deasupra, eram împreună cu un bărbat a cărui prezență îmi făcea genunchii să tremure și răsuflarea să mi se taie.

— Chestia asta nu înseamnă nimic, mi-a atras atenția Vicious, împrumutând vorbele mele de ieri, când îl lăsasem să intre în apartamentul meu.

— Nu te-am pus să-ți topești sloiul pe care-l ai pe post de inimă. Te-am invitat doar să patinăm, i-am trântit-o eu, plătindu-i replica din urmă cu o zi.

Pe chipul lui a apărut un zâmbet — o adevărată raritate, având în vedere că era vorba despre Vicious.

— De fapt, unde mergem? Nu pe aici se ajunge la Centrul Rockefeller.

Metroul a oprit în stația 77th Street. Ne-am ridicat.

— Ca de obicei, sunteți ager, domnule Spencer! Mergem la Met[1].

La muzeu avea loc o expoziție de anatomie umană. Era foarte realistă și viscerală. Cât timp am așteptat la coadă, să

[1] Metropolitan Museum of Art – The Met, în varianta prescurtată – este unul dintre cele mai mari muzee de artă din lume (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

cumpărăm bilete, i-am povestit cum aproape leșinasem când văzusem o mumie adevărată, la prima mea vizită la Met. El a râs și mi-a spus că fusese cândva într-o excursie organizată de școală la Muzeul Mütter, în Philadelphia, unde vomitase văzând rămășițele creierului lui Einstein.

Am strâmbat din nas și i-am zis:

— Îmi închipui. E mai bine să nu vezi cu ochii tăi anumite lucruri. Nici eu nu mi-aș fi dorit să văd așa ceva.

Am strâns în pumn broșura informativă, ca să mai ușurez puțin tensiunea pe care o simțeam în corp. Ne-am oprit în fața unei imagini care reprezenta o inimă de om adevărată, așezată pe un cub alb. Era plină de sânge proaspăt, ca și cum și-ar fi oprit bătăile în urmă cu doar câteva minute.

Eu, una, vedeam latura artistică a imaginii.

La naiba! Mi-ar fi plăcut să dau fuga acasă și să o pictez.

Vicious a continuat să povestească:

— Aveam treisprezece ani și eram un adolescent superciudat. Consideram creierul cea mai importantă și mai intimă parte a corpului omenesc, poate pentru că, după accidentul mamei, doar atât mai rămăsese din ea. Paralizase complet de la gât în jos, dar era lucidă. Era ea însăși.

Nu spuneam nimic. Mi se părea important să-l las să vorbească. Amândoi contemplam imaginea.

— Îmi place că privești realitatea în față, fără să clipești. Nu ești lașă, Emilia.

Am dat din cap, aprobator.

— Nici tu nu ești laș. Ești dus cu pluta, dar ai curaj.

Am făcut câțiva pași la dreapta, spre următorul exponat. Timpul se scurgea mult prea repede. După patru ore petrecute la muzeu, îmi era o foame de lup, așa că i-am propus să mâncăm.

Scanned with CamScanner

Vicious a fost de acord. Spre mirarea mea, nu se lamentase că stăteam prea mult aici. Ne îndreptam spre ieșirea muzeului când m-a înșfăcat de gulerul hainei și m-a împins într-un colț, în spatele unui perete în capătul căruia se afla toaleta. Era un loc liniștit și ferit.

Și-a apropiat buzele de ale mele și a mormăit:

— Parcă ai promis că mă lași să te pipăi.

I-am cuprins gâtul și am așteptat.

Eram o fată cuminte.

El era un băiat rău.

Știa ce avea de făcut.

Vicious m-a sărutat încet, prelung — de data asta nu brutal, ci atâțător —, apoi s-a tras în spate și m-a privit cu ochi de prădător.

— Absolut delicios, a declarat el, răgușit.

Am dat din cap. Un sărut lung era mai plăcut decât o partidă scurtă de sex. M-a sărutat iar, mai profund. Mi-a supt limba *cu nesaț*, cuprinzându-mi ferm fundul cu o palmă, în timp ce cu degetul mare al celeilalte îmi dezmierda ușor gâtul.

— Te gândeai des la mine? Îți închipuiai cum ar fi să mă săruți așa?

Deși țineam ochii închiși, l-am simțit dând aprobator din cap. Atracția aproape electrică dintre noi era înnebunitoare. Trupul meu dorea mai mult și îi vâna atingerea, vrând cu disperare să se apropie.

Obsesia mea. Muza mea. Dușmanul meu.

— Tot timpul, Emilia. Voiam să-ți strâng fundul...

Mi-a cuprins fesele în palme și m-a tras aproape, frecându-mi bazinul de penisul lui erect. Depunea pe buzele mele sărutări jucăușe, care mă îmbătau și mă alinau totodată.

Scanned with CamScanner

— Voiam să pipăi sânii ăștia...

Degetul lui a coborât de pe gâtul meu până la claviculă și apoi, cât ai clipi, mâna lui îmi frământa sânul drept, pe deasupra hainelor, în timp ce buzele lui îmi sorbeau pielea maxilarului.

— Voiam să sărut buzele astea afurisite, care zâmbeau pentru *el*.

M-a sărutat din nou și din nou.

Simțeam că mă dizolvam, că înviam, că mă năruiam, toate în același timp.

Nu pomenisem despre Dean pentru că, după toate aparențele, fostul meu iubit își revenise foarte repede după despărțire. După ce eu și Vicious ne reîntâlniserăm din întâmplare, trăsesem cu ochiul la profilul de Facebook al lui Dean, cuprinsă de curiozitate și de vinovăție. Am constatat că era fericit, mulțumit și — deloc surprinzător — un mare fustangiu. Văzând că nu se mai gândea la mine, nu m-am mai simțit așa de vinovată.

Dar cu Vicious era o altă poveste. Mă strecurasem în mintea lui, ceea ce nu-i convenea deloc. De-asta eram aici, acum, sărutându-ne. El îmi tot repeta că mă ura, dar nu-l credeam. Și cu atât mai puțin în clipa asta.

— Și-atunci, de ce mă urăști atât de mult?

Nu știam dacă o luasem razna sau dacă eram îndrăgostită de el până peste cap. De fiecare dată când mă aflam în preajma lui, aveam sentimente contradictorii, care mă umpleau de confuzie.

Erecția lui încă se freca de colanții mei. Buzele lui mi-au alunecat pe sâni. Degetele lui mi-au dat la o parte puloverul. Vicious mi-a supt sfârcurile prin materialul sutienului. Îi simțeam penisul zvâcnind, lipit de coapsa mea, și voiam ca fiecare centimetru din el să mă umple. Tânjeam să-l simt în mine. În clipa următoare, chipul lui a căpătat o expresie serioasă.

Scanned with CamScanner

Mi-a pronunțat numele, pe un ton de avertizare.

— Chiar vreau să știu, am insistat eu. De ce dracu' mai contează? Ai obținut ce voiai. Am plecat din Todos Santos. Hai, acum poți să-mi spui.

Cu un oftat, s-a desprins de mine, dar palmele lui au rămas lipite de perete, de o parte și de alta a trupului meu, prinzându-mă ca în capcană. A coborât ochii în podea.

— Eram plin de cicatrice din creștet până în tălpi. Desfigurat nu doar fizic, ci și psihic. Bătăile pe care le-am încasat de la Daryl m-au distrus. Când toată lumea se ducea la plajă, nu puteam să mă dezbrac. Nu puteam să fac sex cu lumina aprinsă. Nu trecea nici măcar o secundă fără să mă gândesc că sub hainele mele, sub *carnea mea*, eram un monstru. Și-apoi ai apărut tu. Pură, fără cicatrice, cu ochii tăi mari, blânzi și cu zâmbetul sincer. Erai atât de curată, iar eu, atât de murdar. Presupun că am vrut să te murdăresc și pe tine. Pe urmă, în ziua aia, în bibliotecă, am crezut că ai aflat ce mi-a făcut Daryl. M-am temut că o să le spui și altora. Nu puteam risca să se răspândească vestea, așa că am hotărât să bag spaima în tine, și te-am alungat. Emilia, știu că nu sunt un om bun, că am multe probleme. Nu-ți cer să mă vindeci. Asta-i situația. O să ne-o tragem, o să ne folosim unul de celălalt, până când unul dintre noi va găsi pe altcineva.

Deci voia doar sex. Foarte bine.

El era o lumină ce ardea într-o negură groasă. Iar eu știam mai bine decât oricine cât de rău puteau să pârjolească flăcările superbe care ardeau în el. Dacă tratam chestia asta ca pe o aventură pasageră, inima mea avea să fie protejată, ca și a lui.

— Ai avut vreodată o relație serioasă? l-am întrebat eu, oftând.

Scanned with CamScanner

Patima care ne cuprinsese adineauri începea să se domolească. Trupul lui s-a încordat și a devenit rigid. Am ieșit din muzeu și am coborât iar la metrou. Aș fi mințit să spun că explicația lui mă mulțumise, dar măcar mă mai liniștise puțin.

— Nu. Niciodată, mi-a răspuns Vicious, cu un glas lipsit de emoție. Dar tu? Vreau să zic, în afară de...

I-am tăiat vorba, înainte să rostească numele lui Dean:

— Am avut doi iubiți aici, în New York.

Înțelesesem acum că Dean îi provocase o suferință foarte asemănătoare cu aceea pe care el însuși mi-o provocase mie.

Un mormăit a fost singurul lui răspuns. Aveam noroc: trenul abia oprise la peron. Deși era foarte aglomerat, bănuiam că nu doar de asta trupul lui stătea lipit de al meu, înghesuindu-mă într-un perete galben, așa încât nimeni să nu mă poată atinge.

— Ai fost îndrăgostită de ei? s-a interesat el, cu buzele aproape de gura mea.

Am dat din umeri.

— Nu știu ce să spun. Erau de treabă.

— Am înțeles. *De treabă...*

Vicious era avocat. Aceste ultime două cuvinte au fost de ajuns ca să-și încheie pledoaria. Surâsul lui arogant nu l-a părăsit până am ajuns în stația noastră.

Ticălosul.

Am trecut pe la Rockefeller Plaza. I-am zis că voiam să admir bradul de Crăciun și să mă uit cum patinau oamenii. Adevărul era că pur și simplu voiam să-l mai provoc puțin. Să văd cât îl ținea răbdarea. Din câte se părea, destul de mult.

Scanned with CamScanner

Niciodată nu-l văzusem atât de răbdător cu vreo fată. Constatarea asta îmi gâdila orgoliul, iscându-mi fiori de plăcere.

Următoarea oprire a fost la Thin Crushed Ice, în cartierul East Village. Până acum nu mai intrasem în barul ăsta, dar de fiecare dată când mă duceam la magazinul de vopseluri, ca să-mi cumpăr una-alta, mă întrebam cum arăta interiorul. Nu se număra printre localurile mele favorite, dar aveam o bănuială că era pe cale să devină unul dintre ele. Arăta sexy și ușor întunecos. Avea o cabină telefonică pe post de intrare, care ducea spre un *open bar* cu ziduri nezugrăvite, din cărămidă. Peste tot vedeai animale împăiate, purtând ochelari și cravată, iar tavanul din panouri de lemn dădea impresia că te aflai departe de New York. Deși era puțin trecut de șase seara, într-o zi lucrătoare, barul gemea de hipsteri.

Vicious a intrat într-un separeu și s-a strecurat pe canapeaua tapițată cu piele neagră. Am dat să mă așez față în față cu el, dar a clătinat din cap și a bătut ușurel, cu palma, locul de lângă el. M-am conformat. Brațul lui mi-a cuprins umerii. Am închis ochii și i-am adulmecat aroma, bucurându-mă că-l aveam doar pentru mine.

Când i-am deschis, Vicious mi-a reamintit că asta nu era o întâlnire.

— Bea! mi-a ordonat el, azvârlindu-mi meniul cu băuturi alcoolice, după care și-a luat mobilul să-și verifice e-mailurile. Dar nu exagera! Nu vreau să fii atât de beată încât să nu ți-o pot trage.

Majoritatea fetelor ar fi ieșit pe ușă imediat, dar eu îmi dădeam seama că simțea nevoia să-și ia revanșa pentru momentul lui de vulnerabilitate de la muzeu, când recunoscuse că se simțea slab. Când își recunoscuse înfrângerea.

Scanned with CamScanner

— Având în vedere ce atitudine infectă ai, dacă aș fi trează, nici nu te-aș băga în seamă, am comentat eu.

Am deschis meniul. Aș fi devorat tot. Îmi lăsa gura apă, cu toate că jumătate din feluri îmi erau necunoscute. Aveau nume sofisticate: un amestec de mâncare asiatică și mediteraneeană. Nu voiam să aflu cum se traduceau. Mă interesa doar să ajungă în burta mea.

Când mi-am desprins ochii din meniu, vrând să-l întreb ce voia să mănânce, l-am surprins privindu-mă ciudat. Făcuse același lucru și la muzeu, ba chiar foarte des. Cum nu voiam să stric ziua asta atât de distractivă, nu-l întrebasem de ce se uita așa la mine.

— Ce e? am îndrăznit, într-un sfârșit.

— Când ai zis că o să-mi faci ceva foarte necuviincios, te refereai la sex oral, nu?

Mi-am dat ochii peste cap. Tocmai când mă pregăteam să răspund, a apărut o chelneriță. Era întruchiparea spiritului hipster: păr colorat țipător și o grămadă de *piercing*-uri faciale. A vrut să ne salute, dar Vicious i-a tăiat macaroana:

— Adu-ne tot ce aveți în meniu.

A aruncat meniul spre ea. Ochii lui mă priveau din nou, deși i se adresa ei:

— Adu tot! Cocktailuri, mâncare. Orice. Și acum, șterge-o!

Reacția mea instinctivă a fost să plec înainte ca femeia să creadă că aprobam purtarea lui plină de mojicie. Am vrut să mă ridic de pe canapea, însă Vic m-a înșfăcat și m-a tras spre el.

— Ce naiba te-a apucat? m-am răstit eu.

— Nu mi-ai răspuns.

Mă privea foarte hotărât și serios.

Scanned with CamScanner

— Ce înseamnă că o să facem ceva necuviincios? O să-mi bag nasul între picioarele tale, iar tu o să mi-o sugi?

Dumnezeule!

Nu-mi venea să cred că în liceu avusesem o pasiune pentru omul ăsta și nici că adineauri îmi făcusem griji, crezând că nu mă puteam culca cu el fără să mă aleg cu inima frântă. Avea să fie foarte ușor.

— Vic, să nu pretinzi că nu știi la ce mă refeream! i-am strecurat eu printre dinți.

— Ei, orice-ar însemna, știu sigur că o să „înscriu" la noapte.

— Strașnică treabă, n-am ce zice! l-am lăudat ironic, fără cel mai mic zâmbet.

— Strașnică și groasă, a adăugat el. Și puțin aplecată spre dreapta.

Din nou, am dat să mă ridic, dar exact atunci chelnerița se apropiat de masa noastră, aducând pe tavă vreo zece pahare. În loc să o șterg pe loc, am dat pe gât două cocktailuri pe nerăsuflate, după care m-am șters la gură cu dosul palmei. Nu era un gest elegant, însă, pe de altă parte, șeful meu îmi punea întrebări despre sexul oral. Granițele erau deja neclare și se estompau tot mai mult, cu fiecare strop de alcool pe care-l înghițeam.

Vicious a luat o gură de bere. Încet. Complet stăpân pe sine. Vânătorul este întotdeauna mai calm și mai calculat. Iar eu mă agitam și mă zbăteam ca o pradă neajutorată.

— De ce nu ai deja o carieră de pictoriță?

Suna mai degrabă a acuzare decât a întrebare. Ni s-au adus câteva dintre felurile comandate. Am început să gust din toate.

— Am încercat. Am lucrat cu alți artiști. După facultate, mi-am găsit un post de stagiar în Manhattan, la o galerie de artă. Pe urmă, Rosie s-a mutat aici și s-a îmbolnăvit. N-a mai

Scanned with CamScanner

putut să lucreze cu jumătate de normă. Tu de ce ai ales să devii avocat?

— Îmi place să mă cert.

Am izbucnit în râs. Eram total de acord cu el.

— Și totuși, ai ales domeniul fuziunilor și al achizițiilor. Nu e tocmai palpitant.

A luat o măslină și mi-a apropiat-o de buze.

— Deschide gura, mi-a poruncit el, sumbru.

L-am ascultat.

— Și acum înghite!

Ținând măslina între dinți, i-am surâs, provocându-l. S-a aplecat și m-a sărutat apăsat. Limba lui mi-a împins măslina în gură. Aveam de ales: ori o înghițeam, ori mă înecam. Am înghițit.

S-a lăsat pe spate. Ochii lui încă îmi priveau buzele.

— Ca avocat, nu mă atrage deloc ideea de a strânge mizeria altora. Prefer să văd cum clienții mei își dublează sau triplează investițiile... ale lor și ale mele. Lumea nu mă plătește pentru că am făcut o facultate prestigioasă. Am învățat la o universitate de doi bani din Los Angeles. Colegii mei se ocupă de executări silite sau aleargă după ambulanțe. Clienții mă plătesc ca să le aduc bani. Și le aduc o căruță de bani.

— De ce ești așa de obsedat de bani? Deja ești bogat.

S-a aplecat spre mine și a apucat între degete o șuviță mov.

— Scumpo, banii sunt ca păsăricile. Niciodată nu ai destui.

— Da, observ că și una, și cealaltă te-au făcut foarte fericit. Tu îți dai seama că vorbești ca un clișeu ambulant?

În ochii lui a apărut o scânteie drăcească.

— Chiar sunt fericit. Mai mult ca niciodată. E ora șapte. Rosie trebuie să fi plecat de mult. Să mergem, înainte să-mi fac de cap cu tine chiar pe masa asta.

Scanned with CamScanner

— Înainte de asta, vreau să ne mai oprim într-un loc.

— Ce mama dracului! s-a răstit el, printre dinți. Domnișoară LeBlanc, ce-ar fi să-ți respecți partea de învoială?

— O s-o respect. Răbdarea e o virtute.

— Dă-o-n mă-sa de răbdare! Indiferent unde mergem, sper să fie comod, fiindcă o să te gust acolo.

Scanned with CamScanner

Capitolul 16

VICIOUS

Nu mă puteam gândi la altceva decât la cum să ajungem mai repede în pat. Nu voiam să discutăm despre viață. Nu voiam să o cunosc mai bine. Deja încălcam vreo mie de reguli fiindcă îmi petreceam ziua asta cu ea. Fiecare minut în altă parte decât în pat era riscant. Și totuși, cu cât mă purtam mai abitir ca un porc mojic și dezgustător, cu atât mai multe voia să știe despre slujba mea, despre interesele și preferințele mele.

Până acum, nimeni nu dăduse o ceapă degerată pe chestiile astea. Niciodată. Faptul că era interesată de mine nu mă făcea să mă simt bine. Mă făcea să mă simt ciudat.

Bănuiam că urma să mergem pe Broadway. Mă rugam în gând să nu mă ducă la vreun spectacol. N-aveam nimic împotriva pieselor de pe Broadway, dar dacă vreuna mă împiedica să ajung la mult-așteptata ei păsărică, nimic nu m-ar fi oprit să dau foc bulevardului ăluia blestemat. Deja începusem să mă gândesc care ar fi acuzațiile pentru fapta asta: tentativă de omor, incendiere. M-ar fi așteptat vreo cincisprezece ani după gratii. Minimum. Legile erau diferite în funcție de statul în care se săvârșea infracțiunea cu pricina, dar New Yorkul era aspru cu infractorii săi.

Scanned with CamScanner

Cincisprezece ani.

Și tot ar fi meritat!

— Vicious!

Emilia m-a smuls din visare. Grăbisem pasul și mergeam înaintea ei, deși habar nu aveam încotro ne îndreptam. Pur și simplu, voiam să o facem cât mai repede.

— Ai ascultat măcar ce spuneam?

Bineînțeles că nu.

— Evident! i-am răspuns eu.

— Serios?

Emilia s-a oprit pe trotuar și și-a încrucișat brațele peste piept.

— Ce spuneam? Unde mergem acum?

Era trecut de șase seara, iar a doua zi era ultima de muncă, înainte de Crăciun. Nu aveam chef de ghicitori.

Am ridicat privirea spre firma luminoasă a unui salon de tatuaj și am clipit.

— Vrei să te tatuezi.

Judecând după privirea ei surprinsă, am știut că am nimerit-o.

— Ce tatuaj vreau? m-a iscodit ea apoi.

Am tăcut câteva clipe. De fapt, nu trebuia să stau pe gânduri. O cunoșteam. Chiar mai bine decât mulți oameni.

— Un cireș înflorit.

— Să ți-o trag!

— Asta vreau să faci încă de dimineață! Unde vrei să te tatuezi? N-am chef să-mi stea în drum când ne facem de cap.

— La baza cefei. Nu-ți face griji. O să fie mic.

Am dat din cap, iar scula mea a zvâcnit de două ori. Se pare că și ea își dădea acordul.

— Hai să mergem să te tatuezi! am îndemnat-o eu.

Scanned with CamScanner

Am avut noroc. Salonul era aproape gol, cu toate că se număra printre cele mai bune din oraș. Nu știam de ce Emilia mă alesese pe mine să o însoțesc când își făcea primul tatuaj, dar nici nu-mi păsa.

A desenat copacul pe o foaie, direct pe recepție. În timp ce degetele îi alergau pe hârtie, își încrețea nasul, iar vârful limbii i se ițea dintre buzele roșii. O tipă plină de tatuaje stătea rezemată de un scaun înalt. Se uita la noi așa cum se uitau majoritatea oamenilor: fie ca și cum Emilia mă răpise, fie de parcă eram fratele ei mai mare și mai înțelept. Diferențele dintre noi doi erau atât de frapante, încât părea aproape amuzant. Eu purtam un costum scump, croit la comandă, și aveam aere de bogătaș, iar ea avea un pulover vișiniu, fes, colanți și bocanci.

Când a terminat de desenat și i-a arătat rezultatul — nu a omis nici umbrele, nici culorile —, fata a aprobat din cap și a dus schița într-o cameră din spate. Emilia rodea creionul. I l-am luat din mână și l-am strecurat în buzunarul pardesiului meu.

— Hei, nu e al tău!

— L-ai umplut de salivă. N-o să le mai trebuiască, i-am răspuns scurt.

— Aha. Și ție îți trebuie?

A rânjit.

Am tăcut. Fata asta era de-a dreptul ridicolă.

Din camera din spate și-a făcut apariția un tip masiv, cu barbișon și păr lung, negru. Era tatuat din creștet până în tălpi. Ne-a salutat cu un gest al capului și s-a prezentat:

— Eu sunt Shakespeare.

Scanned with CamScanner

Am dat mâna toți trei. Pe urmă, tipul a început să-i povestească Emiliei ce avea să facă. Dat fiind că era primul ei tatuaj, i-a explicat pe îndelete tot procesul. Când dracu' avea să se termine tărășenia asta? Mi se părea că trecuseră zile întregi de când ne învoiserăm să ne-o tragem.

Shakespeare — al cărui barbișon chiar îl făcea să semene cu un dramaturg elisabetan — a întrebat-o dacă voia să intru și eu în cameră. Am dat răspunsul în locul ei:

— Intru și eu.

Tatuatorul mi-a ignorat răspunsul. Se uita când la ea, când la mine.

— Nu e nevoie să vină, dacă tu nu vrei.

Să-l ia dracu'! Vorbea de parcă Emilia ar fi fost o femeie bătută de soț.

— De fapt, nu-mi pasă dacă asistă, i-a zis Emilia. Știu că-i place să mă vadă suferind.

Mi-a făcut cu ochiul, dar fără să zâmbească, și am simțit o strângere de inimă.

S-o ia dracu' și pe ea!

Am intrat toți trei în cameră. Podeaua era alb cu negru. Peste tot, mobilă roșie. Pe pereți atârnau poze ale tatuajelor făcute de Shakespeare. Tipul chiar se pricepea. I-am admirat munca pentru câteva secunde.

Shakespeare și-a aruncat mobilul pe birou, apoi s-a așezat pe un scaun cu rotile, în fața mesei ajustabile. Emilia deja se cocoțase pe masă și aștepta.

— Ce vrei să asculți? a întrebat tatuatorul, făcându-i cu ochiul.

O să-i tai barbișonul ăla împuțit și o să i-l vâr pe gât.

Scanned with CamScanner

Emilia a ales *Nightcall*, o melodie de-a lui Kravinsky. Tatuatorul a conectat mobilul la un cablu USB și muzica a început să se reverse din toate colțurile încăperii. Shakespeare i-a zis Emiliei să își scoată puloverul și sutienul, să se întindă pe masă, cu burta în jos, și să-și strângă părul într-o parte, lăsându-și spinarea dezgolită. Când degetele ei au tras puloverul în sus, i-am văzut pentru prima dată pielea măslinie. Scula mea mă implora să fac ceva, orice, ca să o conving să ne-o tragem, așa cum ne învoiserăm.

Când se pregătea să-și desfacă sutienul, n-am mai rezistat.

Mi-am scos portofelul din buzunar.

— Ia cardul meu de credit!

I-am întins lui Shakespeare bucățica de plastic, fluturându-i-o pe sub nas.

— Folosește-l oricum vrei, numai lasă-ne singuri zece minute.

Shakespeare a rămas cu gura căscată, fără să se atingă de card. Se uita când la mine, când la Emilia, care părea chiar mai șocată decât el. Era prea târziu să-mi retrag oferta și, oricum, nu voiam să mă răzgândesc.

Hai odată, Barbișon! Răsucește-te frumos pe călcâie și cară-te!

— Cumpără orice vrei! am subliniat eu. Un scaun nou, cerneală sau orice dracului vrei. Fac cinste. Te las zece minute cu cardul meu de credit dacă mă lași zece minute cu ea. Singuri.

— Prietenul tău e mereu așa de agresiv? a zis Shakespeare, înălțând dintr-o sprânceană.

Privirea lui parcă o întreba: „Vrei să te las singură cu cretinul ăsta sau vrei să-l dau afară și să chem poliția?".

A răsunat râsetul ei dulce, care mă străpungea până în adâncuri de fiecare dată.

— Nu e prietenul meu, i-a zis Emilia.

Scanned with CamScanner

Din nou, sprânceana lui Shakespeare a țâșnit în sus.

— Păi, ar trebui să i-o spui și lui. Se pare că nu știe.

Pufnind de nerăbdare, i-am îndesat în mână cardul meu și i-am închis degetele cu de-a sila.

— Ieși dracului de-aici!

Shakespeare a ieșit, ușa s-a închis în urma lui și am rămas doar cu Emilia. Își ținea puloverul în dreptul pieptului gol și mă privea rânjind.

— O facem? a întrebat ea, mușcându-și buza de jos.

Am dat aprobator din cap și m-am apropiat de ea calm, fără grabă. Nu voiam să mă năpustesc asupra ei, ca un dement. De fapt, voiam, dar, mai ales după ce se întâmplase astăzi, nu-mi permiteam să o sperii.

Indiferent că-mi convenea sau nu, ceva se schimbase. Îmi știa secretele — sau, cel puțin, o parte dintre ele. Nu prea îmi dădeam seama de ce-i făcusem confidențe, dar, în mod îngrijorător, nu regretam deloc.

Când doar câțiva centimetri mă mai despărțeau de corpul ei, m-am răsucit brusc spre dreapta și m-am apropiat de mobilul lui Shakespeare.

— Unde te duci?

Glasul ei s-a frânt la mijlocul propoziției, iar eu mi-am înăbușit un chicot.

— N-am de gând să te gust pe muzica lui Kravinsky.

La urma urmei, vorbim despre Emilia — cea mai importantă masă a zilei.

Melodiile lui Kravinsky sunt jalnice, dar nu plănuiam să mă cert cu ea pe teme muzicale. Am ales *Superstar*, melodia pe care încercasem — în mod lamentabil — să o sărut, cu atâția ani în

Scanned with CamScanner

urmă. În clipa când m-am răsucit iar spre Emilia, mi-am dat seama că și ea își amintea.

— Cere-ți scuze! i-am poruncit, apropiindu-mă iar de masă.

— Pentru ce?

Părea gata să mă atace cu pumnii.

— Pentru că nu m-ai sărutat atunci, deși era limpede că voiai, mincinoasă mică! Pentru că i-ai tras-o unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei. Pentru că, din cauza ta, clasa a douăsprezecea a fost cel mai nasol an pentru mine, de la moartea mamei încoace. Cere-ți scuze că n-ai fost a mea, deși ar fi trebuit să fii. Pentru că, dragă Emilia, ar fi trebuit să fim împreună, iar tu știai asta.

— O să-mi cer scuze după ce îți ceri tu iertare. Cere iertare că mi-ai furat manualul de matematică. Vreau să aud scuze fiindcă m-ai tratat ca pe un gunoi.

Emilia a tras adânc aer în piept și a închis ochii.

— ...pentru că m-ai alungat din Todos Santos.

M-am strecurat între picioarele ei și am azvârlit cât colo puloverul care-i acoperea pieptul. Am privit-o în ochi.

— Îmi cer scuze pentru ce ți-am făcut în liceu. Dar acum suntem amândoi adulți, și cred că mi-am găsit nașul. E rândul tău!

— Îmi cer scuze că am fost prea al dracului de irezistibilă și ți-ai pierdut mințile din cauza mea, a zis ea, dându-și ochii peste cap.

Știam cât de rar folosea cuvinte grosolane. Îmi plăcea la nebunie să le aud pe buzele ei.

M-am zgâit câteva secunde la fața ei, apoi ochii mei au coborât încet. Sânii ei erau și mai frumoși decât în imaginația mea; puțin mai mici decât îmi închipuisem, cu sfârcuri rozalii. Absolut desăvârșiți.

Scanned with CamScanner

Pulsul mi s-a înteţit şi am simţit cum un val de sânge mi-a inundat scula deja întărită.

— Îmi dai voie?

Ce mama dracului am spus?! De când am început să *cer voie* să fac ceva?

— Da.

Buzele mele au coborât spre sânul drept. I-am dezmierdat sfârcul cu limba, tachinând-o. Emilia a oftat şi şi-a trecut degetele prin părul meu. Am simţit cum pielea spatelui mi se face ca de găină. I-am supt sânul şi am strecurat o mână către elasticul colanţilor. Am strecurat-o pe sub materialul gros, trasând cu un deget linia chiloţilor ei de bumbac.

— Doamne, Vic! a şoptit ea, strângându-mi capul la pieptul ei.

Ştiam că-i plăcea.

— Iisuse Hristoase! a îngăimat Emilia.

Am trecut la sânul stâng. L-am supt, de data asta mai tare, iar reacţia ei a fost exact cea aşteptată: a gemut. Ăsta era semnul. I-am dat uşor chiloţii într-o parte. Am strecurat un deget înăuntrul ei.

Aşa de strâmtă şi de fierbinte! Atât de *a mea*!

— Emilia... am şoptit eu, cu gura lipită de buzele ei. De câte ori ţi-ai închipuit că-ţi fac asta în timp ce mă urmăreai, în secret, pe terenul de fotbal?

Muzica era lentă, aţâţătoare, iar noi eram absolut criţă.

Emilia mi-a cuprins obrajii în palme şi m-a privit. Ochii îi străluceau. Să fi fost alcoolul de vină? Hormonii? Nu asta era important. În clipa asta, în faţa mea, era vulnerabilă.

— Te rog, nu! a gemut ea.

— Răspunde! i-am cerut, apoi am strecurat încă un deget în ea.

Scanned with CamScanner

Era complet udă acolo, jos. Îmi venea să smulg de pe ea colanții ăștia idioți și să o călăresc chiar aici, pe masă.

— Mă gândeam la asta tot timpul.

Glasul ei era gâtuit.

— Și mă uram fiindcă visam la așa ceva.

Melodia s-a încheiat. Știam că mai aveam la dispoziție vreo cinci minute, dacă nu chiar mai puțin. Nici pe departe destul timp ca să fac tot ce voiam să fac. Așa că, în loc să-i fac sex oral, mi-am mișcat degetele mai repede, cufundându-le înăuntrul ei. Mi-a desfăcut cureaua, și-a strecurat o mână în boxerii mei și a strâns între degete capul sculei mele, scurgând o picătură de lichid seminal, pe care a împrăștiat-o cu o mișcare circulară. Am gemut și i-am acoperit gura cu sărutări, în timp ce ea mă stimula.

Cine ar fi crezut? Emilia LeBlanc din Richmond, Virginia, atât de dulce și de cuviincioasă, era devorată de dorința ei pentru mine și îmi freca scula într-un salon de tatuaje de pe Broadway, cu câteva zile înainte de Crăciun.

Ne stimulam unul pe celălalt și gemeam. Amândoi doream cu disperare să credem că se întâmpla *cu adevărat*.

Mi-am dat seama că foarte curând urma să ejaculez pe colanții ei ridicoli. I-am apăsat mâna cu a mea, silind-o să se oprească — în tot acest timp, dezmierdându-i clitorisul —, și m-am răstit:

— Nu! O să-mi dau drumul.

— Și ce dacă?

Eram în toiul unui sărut lasciv și fierbinte.

— N-aș vrea să-mi dau drumul în palma ta, ca un puști de doisprezece ani.

— Dacă nu mă rogi frumos, n-o să mă opresc.

Mă amenința?

Scanned with CamScanner

— O să-ți pa...

Emilia nu m-a lăsat să termin ce aveam de spus. Mișcarea degetelor ei s-a întețit, iar eu am cedat. Ca un laș, i-am făcut pe plac.

— Bine, la dracu'! Te rog...

— Mă rogi să...?

Știam că mă tachina. Dumnezeule! Era mai perversă decât crezusem. Nici pe departe o domnișoară neajutorată.

— Te rog...

Mi-am dres glasul.

— Te rog, nu mă obliga să ejaculez în mâna ta.

Emilia LeBlanc a sărit de pe masă. Îmi zâmbea provocator, așa cum nu o mai văzusem niciodată. A îngenuncheat în fața mea. Îi țineam în pumn părul purpuriu, superb. Fără să-și curme mișcarea, mi-a cuprins capul penisului cu buzele.

— Dă-ți drumul, m-a îndemnat ea.

Și am ejaculat, chiar înainte să termine de rostit ultimul cuvânt.

A fost amețitor. Cel mai plăcut lucru pe care îl făcusem vreodată cu o femeie.

Trei ore mai târziu, ieșeam amândoi din salonul de tatuaj. Pe pielea ei înflorea un cireș. Nu era tocmai mic. Ceva mai jos de ceafă se întindea trunchiul maroniu, înalt și puternic. Rădăcinile sale groase îi împodobeau omoplații. Florile roz și purpurii îi mângâiau gâtul delicat.

Știam că o băgasem pe mânecă.

O încurcasem rău de tot.

Scanned with CamScanner

Era ciudat să o aduc aici.

De-a lungul anilor, venisem cu multe tipe în apartamentul lui Dean. Le posedasem în bucătăria lui, în jacuzzi, în balconul cu vedere spre Manhattan, ba chiar — în cazul unei dansatoare foarte flexibile — pe barul lui foarte îngust și plin de sticle. Nu era mare chestie. Și el făcea același lucru în apartamentul meu din Los Angeles. Era ceva ce ne stătea, pur și simplu, în fire. Când în sfârșit am ajuns aici, aproape de miezul nopții, știam precis unde voiam să o posed pe Emilia LeBlanc.

În patul fostului ei iubit.

Nu o făceam nicidecum din răutate. Emilia nu se înșela. Era un moment prea important ca să fie consumat într-o toaletă din Starbucks sau într-o cameră de hotel. Trebuia să o facem într-un pat. Ea nu era o aventură anonimă, de o noapte. Era o fantezie și, la fel ca toate fanteziile, trebuia savurată, prețuită, tratată cu grijă și cu respect.

În plus, Emilia nu știa că patul ăsta era al lui Dean, iar din punctul meu de vedere, omiterea acestui detaliu nu avea cum să-i facă rău. Pentru mine, n-avea importanță.

În lift, părea puțin obosită, așa că am hotărât să o trezesc sorbindu-i gâtul cu buzele, foarte aproape de locul în care bandajul acoperea florile de cireș. I-am lipit trupul de peretele liftului și am săltat-o. Picioarele ei mi-au cuprins mijlocul.

— Te mai doare? m-am interesat, atingându-i ușor bandajul.

A scâncit și mi-a lins buza de jos, fără răspuns. Voiam să o aud. N-ar fi trebuit să-mi pese, dar adevărul e că îmi păsa.

Mi-am frecat îndelung bazinul de al ei, până când ușile ascensorului s-au deschis. Apoi, cu trupul ei încă înfășurat în jurul meu, am dus-o până la ușa apartamentului. Cu părere de

Scanned with CamScanner

rău, i-am dat drumul, ca să descui. Când am deschis-o, m-a fulgerat un gând.

Ce idiot sunt!

I-am poruncit să închidă ochii. Rahat! Am spuș-o de parcă îi pregătisem o surpriză, dar singurul lucru surprinzător era prostia mea. Mama dracului!

— De ce să-i închid? a vrut ea să știe.

Parcă se mai trezise puțin din epuizarea provocată de beție. M-am răstit:

— Fiindcă așa zic eu!

— Mai încearcă. De data asta, vreau să aud varianta non-nesimțită, mi-a zis ea, somnoroasă.

Rahat! Femeia asta făcea militărie cu mine. Am inspirat adânc.

— Pentru că vreau să fie perfect.

A închis ochii. Am luat-o de mâini — o altă premieră pentru mine — și am condus-o spre dormitor. Am trecut prin dreptul fotografiilor de familie ale lui Dean, care îmi rânjea din toate colțurile camerei.

Dean avea o viață de familie perfectă: părinți grozavi, două surori ambițioase și pline de succes. Dar, chiar dacă avea o familie minunată, eu nu o consideram într-atât de interesantă încât să țin la vedere asemenea mementouri în locul ăsta, care ar fi trebuit să fie apartamentul *meu*. Nu i-aș fi putut explica Emiliei ce căutau pozele astea aici. Pe deasupra, nu voiam să-i spun că era locuința lui Dean, fiindcă nu doream să creadă că i-o trăgeam ca să mă răzbun pentru ce se întâmplase în adolescența noastră.

Nu asta voiam.

Scanned with CamScanner

Voiam să i-o trag deoarece dorisem pentru mine păsărica ei din clipa în care o văzusem la ușa bibliotecii. Știusem din prima secundă că ochii ăia azurii aveau să mă bântuie.

I-am ordonat să se așeze pe pat și să țină ochii închiși. Am dat buzna în sufragerie, am adunat toate pozele înrămate din care mă priveau Dean și ai lui și le-am înghesuit în cămară. Dean avea o grămadă, împrăștiate prin tot apartamentul: în sufragerie, în hol, în bucătărie.

Rahat! De ce n-avea și el o familie de doi bani, ca mine? Ai fi putut aduce o echipă FBI în apartamentul meu, plus cincizeci de agenți CIA, dar nimeni nu și-ar fi dat seama că locuiam acolo. În schimb, casa lui semăna cu un altar dedicat familiei.

A durat zece minute să scap de căcaturile lui Dean. Când am intrat în dormitor, cu răsuflarea tăiată din pricina efortului, am văzut că Emilia zăcea întinsă pe pat, cu brațele în lături, și sforăia ușor.

Sforăia!

Dormea buștean.

La dracu'!

— Mersi mult, Cole! am mârâit eu, încercând să-mi rețin un urlet de frustrare.

Toată osteneala de peste zi fusese în zadar. Nu aveam să ne-o tragem; mă rog, cel puțin, nu în noaptea asta. Nu se punea problema că orele petrecute cu ea ar fi fost un chin — dimpotrivă, chiar mă distrasem —, dar acceptasem să umblăm împreună prin oraș doar fiindcă știam ce mă aștepta la sfârșitul zilei.

Pentru o secundă, mi-a dat prin cap să o trezesc *din greșeală*, răsturnând un obiect pe podea sau punând muzică. La urma urmei, nu *știam* că dormea cu adevărat. Dar se pare că până și nesimțirea mea avea o limită.

Scanned with CamScanner

Am învelit-o cu o pătură, apoi mi-am pregătit hainele pentru sport. Noaptea abia începea, iar eu, ca de obicei, mă simțeam foarte treaz.

Am făcut sport în sala de fitness pe care clădirea o punea la dispoziția locatarilor. Apoi, m-am întors în apartament — ea încă dormea — și am făcut un duș. Mi-am pus o pereche de blugi și un tricou simplu, negru, apoi am intrat în sufragerie și am început să trec în revistă niște documente pentru muncă. Trebuia să compun două contracte înainte de Anul Nou. Floare la ureche. N-aveam nimic mai bun de făcut. Doar nu trebuia să petrec Sărbătorile cu familia.

La patru dimineața, am simțit cum brațele Emiliei mi-au cuprins umerii, din spate. Stăteam pe canapea, citind un document pe laptop.

— Ești insomniac? a întrebat ea direct, suflându-mi ușor în ureche. Nu dormi niciodată. Încep să cred că nu ești om.

— Maică-mea vitregă crede același lucru.

Am așezat laptopul pe măsuța de cafea și m-am răsucit către Emilia. Arăta exact cum mă simțeam eu. Foarte obosită.

— Păi, ești om? m-a înțepat ea.

— Nu. E patru dimineața. Du-te la culcare.

— Nu mai sunt obosită. Și mă ustură pielea din cauza tatuajului.

— E normal. Ai de ales: poți să te duci iar în pat sau să mă lași să ți-o trag, dar, indiferent ce alegi, am terminat cu discuțiile pe ziua de azi.

— Știi ce, Vicious? Chiar îmi dau silința. Mă străduiesc să te accept așa cum ești. Dar uneori până și mie mi-e imposibil să trec cu vederea cât de nesuferit poți fi.

S-a răsucit pe călcâie și a intrat în dormitor.

Scanned with CamScanner

S-a întors, aducându-și poșeta. Și-a petrecut bareta pe după un umăr. Se încălțase. De ce naiba se încălțase?

— Mersi pentru o zi mediocră.

Și-a strâns părul într-un coc dezordonat.

— Ne vedem mâine, la birou.

Pleca?

Parcă aș fi fost o gagică. Ce se întâmpla acum era echivalentul masculin al unei partide de sex de o noapte, fără nicio obligație și fără implicații. După sex, unii bărbați comandau un taxi pentru femeile cărora le-o trăgeau. Dar ea... ea pur și simplu voia să plece după ce mă păcălise, obținând de la mine cea mai lungă întâlnire din istorie.

I-am cuprins fundul în palme și am tras-o spre mine, până când nasurile noastre s-au atins.

— Unde crezi că pleci?

— Mă duc acasă, Vicious.

— Emilia, mă simt tras pe sfoară. Cred că înțelegi de ce.

A clipit de câteva ori, privindu-mă țintă.

— Ți-ai dat drumul în gura mea.

— Iar tu ți-ai dat drumul pe degetele mele. Și totuși, iată-mă aici — nouăzeci și nouă la sută virgin, cum zici tu —, așteptând să mă dezvirginezi.

Și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs. I-am admirat dinții albi, impecabili.

Pe urmă s-a oprit și a oftat.

— Ai nevoie de ajutor calificat, Vicious. Sunt obosită și mă duc să dorm. *În apartamentul meu*. Pa!

Fără să stau mult pe gânduri, am luat-o pe sus, pe un umăr, și am dus-o în dormitor. Asta-mi dorisem să fac de nenumărate ori în adolescență, când o vedeam în tribune, la meciurile de

Scanned with CamScanner

fotbal în care jucam. Doboram la pământ tipi masivi și asudați, când, de fapt, voiam să pun jos o fată micuță.

Voiam să o dobor și să o trag după mine până în pat, ca un om al cavernelor.

Am intrat în dormitor pișcând-o de pielea sensibilă din spatele genunchilor și inspirându-i aroma. A lăsat să-i scape un chicot gutural.

De data asta, nu pleca nicăieri.

— Dă-mi drumul, Vic!

Iar mințea. Amândoi știam foarte bine că nu voia să plece. Nu i-am răspuns.

— N-o să dorm în dormitorul tău.

Dormitorul lui Dean. Însă, deocamdată, nu era cazul să afle.

Am trântit-o pe pat. Emilia se uita la mine cu ochi mari. Părul ei mov stătea în dezordine; peste doar câteva secunde, aveam să-l apuc în pumn.

— Mă doare pielea.

Mâinile ei au dat să pipăie tatuajul, dar și-a adus aminte că n-avea voie să-l atingă. În schimb, și-a frecat palmele de coapse.

— Dezbracă-te. Acum! i-am cerut eu.

În urechile mele, porunca asta a sunat aproape disperat.

— Te rog, vreau să aud varianta non-nesimțită.

Iar mă lua cu tâmpenia asta!

— OK. Te rog, scoate-ți hainele.

Mi-am împreunat palmele. Dacă trebuia, eram în stare și să îngenunchez, dar nu voiam să o fac. Voiam ca Emilia să vină la mine de bunăvoie. Să mă roage să-i fac toate lucrurile pe care, în mod evident, tânjise să i le fac acum zece ani.

Voiam să nu mai mintă.

Scanned with CamScanner

Pentru prima dată în viață, voiam să mă invite să pășesc înăuntru, în loc să dau eu buzna pe ușa ei.

Răspunsul ei mi-a sfărâmat fantezia:

— Nu.

Am arcuit o sprânceană.

— Nu? Atunci, va trebui să ți le smulg cu dinții.

— Ai grijă!

Tatuajul ăla tâmpit.

M-am așezat pe pat. Apucând tivul puloverului ei vișiniu, am început să i-l scot ușor, centimetru cu centimetru. Fiecare bucățică de piele era importantă. Trebuia savurată așa cum savurezi o țigară cu marijuana, la sfârșitul unei zile stresante, așa cum te delectezi cu o masă după ce ai răbdat de foame câteva zile.

Aveam de gând să o savurez pe femeia asta.

A gemut când puloverul a aterizat pe podea, iar limba mea a descris o linie dreaptă de la gât până la buricul ei. I-am scos cu dinții colanții ăia ridicoli și chiloții de bumbac, în vreme ce ea mă privea înmărmurită. Pe urmă, printre săruturi umede, i-am desfăcut încheietoarea sutienului.

Era goală.

Era a mea.

M-am dat puțin în spate. Stăteam în pat, în genunchi. Am privit-o câteva secunde, admirând priveliștea. Aveam să i-o trag fetei ăsteia până când următorului bărbat nu i-ar mai fi rămas nimic.

M-am săltat încet, strecurându-mă între coapsele Emiliei, și mi-am lipit bazinul de al ei. Cu mișcări lente, am sărutat-o apăsat, i-am lins gâtul, umerii, scobitura de la baza gâtului. A suspinat și m-a apucat de fund, pe deasupra blugilor. Apoi mi-a desfăcut nasturii și mi-a dat jos pantalonii, laolaltă cu boxerii.

Scanned with CamScanner

Trupul meu s-a lipit de pielea ei fierbinte. Era catifelată. Mult mai catifelată decât îmi imaginasem. Când a dat să îmi scoată tricoul, i-am apucat mâna micuță într-a mea și i-am mușcat ușor încheietura.

— Nu fac sex fără tricou, i-am șoptit.

Era adevărul. Nu făceam sex fără tricou. Nu scoteam fetele la întâlniri. Nu aveam relații. Astea erau regulile.

Emilia a clătinat din cap, cu un gest aproape violent.

— N-o să mă ai dacă tricoul ăla nu dispare.

Nu m-am mișcat. Nu voiam să-i zic să se ducă dracului. Pentru prima dată după mult, mult timp, nu voiam să suport consecințele purtării mele bădărane. Însă nu voiam nici să-mi dau jos tricoul.

M-a privit în ochi și mi-a zis:

— Vicious, nu-mi pasă de cicatricele tale. Ele te fac cine ești.

S-au scurs câteva secunde. Am inspirat adânc. Nu făcusem niciodată sex cu lumina aprinsă. Când mi-am început viața sexuală, bătăile încasate de la Daryl lăsaseră atâtea urme pe pielea mea, încât nu suportam ca altcineva să le vadă. N-aș fi putut îndura rușinea, slăbiciunea pe care, așa cum credeam eu, o sugerau. Dacă o lăsam să-mi atingă fără opreliști cicatricele, renunțam la ceva care era numai al meu.

— Nu.

— Ba da, a insistat Emilia, cuprinzându-mi obrajii în palme și unindu-și buzele cu ale mele.

M-am încruntat. I-am adulmecat aroma și am strâns din pleoape. Dar nu s-a dat bătută.

— Amândoi am așteptat atât de mult momentul ăsta. Vreau experiența completă, nu varianta prescurtată. Experiența reală nu e doar frumoasă. Este și urâtă. Vreau adevărul tău.

Scanned with CamScanner

Capul penisului meu deja îi împungea sexul, deci am încercat să mă conving că nu aveam de ales.

Da, îmi uram cicatricele. Semnele alea roz ieșeau în evidență pe pielea mea albă, imposibil de trecut cu vederea, ostentative. Dar nevoia mea de a intra în Emilia era imensă. Am gemut exasperat și mi-am smuls tricoul dintr-o mișcare. Parcă mi-aș fi smuls un plasture de pe piele. Eram cât pe ce să intru în ea, când m-a oprit din nou.

— Prezervativul!

Avea dreptate.

Am întins o mână și am căutat în sertarul de sus al noptierei. Știam că acolo își ținea Dean prezervativele. De când începusem să fac sex, era prima dată când uitam să-mi pun unul, și asta nu-mi convenea deloc. Când la mijloc era păsărica Emiliei, nu mai gândeam limpede.

După ce am smuls ambalajul și am strecurat prezervativul la locul lui, în sfârșit, m-am cufundat în trupul Emiliei LeBlanc. Unghiile ei îmi zgâriau ușor pielea spatelui. M-am încordat, simțind că atingeau puzderia semnelor lăsate de mâinile lui Daryl, dar nu m-am împotrivit. Eu mă cufundam în *ea*, în vreme ce ea se cufunda în *mine*.

— Respiră... mi-a șoptit la ureche.

Mi-am împins bazinul o dată, uimit de trăirea asta nouă. Niciodată nu-mi păsa ce credeau femeile despre ceea ce făceam între așternuturi, însă, dintr-odată, cu ea era important.

Gemetele ei mă încurajau. Deși îmi mângâia trupul mutilat, nu mă simțeam ca un ciudat. Emilia nu mă făcea niciodată să mă simt aiurea.

M-am împins din nou în ea, întețind ritmul.

Scanned with CamScanner

Se zvârcolea sub mine, arcuindu-și spatele. Ne potriveam. Știusem asta de la bun început. Pielea ei era caldă și moale. Corpul meu ferm îl cuprindea pe al ei într-un mod desăvârșit. Vaginul ei era umed de dorință și strâmt, dar nu atât de strâmt încât să o doară.

Am împins încă o dată.

Emilia mi-a țipat numele și și-a înfipt unghiile în pielea mea, lăsând în urmă noi semne, unele trecătoare însă, pe care le iubeam. Îmi doream să le etalez cu mândrie, să le port ca pe niște trofee.

— *Doamne! Vicious!*

Bazinul meu a mai zvâcnit o dată.

Mă simțeam ca și cum aș fi pășit în rai și aș fi închis porțile după mine. În sfârșit, am ajuns aici. Nu mai voiam să plec nici din patul ăsta, nici din New York și — de-a dreptul îngrijorător — nici de lângă fata asta. O simțeam tremurând sub mine. Brațele mele s-au flexat când am împins.

Iar.

Și iar.

Și iar.

Am închis ochii și am oftat. O simțeam. Nu doar corpul ei, o simțeam *pe ea*. Fata din apartamentul servitorilor, fata aceea cu gura mare și care râdea din toată inima. Fata care mânca de parcă băieții nu ar fi privit-o și care purta cu ea un miros îmbietor de unt și zahăr.

Apoi am simțit cum testiculele mele se contractă, iar presiunea aia cunoscută îmi invadează penisul.

Nu.

Am încremenit. Nu se poate! Doar nu mi se întâmpla asta acum, tocmai cu ea!

Scanned with CamScanner

După câteva clipe, văzând că nu mișcam deloc, Emilia m-a înghiontit ușor.

— Vic? Ești bine?

Am strâns din dinți. Nu, nu eram bine. Rahat! Încă o premieră. Când a zis că avea să mă dezvirgineze, se pare că nu fusese deloc o glumă. Acum, la douăzeci și opt de ani, într-o zi și-o noapte experimentasem toate lucrurile pe care mă străduisem să le evit încă din adolescență. Și chestia asta mă enerva la culme.

— Dacă mă mișc, o să-mi dau drumul, am avertizat-o, iar maxilarul meu a zvâcnit o dată.

Emilia s-a cutremurat de râs. Dar hohotul ei era fericit, nicidecum răutăcios.

— Dă-ți drumul! Avem la dispoziție toată noaptea. Nu plec nicăieri.

Pentru prima oară de când îmi pierdusem cu adevărat virginitatea, la cincisprezece ani, am ejaculat în mai puțin de zece minute. Eu, care eram celebru pentru rezistența mea.

Dar, pe de altă parte, până acum nu mă culcasem cu femeia pentru care făcusem o obsesie.

Am făcut sex de încă trei ori înainte să se lumineze de ziuă. De data asta, mi-am luat revanșa, recâștigându-mi reputația și demnitatea sculei mele.

Deodată, m-a fulgerat gândul că Emilia aflase un secret și mai cumplit decât bătăile încasate de la Daryl Ryler.

Ejaculasem după cinci secunde.

Ca un amator.

Dar, la naiba! Merita!

Scanned with CamScanner

Era o dimineață frumoasă.

Luminițele de Crăciun împodobeau fiecare clădire și copac din Manhattan, iar străzile miroseau a cafea cu sirop de vanilie. În drum spre birou, am intrat în Starbucks și mi-am luat o cafea — fără sirop de vanilie totuși, fiindcă, în mod surprinzător, încă eram bărbat. În răstimpul ăsta, Emilia făcea duș și se pregătea de muncă. Pentru două secunde, m-am gândit să-i iau și ei o cafea, dar pe urmă am alungat ideea. Nu era iubita mea. Nu era prietena mea. Nu era nici măcar o parteneră de o noapte. Era doar o tipă căreia i-o trăsesem până când obținusem de la ea tot ce voiam.

Și ea făcuse același lucru cu mine.

Dimineața era rece, iar biroul — aproape pustiu. Majoritatea angajaților plecaseră din oraș, ca să-și viziteze rudele. Îmi plăcea să lucrez în liniște, dar, din păcate, știam că nu mai aveam mult timp la dispoziție. Cu siguranță, Dean urma să se întoarcă în New York la câteva zile după Crăciun. Asta însemna că trebuia să-mi iau tălpășița și să le iau cu mine pe surorile LeBlanc.

Emilia nu putea să rămână aici. Treaba ei era să mă slujească. La urma urmei, aveam nevoie de ajutorul ei ca să o dobor pe Jo.

Când am văzut-o pe ecranul sistemului de securitate, am luat o ultimă gură de cafea, înainte de a arunca paharul la gunoi, apoi mi-am netezit cămașa.

A trecut de biroul recepției și s-a oprit în hol. Și-a îndreptat privirea spre biroul meu. Ochii ni s-au întâlnit, dar niciunul dintre noi nu a schițat vreun zâmbet. M-a salutat cu o mișcare ușoară din cap și a intrat în biroul ei. Slavă Domnului, nu-și închipuia că avea dreptul să dea buzna în biroul meu și să se poarte de parcă ar fi fost iubita mea.

Scanned with CamScanner

M-am cufundat în muncă pentru patru ore. Apoi, Emilia m-a sunat pe mobil.

— Spune!

— Mi-e foame. Ție nu?

— Mi-e foame doar de păsărica ta, i-am trântit-o eu.

Tăcere.

— Pe o scară de la unu la zece, ce șanse am să te conving să mergi cu mine la McDonald's?

Am răspuns fără să stau pe gânduri:

— Zero.

— Haide, Vicious! Tu m-ai alungat de lângă ai mei.

— Ai de gând să-ți faci un obicei din a mă șantaja cu căcatul ăsta? Ar trebui să știi deja că n-am conștiință.

Dar nu era adevărat, până și eu începeam să pricep asta. Cu cât petreceam mai mult timp cu ea — mai ales după vizita la Met, când îi mărturisisem de ce o urâsem atât de mult —, cu atât conștientizam ce greșeală făcusem obligând-o să plece din Todos Santos. Dacă m-aș fi putut întoarce în timp, n-aș fi repetat-o.

— M-aș duce singură, dar cozile sunt mereu foarte lungi. N-o să apuc să-ți aduc prânzul la timp.

În fiecare după-amiază mâncam același tip de sendviș. Emilia se familiarizase cu rutina mea.

— Ce păcat!

— Sau...

Vocea ei a șovăit. Știam că în clipa asta își mușca buzele. Am simțit începutul unei erecții.

— ...Ai putea să-mi dai o pauză de masă de două ore azi, că tot e aproape Crăciunul.

— Nu.

Scanned with CamScanner

Dar imediat mi-a trecut prin minte că puteam să prind doi iepuri dintr-o lovitură. Era un prilej numai bun pentru o negociere, iar eu mă pricepeam al naibii de bine să negociez.

— Vino în biroul meu, domnișoară LeBlanc. Acum.

I-am închis.

Când a intrat, n-am lăsat-o să se apropie de biroul meu.

— Rămâi la ușă!

Nu mă deranja în mod deosebit să fim văzuți trăgându-ne-o, dar, ca avocat, știam că rezultatul acestei decizii avea să fie o grămadă de hârțogăraie. S-a oprit. Mă privea cu un zâmbet jucăuș pe buze.

— Ai nevoie de mine?

— Nu. Am nevoie să te gust, am corectat-o eu, închizând documentul de pe laptop și ridicându-mă.

Emilia a rămas nemișcată, cu spatele lipit de ușă. Avea o expresie încordată. Precaută. A mijit ochii, urmărindu-mă cum mă apropiam de ea, cu pași de prădător. Îmi plăcea la nebunie nerăbdarea ei. Bătea în podea, cu piciorul. Când am ajuns în fața ei, a întins mâna și mi-a cuprins testiculele în palmă, prin pantaloni.

Am clătinat din cap și am rânjit.

— Te-am mirosit de pe hol: ești udă. Nu simți nevoia de un mic preludiu?

— Vreau să aud varianta non-nesimțită și non-arogantă, mi-a întors-o Emilia. În plus, am o obiecție.

A roșit și a completat:

— N-ai de unde să știi că sunt udă.

Din nou, mințea. Mincinoasa mea frumoasă. Mi-am strecurat mâna sub rochia ei, am tras într-o parte marginea boxerilor — știam că purta genul ăsta de lenjerie pentru că n-o interesau

Scanned with CamScanner

deloc preferințele mele în materie de chiloței de damă; Emilia era o fată cu picioarele pe pământ, care prefera lenjeria din bumbac sută la sută — și mi-am strecurat două degete în ea.

Udă fleașcă.

Am scos cu încetineală exagerată degetele din păsărica ei strâmtă și, susținându-i privirea, le-am supt. I-am zâmbit.

— Bine. O să reformulez. Domnișoară LeBlanc, e adevărat că ești mereu udă în preajma mea?

Și-a dat ochii peste cap.

— Am început să facem sex acum mai puțin de douăzeci și patru de ore, deci da, aș zice că sunt.

— Mai e adevărat și că, datorită acestui lucru, o să faci pentru mine lucruri care nu sunt legate de slujbă, chiar dacă nu vrei?

M-a privit iscoditor.

— Depinde ce lucruri vrei să fac. Depinde și dacă accepți să vii cu mine la McDonald's.

I-am lins gâtul și clavicula, apoi am îngenuncheat. Slavă Domnului că purta rochie. Slavă Domnului că aceasta era îndeajuns de lungă încât nu avea nevoie de colanți. Și slavă Domnului că era atât de udă încât nu mi s-a împotrivit.

I-am scos încet chiloții, i-am depărtat labiile și am sărutat-o ușor. În tot acest timp, ochii mei îi susțineau privirea înfierbântată.

— Vin cu tine la McDonald's dacă faci ce îți cer.

— Ce vrei să fac?

Degetele ei se jucau cu părul meu. Ofta de plăcere.

I-am presărat sexul cu sărutări, după care mi-am strecurat limba în vaginul ei, masându-i clitorisul cu degetul mare. A gemut, m-a tras de păr și s-a lipit mai tare de ușă. I-am petrecut un picior peste umărul meu, ca să am mai mult spațiu de manevră, apoi mi-am băgat limba și mai adânc în ea, împingând atât

Scanned with CamScanner

de puternic, că-i simțeam coapsele tremurând. Vaginul ei s-a contractat în jurul limbii mele. Emilia gemea atât de tare, încât știam că era inevitabil să fie auzită.

Voiam să fie auzită, așa ar fi fost nevoie de mai puțină hârțogăraie. Când e vorba de procese de hărțuire sexuală, faptul că a existat consimțământ din partea ambelor părți nu e o garanție că vei câștiga, dar nu strică niciodată să-ți iei precauții.

— Spune-mi pe nume! i-am poruncit. Țipă!

Și-a arcuit spatele, lipindu-și mai mult bazinul de fața mea. La dracu'! Îmi plăceau la nebunie mirosul și gustul ei.

— Vicious! a strigat ea. Doamne! Da! Vreau mai mult!

Când orgasmul i-a străbătut trupul, a icnit, iar vaginul ei s-a contractat atât de tare în jurul limbii mele, încât am crezut că n-aveam să o mai scot de acolo. Dar am reușit. M-am ridicat repede. Cu o mână mi-am desfăcut pantalonii și am rupt cu dinții ambalajul unui prezervativ.

— Voiai să-mi ceri ceva? a murmurat ea, încă ameţită de plăcere.

N-am răspuns. În schimb, am penetrat-o. Îi izbeam iar și iar spatele de lemnul ușii. Zgomotul nu lăsa nicio urmă de îndoială cu privire la ce se întâmpla în biroul meu. Voiam ca toată lumea care lucra la etajul ăsta să afle.

— Vino cu mine în Los Angeles, i-am zis, apucându-i fesele în palme și împingându-mă în ea cu toată puterea.

— Poftim?

Părea iritată. Dar, dacă aș fi enervat-o cu adevărat, nu și-ar mai fi arcuit bazinul spre mine de fiecare dată când o penetram.

— N-ai ce să faci în orașul ăsta. Când o să schimbăm iar filialele, vino cu mine. Vino să lucrezi pentru mine. O să-ți poți

Scanned with CamScanner

vizita părinții când vrei, iar eu o să ți-o pot trage la discreție. E un târg foarte bun, Emilia.

— Nu, nu, a repetat ea. Rosie învață aici.

— Poate să se transfere, am rostit eu, gemând.

Rahat! Nicio altă femeie nu mă făcuse să mă simt atât de bine.

— Îmi place New Yorkul, a gâfâit ea.

— N-ai fost niciodată în L.A. O să-ți placă mai mult acolo.

— Nu plec de aici.

— Căcat! Emilia! Ce mama dracului! am izbucnit furios, izbind ușa cu palmele, dar fără să întrerup penetrarea.

Știam că, peste trei-patru zile, drumurile noastre urmau să se despartă. Trebuia să mă întorc în Los Angeles, iar ea voia să rămână aici. Aveam nevoie de ea până la moartea tatei, iar apoi plănuiam să o iau cu mine în California, ca să o sperii pe Jo înainte ca mult-iubitei mele mame vitrege să-i vină ideea de a revendica banii tatei.

Dar nu puteam...

Nu voiam...

Rahat!

M-am împins în ea și mai înverșunat, simțind cum se contracta în jurul sculei mele. Eram aproape de orgasm. Și ea la fel. Adora să mă chinuie. Nu-mi venea să cred că, altădată, toți o consideraserăm o fată nevinovată, din Sud. De fapt, în adâncul ei, era diabolică.

— Crezi că o să rezişti fără chestia asta? am întrebat-o.

Știam că locul tatuajului încă o durea, așa că i-am tras capul aproape, până când s-a culcat pe pieptul meu. Limba mea îi descria cercuri în pavilionul urechii. Încercam să mă asigur că porțiunea aia sensibilă de piele nu se atingea de lemnul dur.

De când a început să-mi pese de chestiile astea?!

Scanned with CamScanner

A gemut iar. Coapsele ei au descris un arc, venind în întâmpinarea mea, cerându-mi să intru și mai adânc. Dincolo de ușă, holul era cufundat în tăcere. Știam de ce.

N-aveau decât să asculte. Nu-mi păsa.

— Mă descurcam foarte bine înainte să apari aici, mi-a zis Emilia.

Dinții ei mi-au zgâriat bărbia. Și-a înfipt unghiile în spatele meu, prin cămașă.

— O să mă descurc și după ce vei pleca. M-ai alungat, Vicious. N-ai dreptul să-mi poruncești să mă întorc în viața ta fiindcă te-ai răzgândit.

Am ajuns în punctul culminant în același timp și ne-am agățat unul de celălalt ca și cum am fi fost pe punctul de a ne prăbuși la podea. A durat mai mult de un minut să ne revenim după orgasm. Gâfâiam amândoi. Emilia nu mai chicotea și nici nu mai zâmbea ca azi-noapte, când făcuserăm sex iar și iar. Nici mie situația nu mi se părea încântătoare.

Totul începea să se schimbe și nu știam ce să cred.

Ea a vorbit prima, după ce și-a dres glasul:

— Deci... Mergem la McDonald's?

— Înțelegerea a picat. M-ai refuzat.

Mi-am scos prezervativul, l-am aruncat în coșul de gunoi, după care mi-am băgat cămașa în pantaloni și mi-am îndreptat cravata. I-am întors spatele și m-am îndreptat spre birou.

— Domnișoară LeBlanc, adu-mi sendvișul. Să te întorci repede. Mai avem o grămadă de treabă până la Crăciun, așa că te aștept aici în treizeci de minute.

Mi-am îndreptat atenția asupra documentului de pe laptop. Apoi, ușa biroului s-a trântit.

Sunt sigur că am auzit-o mormăind: „Ce nesimțit!".

Scanned with CamScanner

Capitolul 17

Emilia

Mi-am căutat-o cu lumânarea.

Eu provocasem haosul ăsta.

Începeam să suspectez că mă atrăgeau nesimțiții — sau, cel-puțin, unul dintre ei. De exemplu: îi dădusem papucii lui Dean, și nu doar o dată, ci de două ori, și totuși el se purtase drăguț și politicos cu mine. Vicious era însă schimbător, brutal și mojic, dar tot mă culcasem cu el, ba chiar de patru ori în decurs de șase ore. Și nici n-o făcuserăm de fiecare dată într-un pat, ceea ce pentru mine era o premieră.

Ce naiba era în capul meu, de îl lăsasem să mi-o tragă lipită de ușa biroului?

Când am ieșit de la el, am văzut cum se uitau cu toții la mine. Patty m-a petrecut cu privirea, ridicând dintr-o sprân-ceană. M-am îndreptat spre ascensor. Cu o mână îmi aranjam rochia, iar cu cealaltă mă străduiam să-mi aranjez părul ciufulit.

M-am dus să-i cumpăr lui Vicious sendvișul ăla idiot.

Însă, sincer vorbind, aproape că avusesem orgasm când m-a invitat să lucrez la Los Angeles. Nu pentru că aș fi acceptat

Scanned with CamScanner

ideea de a mă muta acolo — era o chestiune de principii, îmi făcuse vânt din Todos Santos, deci n-avea dreptul să-mi poruncească să mă întorc —, ci fiindcă mă voia în preajma lui.

Amestecam în cafea folosindu-mă de pixul meu ros la un capăt și-l priveam prin peretele de sticlă. Mă aflam de cealaltă parte a zonei uriașe de recepție, unde obișnuiam să mai stau de vorbă cu Patty. Deși etajul era aproape pustiu, el insista să lucrăm ca într-o zi obișnuită de muncă.

Vicious se plimba de colo colo prin birou, vorbind la telefon. Ca întotdeauna, îl pusese pe *speaker*, dar nu se putea auzi nimic de aici.

Patty m-a rugat să intru la el și să-l întreb dacă putea pleca mai devreme de la birou, pentru că trebuia să înceapă să pregătească masa de Crăciun. Ajunul era a doua zi.

— Haide, scumpo, te rog! mi-a spus Patty. Nepoții mei au nevoie de fursecurile bunicii. Nu le plac alea din supermarket, doar știi și tu că sunt groaznice.

M-am încruntat.

— De ce nu îl rogi tu?

Răspunsul era evident. Își închipuia că Vicious ar fi fost mai amabil dacă l-aș fi întrebat eu.

— Te rog...

Patty și-a împreunat mâinile a rugă, privindu-mă duios din spatele lentilelor groase.

— Vreau să-i văd zâmbind. Mama lor trece printr-un divorț urât. Copiii abia așteaptă să luăm cina împreună.

Mi-am adus aminte cum, altădată, și eu copsesem prăjituri în Ajunul Crăciunului cu bunica mea.

— Bine. Îl întreb când termină de vorbit la telefon.

Scanned with CamScanner

Patty mi-a arătat ceasul de pe monitorul computerului de la recepție. Era deja trei după-amiaza.

— Te rog, a repetat ea.

Am oftat din rărunchi și m-am îndreptat spre biroul lui, târșâindu-mi picioarele ca un condamnat la moarte în drum spre injecția letală.

Când am bătut la ușă, Vicious s-a întors spre mine, încruntat. Probabil că, pentru el, asta echivala cu o invitație de a intra. În ciuda faptului că făcuserăm sex puțin mai devreme, lipiți chiar de ușa asta, nu mă simțeam în apele mele pe teritoriul lui. Conversația telefonică încă nu se încheiase. Își ținea mâinile în șolduri. Emana forță și bărbăție.

Am intrat fără tragere de inimă.

— Cumva ți-a tăiat scula în timp ce dormeai? s-a răstit Vicious.

Mi-a făcut semn să mă așez în fața lui.

M-am supus. Când am aruncat o privire către zona recepției, Patty și-a ridicat brusc brațele în aer, cu un gest exasperat.

— Nu, a răspuns o voce masculină, din difuzor.

— Atunci, te-a violat? a continuat Vicious, schimonosindu-se de nerăbdare.

— Păi... nu...

Interlocutorul a oftat.

— Cumva ți-a luat testiculele în poșetă, ți-a furat sperma și a fugit?

— Nu, nu, nu! a țipat celălalt tip, furios.

— În cazul ăsta, Trent, îmi pare rău, dar nu te-a păcălit. I-ai tras-o de bunăvoie fără prezervativ, iar acum ea ți-o trage la nivel legal. Tipule, știu că nu asta vrei să auzi, dar, dacă e al tău copilul, te-ai ars.

Scanned with CamScanner

Inima mi se zbătea în piept. Trent lăsase o tipă însărcinată și nu-i convenea deloc. Vicious mi-a aruncat o privire scurtă, după care a apăsat un buton pe telecomandă. Jaluzelele din biroul lui s-au închis brusc, iar camera s-a întunecat.

Rahat! Lui Patty probabil că-i venea să ne strângă pe amândoi de gât.

— Îmi cere cinci sute de mii de dolari în schimbul avortului, a mormăit Trent.

Am rămas tablou. Vicious făcea ture în jurul biroului. Mi-a ridicat ușor bărbia și mi-a lipit un deget de buze, făcându-mi cu ochiul. Nu părea să-și facă griji pentru prietenul lui.

— Nu sunt cel mai în măsură să dau sfaturi de natură morală — a spus Vicious —, dar, chiar și așa, te sfătuiesc să o refuzi categoric.

— Îmi permit să plătesc, a declarat Trent, dar cu un oftat imens.

— Știu.

Vicious și-a strecurat un genunchi între picioarele mele, desfăcându-mi-le. Apoi s-a aplecat spre mine și mi-a ridicat tivul rochiei, țintuindu-mi chiloții cu o privire pătrunzătoare, de parcă nu-i mai văzuse până acum.

— Întrebarea mea este: vrei să o plătești?

— Cum? Adică să-i permit să păstreze copilul? Poate e nevoie să-ți reamintesc: tipa e dansatoare la bară și mai și consumă cocaină.

Trent părea să fiarbă de nervi.

Vicious mi-a ridicat complet rochia, dându-mi lenjeria la iveală, pe urmă s-a aplecat mai mult, până când și-a lipit fața de sexul meu. Am strâns între degete brațele scaunului în clipa

Scanned with CamScanner

când a tras aer în piept, cu nesaț. Rânjind larg, m-a sărutat prin bumbacul chiloților.

— Pare o partidă reușită, a comentat el.

Mi-a mușcat ușor clitorisul. Ochii lui, pe jumătate închiși, erau ațintiți asupra mea, privindu-mă cum mă foiam în scaun, cuprinsă de fiori.

— De ce m-ai sunat?

Începea să-și piardă interesul pentru problemele lui Trent, concentrându-se, în schimb, asupra zonei dintre picioarele mele.

— Pentru sfaturi legale.

— Nu sunt specializat în drept familial. Dar, ca prieten, cel mai bun sfat pe care ți-l pot da e ca data viitoare să porți prezervativ și să faci sex cu gagici pe care îți poți permite să le mituiești. E cea mai bună metodă de a evita scandalurile și sarcinile. Scuză-mă, dar trebuie să închid, tocmai mi-a sosit gustarea de după-amiază. Crăciun fericit, *frate*!

A întins o mână în spate, a ridicat receptorul și l-a trântit în furcă.

— Pe mine nu-ți permiți să mă mituiești, am spus eu, ridicând din sprâncene.

Mi-a rânjit diavolește.

— Tu mă urăști prea mult. Nici nu ți-ai dori să rămâi însărcinată cu mine. Nu există metodă de contracepție mai bună decât o femeie care nu vrea să aibă de-a face cu sperma tipului care i-o trage.

Am dat ochii peste cap și i-am netezit cămașa cu mâna.

— Ascultă, Vicious. Patty vrea să plece mai devreme. Trebuie să pregătească masa pentru Ajun.

— Aha. Cine mama naibii e Patty?

Vorbea serios.

Scanned with CamScanner

— Recepționera ta.

— Nu pleacă nimeni mai devreme acasă! s-a răstit el, hotărât.

Și-a aplecat iar capul.

— Vic...

L-am apucat de cravată și i-am ridicat fața spre a mea. L-am sărutat. Mi-a răspuns imediat la sărut, sugându-mi buza de jos și lingându-mi colțurile gurii. Buzele noastre s-au desprins cu un sunet umed.

— Mmm?

— Te rog. Nu ți-ar strica puțin spirit sărbătoresc.

— Ba s-ar putea să-mi strice, dacă nu-mi mai strunesc angajații.

— Nici măcar nu e filiala ta, l-am atacat eu. Patty e angajata lui Dean, și nici n-o să mai fie mult timp. Se pensionează luna viitoare.

S-a tras înapoi și m-a privit. Parcă se mai îmbunase.

— De ce ești așa de bună? m-a întrebat, frecându-mi clitorisul prin țesătura chiloților.

I-am întors-o:

— Dar tu de ce ești așa de rău?

Dinții îmi clănțăneau de plăcere.

— Fiindcă e distractiv.

— Ai putea încerca și tu. E mai distractiv.

— Mă îndoiesc.

Degetele lui îmi masau necontenit sexul. Speram fie să mă lase să am orgasm, fie să tacă, pentru că nu puteam să port conversația asta în vreme ce se juca cu trupul meu de parcă ar fi fost jucăria lui preferată.

— Deci îi zic lui Patty că poate să plece?

— Numai dacă mă lași să ți-o trag diseară, în jacuzzi.

— Sună a șantaj.

Scanned with CamScanner

Mi-am mușcat buza de jos, încercând să-mi reținun geamăt.

— Nu. Sună a distracție.

Nu avea rost să încerc să-l conving să se răzgândească. Îmi doream să facem sex la fel de mult ca el, dacă nu chiar mai mult. N-aveam nimic de făcut acasă. Era ultima seară înainte de Ajun. Nu mi-ar fi fost greu deloc să-mi schimb planurile, adică să-mi pregătesc niște Ramen și să pictez până la epuizare.

— O să-i zic lui Patty că i-ai urat „Crăciun fericit!".

M-am ridicat. El a gemut dezamăgit, apoi s-a sprijinit de birou. O erecție tare ca piatra îi împungea stofa pantalonilor.

Când am ajuns la ușă, m-am uitat peste umăr și i-am surâs larg.

— Cred că știi că toți o să se uite strâmb la mine, fiindcă ai tras jaluzele.

— Cred că știi că niciodată nu mi-a păsat ce cred alții. N-o să-mi pese tocmai acum, doar fiindcă Patty și Floyd simt nevoia să mai discute și despre altceva decât despre rețete culinare.

Mi-a făcut semn să plec, fluturând nerăbdător din mână, apoi s-a așezat în scaunul directorial.

— Emilia, încă ceva.

— Da?

— Mai adu-mi o ceașcă de cafea.

I-am stricat patul.

Habar n-am cum am reușit. S-a întâmplat după ce am comandat pizza și am băut două sticle de vin. Eram amețită, fericită și pusă pe râs când l-am încălecat. Nu mi-am făcut griji pentru pat, la urma urmei, era din lemn masiv de stejar. Deodată, s-a auzit o trosnitură și salteaua s-a lăsat într-o parte,

Scanned with CamScanner

urmată îndeaproape de trupurile noastre. Vicious m-a prins de mijloc și m-a lipit de pieptul lui, ca să nu mă rostogolesc pe podea. Inima îmi bătea mai să-mi spargă pieptul.

Am pufnit în râs și am comentat:

— Până și patul tău vrea s-o lăsăm mai moale.

M-am ridicat, sprijinindu-mi palmele pe pieptul lui gol, brăzdat de cicatrice. De data asta, nici măcar n-a clipit când degetele mele i-au dezmierdat semnele lungi, roz.

M-am ridicat și m-am dus la baie. Ușa era deschisă. L-am văzut în oglindă, stătea sprijinit într-un cot, privindu-mi fundul gol. Am intrat în duș.

— Ți-am zis că trebuia s-o facem în jacuzzi.

— Iar eu ți-am spus că de două ori e destul. Începea să mi se zbârcească pielea. Vic?

— Ce?

M-am răsucit și l-am privit în ochi. Zâmbea sincer. Am simțit o fluturare în piept — știam că trebuia să câștigi dreptul de a primi asemenea zâmbete din partea lui Baron Spencer Junior.

I-am savurat imaginea câteva clipe, apoi mi-am luat inima în dinți.

— Ai vrea să vii mâine-seară... la mine, să luăm cina împreună?

Cu obrajii în flăcări, m-am grăbit să adaug:

— Nu e o întâlnire. O să fim amândoi singuri, în New York... Vreau să zic că...

— Sigur. La șapte e bine?

— Grozav!

Mi-am trecut limba peste buze. Mă simțeam ciudat de fericită.

S-a întors spre noptieră. Și-a luat mobilul, voia probabil să-și citească e-mailurile. Când a vorbit, privirea i-a rămas ațintită în ecranul telefonului.

Scanned with CamScanner

— Nu mănânc nici ciuperci, nici pește, de orice fel ar fi.

— Am luat la cunoștință.

Am deschis robinetul dușului. În vreme ce așteptam ca apa să se încălzească, m-am dus să iau un prosop curat din dulăpiorul de lângă ușă.

— Poate să fie o întâlnire, a mormăit Vicious, din dormitor.

Am întors fulgerător capul spre el.

— Ce-ai spus?

Mă enerva la culme reacția corpului meu. Parcă tocmai coborâsem dintr-un *montagne russe*.

— Am spus că poate să fie o întâlnire, dacă vrei.

Se holba în continuare la telefon.

Am clătinat din cap, cu un surâs, și am închis ușa. Când am ieșit din duș, nu se vedea nicăieri. L-am căutat în bucătărie, dar nu l-am găsit nici acolo. Apartamentul ăsta era mare, mult prea mare pentru o singură persoană. M-am uitat în toate camerele. Imposibil să fi ieșit. Stătusem doar zece minute în baie, iar când îl lăsasem în pat, era obosit și gol.

M-am îmbrăcat, după care, neliniștită, am început să-l strig. L-am sunat pe mobil. La fiecare apel, mă întâmpina căsuța vocală. Unde naiba plecase?

Într-un sfârșit, când mă dădusem bătută și mă pregăteam să mă întorc în apartamentul meu, l-am văzut în spatele canapelei. Dormea buștean pe covorul moale, argintiu.

Purta doar boxeri negri. Genele dese îi umbreau obrajii. Părea un copil frumos, pierdut și epuizat.

Of, Vicious!

M-am gândit să-l ajut să se bage în pat, dar aveam senzația că nu-mi spusese totul despre insomnia de care suferea și că, dacă l-aș fi trezit, n-ar mai fi reușit să adoarmă la loc. Am luat

Scanned with CamScanner

câteva perne și pături și l-am învelit. După aceea am rămas pe loc, șovăind. N-aveam chef să se trezească și să mă vadă sorbindu-l din ochi, ca o puștoaică îndrăgostită.

Nu că nu mi-ar fi plăcut să-l privesc. Tocmai asta era marea problemă.

Când am coborât în apartamentul meu, era trei dimineața. Din cealaltă parte a camerei, șevaletul se zgâia la mine. Un tablou pe jumătate terminat — o femeie cu flori în păr, râzând — îmi cerea atenție. Am intrat în dormitor, am luat o ramă goală și un capsator, apoi am întins o pânză nouă, potrivind-o pe șevalet. Mi-am pus tricoul în care pictam, mi-am strâns părul în coadă și am rămas cu privirea pierdută în albul pânzei.

Am privit-o.

Am privit-o mult, îndelung.

Se crăpa de ziuă când m-am apucat de lucru. Am pictat fără oprire până la începutul după-amiezii. Nu am dormit. Nu am mâncat. Abia dacă am respirat. Cu fiecare secundă care se scurgea fără să-l am aproape, mă gândeam tot mai mult la ce se întâmpla între noi, la cine eram noi doi. În trecut, se purtase groaznic cu mine, dar acum... îmi umplea viața de culoare.

Să folosesc acrilice? Culori în ulei? N-avea importanță. Vicious se considerase de la bun început întunecat, dar existența mea prindea culoare datorită lui.

Cumva, mi se părea important să cinăm împreună în Ajunul Crăciunului. Nu la fel de degajat și de lipsit de consecințe precum celelalte lucruri pe care le făcuserăm împreună.

Vicious avea dreptate: eram o mincinoasă.

Am crezut că puteam să nu mă atașez și să nu mă implic.

Ce simțeam pentru el era cât se poate de intens.

Eram implicată până peste cap.

Scanned with CamScanner

A fost un adevărat chin să fac cumpărături în Ajunul Crăciunului, dar voiam să-i iau un cadou.

Mi-am amintit că, încă din adolescența noastră, Vicious era mare amator de muzică. De fapt, pe atunci chiar credeam că singurul lucru pe care-l aveam în comun era pasiunea pentru punk rock și pentru grunge. Poate de asta zâmbeam cu gura până la urechi ieșind din magazinul de discuri, cu un album al trupei Sex Pistols sub braț. Eram convinsă că avea să guste gluma. *Sid Vicious*[1].

Chiar aveau câteva lucruri în comun: pielea albă, părul negru, impertinența și felul detașat de a fi. Speram totuși ca, dacă Vic era echivalentul lui Vicious, eu să nu fiu totuși Nancy[2] a lui.

În timp ce pregăteam filmele pentru seara de Ajun (doar Crăciunul nu e Crăciun dacă pe fundal nu rulează *O viață minunată*, în vreme ce te chinui să digeri cina copioasă de Ajun), mă gândeam cum trebuie să fi fost Crăciunurile pentru Vicious, în copilăria lui. Adevărat, nu avusesem nici banii, nici influența lui; în schimb, mă bucurasem de o familie care mă iubea și care îmi îndeplinise nevoile emoționale pe când eram copil.

Petrecusem un singur Crăciun în Todos Santos și îmi aminteam că Baron Spencer Senior și Jo îl sărbătoriseră printr-o vacanță în Caraibe. În Ajun, Vicious îl vizitase pe Trent, dar ziua de Crăciun o petrecuse acasă. Singur.

---

[1] Simon John Ritchie-Beverly (1957–1979), supranumit „Sid Vicious", a fost basistul și vocalistul trupei punk rock Sex Pistols (*n.t.*).

[2] Nancy Spungen (1958–1978), iubita lui Sid Vicious, a murit înjunghiată, iar Sid a fost acuzat de uciderea ei, însă a decedat înainte de începerea procesului din cauza unei supradoze de heroină (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

Chiar și atunci, în adolescență, Vicious fusese prea mândru ca să accepte mila cuiva. Însă mândria nu-l împiedica să sufere; probabil că nu-i fusese ușor să ne vadă pe mine și pe ai mei împreună. Sunt convinsă că râsetele noastre ajungeau până în camera lui. În rarele ocazii când părinții noștri beau alcool, deveneau gălăgioși. În același an, eu și Rosie ne întrecuserăm cântând colinde. Căminul nostru era plin, în vreme ce al lui era pustiu. Același lucru era valabil și pentru inimile noastre.

A mea era plină de fericire.

A lui reverbera de ecouri, ca o casă goală.

Of, Vicious!

Abia după o oră și jumătate mi-am luat inima în dinți și am urcat să-i bat la ușă. Până atunci, stătusem așezată la masa care gemea de bunătăți. Gătisem macaroane cu brânză, găinușe pitice, mâncare de mazăre și pâine de mălai, după rețeta mamei. Cumpărasem chiar și o prăjitură cu lichior de ouă. Nimic cu ciuperci, niciun fel de pește.

Dar Vicious n-a apărut.

Am stat la masă și am așteptat ca o idioată. Eram prea agitată ca să mă uit la televizor și prea orgolioasă ca să-i bat la ușă. Atunci mi-am adus aminte că, ultima oară când îl văzusem, dormea întins pe podea. M-a cuprins un val de vinovăție. Ar fi trebuit să rămân cu el, să mă asigur că totul era în regulă.

În ascensorul care mă ducea la el, mi-am dres glasul de câteva ori. Nu voiam ca vocea să mi se frângă când îi vorbeam. Nu voiam să vadă ce efect avea asupra mea. I-am bătut la ușă de trei ori și am apăsat de două ori butonul soneriei. Tocmai mă

Scanned with CamScanner

răsuceam pe călcâie, gata să plec, când una dintre recepționerele clădirii a ieșit din ascensor, ducând un cadou frumos ambalat și un buchet de flori. S-a dus țintă la ușa lui. Avea un set de chei.

M-a salutat zâmbind politicos și mi-a urat:

— Sărbători fericite!

Aproape că m-am aruncat în brațele ei.

— Slavă Domnului că sunteți aici! Cred că i s-a întâmplat ceva. Puteți descuia ușa? Trebuie să ne asigurăm că n-a pățit nimic.

Fata și-a încrețit fruntea.

— Cine? Domnul Cole?

Poftim?

Când am răspuns, în glasul meu s-a strecurat o undă de răceală:

— Nu. Vic... Domnul Spencer.

— Aa... Dumnealui...

A strâns din buze și a băgat cheia în broască.

— L-am văzut pe domnul Spencer azi-dimineață, foarte devreme. Avea o valiză. Probabil se întoarce în Los Angeles. A rămas în apartamentul lui Dean mai mult ca de obicei.

— Dean?

Femeia a roșit și s-a corectat:

— Am vrut să spun „domnul Cole". Când e plecat, îi duc în apartament pachetele primite. Mi-a lăsat o cheie.

Gura mea era ca iasca. Am clipit.

— Ăsta e apartamentul lui Dean Cole?

Mă simțeam ca o proastă.

Cu un zâmbet larg, fata mi-a confirmat:

— Sigur că da.

S-a strecurat pe lângă mine și, înainte de a-mi închide ușa în nas, mi-a spus:

Scanned with CamScanner

— Încă o dată, Sărbători fericite, domnișoară LeBlanc! Sper să aveți o zi bună.

Prea târziu. Deja era un Crăciun oribil. Cel mai urât din viața mea.

Mă pregăteam să cobor pe scări spre apartamentul meu. Sub nicio formă n-aveam chef să aștept ascensorul și nici să intru în el odată cu recepționera, mi-era teamă că aveam să izbucnesc în plâns de față cu ea. Mă simțeam și-așa destul de jalnică, nu mai aveam nevoie și de umilința de a plânge în prezența unui străin.

M-am oprit în loc când am auzit bâzâitul mobilului. L-am scos din buzunar. Inima mi se izbea de coaste, încercând cu disperare să-mi iasă din piept.

M-am rugat să fie el și să aibă o explicație pentru toate astea. Mă rugam să fie o greșeală. Vicious nu putea fi atât de depravat. Imposibil!

Am privit ecranul și dezamăgirea m-a sufocat când am constatat că era Rosie. În secunda următoare, decepția a lăsat loc rușinii. Până la urmă, Vicious era un nimeni. Rosie era sora mea.

— Crăciun fericit! au izbucnit vocile vesele ale părinților mei când am dus mobilul la ureche.

În ciuda apăsării lacrimilor, am zâmbit. Plângeam, însă nu voiam ca familia mea să bage de seamă.

— Salutări, dragilor! Mi-e așa dor de voi! Crăciun fericit!

În fundal a răsunat glasul mamei:

— Millie, te rog, zi-mi că sora ta nu are un iubit motociclist!

Mi-am dat silința să pară că râdeam, deși golul pe care îl simțeam răspândindu-se în măruntaie îmi amorțea toate emoțiile. Chiar și durerea.

— Rosie, n-o mai necăji pe mama!

Scanned with CamScanner

Am stat de vorbă vreo zece minute. Rămăsesem în același loc, pe casa scărilor. Pe urmă, Rosie a luat telefonul și s-a dus în camera ei. Mi-a șoptit:

— Millie, trebuie să-ți zic ceva despre Vicious.

Când i-a pronunțat numele, inima mi-a stat în loc. Mă simțeam copleșită de speranță și, totodată, de groază.

— Spune.

— Baron Senior a murit.

Am scăpat mobilul din mână, șocată.

Jo.

Testamentul.

Tatăl lui.

Siguranța fusese trasă, iar țeava unei arme invizibile mi se proptise în tâmplă. Venise momentul mult-așteptat de către Vicious.

Urma să mă transform în unealta lui?

Scanned with CamScanner

Capitolul 18

VICIOUS

— În sfârșit! am exclamat.

Am deschis portiera roșie a Range Roverului închiriat de Trent. Era o mașină frumușică. Mi-am scos ochelarii de soare Ray Ban și i-am azvârlit pe bancheta din spate. I-am aruncat o privire.

— Cum adică „în sfârșit"? Am ajuns aici cu douăzeci de minute înainte să aterizezi.

Dean a pornit motorul și a luat-o din loc.

Cel puțin după standardele lui, Trent arăta ca dracu'. Orice s-ar zice, cretinul ăsta era o încântare pentru ochi. Pielea lui de culoarea cafelei cu lapte, corpul vânjos și masiv, ca de jucător de rugby, precum și alte calități afurisite îi așterneau femeile la picioare și îl făceau cel mai arătos dintre cei patru parteneri ai firmei PF. Însă acum ochii îi erau injectați, barba — crescută în dezordine și avea mare nevoie să se tundă.

— De fapt, am zis asta fiindcă mă gândeam că taică-miu a crăpat în sfârșit.

Scanned with CamScanner

M-am răsucit în scaun și mi-am luat geanta Armani de pe bancheta din spate.

Trecusem prin iadul călătoriilor. Totul mersese anapoda încă de când mă sunaseră să mă anunțe despre moartea tatei. Mă grăbisem în așa hal să prind avionul, încât uitasem încărcătorul telefonului în apartament. Bateria se descărcase, iar următoarele zboruri spre Los Angeles sau spre San Diego erau abia peste câteva ore. În cele din urmă, după ce am aterizat, am cumpărat un încărcător și l-am sunat pe Trent să mă ia de la aeroport.

Am verificat lista apelurilor, să văd dacă mă sunase Eli Cole. Aveam doar două apeluri pierdute, ambele de la Emilia. Putea să mai aștepte. Înainte de toate, trebuia să știu când urma să se citească testamentul. N-avea rost să o sun înainte să aflu când trebuia să ajungă în Todos Santos. Era crucial să stea pe aproape, în așteptare, gata pentru capcana pe care voiam să i-o întind lui Jo. Erecția uriașă care mi se stârnea ori de câte ori mă gândeam la ea n-avea nicio legătură cu faptul că voiam să fie aici.

— Poți să te concentrezi măcar un minut pe altceva în afară de afurisita ta de moștenire?

Trent încă era furios fiindcă o lăsase însărcinată pe gagica aia. Mi-am dat ochii peste cap.

— OK. Ce mai face Valenciana?

Valenciana era numele ei de scenă.

— E bine. Am hotărât amândoi să... Hei, nu la asta mă referream! Ar trebui să fii trist că a murit taică-tău.

Când am ieșit din San Diego, am nimerit într-un ambuteiaj pe șoseaua spre Todos Santos. Mă întrebam dacă Jo era acasă și dacă era prea devreme să o dau afară.

— Crede-mă, a meritat cu vârf și îndesat să-l urăsc, i-am zis lui Trent.

Scanned with CamScanner

— E ciudat. Până acum, n-ai spus nimic rău despre el.

— Drept cine mă iei? Ți se pare c-aș fi o puștoaică de cinșpe ani? Apropo de puștoaice, unde e handicapatul ăla de Dean?

— Acasă la ai lui, normal. E Ajunul Crăciunului. În locul tău, nu m-aș mira dacă mi-ar face o vizită. Vic, ce dracu' ți-a venit de-ai angajat-o pe fosta lui prietenă?

I-am răspuns printre dinți:

— Aveam nevoie de o asistentă. Au trecut zece ani. Au fost împreună un semestru și jumătate. Mă oftica la culme că Dean dădea atâta importanță relației când, de fapt, nu era cazul.

— A fost prima și ultima lui iubită adevărată, mi-a întors-o Trent, acuzator.

— Iar ea era a mea, i-am zis scurt, strecurându-mi un *joint* între buze.

L-am aprins.

Trent închisese geamurile — la urma urmei, era iarnă —, dar pe mine mă durea în cot. Era vina lui că se amestecase în ciorba mea.

Prietenul meu a bătut o vreme darabana în volan, apoi mi-a spus:

— Naiba să te ia! Dă-mi și mie un fum!

I-am întins țigara.

Mi-a dat-o înapoi după ce a tras fumul în piept.

— Tot repeți că tipa era a ta, dar ei i-ai zis-o vreodată? N-ai făcut decât s-o vorbești de rău și să te porți urât cu ea ori de câte ori se apropia de tine.

— Nu cumva te-ai transformat într-o muiere după ce-ai aflat c-o să fii tată? Ce-i cu discuțiile astea tâmpite despre sentimente?

Am dat fumul afară, pe nări.

Scanned with CamScanner

— Când aterizează Jaime?

Cel mai bun prieten al meu sosea de la Londra, ca să asiste la înmormântarea tatălui meu.

— În ziua de Crăciun. Vine fără Mel și Daria.

Am încuviințat din cap. Știam că avea să vină neînsoțit.

— Poți s-o lași naibii pe asistenta mea și, în schimb, să te străduiești să nu mai intri în tot felul de rahaturi trăgându-ți-o în stânga și-n dreapta?

Trent a clătinat din cap, a apăsat pedala de accelerație și a luat o curbă. Strângea din dinți. S-a încadrat abil pe autostrada aglomerată.

— Mai du-te dracu', Vicious!

— Dragilor, am ajuns acasă! am strigat îndată ce am pus piciorul în vila rece a tatei.

În curând avea să-mi aparțină, iar după ce o ardeam din temelii, n-avea să mai fie a nimănui.

De fapt, mai întâi aveam să folosesc, probabil, o bilă pentru demolări, apoi, plănuiam să construiesc în locul ei o bibliotecă publică frumușică, pe care urma să o numesc după mama — Marie Collins. Nu Spencer. Numele de familie al tatei nu era demn de o bibliotecă.

Nu mi-a răspuns nimeni. Am urcat, m-am dus în vechea mea cameră și am deschis toate sertarele. Voiam să-mi fac bagajele și să o șterg din locul ăsta nenorocit. Majoritatea obiectelor din camera mea aveau legătură cu fotbalul.

Nu eram un sentimental. Tot scotocind, am găsit scrisori de la adolescente topite după mine, un *joint* vechi de opt ani,

Scanned with CamScanner

pe care uitasem să-l fumez și, pe fundul ultimului sertar, creioanele Emiliei, roase la capete. Tocmai mă pregăteam să le arunc, când mi-a trecut prin cap că n-avea rost să le irosesc.

Erau niște afurisite de creioane. Doar n-aveau dată de expirare.

În timp ce strângeam, m-a sunat avocatul tatei. Îl pândeam pe tipul ăsta încă de când primisem telefonul care mă anunțase despre deces, încercând între timp să dau de Eli Cole. Să le ia naiba de Sărbători! La naiba cu oamenii care aveau familii adevărate! Tata își dăduse suflarea singur-singurel. Doar Slade era prin preajmă, ca să-l ajute. Celălalt infirmier își petrecea Ajunul alături de familia lui. Jo era în Hawaii, cu un așa-zis prieten.

Jo nu i-a fost alături, așa cum nici tata n-a fost lângă mama.

Am răspuns și am dus mobilul la ureche.

— Alo?

Domnul Viteri, avocatul tatei, era un bărbat scump la vorbă. Mi-a zis doar atât:

— A doua zi după înmormântare.

Așteptarea n-avea să fie lungă.

— Cui îi mai trimiteți o copie după testament? l-am întrebat.

Testamentele erau documente accesibile publicului.

— Ție, Josephinei și lui Alistair, fratele tatălui tău.

Alistair era o cantitate neglijabilă. Avea șaizeci de ani și ducea o viață obișnuită. Locuia la o fermă, într-un orășel din Texas. La nevoie, puteam împărți totul cu el, deși știam că nu-l interesau banii. Norocosul naibii. Acum știam sigur că numele lui Jo apărea în testament.

— Îi puteți trimite exemplarul meu lui Eli Cole? La domiciliul lui, nu la birou.

A notat adresa.

Scanned with CamScanner

La sfârșit, pentru că asta se aștepta din partea lui, ca avocat, a mai spus:

— Condoleanțele mele, Baron!

Din aceeași dorință de conformare la cutumele sociale, i-am răspuns:

— Vă mulțumesc.

După ce am terminat de împachetat, mi-am luat bagajele și m-am cazat la The Vineyard, cel mai apropiat hotel de cinci stele. Am comandat ceva prin room-service și m-am îmbătat cu alcoolul din minibar.

Abia așteptam să-i văd mutra lui Jo când aveam s-o înfrunt și să-i aduc la cunoștință că știam tot ce făcuseră ea și Daryl. Muream de nerăbdare să-i iau și ultimul ban lăsat moștenire de tata.

Ardeam de nerăbdare să o am din nou pe Emilia lângă mine, slujindu-mă, ajutându-mă. Și făcând sex cu mine.

Gândindu-mă la ceea ce mă aștepta, mi-am frecat palmele. Brusc, mi-am dat seama însă că ideea de a o aduce aici pe asistenta mea personală mă entuziasma ceva mai mult decât să văd expresia oripilată a mamei mele vitrege când aveam să-i explic noile reguli după care trebuia să trăiască și să-i iau banii pe care pretindea — absolut pe nedrept — că-i aparțineau.

Am sunat-o pe asistenta mea personală.

Ar fi un eufemism să spun că n-am primit niciun răspuns.

N-a răspuns nici la apeluri și nici la SMS-uri, nici în Ajun, nici în ziua de Crăciun, nici a doua zi după Crăciun. De fiecare dată după ce apăsam butonul *Trimite*, iar mobilul meu rămânea mut, îmi venea să sparg ceva. Dar, ca să fiu sincer, nici SMS-urile mele nu erau tocmai drăguțe.

Ce mama dracului s-a întâmplat cu telefonul tău? Răspunde!

Tata a crăpat. Am nevoie de tine aici. Sună-mă.

Scanned with CamScanner

Nu cred c-o să fii la fel de indiferentă când o să ți-o trag pe la spate până când o să-ți iasă obrăznicia pe nas. Nu i-ai răspuns șefului tău trei zile la rând.

Mă simțeam ridicol. Stăteam ca pe ghimpi. Așteptam. Tânjeam.

Trebuia să termin cu tâmpeniile astea. Aveam nevoie să-mi distrag atenția, să nu mă mai gândesc la femeia asta.

Știam ce trebuie să fac.

— Las-o la ușă! i-am strigat tipului de la room-service.

Nu putea fi altcineva, pentru că singura persoană pe care o invitasem în camera mea de hotel — Georgia, tipa cu care mi-o trăgeam din când în când, în liceu — era deja aici cu mine. Vocea ei enervantă, pițigăiată mă scotea din sărite. Anii nu fuseseră blânzi cu ea. Sigur, făcea sport și purta cele mai noi haine de firmă, dar totul la ea era vanitos, artificial și exagerat.

Trebuia să-i fac vânt înainte să se dea la mine. Un gând ridicol, având în vedere că o chemasem aici tocmai ca să i-o trag, să scap, pentru un timp, de amintirea dureroasă a Emiliei.

Da, o chemasem pe una dintre fostele mele gagici să-mi distrag atenția până când primeam testamentul. Și ce dacă?

Georgia stătea pe canapea, în fața mea, îndrugând ceva despre o tărășenie întâmplată la Clubul Todos Santos în urmă cu cinci ani. N-o ascultam. Mi-am aprins o țigară cu marijuana.

— ...Vic, am rămas șocată. Adică, OK, nu voia să doneze pentru fundația mea de caritate, dar să mă acuze că am înființat-o doar ca să dea bine în campania pentru Senat a tatei...

Scanned with CamScanner

I-am tăiat vorba, suflând pe nări două jerbe de fum:

— De ce-ai spart dulapul Emiliei LeBlanc, în ziua aia?

Nu puteam să mai îndur rahaturile plicticoase pe care Georgia încerca să mi le bage pe gât. La parter, în barul hotelului, unde băuserăm ceva împreună, încercasem să mă conving că vocea ei enervantă, expresiile ei faciale enervante și *personalitatea* ei enervantă nu mă deranjau. Din păcate, mă înșelasem. Mă deranjau, și încă mult.

— Emilia LeBlanc? a întrebat ea, nedumerită.

Își răsucea o șuviță de păr pe deget. Avea genele prea încărcate de rimel, prea ostentative. Scula mea era absolut neimpresionată.

— Da. Nu te preface că nu-ți amintești de ea.

Am suflat fumul spre tavan, după care mi-am privit Rolexul.

Mă zgâiam la ea cu o mutră impasibilă, frecându-mi tâmpla cu mâna în care țineam țigara.

— Și-a găsit manualul de matematică în rucsacul meu. Îți amintești?

Georgia a pufnit.

— L-am pus acolo fiindcă mi l-ai luat și m-ai amenințat că mă distrugi dacă se mai întâmplă o dată.

— Ai meritat-o, scumpo. Te purtai ca o puștoaică răzgâiată, i-am trântit-o eu, fără să clipesc.

În ușa camerei a răsunat încă o bătaie. Cine dracu' l-a angajat pe idiotul ăsta? De ce nu lăsa mâncarea la ușă?

— Pleacă naibii de-aici și ia mâncarea cu tine! i-am strigat.

Îmi pierise foamea. În plus, n-aveam niciun chef ca Georgia să rămână la cină, dar, mai presus de asta, n-aveam deloc chef să o ating. Nu era ceva neobișnuit să dau cu piciorul unei aventuri de o noapte dacă nu eram în dispoziția necesară, însă era cu

Scanned with CamScanner

siguranță prima dată când o femeie mă enerva atât de tare încât nu voiam decât să dispară definitiv din viața mea.

— Vic, ce se întâmplă?

Cu un surâs neliniștit, Georgia s-a ridicat brusc și s-a apropiat de mine.

Am tras încă un fum și m-am uitat la ea. În clipa când mi s-a așezat în poală, am clătinat încet din cap, cu o privire absentă.

— Georgia, ridică-te imediat! Jos cu tine!

Necunoscutul a bătut iar, ceva mai apăsat, de data asta. M-am dus să-i deschid. Georgia s-a ridicat la țanc. Nu-mi păsa dacă ateriza pe podea.

M-a apucat de mână și mi-a strâns-o ușor.

— Da, eram puțin sălbatică. Toți eram. Dar nu mai suntem adolescenți.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, i-am zis eu pe șleau. Te-ai purtat cu ea ca o scorpie nesuferită și bănuiesc că încă te porți așa cu oricine a avut nenorocul să rămână în orașul ăsta împuțit. Am făcut o greșeală când te-am chemat aici. Vreau să pleci.

Cu pumnii încleștați, m-am dus să deschid. Dacă vreun alt angajat venise să se văicărească și să-mi atragă atenția că fumatul în cameră nu era permis, avea să se lase cu sânge. Am deschis ușa, gata să urlu, dar am încremenit.

— Bine-ai venit în California, ticălosule! mi-a urat Dean, apoi a intrat în cameră sigur pe el, de parcă hotelul îi aparținea.

Era ceva mai înalt, ceva mai vânjos, ceva mai chipeș decât mine. În ultimii ani, părul lui castaniu era mereu tuns scurt și aranjat. Se îmbrăca puțin mai elegant decât mine. Îi plăcea să poarte costume în culori excentrice, la fel ca Joker, dușmanul lui Batman. Și, ca toată lumea din viața mea, adora să mă scoată din pepeni.

Scanned with CamScanner

— Bună, Georgie! Care-i treaba?

Dean i-a făcut cu ochiul.

— Mă pregăteam să plec, a răspuns ea, după care și-a luat poșeta și s-a strecurat pe lângă noi, îndreptându-se spre ieșire.

Fundul ei slăbănog a dispărut. Am închis ușa în urma ei.

Dean s-a făcut comod. Și-a turnat ceva de băut, fluierând vesel.

— Te-aș întreba dacă vrei și tu, dar aș lăsa impresia că-mi pasă.

M-am sprijinit cu un umăr de perete și m-am uitat la el, cu mâinile înfipte în buzunare. Așteptam să spună ce avea de spus.

— Asta-i tot? Nici măcar „condoleanțe"? l-am întrebat batjocoritor.

Dean s-a răsucit spre mine. A dat pe gât un pahar cu whisky, apoi a împuns aerul cu un arătător în direcția mea.

— Ai uitat că ai stat de vorbă o grămadă cu taică-meu, în biroul lui? Crezi că nu mi-am dat seama ce se întâmplă? Știu bine care-i faza, Vic. Îți urăști tatăl. O urăști pe Josephine. Urăști pe toată lumea. Ai venit să pui mâna pe bani și pe vilă, așa-i?

Greșit, cretinule. Am venit să mă răzbun.

Dean și-a umplut iar paharul.

— Unde e mica noastră prietenă, Millie LeBlanc?

L-am mințit:

— Acolo unde-i e locul. În New York, în apartament. În patul meu. De fapt, în patul tău.

Mi-am strecurat iar între buze *joint*-ul pe jumătate fumat. După ce l-am aprins, am adăugat:

— Nu te teme, o să-ți plătesc pentru saltea și pentru pat. Le-am rupt.

Dean nu părea surprins. Nici nu avea de ce. Știa că o doream, că acum zece ani voiam să o dezvirginez. O voiam toată.

Scanned with CamScanner

El mi-o luase. Un gest foarte urât. Toată lumea știa. Când ne îmbătam, Trent și Jaime încă se mai legau de el din cauza asta. Să nu uităm că, dacă ei chiar ar fi fost făcuți unul pentru celălalt, Emilia nu s-ar fi învoit atât de repede să-i dea papucii, imediat ce îi aruncam o privire.

Adevărul era că nu-l voia pe el. Mă voia *pe mine*.

— Millie era a mea, s-a burzuluit Dean.

A dat pe gât al doilea pahar cu whisky.

Hristoase!

Mi-am dat capul pe spate și am izbucnit în râs. Doar nu credea asta!

— Fii serios! Nu te minți singur.

Dean m-a privit în ochi. Își calcula următoarea mișcare. Voia să mă rănească, însă fără să mă pocnească, fără să facă scandal. Eu tăceam. Am rămas nemișcat. Într-un fel, meritam să încasez un pumn în față pentru ce făcusem, tot așa cum și el meritase să-l pocnesc atunci, în liceu. Venise rândul meu să tac și să înghit. Era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru că-l trădasem.

Într-un sfârșit, Dean a deschis gura. Un zâmbet viclean îi juca pe buze.

— Ea știe că ești un nesimțit fără inimă?

Am dat din umeri.

— Am învățat un an la aceeași școală, deci probabil că știe.

Dean a băut al treilea pahar. Speram să nu-și piardă cunoștința aici. Chiar voiam să rămân în relații bune cu tatăl lui.

— A întrebat de mine? s-a interesat Dean.

— Nu. Ce motiv ar avea? Ai încercat vreodată s-o găsești?

— Mi-a zis să n-o caut.

— Ei, mersi că ai distrat-o până am apărut eu în peisaj.

Scanned with CamScanner

Voiam să încheiem discuția. Evident, el intenționa să mă ia la bătaie. Plănuiam să încasez fără crâcnire, pentru că meritam. Acum doar pierdeam vremea stând la taclale. Dar Dean n-a schițat niciun gest. Nu încă. Exact când mă așteptam să adoarmă pe pat, s-a răsucit iar spre mine și a chicotit.

— Stai așa! Adică n-ai de gând să-mi mulțumești că am „frăgezit-o" pentru tine?

Rahat! O căuta cu lumânarea.

Eu l-am lovit primul. Pumnul meu i-a izbit nasul. Speram ca de data asta medicul să nu-i mai poată aranja fața drăgălașă. Dean m-a înșfăcat de tricou și m-a azvârlit în celălalt capăt al camerei. În cădere, am dărâmat televizorul montat pe perete. Dean m-a izbit din plin. Și-a proptit un umăr în mine. Am auzit ecranul televizorului pârâind sub greutatea noastră. Am gemut și a fost cât pe ce să-l mai lovesc o dată, dar m-am stăpânit.

Meritam ce mi se întâmpla.

Știam că avea să doară.

Dean mă lovea necontenit în față, iar eu înduram fără să crâcnesc. Pe urmă m-a aruncat la podea și m-a izbit în coaste cu vârful ascuțit al pantofului. El nu era Daryl. Era prietenul meu, iar eu o dădusem rău de tot în bară. În liceu, când se ținea după Emilia, o încasase el de la mine.

Ne-am încleștat pe covor. Mi-am mușcat buzele, ca să nu gem. Fiecare bucățică din corpul meu zvâcnea. Dar n-aveam motive să mă plâng. O căutasem cu lumânarea.

— Chiar ți-ai tras-o cu fosta mea prietenă? a mugit Dean.

În glasul lui am simțit furie și neîncredere.

Știam prea bine că e mult mai ușor să ierți un dușman decât un prieten.

Suferea. Și eu suferisem, știind că ei doi fuseseră împreună.

Scanned with CamScanner

În realitate, în liceu, Dean se purtase ca un nesimțit icșind cu ea, iar în prezent, eu eram nesimțitul, pentru că făcusem sex cu ea. Însă Emilia nu era obsesia lui, viciul lui, slăbiciunea lui.

— Da, mi-am tras-o cu ea. Ai face bine să mai loveşti de câteva ori, pentru că o să mi-o trag cu ea şi de-acum înainte. O să fie a mea.

Dean m-a mai lovit o dată, iar eu am reuşit cumva să nu mă chircesc. Bănuiam că era ultima oară, pentru că nasul îi sângera; trebuia să-şi oprească hemoragia şi să meargă la medic înainte ca nasul să i se umfle. Stropi de sânge pătau covorul bej. Ştiam că trebuia să plătesc daunele.

Mi-a poruncit să mă ridic.

M-am sprijinit de marginea patului şi am făcut-o.

Zâmbea. Şi-a netezit cămaşa pătată de sânge şi a comentat:

— Arăți bine.

Probabil că aveam ochii învineţiţi şi o coastă ruptă. Am încuviințat din cap.

— Şi tu arăți grozav. Mai ai altceva de zis?

— Să ştii că am.

S-a sprijinit cu spatele de biroul pe care trona laptopul meu şi şi-a luat aceeaşi expresie triumfătoare pe care o perfecționasem eu însumi de-a lungul anilor.

— Sunt curios: cum crezi c-o să se termine totul? Tu te întorci la Los Angeles, iar eu mă duc înapoi în New York. Nu-ți face griji, omule. O să am eu grijă ca Millie să se simtă bine în biroul meu.

S-a izbit cu pumnul în piept şi mi-a făcut cu ochiul.

Tremuram de furie, dar mi-am spus că nu voia decât să mă rănească fiindcă mă purtasem ca un nemernic cu el. Chiar şi aşa, discuţia asta trebuia să înceteze.

Scanned with CamScanner

— Cară-te dracului de aici, până nu fac ceva care o să ne coste milioane de dolari și ani petrecuți prin tribunale! Pleacă! i-am strigat.

Nu s-a clintit. Acum nu mai părea să se amuze. Am tras aer în piept.

— Dă-o afară, Vicious. Nu vreau să o văd nici în filiala mea, nici într-a ta. Când eram în liceu, și-a tras-o cu altul și nici măcar nu s-a obosit să-mi mai răspundă la telefon.

Nu-i adevărat. A plecat pentru că am obligat-o eu.

— Nicio șansă!

În ciuda declarației mele categorice, habar n-aveam ce să fac. Îmi era clar că Emilia n-ar fi acceptat să vină în L.A. Pe de altă parte, Dean n-ar fi lăsat-o să lucreze în continuare în filiala din New York. Nu știam cum să procedez așa încât Emilia să rămână lângă mine, dar trebuia să găsesc o cale.

Dean mi-a răspuns calm. Din nas încă-i mai curgea sânge pe covor. *Rahat!*

— Ba da. Tipa n-a fost corectă cu mine.

— Nu-i adevărat! am urlat eu.

Am ridicat brațele în aer. Apelam la ultima fărâmă de autocontrol ca să nu mă reped la el. În spatele lui Dean, țigara mea, încă aprinsă, săpa încet o mică gaură în covor. Mi-a urmărit privirea și a strivit-o cu pantoful lui de firmă.

— Nu ea s-a purtat necinstit cu tine, ci eu. Am alungat-o, i-am dat douăzeci de mii de dolari să plece. În schimb, a fost de acord să-ți spună că a plecat cu altul și că nu vrea să mai audă niciodată de tine.

— Și de ce te-ar fi ascultat? a vrut Dean să știe, sceptic.

Și-a încrucișat brațele la piept și a ridicat din sprâncene.

Scanned with CamScanner

— Fiindcă am amenințat-o. I-am zis că o să-i concediez părinții. Sora ei, Rosie, are mereu nevoie de medicamente. Aveau nevoie de bani.

Între noi s-a lăsat o tăcere adâncă, apăsătoare.

— Ești un pervers psihopat, a mârâit Dean în cele din urmă.

Nu l-am contrazis. Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Vicious, asta nu schimbă situația.

S-a apropiat de ușă. Când am ajuns unul lângă altul — eu, cu mâna pe clanță, iar el, în prag —, ne-am privit în ochi.

— O s-o concediezi pe Millie. Altfel, o să mă asigur că zbori din consiliul de administrație al companiei. Noapte bună.

Scanned with CamScanner

Capitolul 19

Emilia

Luni dimineață, Rosie s-a întors de la Todos Santos. Era toată numai un zâmbet. Mi-a povestit despre noua mașină de cusut a mamei și despre obsesia ciudată a tatei pentru reality-show-ul *Toddlers and Tiaras*. Nu arătase nicicând așa de bine.

În ciuda faptului că aveam inima frântă, i-am zâmbit și am încercat să nu dau impresia că-mi pierdeam mințile din cauza unui bărbat care îmi tot repetase că nu voia decât sex fără obligații.

Am stat de vorbă aproape o oră, dar n-o ascultam cu adevărat. Camera se învârtea cu mine, până când nu-l mai vedeam decât pe el: ochii lui întunecați, fața lui încruntată, atitudinea lui.

Chiar și când nu era de față, continua să mă chinuie.

Într-un sfârșit, am întrebat-o:

— L-ai văzut pe Vicious?

Uram faptul că vocea mea era plină de speranță și că absolut tot ce aflasem despre el mă făcea să tânjesc și mai mult după bărbatul ăsta. Mă purtasem prostește, eram o idioată care trebuia

Scanned with CamScanner

să înfrunte adevărul: aveam sentimente față de un tip celebru pentru lipsa lor.

Rosie a dat din umeri.

— A trecut pe la vilă în Ajun, după ce m-ai sunat, și-a strâns lucrurile din vechea lui cameră. I-am oferit condoleanțele mele, iar el mi-a arătat degetul mijlociu. Părea scos din sărite. De fapt, mereu arată așa. Dar de data asta am avut senzația că murea de nerăbdare să înșface un pistol și să tragă în orice mișcă. Înțelegi ce zic?

— Absolut. Mereu arată așa când vine la birou.

— Apropo, Millie, de ce nu ești la birou? A, uitam: înmormântarea e azi. Ai primit o zi liberă? Sau — și mai bine — ți-ai dat demisia?

Am coborât privirea în podea. Strângeam din dinți.

— Încă mă mai gândesc.

De fapt, luasem deja o hotărâre. Cât timp fuseserăm doar doi adulți care împărtășeau un trecut nu tocmai nepătat, îmi venise ușor să accept slujba pe care mi-o oferise Vicious. De când aflasem ce voia cu adevărat de la mine — să încalc legea, mințind-o pe Jo de dragul lui — și îmi trimisese SMS-urile alea poruncitoare, atât de caracteristice pentru el, începusem să mă simt ca un obiect de care se putea descotorosi oricând, la fel ca atunci când locuiam unul lângă altul.

Însă cel mai tare mă durea că făcuse sex cu mine în patul fostului meu iubit. Asta era partea cea mai umilitoare, pe care îmi doream din toate puterile — dar zadarnic — să o uit.

Rosie a chicotit.

— Te rog, nu-mi spune că te-ai culcat cu el cât am fost plecată.

M-am înroșit. Obrajii mei încinși i-au răspuns.

Sora mea mai mică știa totul despre mine.

Scanned with CamScanner

Fiecare secret și fiecare gând murdar care îmi trecea prin cap.

I-aș fi povestit oricum ce se întâmplase, dar evident că acum nu mai avea nevoie de o confirmare verbală ca să-și dea seama de adevăr.

— Millie, iubito...

Frustrată, și-a masat fruntea.

— Doar ți-am spus să nu te îndrăgostești iar de el. Tipul e un distrus, și nu la modul simpatic. Nu în stilul lui Justin Bieber. Mai degrabă ca... Mel Gibson. Nici măcar nu părea trist că murise tatăl lui. Mi-a lăsat impresia că abia aștepta s-o șteargă de la vilă.

Am înghițit în sec și i-am spus:

— Oamenii suferă în diverse moduri.

Știam că nu părea trist, fiindcă nici nu era. Dar nu-i puteam spune lui Rosie că Baron Senior nu ridicase un deget ca să împiedice bătăile pe care le îndurase fiul lui. Era secretul lui Vicious. Secretul *nostru*. Adevărul trist era că, păstrându-i taina, mă agățam de un fel de intimitate care nu mai eram convinsă că încă exista între noi.

Rosie a clătinat din cap. Nu-i venea să creadă.

— De ce îl aperi? Tu auzi ce zici? Ți-a făcut atâta rău! De două ori te-a obligat să te desparți de Dean. Te-a alungat din Todos Santos. Te-a angajat doar ca să faci chestii dubioase pentru el.

Am dat anemic din cap și am cuprins-o într-o îmbrățișare mult-așteptată. I-am povestit despre apartamentul lui Dean și despre Ajunul Crăciunului, despre întâlnirea noastră. I-am spus toate secretele pe care îmi permiteam să le dezvălui.

— Ce zdreanță! a comentat soră-mea.

Scanned with CamScanner

M-a mângâiat pe păr, în timp ce eu boceam cu nasul în umărul ei. Mă simțeam de parcă toate oasele și mușchii mi se transformau încet în gelatină.

Totuși, n-am suflat un cuvânt nici despre Daryl și Jo, nici despre testament.

Când venea vorba de Vicious, nu mă puteam abține să mint.

Să mint pe toată lumea și, mai presus de toate, pe mine.

Ziua înmormântării a trecut greu. Am petrecut-o pe canapea, îndopându-mă cu dulciuri și urmărind un maraton de filme cu Gene Kelly. Aveam nevoie de un personaj masculin pozitiv, dat fiind că încercam să dau uitării unul pervers și mohorât.

Da, mă durea ce făcuse, dar nu voiam răzbunare.

Eram ispitită să-i răspund la apeluri. Tatăl lui abia murise. Indiferent de circumstanțe, indiferent ce simțeam pentru el, Baron Senior fusese ultima rudă în viață a lui Vicious.

Dar, de fiecare dată când mă ridicam să răspund, Rosie îmi smulgea telefonul din mână și dădea din cap.

— Nu! a mârâit ea.

Stătea în mijlocul sufrageriei, dârză, neînduplecată.

— Dar suferă, am protestat eu slab, cu amărăciune.

De obicei, mă mândream cu faptul că nu eram o persoană puternică.

— Îl doare în cot de tine. Doar știi asta.

— Dă-mi telefonul!

Era a nu știu câta oară când îi repetam asta.

— E ridicol! am adăugat eu. Doar pentru că orgoliul meu a suferit o lovitură nu înseamnă că el merită să mă port așa.

Scanned with CamScanner

Rosie era furioasă.

— Mai gândește-te, Millie! Aseară, era în barul hotelului Vineyard — subliniez: în seara dinaintea înmormântării —, cu Georgia. Prietena mea Yasmine lucrează acolo. Chiar ea i-a servit. Au urcat apoi împreună în camera lui.

Probabil că expresia mea îmi trăda dezgustul. Rosie mi-a întins mobilul.

Nu puteam să dau vina pe altcineva. Eram singura vinovată.

Bărbia îmi tremura. Asta-mi făcea Vicious: mă îngenunchea din nou și din nou. Încercam să păstrez distanța, dar cedam de fiecare dată când mă căuta.

Acum însă aveam de gând să pun piciorul în prag.

Rosie avea dreptate.

Bărbatul ăsta era toxic, mă otrăvea. Dacă-i permiteam, avea să ucidă tot ce era frumos în viața mea. El era furtuna care îmi amenința florile de cireș.

Constatarea asta mi-a întărit hotărârea de a-l scoate din viața mea. De fiecare dată când mă suna, făceam un gest obscen spre ecranul mobilului. Refuzam să-i arăt îndurare.

Scanned with CamScanner

Capitolul 20

VICIOUS

Așa cum mă așteptam, înmormântarea a fost un haos.

Josephine și-a etalat bronzul hawaiian într-o rochie Versace și a vărsat lacrimi de crocodil. A apărut și Dean. Stătea lângă tatăl lui, dar nu-mi arunca nicio privire. Pe toată durata ceremoniei, Trent și Jaime au încercat să mă consoleze, uitându-se când la mine, când la el.

Halul în care arătau nasul lui și ochii mei învinețiți ne dădeau de gol. Trent și Jaime știau foarte bine ce se întâmplase. Având în vedere că eram în doliu (mă rog, să zicem), nu voiam să abordez subiectul. În plus, aveam senzația că ăștia doi mă considerau responsabil.

De fapt, nu simțeam nimic. Existența tatei nu făcuse altceva decât să-mi împovăreze conștiința. Cât timp trăise, fiecare zi îmi amintea că el trăia, iar mama era moartă.

Când sicriul tatei a fost coborât în groapă, am îngropat multe lucruri odată cu el; printre ele, frustrarea pe care mi-o provocase toată viața. Însă ura rămăsese în mine, neschimbată.

Scanned with CamScanner

La fel și zbuciumul meu lăuntric, o neliniște despre care nimeni nu trebuia să afle.

Era o tragedie, însă una intimă, doar a mea. Nu voiam să o împărtășesc nimănui.

Când m-am întors la hotel, i-am trimis Emiliei un alt SMS, în care îi ceream să mă sune. *Acum.*

A doua zi urma să pun mâna pe testament, era timpul să-și facă bagajele și să vină încoace. Plănuiam să-i spun că aveam nevoie să rămână în California pentru cel puțin câteva săptămâni, ca să mă ajute în filiala din L.A. Ca s-o conving, eram dispus să-i ofer câteva sute de mii de dolari în plus la salariu. Rahat! Eram în stare să-i dau orice dorea.

Cu toate astea, n-aveam nicio veste de la ea.

Se răzgândise oare? I se făcuse frică și hotărâse să nu mintă pentru mine? Mă simțeam trădat, iar trădarea asta îmi lăsa un gust amar pe limbă și o greutate în piept, peste tot unde mă atinsese ea.

Mi-am azvârlit telefonul în perete. Ecranul a crăpat, lăsând în urmă un păienjeniș de crăpături. Logic ar fi fost să-i cer asistentei mele personale să-mi cumpere altul, doar că acum nu mai aveam nicio afurisită de asistentă. Aveam nevoie de Emilia, iar ea nu era aici. Da, aveam nevoie de ea, însă preferam să mor decât să recunosc asta cu glas tare.

Am parcurs pe jos distanța dintre mașina pe care o închiriasem și vila familiei Cole. Secundele parcă se târau — sau poate că se scurgeau prea repede. Ani de zile așteptasem momentul ăsta. Ceea ce urma era atât un sfârșit, cât și începutul unei noi vieți.

Scanned with CamScanner

Testamentul.

Verdictul.

Finalul glorios.

Am intrat în biroul lui Eli Cole. Încă dinainte să apară testamentul, într-un plic, m-a cuprins un presentiment ufât. Camera asta plină de tomuri de Drept, de mobile tapițate cu piele veche, în care aștepta un om bătrân, mi se părea rău-prevestitoare.

Eli nu se mai purta prietenos cu mine. Adevărat, nu dădea nici semne de nerăbdare; era un profesionist desăvârșit. Când mi-a făcut semn să mă așez, nu mi-a mai zis „fiule", ca de obicei, iar după ce l-am refuzat o dată, n-a insistat să-mi ofere o ceașcă de ceai sau de cafea. Se uita la mine de parcă știa că eu stâlcisem mutra fiului său, iar asta mă neliniștea.

După ce curierul a adus testamentul, Eli și-a pus ochelarii și a deschis plicul cu un cuțitaș, în tăcere. Eram precaut, încordat. Îi urmăream mișcarea pupilelor, în vreme ce parcurgea jargonul juridic. Pentru un timp care mi s-a părut nesfârșit, a rămas tăcut. Îmi simțeam sângele vuindu-mi în cap.

La înmormântare, Jo avusese o mutră cât se poate de satisfăcută. Nu încercase să-mi vorbească, să se milogească...

Pe de altă parte, eu eram viclean, foarte calculat...

Mă purtasem bine cu tata de-a lungul anilor, până la ultima noastră întâlnire, când îi spusesem...

— Baron...

Eli și-a frecat bărbia, încercând parcă să-și șteargă expresia preocupată. Tonul lui îmi spunea ceva ce nu doream să aud.

Am clătinat din cap. Mi se părea ireal. Nu voiam banii ăia împuțiți. Făceam milioane de dolari la firmă. Un fleac, în comparație cu averea tatei, dar tot era ceva.

Scanned with CamScanner

Pe mine mă interesa ca Jo să nu scape basma curată. Era complice la crimă.

Nu voiam să-mi petrec restul zilelor simțindu-mă pustiit, trădat.

Voiam *dreptate*.

— Dă-mi-l!

I-am smuls testamentul din mână și l-am citit cât de repede am putut. Pulsul mi se iuțise într-atât încât credeam că o să-mi explodeze inima. Nu procesam nici jumătate din ceea ce citeam. Din capul locului, două lucruri mi-au atras atenția.

În primul rând, testamentul fusese scris de mână. Data înscrisă la începutul documentului și scrisul de mână al tatei erau dinainte să se îmbolnăvească. Am sărit la ultima pagină, la semnăturile celor doi martori. Nu cunoșteam numele, dar nu era ceva neobișnuit, se întâmplă deseori ca avocații să le solicite propriilor angajați să fie martori.

În al doilea rând, exista o clauză de dezmoștenire.

— A inclus o împuțită de clauză de dezmoștenire!

De furie, am izbit cu pumnul în biroul lui Eli.

Cu cât citeam mai mult, cu atât mă înfuriam mai tare. Tata o numise pe Josephine executoare, însă asta nu mă deranja la fel de mult ca ideea principală: Josephine Rebecca Spencer (Ryler, după numele de fată) moștenea toată averea tatei. Mie îmi lăsase zece milioane amărâte.

Clauza de dezmoștenire stipula că, dacă voiam să contest în vreun fel testamentul, nu primeam nimic. Încă o dată, Baron Spencer își trăsese fiul în piept.

Jo devenise putred de bogată.

Iar eu tocmai redevenisem, de la un tip aproape miliardar, un bărbat încă avut, care întorcea banii cu lopata, dar care nu avea

Scanned with CamScanner

să apară în *Forbes*, printre cei mai avuți oameni de pe planetă. Nu că mi-ar fi păsat. Pentru mine, banii lui erau un rahat. N-aveau nicio valoare. Însă în ceea ce privește răzbunarea, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Tăceam. Eli mă privea precaut.

Mă lăsasem tras pe sfoară.

Tata știuse tot timpul că-l uram. Poate chiar îmi intuise planurile. Deși nu-mi dădeam seama cum se putuse întâmpla asta, Josephine fusese mereu cu un pas înaintea mea. Am înghițit cu greu, încercând să-mi domolesc furia.

Eli s-a așezat lângă mine. Am pus testamentul pe biroul lui și l-am citit amândoi. Fusese scris în iunie, cu zece ani în urmă. Mă simțeam cuprins de un vârtej de emoții contradictorii.

Un an prost. O lună teribilă.

— S-a întâmplat ceva ciudat atunci? s-a interesat Eli. Ceva care l-a făcut să se răzgândească referitor la clauzele din contractul prenupțial?

Ne gândeam amândoi la același lucru.

Tata nu ascunsese termenii acordului prenupțial: dacă Jo intenta divorț, nu primea nimic. Se folosise de avere ca să-și mențină căsnicia. O controlase pe Josephine amenințând-o că o lasă fără un sfanț.

Prin urmare, nu-l părăsise. După atâția ani de căsnicie, nici nu mă miram că-i lăsase ceva moștenire. Dar să-i lase totul? Se pare că Jo îl controlase pe el, de la bun început. Nici asta n-ar fi trebuit să mă mire. Nenorocita de Jo îl influențase tot timpul.

Data documentului arăta că fusese scris la scurt timp după ce terminasem liceul. După ce o alungasem pe Emilia din California, când totul se dusese de râpă. După ce o luasem complet razna...

Daryl murise în urmă cu zece ani.

Scanned with CamScanner

Am strivit hârtiile în pumn și am răspuns:

— Da. Jo trecea printr-o perioadă mai grea. Fratele ei murise. Poate l-a șantajat emoțional pe tata. Eu...

Am tras adânc aer în piept.

— Dintotdeauna l-am detestat, dar, într-un fel, mă doare să știu că și el m-a urât.

— Fiule, nu înțeleg de ce a preferat-o mereu pe Josephine, dar a venit timpul să treci peste asta și să mergi mai departe.

Eli știa ceea ce prietenii mei încă nu aflaseră.

Când aveam douăzeci și doi de ani, noi, Desfrânații, ne-am întors în Todos Santos ca să petrecem Ziua Recunoștinței împreună. Am mers cu toții la Dean și ne-am îmbătat. Tocmai fusesem acceptat la o facultate de Drept, așa că mi s-a părut o idee bună să intru în toiul nopții în biroul lui Eli și să-mi bag nasul printre lucrurile lui. Eli era însă acolo. Eram foarte beat, mă simțeam pierdut și trist. I-am povestit despre abuzurile pe care le îndurasem.

Însă nu și despre uciderea mamei. Nici Emiliei nu-i povestisem.

Am ales să-mi fac singur dreptate și așa am și făcut, până astăzi.

Totul se năruia în jurul meu. Eram o umbră. Un nimeni. Un om fără nicio țintă în viață.

Când Eli mi-a vorbit, vocea îi tremura de emoție.

— Nu trebuie să permiți ca lucrurile pe care ți le-au făcut ei să te definească. Găsește altceva care să te însuflețească.

În clipa asta, nu-i mai păsa că-i stâlcisem mutra lui Dean. La urma urmei, viața mea, spre deosebire de a lui Dean, era chinuită, distrusă.

Scanned with CamScanner

— Trăiește, Baron! Trăiește cum trebuie. Nu privi în urmă și nu te mai întoarce niciodată în locul ăla!

Se referea la vila pe care plănuiam să o ard, în locul căreia voiam să ridic o bibliotecă, în amintirea mamei.

După ce am ieșit din biroul lui, m-am trântit pe treptele care duceau spre grădina familiei Cole și mi-am aprins un *joint*. Am scos telefonul din buzunar și am sunat-o pe Emilia. N-a răspuns.

Am sunat din nou.

Și din nou.

Și încă o dată.

Pe urmă am început să-i las mesaje vocale, deși n-avea rost și știam că urma s-o regret. În mesajul de întâmpinare, am auzit-o fredonând cu vocea ei dulce. Apoi, după un chicot copilăresc, a încheiat cu o poantă:

„Salut! Sunt Millie. Vrei să auzi o glumă? Cioc, cioc! Cine-i acolo? Nu eu, așa că lasă-mi un mesaj și o să te sun cât de repede pot!"

Slujnico, nu știu care dracu' e problema ta, dar trebuie să te întorci la mine pentru că... pentru că sunt șeful tău. Te plătesc cu bani grei. Aștept să mă suni.

„Salut! Sunt Millie. Vrei să auzi o glumă? Cioc, cioc! Cine-i acolo? Nu eu, așa că lasă-mi un mesaj și o să te sun cât de repede pot!"

Ești supărată pe mine? De-asta nu-mi răspunzi? Te-ai ofticat fiindcă nu ți-am răspuns când m-ai sunat? E cazul să-ți reamintesc

Scanned with CamScanner

că aveam chestii importante de rezolvat, pentru că taică-meu a murit? În plus, ți-am vorbit verde-n față de la bun început. Nu avem o relație. Suntem doi oameni care și-o trag până leșină, ca să scape de obsesia pentru celălalt. Sună-mă. Acum.

„Salut! Sunt Millie. Vrei să auzi o glumă? Cioc, cioc! Cine-i acolo? Nu eu, așa că lasă-mi un mesaj și o să te sun cât de repede pot!"

Emilia! Ce mama dracului!

Apoi, deodată, telefonul mi-a vibrat în mână. Am oftat de ușurare și am simțit un firicel de căldură strecurându-mi-se în suflet. Am răspuns repede.

— Când ajungi, o să te aduc la orgasm o săptămână încheiată fără să te las să-ți dai drumul, am mârâit.

Interlocutoarea mea și-a dres glasul și a zis:

— Baron, mă tem că nu-i nevoie să faci asta.

Era vocea lui Jo. Părea amuzată.

— Mai ții minte când mi-ai zis că ar trebui să ne întâlnim mai des, să luăm masa împreună și să bem un vin? Ei, mi-ar plăcea mult să ne vedem diseară, la cină. Preferi vinul roșu sau pe cel alb?

Maxilarul meu a zvâcnit. Aș fi azvârlit telefonul pe scări, dar aveam nevoie de el, în caz că mă suna Emilia. I-am închis în nas și m-am pus pe urlat până când Keeley, una dintre surorile lui Dean, a ieșit și m-a târât înăuntru, ca să mă calmeze.

În următoarele douăzeci și patru de ore, femeile din familia Cole m-au cocoloșit și m-au îngrijit ca pe o fată mare, în timp

Scanned with CamScanner

ce Dean intra și ieșea din casă, aruncându-mi cele mai urâte priviri.

— Concediaz-o! l-am auzit rostind cu glas cântat.

Era în bucătărie. Mama lui stătea lângă mine, în sufragerie, cu o ceașcă de ceai în mână, rememorând cu glas tare fiecare catastrofă familială la care asistase și asigurându-mă că, într-un fel sau altul, toate se rezolvaseră ca prin minune.

— Dă-o afară pe tipă... Dă-o afară acum... a continuat Dean, netulburat.

Emilia nici măcar nu-mi răspundea la telefon, și totuși reușea, încă o dată, să ne dezbine. Cum să știu dacă mai era dispusă să mă ajute să o distrug pe Jo? Mă îndoiam că mai puteam apela la ea. Eram pe cont propriu.

Crezusem că mă puteam folosi de Emilia LeBlanc, însă nu mai eram capabil să controlez niciun plan, pentru ea sau pentru mine. Era singura persoană căreia voiam să-i vorbesc acum, când lumea mea se năruia. Indiferent ce se întâmpla cu moștenirea, nu puteam îndura ca ea să dispară din nou din viața mea.

Am stat în sufrageria fostului iubit al Emiliei, cu fața lipită de pieptul doamnei Cole, ca un copil, și mi-am dat seama că era prea târziu ca să mă retrag.

Nu mai voiam să înceteze ceea ce aveam noi doi.

M-am hotărât să o caut.

Să le ia naiba de consecințe!

Scanned with CamScanner

Capitolul 21

VICIOUS

La două zile după citirea testamentului, Jaime a intrat în camera mea de hotel distrusă în urma bătăii cu Dean. S-a folosit de cardul de acces pe care i-l dădusem ca să poată veni și pleca de la mine după bunul plac.

— Hristoase! Vic, de când n-ai mai primit menajera?

Sângele lui Dean încă păta covorul.

Zăceam pe patul răvășit, fumând și zgâindu-mă la tavan. Jaime a aruncat pe noptieră o pungă de hârtie din care a scos sticle de apă, sendvișuri ambalate, Tylenol și alte chestii de care credea că aveam nevoie. După ce plecasem de la Dean, mă îmbătasem cot la cot cu Trent și cu el. La urma urmei, cine dracu' nu s-ar fi îmbătat dacă s-ar fi trezit dezmoștenit?

Am slobozit un nor de fum printre buze. Prietenul meu mi-a luat țigara dintre degete, a stins-o, apoi m-a înșfăcat de gulerul cămășii murdare.

Și-a apropiat fața de a mea.

— Încă ești milionar. Ești tânăr, bogat și sănătos, iar tu nu te poți gândi decât că maică-ta vitregă a moștenit mălaiul lui taică-tău? Ce să zic! Mare scofală!

Scanned with CamScanner

Nici măcar nu bănuia care era adevărul, iar eu n-aveam de gând să-i mărturisesc din ce motiv cedasem nervos acasă la Dean, ca un fătălău. Am mijit ochii la el și i-am zis:

— Prințe, nu te-a rugat nimeni să mă salvezi.

— Ce-ai de gând să faci acum, omule?

M-am ridicat, așezându-mă pe marginea saltelei, și mi-am trecut degetele prin păr. Aș fi vrut ca *joint*-ul meu să fie încă aprins.

— Mă întorc la New York.

— Bănuiam eu c-o să spui asta.

Jaime s-a așezat lângă mine. Mirosea bine: a săpun și a om care trăiește cu adevărat.

Înainte ca viața să mă tragă în piept, și eu miroseam așa.

— Vic, nu te poți întoarce la New York. E filiala lui Dean. Deja e ofticat că i-ai făcut rahatul ăla cu Emilia. Deocamdată, nu poți lucra acolo, cu el. În plus, cine o să se ocupe de filiala din L.A.?

— Mă doare-n cot. Mă întorc la New York, să revendic filiala de acolo.

— Vrei să spui că o revendici pe Millie.

L-am mințit:

— Nu. Vreau să lucrez la New York. M-am săturat până-n gât de L.A.

Am ridicat sfidător bărbia, provocându-l să mă contrazică. Eram un ticălos încăpățânat, lucru pe care Jaime îl cunoștea prea bine.

A izbucnit în râs, iar eu am început să mă enervez. Ce i se părea așa de amuzant? Râsul i s-a potolit abia după un minut.

— Tu auzi ce zici, Vicious? Ești obsedat de fata asta. Mereu ai fost *îndrăgostit* de ea, încă de când ai înțeles că nu se teme și

Scanned with CamScanner

că nu e impresionată de rahaturile tale. Când ai dat nas în nas cu ea în New York, primul lucru pe care l-ai făcut a fost să o angajezi. Pur și simplu nu vrei să accepți situația. O vrei *pe ea*, vrei tot ce are legătură cu ea. Nu e nevoie să furi filiala lui Dean pentru asta. Vorbește cu ea. Spune-i ce simți.

Am clătinat din cap. Nu avea noimă. Sau, cel puțin, nu voiam să aibă vreuna.

— Mă duc la New York.

— Dean o să se oftice, a repetat Jaime pentru a suta oară.

— Ce păcat! Deja mi-am rezervat bilet.

Îmi trebuia un plan, și încă repede.

Am început cu un apel către departamentul HR al filialei din New York. Le-am spus că Emilia LeBlanc era în concediu cu plată. N-avea să se lase înduplecată ușor să apară iar la muncă. Pricepusem asta din faptul că nu răspundea nici la telefon, nici la mesaje, nici la e-mailuri.

Între timp, l-am rugat pe șeful departamentului să mă anunțe în caz că Dean încerca vreo manevră dubioasă cu jobul ei și m-am asigurat că aveam acces la dosarul de angajat.

Asta însemna că aveam acces, de asemenea, și la adresa ei de e-mail profesională. Exact ca în liceu: îi scotoceam prin corespondență ca să văd ce planuri avea.

Am observat că deja luase legătura cu o agenție de recrutare, cerându-le să aibă o altă asistentă personală pregătită, în așteptare, în caz că eu sau Dean aveam nevoie de ajutor săptămâna viitoare. Până și chestia asta mă enerva. În mod clar, era foarte

Scanned with CamScanner

supărată pe mine, dar nici măcar așa nu putea să nu se asigure că toată lumea din jurul ei — inclusiv cu — avea tot ce trebuie.

Nu-mi făceam prea multe griji. N-avea cum să ajungă prea departe. Știam unde locuia și n-avea alte perspective de angajare în afară de a servi la mese, în uniforma aia vulgară, de chelneriță. Dacă ar fi avut de ales, nu ar fi acceptat să lucreze cu un nenorocit ca mine de la bun început.

În prima zi a lunii ianuarie, m-am îmbarcat într-un avion cu destinația New York. Nu știam ce urma să fac, unde aveam să locuiesc. Dean se întorsese în apartamentul meu și era limpede că Emilia nu voia să mă vadă la față.

Din păcate pentru ea, n-avea de ales.

Odată ajuns în Manhattan, m-am cazat la un hotel, dar de data asta nici nu m-am mai obosit să despachetez. Toate camerele de hotel sunt la fel, contopindu-se într-un tot anonim. Hotelurile îți otrăvesc sufletul. Din fericire pentru mine, al meu era deja întinat.

După ce am făcut un duș rapid și m-am bărbierit, am hotărât că era timpul ca Emilia să-mi ofere o justificare pentru purtarea ei. Am intrat în clădirea unde locuia Dean, folosindu-mă de cardul lui electronic de acces. Am bătut de trei ori la ușa ei și m-am plimbat de colo colo prin fața ușii, trecându-mi neîncetat degetele prin păr.

Nicio reacție.

Am bătut iar, de data asta izbindu-i ușa cu pumnul.

— Ce mă-sa! Ai putea măcar să mă înfrunți față în față. Încă sunt șeful tău!

Rosie mi-a deschis exact când am terminat de vorbit.

— Unde e sora ta?

Îmi simțeam maxilarul zvâcnind.

Scanned with CamScanner

S-a sprijinit de ușă. Își ținea bărbia ridicată, sfidătoare.

— N-am deschis ca să răspund la întrebările tale idioate. De fapt, nu mai ești șeful soră-mii. Și-a găsit altceva de lucru. Duminică ne mutăm de aici. Mersi pentru nimic, dobitocule.

Mi-a zâmbit dulce și a dat să închidă ușa.

A fost nevoie să-mi strecor piciorul între ușă și cadrul ei, exact ca atunci când o vizitasem prima dată pe Emilia. Evident, surorile LeBlanc nu apreciau prezența mea.

Am repetat întrebarea:

— Unde e?

Nu credeam ce spunea despre noua slujbă a Emiliei. Imposibil! Doar nu și-ar fi dat demisia de la un loc de muncă unde era plătită regește. Sau mă înșelam?

Rahat! Normal că și-ar fi dat demisia. Doar era vorba despre Emilia.

— Nu-ți spun, a insistat Rosie. Nu vrea să te mai vadă. Mai întâi o obligi să se despartă de prietenul ei și o silești să plece din California...

A lăsat fraza să atârne în aer și m-a blagoslovit cu una dintre celebrele ei priviri ucigătoare. Vocea ei a coborât apoi cu o octavă:

— Pe urmă, după zece ani, te culci cu ea în patul fostului ei iubit. Nu contează cum vrei să te răzbuni; Millie nu vrea să se amestece în rahatul ăsta.

La naiba! Aflase despre Dean.

Dar știam că Rosie nu se referea la adevărata răzbunare pe care o vânam, cea împotriva lui Jo. Era un semn bun, Emilia nu-mi dăduse în vileag secretele.

M-am strecurat în apartamentul lor, căutând-o din ochi. N-am văzut-o. În schimb, am observat o grămadă de cutii de carton, deja sigilate și pregătite pentru mutare.

Scanned with CamScanner

Rosie spunea adevărul și despre mutare, și despre noua slujbă a Emiliei.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

Rosie a clătinat din cap.

— Vicious, te rog. Chiar dacă n-o s-o recunoască niciodată, mi-am dat seama că ține la tine. Prea mult. Dacă ai în tine măcar o fărâmă de bunătate, las-o în pace. Voi doi sunteți toxici împreună. O știi și tu.

— Ce rahat! am spumegat eu. Nu suntem toxici împreună.

Însă știam că avea dreptate. Îmi lipsea ceva — câteva lucruri care m-ar fi ajutat să iubesc ca orice om normal. De-asta îmi plăcea să distrug, de-asta îmi plăcuse în mod deosebit să o distrug pe Emilia. Era cea mai pură ființă pe care o întâlnisem vreodată.

— Unde e?

Nu schițam nicio mișcare. N-aveam de gând să plec înainte de a primi un răspuns. Cred că și Rosie își dăduse seama.

— Unde e sora ta? Trebuie să-i vorbesc. Putem sta aici ore în șir, că tot n-o să mă las până nu-mi spui.

Rosie a coborât ochii în podea.

— S-a dus la un vernisaj, undeva pe lângă râul Hudson. Expoziția *The Height of Fire*. Luni o să înceapă munca la o galerie de acolo. O femeie care lucrează la Saatchi a cumpărat un tablou de-al ei, iar tipei îi place mult ce pictează...

Restul informațiilor nu mă interesau. M-am răsucit pe călcâie și am dat să mă îndrept spre ușă, dar Rosie a tăbărât pe mine ca un mic ninja, cuprinzându-mi mijlocul cu mâinile. M-am întors și am privit-o cu răceală. Rosie s-a crispat. Toți reacționau așa când le aruncam căutătura asta.

Toată lumea, în afară de Emilia.

Scanned with CamScanner

— Te rog, Vicious. Ea e cea mai puternică din familia noastră. Are grijă de mine. Datorită ei, părinții mei dorm liniștiți noaptea, știind că ne descurcăm în New York. Nu-i face rău! Ea e zidul nostru de sprijin.

Am clătinat din cap și am plecat.

Dacă Emilia era un zid, eu eram o afurisită de bilă de demolare.

Scanned with CamScanner

Capitolul 22

Emilia

Noaptea era rece și ploioasă, aproape destul de rece ca să ningă. Mă bucuram că investisem o parte din salariul primit de la Vicious într-o haină mai acătării. Nici măcar nu mă simțeam vinovată pentru asta.

Noul meu șef, Brent, un bărbat trecut de treizeci de ani, locuia aproape de apartamentul din care ne pregăteam să ne mutăm, așa că am împărțit un taxi și am băut ceva împreună, timp în care mi-a spus la ce trebuia să mă aștept odată ajunși la expoziție.

Noua mea slujbă la galerie era, de fapt, o stagiatură foarte prost plătită, dar când Rosie îmi văzuse fericirea din priviri, aproape că mă obligase să accept. Sora mea mai mică se simțea acum mult mai bine, iar după ce terminam cu mutarea, urma să-și reia vechea slujbă de *barista*. Acolo, bacșișurile erau mari și programul flexibil.

Am încercat să nu mă învinovățesc prea tare fiindcă acceptasem să lucrez pentru Vicious. La momentul acela, situația noastră era sumbră, dată fiind boala lui Rosie. Nu voiam să trec

Scanned with CamScanner

din nou prin experiența asta. Mă bucuram că weekendul următor, după ce ne mutam în noua noastră locuință, totul avea să se termine între mine și el. Abia așteptam să scap din ghearele lui.

Anul Nou tocmai începuse și îmi propusesem să o termin cu el.

Eu și Brent ne îndreptam spre galerie în pas alert, prin vremea oribilă, când am auzit o voce cunoscută.

— Emilia!

Prima mea pornire a fost să nu mă întorc, să merg mai departe, mai ales că noul meu șef era de față. Dar nu eram în stare să ignor pe nimeni, nici măcar pe el. M-am răsucit încet pe călcâie. Lapovița ne izbea fețele. L-am sorbit din ochi. A traversat strada ca să ajungă la mine. Când l-a observat pe Brent, tot corpul i s-a încordat.

Vicious s-a încruntat.

— Cine e scula asta umblătoare?

Dumnezeule!

Am roșit violent și m-am întors spre Brent, cu obrajii în flăcări. Nu așa voiam să-mi încep noua slujbă. Am înjurat-o în gând pe Rosie pentru că-i spusese unde mă putea găsi. N-avea de unde altundeva să afle. Apoi l-am înjurat și pe Vicious, fiindcă nu-și dădea seama că Brent era gay.

— Îmi pare rău, Brent. Te rog, nu-l băga în seamă.

Am pornit din nou. Nu-mi luam ochii de la intrarea în galerie.

Brent a arcuit o sprânceană, însă, din fericire, n-a spus nimic.

Vicious se ținea după noi. În curând, a ajuns în dreptul nostru.

— Nu-mi pasă cine e fraierul ăsta. Trebuie să vorbim, mi-a zis el.

— Te rog, pleacă! Altfel, o să depun cerere pentru un ordin de restricție. N-aș vrea să-ți stric cariera de finanțist.

Scanned with CamScanner

Am arborat o expresie cât se poate de serioasă. Glasul meu era atât de rece, încât mi se părea că nu cu vorbisem.

Eu și Brent mergeam cu pași mari pe trotuar, iar Vicious aproape că alerga în dreptul nostru, pe stradă, cu mâinile în buzunarele pardesiului ud. Refuzam să mă uit la el. Știam că, dacă i-aș fi aruncat o privire, aș fi capitulat.

— Vreau să-ți spun ceva important, a declarat el, ignorându-mi amenințarea.

— Nu cred că e la fel de important precum cariera mea.

— Nu plec de aici până nu vorbești cu mine.

Lângă mine, Brent părea groaznic de stânjenit. Judecând după expresia lui, ar fi vrut să știe cum să reacționeze. Aveam nevoie de ajutor? Voiam să stau de vorbă cu tipul ăsta, între patru ochi?

Lapovița se izbea cu furie de asfalt și îmi înțepa fața cu ace de gheață, ca niște palme peste obrajii mei.

I-am aruncat lui Vicious o privire piezișă.

— Atunci, n-ai decât să stai aici, dacă asta vrei, și să te transformi în țurțure. Eu intru. Am de lucru.

Am intrat alături de Brent pe ușile galeriei. Am reușit să nu arunc nici măcar o privire în urmă. În următoarele două ore, am dat pe gât trei pahare cu șampanie și am discutat despre artă cu niște colecționari înrăiți. Dar nici măcar noua mea slujbă și gesturile însuflețite de aprobare ale lui Brent, care-mi însoțeau fiecare replică, nu mi-au îmbunătățit starea de spirit. Mintea mea se întorcea iar și iar la Vicious și la faptul că se întorsese în New York.

Mi se părea că timpul abia se târa. Eram atât de iritată — de fapt, de-a dreptul furioasă — că Vicious reușise să-mi strice și seara asta, încât, în timp ce socializam răbdătoare cu oameni

Scanned with CamScanner

străini și discutam despre meritele pânzelor expuse spre vânzare, în sinea mea urzeam planuri despre cum aveam să-l sugrum.

Când a venit timpul să plecăm, am comandat un taxi pentru mine și Brent. Douăzeci de minute mai târziu, șoferul taxiului mi-a trimis un mesaj, anunțându-mă că ne aștepta afară. Am ieșit pe ușile galeriei. Brusc, cu coada ochiului am văzut o umbră mare.

Vicious.

Era ud leoarcă. Stătea în bătaia lapoviței, privind concentrat ușa galeriei și netezindu-și părul pe care se așternuse zăpada.

Am tras aer în piept și am icnit. Așteptase aici atâta timp? Din hainele lui picura apa, iar obrajii nu-i mai erau roz. Vicious era vânăt la față din cauza frigului și tremura.

— Ia-o înainte, l-am îndemnat pe Brent, arătându-i taxiul. O să-mi chem altul. Trebuie să discut cu el.

— Ești sigură? m-a întrebat el, punându-și gluga ca să se apere de lapoviță.

Pe bună dreptate, nu părea prea dornic să discute despre viața mea amoroasă pe o asemenea vreme.

Mi-am pus palma streașină la ochi și am încuviințat din cap.

— Sigur. E doar un... amic din liceu.

Minciuna asta mi-a lăsat un gust acru.

— Ne vedem mâine, Brent.

Șeful meu i-a aruncat lui Vicious o privire plină de curiozitate. Probabil că, în ochii lui, părea complet dus cu pluta. Șeful meu s-a urcat în taxi. Mașina s-a integrat în traficul newyorkez și a dispărut.

Stăteam față în față, tăcuți. Lapovița ne biciuia obrajii. Se uita la mine cu o privire neajutorată, ca un cățeluș pierdut, iar eu m-am întrebat cum de nu observasem până acum cât de

Scanned with CamScanner

vulnerabil, chiar dezgolit, era când se lăsa cuprins de emoții. Am văzut suferință, durere — toate lucrurile care îl făceau să fie așa cum îl știam eu.

Mi-am reținut un suspin. În ciuda furiei pe care o trezise în mine, mi se părea trist.

— Ai așteptat aici până acum?

A dat din umeri, fără un cuvânt. Părea el însuși uluit, de parcă nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva, că mă așteptase afară în toiul unei furtuni de iarnă.

— Nu vreau să te ajut cu Jo, l-am anunțat.

Spuneam adevărul, dar tot îmi doream să se facă dreptate. Am încercat să mă conving că Vicious avea și alte opțiuni la dispoziție: fostul lui psihiatru, Eli Cole...

— Nu de asta sunt aici. Jo a moștenit toată averea tatei.

Ca de obicei, vocea îi era indiferentă. Abia dacă am avut timp să diger informația, că a lansat o altă bombă:

— Nu-ți da demisia.

— Prea târziu. Ți-am trimis prin poștă cererea. M-am gândit că e mai bine așa, dat fiind că Dean s-a întors la birou.

Vicious a închis ochii și a strâns din pleoape, ca și cum ar fi primit o altă lovitură neașteptată.

Aflasem că Dean era aici fiindcă îmi lipise un bilețel pe ușă, anunțându-mă că „scula mea de referință" plecase din oraș, dar că, dacă mă simțeam singură, puteam urca în apartamentul lui, ca să călăresc alt „armăsar".

Ce dobitoc scârbos!

— De ce? a cerut Vicious să știe.

Aproape că m-a umflat râsul. Adevărata întrebare era de ce acceptasem să lucrez pentru el.

Scanned with CamScanner

— De ce? Pentru că ai mari probleme, Vicious. Te porți cu toată lumea de parcă ar fi niște gunoaie. Ai făcut sex cu mine în patul fostului meu prieten și ai chemat-o pe Georgia în camera ta de hotel, în seara dinaintea înmormântării.

Asta doar ca să fac un rezumat.

— Nu dau nici măcar un rahat pe tata. Știi ce i-a permis lui Jo să-mi facă.

— Așa că dai fuga în Todos Santos pentru moștenire? Ai dispărut fără să spui nimic. Când n-ai venit la cină, în Ajun, și nu mi-ai răspuns la telefon, am crezut că ești bolnav sau că ai pățit ceva.

— Dormeam buștean când m-au sunat să-mi zică despre moartea tatei.

Vicious fierbea. Aproape că nu și-a mișcat buzele când mi-a răspuns. A făcut un pas mai aproape.

— OK, ai avut dreptate. Sufăr de insomnie și uneori dorm în neștire. Pe urmă, bateria mobilului mi s-a descărcat și uitasem încărcătorul acasă. Se mai întâmplă. Cât despre apartamentul lui Dean, recunosc că a fost urât din partea mea, dar chiar e un capăt de lume? Ai murit fiindcă am făcut sex în patul lui?

Și-a arcuit o sprânceană.

Îmi venea să râd. Părea foarte serios, de parcă *eu* făceam din țânțar armăsar.

— Iar Georgia... Cu mult înainte să te ating, am stabilit că noi doi nu suntem parteneri exclusivi.

Am simțit o strângere de inimă. Durerea umplea spațiul dintre noi asemenea unei găuri negre, în care amândoi ne temeam că aveam să ne prăbușim. I-am spus:

— Da, mi-ai zis. Iar eu îți spun acum că nu vreau să fac parte dintr-o astfel de relație. Te rog să-mi accepți hotărârea, să o

Scanned with CamScanner

respecți și să mă lași în pace. Te-ai exprimat foarte clar: nu sunt iubita ta. Nu-i nicio problemă. Dar cred că n-ar trebui să mai ținem legătura. Ne facem rău unul altuia. Așa a fost dintotdeauna.

Am tras adânc aer în piept. Mă gândeam la Emilia cea de optsprezece ani, singură și speriată, privind cu ochi mari lumea. Fusesem nevoită să-mi port singură de grijă. Mi-am amintit călătoriile cu autobuzul, din oraș în oraș. Scrisorile către ai mei, în care-i asiguram că totul era în ordine. Suferința, rușinea, chinul. Și toate astea, numai din vina lui.

I-am surâs trist, ignorând lapovița care amenința să ne transforme în statui de gheață, pe trotuar.

— Știi, altădată te consideram un personaj negativ, dar adevărul e că ție ți-ai făcut cel mai mult rău. Pentru mine, ai fost o lecție importantă și brutală. Atât, și nimic mai mult.

Am mințit pentru că voiam să plece și pentru că în clipa asta nu eram o persoană prea bună. Imaginația îmi era năpădită de imagini în care Vicious îi smulgea rochia Georgiei — aceeași pe care o purta acum zece ani. A făcut asta după ce m-a atins. După ce m-a *însemnat*.

— Acum am o nouă slujbă, la galerie. De data asta, nu tu impui regulile. Vicious, de data asta, tu pierzi.

În noaptea aceea am făcut ceva ce nu mai făcusem de când mă mutasem din casa părinților mei. Am scos la iveală Cutia de Pantofi. Toată lumea are o cutie în care păstrează mici secrete sentimentale. A mea era diferită. Nu o umplusem cu nimicuri de care voiam să îmi amintesc, ci cu lucruri pe care îmi doream să le uit. Și totuși, o duceam cu mine peste tot. Chiar și la

Scanned with CamScanner

New York. Am încercat să mă conving că o luasem pentru că nu voiam să afle altcineva despre ea, dar adevărul era că nu puteam să renunț la ce fusese între mine și Vicious.

Sau la ce ar fi putut să fie.

Motivul pentru care mă îndrăgostisem de Baron Junior, în liceu, zăcea într-o cutie mică și veche de pantofi Chucks.

Liceul „Tuturor Sfinților" avea o tradiție: pentru un an de zile, toată lumea trebuia să aibă un partener anonim de corespondență, din aceeași școală și de aceeași vârstă. Participarea era obligatorie, iar regulile, simple.

Fără limbaj vulgar.

N-aveai voie să dai indicii despre identitatea ta.

Și în niciun caz nu era permis să-ți schimbi partenerul de corespondență.

Directoarea Followhill, mama lui Jaime, se gândise că elevii ar fi fost astfel încurajați să se poarte mai frumos unii cu alții. La urma urmei, nu puteai ști niciodată că nu discutai chiar cu partenerul tău de corespondență, cu care te împrietenișeși pe hârtie. În mod uimitor, jocul ăsta desuet se desfășura în continuare, în fiecare an. Se pare că, de fapt, pe elevi nu-i deranja să scrie unui corespondent necunoscut. Uitându-mă la expresiile puștilor când profesorii le strecurau plicurile în dulapuri, era limpede că ar fi vrut să se năpustească la ei și să-i întrebe cine era partenerul lor. Însă n-ar fi avut niciun rost.

Directoarea Followhill era singura din școală care știa cine cui scria. Elevii nu aflau niciodată. Scrisorile erau întotdeauna scoase la imprimantă, nu scrise de mână, și ni se cerea să semnăm cu nume false, ca să păstrăm secretul identității noastre.

Deși nu-i știam adevăratul nume, m-am atașat de partenerul meu anonim încă de la prima scrisoare pe care am primit-o, în

Scanned with CamScanner

prima săptămână petrecută la noua mea școală. Poate pentru că nimeni din liceu nu mă băga în seamă. „Negru" hotărâse să înceapă conversația astfel:

Moralitatea este relativă?
—Negru

În mod normal, niciun adolescent de optsprezece ani n-ar fi adresat o întrebare filosofică. Nu era permis să discutăm cu alții despre scrisorile primite, însă știam sigur că majoritatea celor care corespondau discutau despre școală, teme, malluri, petreceri, muzică și alte lucruri obișnuite. Nu abordau asemenea subiecte. Fiind la începutul anului școlar, mă simțeam plină de speranță și încrezătoare în mine însămi, așa că am răspuns:

Depinde cine întreabă.
—Roz

Regulile jocului indicau un singur schimb de scrisori pe săptămână, așa că m-am bucurat când, numai două zile mai târziu, am găsit în dulăpiorul meu o nouă scrisoare.

Bun răspuns, Roz. (De fapt, am încălcat regulile; după numele tău, îmi dau seama că ești fată.) Am o altă întrebare. De data asta, nu încerca să te eschivezi, ca o păsărică proastă. Când (și dacă) este în regulă să nu respecți legea?
—Negru

Pentru prima dată de când sosisem la Todos Santos, am chicotit. M-am gândit toată după-amiaza cum să răspund.

Scanned with CamScanner

Dragă Negru (nu înțeleg în ce fel numele Roz e diferit de Negru. Evident, și tu ai încălcat regulile, fiindcă, după numele pe care l-ai ales, îmi dau seama că ești băiat), o să-ți dau un răspuns direct și surprinzător: cred că, uneori, e în regulă să încalci legea. Când este neapărată nevoie, când ai o urgență sau dacă rațiunea contrazice legea.

De exemplu, nesupunerea civică: atunci când Gandhi s-a dus la mare ca să aducă sare ori când Rosa Parks s-a urcat în autobuzul ăla. Nu cred că suntem mai presus de lege, dar nu cred nici că suntem mai prejos de ea. Părerea mea e că trebuie să înțelegem legile și să gândim înainte să acționăm.

P.S.

Faptul că m-ai numit „păsărică proastă" încalcă regula limbajului non-vulgar, deci se pare că, în universul partenerilor de corespondență, poți fi considerat un anarhist.

—Roz

Răspunsul a sosit în aceeași zi, record absolut în istoria jocului. Nimeni nu voia să scrie mai des decât trebuia. Îmi plăcea Negru. Îmi mai plăcea și caracterul anonim al jocului, pentru că, la fel ca toată lumea din liceu, Negru se purta urât cu mine zi de zi doar pentru că eram fiica unor servitori. Aveam mare nevoie de un prieten.

Mă declar aproape impresionat. Poate că ar trebui să mai încălcăm câteva reguli, iar tu să vii la mine în noaptea asta. Gura mea se pricepe și la alte chestii, nu doar la discuții filosofice.

—Negru

Scanned with CamScanner

Am roșit violent, am mototolit foaia și am aruncat-o în coșul de gunoi de lângă patul meu de acasă. Crezusem că stăteam de vorbă cu un om isteț și amuzant, iar el nu voia decât să se culce cu mine. Nu i-am răspuns. Când a trebuit să trimit scrisoarea săptămânală, i-am scris doar atât:

Nu.

—Roz

Data următoare, și Negru a așteptat până în ultima zi înainte să îmi scrie.

E pierderea ta.

—Negru

În săptămâna următoare, am decis să nu mă mai joc și să-i scriu o scrisoare lungă. Fusese o săptămână aiurea — atunci se petrecuse incidentul cu manualul de matematică. Vicious îmi domina gândurile, așa că am încercat să-l alung, gândindu-mă la altceva.

Crezi că vom reuși vreodată să rezolvăm enigma îmbătrânirii? Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva ne-am născut prea devreme? Poate că peste o sută de ani se va inventa un leac pentru moarte. Toată lumea se va gândi la noi și o să-și spună: „Bieții fraieri! Noi o să trăim veșnic! Hahahaha!".

Am impresia că sunt pesimistă.

—Roz

Negru mi-a răspuns a doua zi dimineață.

Scanned with CamScanner

Cred că oamenii ăia vor fi nevoiți să se descurce cu lumea pe care noi o vom fi distrus și poluat, petrecând din greu. Ca să-ți răspund la întrebare: n-aș vrea să trăiesc veșnic. Ce rost ar avea? Nu-ți dorești nimic? Nu ai visuri? Ce valoare și ce sens pot avea ele, în lipsa unui termen-limită? N-ai fi nevoită să faci eforturi azi ca să le îndeplinești, fiindcă ai putea să le faci mâine, peste o săptămână, peste o sută de ani.

Mi se pare că ești mai degrabă realistă și, probabil, superciudată.

—Negru

Nu i-am scris a doua zi deoarece învățam pentru un examen important. Înainte să apuc să-i răspund, Negru mi-a trimis o altă scrisoare.

N-am spus-o ca și cum ar fi ceva rău. Ciudățenia ta nu mă deranjează.

—Negru

Pun pariu că asta-i doar o replică de agățat, ca să mă convingi să vin la tine.

—Roz

Am oftat. Speram să nu se lase iar tăcerea între noi. Dar teama mea a fost nefondată. Negru mi-a răspuns după două zile.

Primești o singură șansă, scumpo. Nu te mai întreb a doua oară. Ai ratat ocazia. În plus, am senzația că știu cine ești. Dacă am dreptate, nu te vreau nici în patul meu, nici în casa mea.

Războaiele pot fi justificate?

—Negru

Scanned with CamScanner

În ziua aceea, inima mi s-a zbătut nebunește. La școală, eram cu ochii în patru, gata să surprind pe oricine m-ar fi privit ciudat. Nimic. Toată lumea se purta ca de obicei, adică fie mă ignorau, fie își băteau joc de mine. Cu Dean era altă mâncare de pește. El se dădea la mine mereu. Tare aș fi vrut să-l refuz, să-i explic că era o idee proastă pentru că-mi plăcea prietenul lui, dar chiar și eu îmi dădeam seama cât de jalnic era să-l dorești pe băiatul care te hărțuiește. Să tânjești după cineva care te consideră dezgustătoare.

În orice caz, nu i-am scris înapoi. Am hotărât că aveam să-i răspund scurt ori de câte ori eram nevoită să o fac și să redirecționez conversația, ca data trecută. Dar n-am putut. A doua zi, am primit altă scrisoare.

Emilia, te-am întrebat ceva. Crezi că războaiele pot fi justificate?
—Negru

Acum eram sigură cine era. De fiecare dată când stăteam în aceeași sală de clasă, la ora de literatură engleză, sau când ne intersectam pe holurile școlii, îmi feream privirea. Eram supărată pe mine însămi că discutasem atât de liber cu Negru. Mi se părea acum că Vicious avusese acces la adevărurile mele cele mai personale, de vreme ce deținea o părticică intimă din mine. Evident că era o prostie. Următoarea scrisoare de la Negru a sosit două zile mai târziu, însă nu mă aștepta în dulapul de la școală, ci pe birou, în camera mea din apartamentul servitorilor.

De ce nu ripostezi niciodată? Ți-am furat manualul. Te hărțuiesc. Te urăsc. Luptă-te cu mine, Slujnico! Arată-mi din ce aluat ești făcută.
—Negru

Scanned with CamScanner

Pentru tot restul lunii, am făcut schimb de foi goale. Scrisorile mele către el nu aveau cuvinte; câteodată, când mă plictiseam, desenam pe ele chestii jignitoare. Ale lui nu conțineau absolut nimic. Uneori adulmecam hârtiile de la el. Alteori le frecam între degete, știind că le atinsese el.

Apoi am început să ies cu Dean.

De la bun început m-am simțit prost din cauza asta, dar tot am făcut-o. Nu mă foloseam de el. Îmi plăcea. Nu-l iubeam, însă nu eram de părere că la vârsta aia e necesar să simți asta. Și îmi era mai ușor să cred că nici el nu mă iubea. În plus, ne împăcam bine. Ne simțeam bine împreună. Voiam amândoi să mergem la facultăți din afara Californiei, ceea ce ne permitea să nu ne luăm relația foarte în serios și nu crea implicații. Sau, cel puțin, asta crezusem eu.

La scurt timp după ce eu și Dean am devenit un cuplu, Negru a reînceput să îmi scrie.

Care e diferența dintre dragoste și dorință trupească?
—Negru

Am intrat în jocul lui nu fiindcă doream, ci fiindcă mă bucuram de fiecare prilej de a sta de vorbă cu el.

Dorința trupească apare când vrei ca partenerul să te facă să te simți bine. Dragoste e când vrei să-l faci pe celălalt să se simtă bine.
—Roz

Când am deschis următoarea scrisoare de la el, mâinile îmi tremurau. Au continuat să o facă și în lunile următoare, pe măsură ce Negru mi se strecura în suflet și mi se cuibărea în inimă.

Scanned with CamScanner

Dacă vreau să-l rănesc pe celălalt, înseamnă că-l urăsc?

—Negru

I-am răspuns:

Nu. Înseamnă că suferi. Vrei să-l faci să sufere pe cel care ți-a provocat suferință. Cred că, dacă urăști un om, vrei pur și simplu să dispară. Chiar mă urăști, Negru?

—Roz

Nu.

—Negru

Vrei să discutăm față în față despre asta?

—Roz

Nu.

—Negru

Am făcut schimb de scrisori tot restul anului, discutând despre filosofie și despre artă. Eu aveam o relație cu Dean, iar Vicious se culca cu orice fată îi ieșea în cale. Nu am mai adus vorba despre identitățile noastre. Niciodată nu am recunoscut unul față de celălalt, nici în scris, nici în persoană, cine eram cu adevărat. Dar devenea tot mai evident că ne potriveam.

De fiecare dată când îl vedeam pășind pe holurile școlii, cu rânjetul lui arogant, înconjurat de un harem de majorete sau cu un alai de fotbaliști pe urme, surâdeam în sinea mea, pentru că eu îl cunoșteam mai bine decât ceilalți. Ceilalți se întâlneau cu el în fiecare zi și se duceau la petrecerile lui idioate, dar eu

Scanned with CamScanner

eram singura care știa care erau lucrurile cu adevărat importante pentru el.

Nici măcar în noaptea când a încercat să mă sărute n-am pomenit de Roz și de Negru. În săptămâna următoare, mi-a scris ca de obicei, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum el și Vicious ar fi fost două persoane complet diferite.

Singura dată când recunoscuse că el era Negru a fost în ziua când am părăsit Todos Santos definitiv. Deși jocul partenerilor de corespondență se încheiase de câteva săptămâni, am găsit un plic pe valiza mea. Scrisul nu-mi era cunoscut, dar știam cui îi aparținea. Pe plic am citit:

Deschide-l când crezi că mă vei putea ierta.

Acum, zece ani mai târziu, încă nu-l deschisesem.

Nici măcar după ce făcurăm sex. Când m-am culcat cu el, știam că n-avea nicio legătură cu iertarea. O făcusem ca să-mi ostoiesc nevoia de el. În clipa asta, încă nu mă simțeam în stare să-l iert, dar, în cele din urmă, curiozitatea a învins autocontrolul.

Am scos din cutie ultima scrisoare. Hârtia era îngălbenită și începuse să se fărâmițeze.

Dintotdeauna ai fost a mea.
—Negru

Scanned with CamScanner

Capitolul 23

VICIOUS

Am intrat pe ușile duble ale firmei PF fără să bag în seamă chipurile uluite ale angajaților filialei newyorkeze, care nu crezuseră că aveau să-mi mai vadă curând mutra acră. Fața îmi era relaxată, iar spatele — drept. Indiferent prin ce treceam în viața personală, eram același Vicious dintotdeauna. Biroul zumzăia de zgomot: se dădeau apeluri post-Sărbători, lumea stătea de vorbă, imprimantele lucrau, iar angajații sorbeau cafea din căni stupide, inscripționate cu mesaje precum „Cel mai bun tată" sau „Cea mai grozavă bunică".

Am intrat hotărât în biroul lui Dean. Nu mai puteam lucra aici — evident, fiindcă Dean se întorsese —, dar n-aveam de gând să părăsesc New Yorkul. Nu voiam să fiu altundeva.

După ce am văzut-o în fața galeriei, m-am întors la hotel. În vreme ce stăteam în cada plină ochi cu apă fierbinte, așteptând să-mi simt iar picioarele învinețite de frig, am luat o hotărâre. N-aveam de gând să plec de aici decât alături de Emilia LeBlanc, chiar dacă asta însemna că venea la pachet cu tot cu sora ei mai mică și rea de gură.

Scanned with CamScanner

Emilia, răzbunarea e în natura mea.
Iertarea — într-a ta.
Eşti un om mai bun decât mine.
Nu te merit.
Dar tot o să fii a mea.

Jaime avea dreptate. Când venea vorba de ea, mă purtam ca un idiot. De data asta, nu trebuia să o las să-mi mai scape printre degete din cauza caracterului meu oribil.

Am intrat în biroul lui Dean fără să bat la uşă. M-am aşezat pe scaunul din faţa lui.

Vorbea la telefon şi s-a străduit să mă ignore. Nota ceva pe un carneţel cu sigla PF.

— Bineînţeles. Vorbesc cu Sue şi trimitem pe cineva acolo, cât de repede. N-o să dureze mult să alcătuim documentul.

Rânjind, Dean a împins carneţelul spre mine şi mi-a făcut semn să citesc ce scrisese.

Arăţi ca dracu'.

I-am smuls pixul din mână, am înşfăcat carneţelul şi am mâzgălit ceva, după care l-am ridicat în dreptul chipului meu inexpresiv, să citească replica.

Sue pare o gagică jalnică la pat.

Dean a chicotit.

— De fapt, chiar am o persoană de contact în Los Angeles, a completat el, încă vorbind la telefon. E unul dintre directorii companiei PF. Se numeşte Baron Spencer. Sue o să vă transmită datele lui de contact şi oferta noastră. Ce spuneţi?

Scanned with CamScanner

I-am dat înapoi carnețelul și pixul, iar Dean a scris ceva. A rupt foaia și mi-a întins-o, lipindu-mi-o de piept. Am citit.

Maică-ta vitregă e jalnică la pat. Nu facem schimb de filiale.

Era rândul meu.

OK. Atunci, rămân aici, cu tine. Pot să stau în poala ta?

Dean s-a uitat la mine. I-am făcut cu ochiul.

Eram iar doi adolescenți puși pe șotii, ca înainte de sosirea Emiliei în Todos Santos. Din cauza ei, relația dintre noi se acrise.

— Stephen, te rog să mă scuzi că te întrerup, mă sună altcineva pe cealaltă linie. E un apel important. Te sun eu în zece minute, bine? Mersi. OK. Și tu. Pa.

A trântit receptorul în furcă. Am observat că din zona recepției ne priveau câțiva angajați curioși. Mă mâncau palmele să trag jaluzelele, dar știam că nu era bine să-i încalc și mai mult teritoriul.

— Emilia și-a dat demisia, mi-a strecurat el printre dinți, deschizând un sertar și azvârlindu-mi cererea ei.

N-am schițat nicio mișcare ca să o ridic de jos.

Am ridicat din umeri și i-am spus:

— Știu. Poate să facă orice vrea. Nu plec nicăieri fără ea și am nevoie de mai mult timp aici.

Dean s-a aplecat, cu degetele încrucișate.

— Spune-mi... Dacă ți-aș fi făcut ce mi-ai făcut tu mie, cum ai fi reacționat? Ce-ai face dacă ți-aș zice că ți-am alungat din oraș iubita din liceu, doar pentru că nu puteam suporta să vă văd împreună, iar apoi, zece ani mai târziu, i-aș trage-o în biroul

Scanned with CamScanner

tău, în patul tău, în tot ce îți aparține? Cum te-ai simți dacă ți-aș zice asta în față, Vicious? Încep să cred că ești sociopat, pentru că nu înțelegi cât de gravă e trădarea asta. Adevărat, noi doi n-am fost niciodată la fel de apropiați cum sunteți tu și Jaime sau cum suntem eu și Trent, dar tot eram ca frații.

A venit rândul meu să mă aplec spre el.

— Dean, sunt un nenorocit, dar, pe de altă parte, tu ai știut. În noaptea aia, la petrecerea mea, înainte ca ea să vină să te caute ca să mergeți la prima voastră întâlnire, știai. Știai ce simțeam, dar tot ai plecat cu ea. Ani de zile am fost supărat pe tine, dar acum înțeleg. Merita. Emilia te atrage irezistibil. O vrei și gata, indiferent de consecințe. Pe de altă parte, dacă stai să te gândești, trebuie să recunoști că eu am fost primul. Ai văzut că inima ei bătea pentru mine. O vedeai în sala de clasă, pe coridoare, vedeai cum se uita la mine, în cantină. Ai putut să-ți dai seama, fiindcă venea la meciurile noastre de fotbal, dar numai când jucam eu, cu toate că tu jucai în fiecare săptămână, în timp ce eu stăteam pe banca rezervelor. N-a apărut în tribune decât când am devenit jucător titular. Cu toții știam. Jaime știa. Trent știa. Noi doi știam. Cred că ea era singura persoană care nu-și dăduse seama. Tu ți-ai revenit după ce v-ați despărțit. Acum nu te-ai mulțumi s-o ai doar pe ea, și știi asta foarte bine. Îți place prea mult varietatea.

Dean cugeta la vorbele mele. A înclinat bărbia, cu un gest de încuviințare, apoi mi-a vorbit:

— Nu putem lucra amândoi în aceeași filială. Biroul din L.A. e prea important ca să fie neglijat, iar dacă rămânem amândoi aici, o să apară lupte pentru putere. Nu vrem așa ceva. Vic, în clipa asta sunt atât de furios pe tine, că nici măcar nu te pot

Scanned with CamScanner

privi în ochi. Nu m-a supărat doar ce ai făcut când aveam optsprezece ani, dar și ce ai făcut în patul meu. În casa mea. Cu *ea*.

Am strâns din dinți, dar nu m-am uitat în altă parte. Îl fixam cu o privire atât de intensă, încât am crezut că o să ne luăm la bătaie din nou. După incidentul de la hotel, ochiul meu stâng încă era vânăt, la fel și nasul lui.

Dean a vorbit primul.

— Dacă vrei să-mi pierd vremea prin Los Angeles cât timp te ții de fundul lui Millie și te milogești să te ierte fiindcă ești întruchiparea nesimțirii, măcar oferă-mi ceva.

— Zi-mi ce vrei.

Eram conștient că trebuiau făcute sacrificii și eram dispus să le fac. Înțelegeam. O dădusem în bară și trebuia să-mi răscumpăr păcatele.

— Vinde-mi zece la sută din acțiunile tale.

Dean a dat din umeri, după care a adăugat:

— Iar eu o să-mi fac bagajul și o să stau șase luni în L.A.

— Dar asta înseamnă șapte milioane de dolari! am izbucnit eu.

Fiecare dintre noi patru deținea douăzeci și cinci de procente din acțiunile companiei. Eram egali. Să cumpere o parte din acțiunile mele însemna să-mi cumpere puterea, influența, tot ce aveam. Aș fi vrut să-i râd în nas, dar avea o expresie foarte gravă, deci nu glumea. Știam că propunerea era serioasă după felul în care strângea mobilul în timp ce și-l lovea ușor de buze.

— La dracu'! Dean, pe bune? am răbufnit eu. Nu e ca și cum i-am tras-o vreuneia dintre surorile tale.

— De fapt, am senzația că la un moment dat i-ai tras-o lui Keeley, dar, pentru binele tău, n-o să te întreb dacă ai făcut-o. Vicious, mi-ai zis să-ți spun ce vreau. Acum știi. Acceptă oferta sau cară-te.

Scanned with CamScanner

— Cinci la sută.

Eram atât de obișnuit să negociez, încât mi-a trecut prin minte să-i vând niște acțiuni pe care le-aș fi putut răscumpăra mai târziu, la preț dublu sau chiar triplu.

— Zece la sută, pentru șase luni. Dacă mai încerci o singură dată să negociezi, îmi retrag oferta. Și, în cazul ăsta, amândoi știm ce o să se întâmple.

Știam. Trent și Jaime ar fi fost nevoiți să zboare la New York, ca să ne dădăcească iar. Pe urmă, Jaime m-ar fi târât cu el la Los Angeles, ca pe un puști care face o criză de nervi, și aș fi pierdut-o pe Emilia pentru totdeauna.

Era a mea. Ajunsesem atât de departe. Nu puteam să întorc spatele și să renunț iar.

— Fie! am zis, într-un sfârșit. Zece la sută. Mâine o să fac contractul.

— Nu-i nevoie, se vor ocupa avocații mei. Nu mai am încredere în tine. A, încă ceva: vreau s-o păstrezi pe Sue. Ai dreptate. E mediocră la pat și acum îmi propune să fac cunoștință cu ai ei, deși i-am zis foarte clar că nu vreau o relație de genul ăsta.

— Bine.

Nările îmi fremătau. Am închis ochii. Parcă trăiam un coșmar.

Dar Dean a continuat:

— Nu vreau să stai în apartamentul meu. N-o să i-o mai tragi fostei mele iubite în patul meu. N-ai decât să locuiești în apartamentul pe care i l-ai dat ei, e liber.

Am tăcut. Încercam să procesez toate informațiile. Probabil că aveam o expresie jalnică, fiindcă zâmbetul lui Dean creștea din ce în ce mai mult.

— Căcat! Omule, chiar ai de gând s-o faci, nu?

Mi-a aruncat o minge din spumă.

Scanned with CamScanner

N-am clipit. Nu i-am răspuns. Hristoase! Încheiasem un târg cu măscăriciul ăsta.

Dean s-a ridicat și s-a aplecat până când fața lui aproape că a atins-o pe a mea.

— Vic, cât de departe ești dispus să mergi pentru fata asta?

Mi-am trecut o mână prin păr, trăgând tare de rădăcini.

— Cred că sunt pe cale să aflu.

Următoarele zile au fost foarte pline. Am semnat contractul pe care-l compusese avocatul lui Dean (nu Eli Cole, ci un biet amărât, proaspăt ieșit de pe băncile facultății de Drept, care a redactat o variantă plină de portițe de ieșire, de care aveam de gând să mă folosesc la timpul potrivit) și mi-am mutat bagajele în apartamentul în care locuise Emilia. Dean avea să plece spre L.A. la sfârșitul săptămânii. Varianta oficială, pe care le-am servit-o angajaților, era că mai rămâneam pentru că voiam să mai angajăm doi avocați în filiala din New York și că eu urma să-i instruiesc. Era doar parțial fals. De luni de zile plănuiam mișcarea asta, dar adevărul era că nu m-aș fi ocupat eu de ei.

Ne-au crezut. Nu pricepeam de ce era nevoie să ne justificăm, doar lucrau pentru noi.

Jaime a luat-o razna când a aflat că mai aveam doar cincisprezece la sută dintre acțiuni.

Trent a râs și a declarat că nu-i părea rău pentru mine, dat fiind că mă purtasem ca un dobitoc cu el după ce-mi mărturisise că o lăsase însărcinată pe stripperița aia.

Stabilisem în sinea mea să-i las Emiliei două zile la dispoziție înainte să o caut din nou. N-a fost complicat să aflu unde se

Scanned with CamScanner

mutase. Compania PF trebuia să-i mai trimită un cec cu salariul pentru ultima ei săptămână de muncă, iar șeful departamentului de HR îi știa noua adresă.

Fiindcă eram un tip de treabă, am hotărât să i-l duc personal.

De fapt, habar n-aveam ce făceam. Știam că voiam să o recuceresc și că renunțasem la o mulțime de lucruri rămânând aici, că amânasem răzbunarea pe care i-o pregătisem lui Jo și că-mi pusesem în așteptare scopurile personale, dar înțelegerea mea se oprea aici. Încercam să nu etichetez nicicum ceea ce simțeam pentru ea. Mă străduiam să nu despic firul în patru. Așa cum spusesem, Emilia era un impuls. Iar acum nu știam decât că acționam din acest impuls. Din instinct. Dintr-o nevoie sălbatică, primitivă.

Se mutase într-un cartier prăpădit din Bronx.

Apartamentul ei era deasupra unui local chinezesc care duhnea a transpirație și a unsoare. Pereții erau acoperiți cu faianță de baie. Mergând prin cartier, am văzut mașini vechi, cu geamuri și lunete sparte. Rigolele gemeau de gunoaie cenușii, umede. Pe trotuare, femei costelive, cu ochi mari, cărau sacoșe cu mâncare, grăbindu-se spre case, vrând să scape de pericolele care-și închipuiau că le așteaptă după colț. Una era să locuiești într-o zonă mai puțin agreabilă pentru că ai ceva probleme cu banii, și cu totul altceva să trăiești într-un cartier care, după toate aparențele, avea una dintre cele mai mari rate de infracționalitate din oraș.

Ce naiba fusese în capul ei? Ea și Rosie miroseau a pradă de la o poștă. Erau micuțe, frumoase, inocente și singure.

Până să ajungă acasă, am așteptat-o două ore la ușa intrării în clădire. Fiindcă mă plictiseam de moarte, mi-am petrecut timpul citindu-mi e-mailurile și dând telefoane. În locul ăsta săream în ochi, dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Scanned with CamScanner

Emilia s-a apropiat de clădire. Când m-a văzut la ușa din față, și-a dat ochii peste cap și a oftat.

— Pleacă de-aici, Vicious. Parc-ai fi un cățeluș care mă imploră să-l adopt și să-l iau acasă. Diferența e că tu ești mai puțin drăgălaș.

Și-a încrețit nasul.

Nu i-am răspuns. Am scos din buzunarul de la piept cecul ei și i l-am întins. L-a luat și și-a aruncat ochii peste el. Pentru o clipă, a părut gata să mi-l arunce în față, dar probabil că și-a amintit cât era de săracă.

— Mersi, a șoptit ea, după care l-a strecurat în poșetă.

— Nu-mi place că locuiești în cartierul ăsta.

Am făcut un pas spre ea.

Emilia și-a încrucișat brațele la piept și m-a țintuit cu privirea.

— Perfect! Oricum, nu te privește.

— De când te porți așa de rece?

— De când ai dat — din nou — buzna în viața mea, iar eu am fost atât de proastă încât să te las — *din nou* — să intri. Mi-am promis că n-o s-o fac și a treia oară. Ce vrei, Vicious?

Bună întrebare. Mi-am mușcat buza de jos și am măsurat-o din creștet până în tălpi. Purta pardesiul ei în carouri galbene și roșii.

— Vreau să ți-o trag din nou, am recunoscut eu, agasat.

— Vrei să mi-o tragi sau să mă folosești ca să te răzbuni pe mama ta vitregă?

— Nu-i vorba de asta. Dă-i dracului de bani. Dă-o dracului pe maică-mea vitregă! am izbucnit eu.

Brusc, mi-am dat seama că spuneam adevărul. Nu-mi păsa de nimic din toate astea, când eram pe cale s-o pierd.

Sau poate că deja o pierdusem.

— Nu te cred.

Scanned with CamScanner

— N-o să-ți mai cer niciodată să mă ajuți să mă răzbun. Nu vreau decât puțin timp, să-ți explic.

— Nu, mersi.

A băgat cheia în broască și, înainte să-mi strecor piciorul în ușă, după vechiul meu obicei, Emilia intrase deja în clădire și închisese ușa.

Am bătut cu pumnul în metalul vopsit. Măcar părea solidă.

— Acum știu la ce oră vii acasă zilnic. O să te aștept la gura de metrou și o să te conduc, ca să ajungi acasă în siguranță.

De dincolo de ușă a răsunat un hohot rece. Învățase să râdă așa din cauza mea. Din cauza suferinței pe care i-o provocasem.

— Dacă vrei să-ți irosești timpul, n-ai decât. N-o să te iert. Și, chiar dacă aș face-o, tot n-aș vrea să fiu cu tine.

— Mai vedem noi.

I-am așteptat replica, dar n-am auzit decât tăcere. Am zâmbit. Reîncepuse jocul bine cunoscut al atracției și respingerii. Putea să mă respingă oricât dorea, până la urmă, tot avea să ajungă unde-i era locul: în brațele mele.

Încă mă uitam la ușă, când un drogat cu state vechi — dinții stricați și privirea stinsă o spuneau clar — și-a târșâit picioarele spre ușă, ducând în mână o pungă de plastic.

— Locuiești aici? am mârâit eu.

Nedumerit, omul a încuviințat din cap.

— Da. La etajul al treilea. Care-i treaba, omule? Vrei să cumperi niscaiva marfă?

— Nu, cretinule. Eu sunt cel mai urât coșmar al tău. Nu te apropia de fetele de la etajul al doilea. Spune-le același lucru amicilor tăi drogați și celorlalți ratați din văgăuna asta.

I-am îndesat în mână cinci sute de dolari. Rahat! De ce avea mâna murdară de noroi? Nici nu voiam să știu răspunsul.

Scanned with CamScanner

Am adăugat:

— Pentru fiecare zi în care nimeni nu se atinge de ele în magherniţa asta, primeşti încă o sută de dolari. Te bagi?

A făcut ochii mari de mirare şi a rămas cu gura căscată. Nu-i venea să creadă. Mă îndoiam că în ultimul timp auzise pe cineva vorbind cât de cât coerent.

— Normal, tipule! Sigur.

I-am întors spatele şi m-am îndepărtat. Speram să merite cheltuiala.

Trebuia să merite.

Ceva îmi spunea că merita.

Scanned with CamScanner

Capitolul 24

Emilia

Vicious s-a ținut de cuvânt. În fiecare seară, la opt fix, mă aștepta la gura de metrou. Cam pe la aceeași oră, apăream din stația înghețată de metrou și mergeam împreună până la mine, pășind în tăcere.

La început, a încercat să mă întrebe cum mi-a fost ziua, cum erau noua slujbă, noul șef, ca să mă tragă de limbă. De fiecare dată, îi tăiam destul de repede elanul. În cele din urmă, a înțeles, iar acum mă însoțea în tăcere până la ușa clădirii. Apoi mă privea în vreme ce scotoceam prin poșetă, după cheie. În fiecare zi, cu o clipă înainte să închid ușa în urma mea, îmi punea aceeași întrebare.

— Vrei să mă asculți? Doar zece minute, atât îți cer.

Eu refuzam.

Și așa se încheia interacțiunea noastră zilnică.

După câteva săptămâni, a schimbat puțin placa: în loc de „zece minute", cerea cinci. Îl refuzam. Poate-ar fi trebuit să fiu mai fermă și să insist să se care și să mă lase în pace, însă cartierul

Scanned with CamScanner

chiar era rău famat, așa că mă simțeam recunoscătoare că mă însoțea până acasă, în fiecare seară.

Indiferent ce urmărea, mă uimea să constat cât de hotărât și perseverent era. Petrecuserăm doar câteva zile de extaz între așternuturi, deci sursa care îi alimenta dorința trupească avea să sece curând, nu?

Bănuiam că era doar un alt joc de-al lui. Vicious nu știa deloc să piardă, o dovedise în nenumărate rânduri. Când voia ceva, obținea — și nu se sfia să lase prăpăd în urma lui. Îmi închipuiam ce soartă îi rezerva Josephinei acum, după ce aflase conținutul testamentului.

Nu știam ce voia de la mine. Mai mult, nu aveam încredere că o să-i pot refuza acel ceva. Dar mai ales după ce se întâmplase între el și Georgia, faptul că venea zilnic la metrou îmi gâdila orgoliul. Chiar și așa, tot nu mă înduplecam să-l ascult.

La o lună după mutarea în noul apartament, Dean ne-a făcut o vizită. Arăta bine, dacă-ți plac tipii plini de încredere în sine, de succes și arătoși, în stilul lui Bradley Cooper. Crezusem și eu că-mi place genul ăsta de bărbați, însă, din câte se pare, eram mai degrabă atrasă de tipi mohorâți și bădărani, à la Colin Farrell. Era într-o sâmbătă, tocmai mă pregăteam să mă duc la băcănia de la colț. Când am deschis ușa, am dat peste el la ușă, cu zâmbetul lui uriaș și părul ondulat.

— Dean! Hristoase! am exclamat.

Apoi mi-am adus aminte de bilețelul pe care mi-l lăsase la fostul meu apartament.

— Dacă ai venit să-ți bați joc de mine, Vicious ți-a luat-o înainte.

Dean a împins ușa și a pășit înăuntru de parcă era la el acasă.

Scanned with CamScanner

Purta un pulover alb, pe gât, jeanși într-o nuanță închisă, un pardesiu gri și rânjetul ăla arogant cu care, aparent, Cei Patru Desfrânați se născuseră pe buze. Rosie stătea pe canapea, citind ceva de pe iPadul primit de la fosta ei facultate. Când a văzut-o, Dean s-a oprit. A mijit ochii la mine, apoi a privit-o pe sora mea.

Nu! Nici gând!

— Salut, Rosie! Ai devenit o încântare pentru ochi! a complimentat-o el.

Dean i-a făcut cu ochiul. Îmi venea să vomit.

— Bună, Dean! Ai devenit un ticălos arogant! i-a întors Rosie replica.

Soră-mea i-a făcut și ea cu ochiul, apoi și-a scuturat provocator umerii și a adăugat:

— De fapt, dintotdeauna ai fost un ticălos arogant.

— Ce vrei? l-am întrebat scurt, apucându-l de umeri și răsucindu-l spre mine.

Nu-mi plăcea deloc încordarea din ochii lui când o privea pe Rosie. Așa se uita Vicious la mine când eram în preajma lui.

De când începusem să fac sex cu Vicious, mă gândeam mult la cum ar fi fost dacă Dean s-ar fi întors în viața mea. Îmi închipuiam că m-aș fi simțit rușinată, plină de regrete sau chiar tristă. Dar acum, când era în sufrageria mea, simțeam doar mânie și un strop de iritare. Se uita la mine de parcă am fi fost doi străini, nu foști iubiți.

Dean și-a întors privirea către mine cam fără chef, de parcă Rosie ar fi fost adevăratul motiv pentru care se afla aici.

— Am vrut să te anunț că, din partea mea, ai toată susținerea pentru relația cu Vic. Și n-o zic doar fiindcă m-a expediat din

Scanned with CamScanner

New York ca să rămână aici și să se țină după tine ca un cățeluș. Nici fiindcă s-a milogit să vorbesc cu tine.

Replicile astea păreau exersate.

Am arcuit o sprânceană și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Adică nu-ți pasă?

A clătinat din cap. Nu inspira deloc amărăciune sau ranchiună. Sentimentele astea nu se citeau nici în limbajul lui corporal, nici în expresia sa. Îl credeam.

— Eram doar niște copii. Vicious era gelos, iar tu, Millie...

Dean și-a trecut limba peste buze, cântărindu-și următoarele cuvinte.

Pentru mine, el fusese primul meu iubit, primul meu partener de sex.

Când a încheiat, Dean a coborât privirea în podea:

— ...tu erai cu altul. Cu tipul nepotrivit. N-ar fi trebuit să intervin între voi doi, însă am făcut-o și nu regret nici măcar o secundă. Millie, noi doi alcătuiam un cuplu reușit, dar tu și Vicious...

O altă pauză. În spatele nostru, Rosie asculta atent. Judecând după expresia ei, și soră-mea îl credea. Așa era Dean: indiferent ce spunea, părea sincer, autentic.

— Se vedea de la o poștă că voi doi erați meniți să fiți împreună. Atunci, nu credeam asta. Dar acum, după ce sacrificii a făcut Vic pentru tine, o cred. E o premieră. Și n-o să se mai întâmple. Millie, mai dă-i o șansă. Merită măcar atât.

Mi-a plăcut mult tăcerea de după micul discurs al lui Dean. Cugetam toți trei la ceea ce spusese. Fără să facă mare tam-tam, Dean tocmai îmi spusese că era de acord cu relația dintre mine și Vic.

Scanned with CamScanner

— N-ai vrea să rămâi la o cafea? l-a întrebat Rosie, fără să-și desprindă privirea din iPad.

— Nu.

Fostul meu iubit a dat din umeri, după care m-a cuprins într-o îmbrățișare strânsă.

Mă simțeam în siguranță.

Era o senzație plăcută.

Dar, cel mai important, o senzație platonică.

— Dacă mai stau pe-aici, o să mă dau la soră-ta. Ar fi aiurea de tot, nu-i așa, Millie? mi-a șoptit la ureche.

Și uite-așa, cât ai clipi, momentul emoționant s-a evaporat.

Mă simțeam grozav la noua mea slujbă. Brent era talentat și versat, știa o grămadă de lucruri și cunoștea o mulțime de oameni din branșă. Discutam zilnic despre artă și ne pregăteam pentru un alt eveniment: o expoziție care avea să cuprindă douăzeci de lucrări contemporane, despre natură și iubire.

Una dintre ele avea să fie a mea.

Un tablou de-a dreptul interesant. Nu un cireș înflorit, cum îmi imaginasem.

Pânza asta era cu adevărat una dintre definițiile cuvântului „iubire".

Rosie a început să lucreze iar ca *barista*. Se simțea bine. Mâncam paste deseori, dar câteodată cumpăram carne tocată și pregăteam chiftele acasă. Înțelegea cât de importantă era expoziția pentru mine, așa că se închidea în dormitorul nostru și mă lăsa să pictez până târziu în noapte. Deschideam toate ferestrele

Scanned with CamScanner

(deși era frig), ca să dispară vaporii emanați de culorile mele în ulei, și speram să n-o afecteze pe Rosie.

Aș fi vrut să-i pun o mulțime de întrebări lui Vicious. De ce rămânea, în continuare, în New York? Ce se întâmplase cu tatăl lui? Era sărac acum? Ei, evident, nu se punea problema să sărăcească. Mai bine zis, nu mai era *atât de* bogat. Și ce-i pregătea lui Jo?

Însă de fiecare dată când ieșeam de la metrou și-i vedeam trupul înalt, cu umeri vânjoși, îmbrăcat într-un costum splendid și pardesiu, îmi mușcam limba și tăceam. El mă saluta cu un gest scurt al capului și pășea alături de mine.

La două luni și jumătate după ce a început să mă însoțească acasă, a venit momentul inevitabil pe care îl așteptam și, în același timp, de care mă temeam.

Într-o seară, nu a mai fost acolo, așteptându-mă.

Când mi-am dat seama, mi-a picat fața și m-am cocoșat. Nu mai era la fel de frig — deși nici nu se încălzise —, așa că mi-am scos pardesiul și am grăbit pasul, ca să mă uit după el, pe stradă. Poate că tocmai îl ratasem. Poate se dusese la băcănia turcească, să-și ia o cafea. Îi plăcea cafeaua amară și cu mult zaț pe care o preparau acolo. Ori de câte ori ajungea mai devreme, își lua una și o savura în timp ce mă aștepta.

Pe deasupra, citea *Wall Street Journal* și verifica bursa asiatică pe telefonul mobil. Era ca un moment de relaxare pe care și-l acorda.

Am privit în jur. Ochii îmi alergau de la clădirile de cărămidă la șuvoaiele de oameni care se revărsau pretutindeni, la vechea berărie, până la clădirile fabricilor care răsăreau din betonul murdar și vechi.

Vicious nu era aici.

Scanned with CamScanner

Am simțit o strângere de inimă. Ar fi trebuit să am destulă minte încât să știu că mica lui misiune trebuia să ia sfârșit într-o zi. Bărbații — și mai ales un bărbat ca el, care niciodată nu fusese nevoit să cerșească o întâlnire unei femei — aveau răbdare, dar până într-un punct. Eu refuzasem să-i acord zece minute din timpul meu și să-l ascult. Nici măcar cinci nu-i oferisem. Prin urmare, avea o mulțime de motive să nu mai vină aici.

Faptul că știam toate astea nu mă ajuta să mă simt mai bine.

Mi-am pus iar căștile în urechi, mi-am vârât mâinile în buzunare și mi-am văzut de drum. Pășeam pe lângă drogații așezați pe trotuar, sprijiniți de ziduri, ținând în mâini cartoane pe care scriseseră povestea tristă a vieții lor. De fiecare dată când treceam pe aici mă scotoceam prin buzunare, în căutare de mărunțiș, și le dădeam întotdeauna câteva monede celor însoțiți de câini.

Am traversat strada neregulamentar și aproape că am ajuns în dreptul ușii, când l-am văzut. Venea în fugă dinspre metrou, roșu la față. *Vicious*. Mi-am înăbușit zâmbetul și mi-am scos căștile. Când a ajuns la jumătate de metru de mine, s-a oprit și-a îndreptat cravata.

— Salut! a zis.

Părul îi era răvășit și-mi plăcea așa. Îmi plăcea mult.

Mi-am adus aminte senzația pe care șuvițele lui mi-o iscaseră în palme în ziua când îmi făcuse sex oral, în biroul lui Dean. Mi-am dres glasul și am încuviințat din cap, înainte de a-l întreba:

— Ești bine?

— Da. Voiam să te anunț că joia viitoare n-o să pot veni să te conduc. Am ceva de făcut. Dar o să-ți comand un taxi, ca să fiu sigur că te duce de la galerie până acasă.

Scanned with CamScanner

— Nu-i nevoie. Nu-mi datorezi nimic. În plus, în seara aia am o expoziție, probabil că oricum o să rămân acolo până târziu.

Mi-a aruncat o privire ciudată, apoi și-a concentrat privirea asupra clădirii din spatele meu. Parcă încerca să-și aducă aminte ceva.

— Îmi acorzi cinci minute din timpul tău?

În fiecare săptămână, în fiecare zi — în afară de weekenduri —, îmi punea aceeași întrebare.

— Nu. Pa, Vicious.

M-am răsucit pe călcâie și i-am închis ușa în nas. Recunosc că gestul ăsta nu-mi făcea nicio plăcere. Prima dată când o făcusem îmi lăsase un sentiment neplăcut; de-a lungul timpului, senzația asta devenise tot mai dezagreabilă. Iar acum pur și simplu mă uram că-i făceam așa ceva.

Dar tot am făcut-o.

Prioritatea mea, chiar și cu riscul de a-l face să sufere, devenise să-mi ocrotesc inima.

Marea mea problemă era că aveam dreptate: când iubești pe cineva, vrei ca el să se simtă bine, nu invers.

Indiferent ce simțea Vicious față de mine, eu știam cât se poate de bine ce simțeam pentru el.

Nu-l uram. Sentimentele mele erau foarte departe de ură.

Aproape o săptămână mai târziu, am primit un telefon. Mi-am luat pauza de masă mai devreme, am alergat la metrou, apoi am intrat cu pas apăsat în clădirea de birouri unde se afla sediul filialei PF. Cum fusesem asistenta personală a lui Vicious, recepționera de la parterul clădirii mă cunoștea, deci m-a lăsat

Scanned with CamScanner

să intru. Când am ajuns însă în recepția firmei lui Vicious, m-a întâmpinat un chip nou. Locul lui Paty fusese luat de o tânără.

Păstrasem legătura cu ea — în mare, prin e-mail —, știam că se pensionase, așa că nu mă mira să o văd aici pe fata asta. Dar n-aveam timp de taclale.

Am bătut cu încheieturile degetelor în biroul ei și am anunțat-o:

— Trebuie să vorbesc cu domnul Spencer.

Nu i-am oferit nicio explicație. Eram atât de furioasă, încât mi se ridicase tot părul de pe corp și îmi simțeam șira spinării cutreierată de fiori fierbinți.

Recepționera a clipit de câteva ori. Era frumușică, plictisită și dezinteresată.

— Ați stabilit o întâlnire cu dumnealui?

— Nu-i nevoie să stabilesc nimic, m-am răstit la ea, ridicând brațele în aer. Eu sunt... Sunt...

De fapt, ce eram eu pentru Vicious? Prietenă? *Nu.* Iubită? *Ha!* O fostă vecină? Nu. Eram mult mai mult decât atât. Am clătinat din cap. În momentul de față, chiar n-aveam chef să meditez asupra acestui subiect.

— Sigur dorește să-mi vorbească. Te rog, spune-i că a venit Emilia.

— Mă tem că nu se poate.

Tonul ei era în contrast total cu starea mea fizică și emoțională. În vreme ce fata asta părea blazată și aproape adormită, eu mă simțeam ca un aparat de făcut pop-corn gata să explodeze din clipă în clipă.

— Nu dorește să fie întrerupt când lucrează, a adăugat ea.

M-am aplecat peste birou. Îmi venea să o înșfac de gulerul cămășii albe și s-o zgâlțâi.

Scanned with CamScanner

— Ascultă... Știu că e un nesimțit, iar tu te temi că, dacă-i încalci regulile, o să se poarte și mai aiurea cu tine. Dar te asigur că, dacă află că am fost aici, iar tu nu m-ai lăsat să intru, o să te dea afară. Uite-așa!

Ca să-mi subliniez spusele, am pocnit din degete.

— Te rog, spune-i că-l aștept.

Recepționera s-a zgâit la mine cu o privire ciudată, apoi a ridicat receptorul telefonului, a apăsat câteva taste și a așteptat.

— Domnule, a venit o femeie. Vă așteaptă. O cheamă Emilia. A spus că e important.

A tăcut câteva secunde, încuviințând din cap, pe urmă s-a uitat iar la mine.

— Spune că nu cunoaște nicio femeie pe nume Emilia, dar știe o fată căreia-i spune Slujnica.

Să te ia naiba, Vicious! Mi-am dat ochii peste cap și mi-am sprijinit un cot de biroul ei.

— Spune-i că e vorba de ceva important și că e un ticălos.

Fata a rămas cu gura căscată. Ochii ei căprui-deschis se holbau la mine de parcă tocmai încercam s-o recrutez în trupele SS.

— Transmite-i ce ți-am zis, am îndemnat-o eu, calm.

M-a ascultat.

Pentru o secundă, aproape că am uitat cât de furioasă eram. Umbra unui zâmbet îmi juca pe buze.

Un minut mai târziu, Vicious a deschis ușa biroului și a ieșit pe holul din fața peretelui de sticlă. În mai puțin de o clipă, mi-am dat seama că noua recepționeră era îndrăgostită de el. Fata l-a cântărit din ochi și a înghițit în sec, iar când a văzut cum mă privea el, mi-a aruncat o privire plină de venin.

— Ți-a fost dor de mine? s-a interesat el, arborând un zâmbet arogant.

Scanned with CamScanner

M-am apropiat de el.

— Nu prea.

L-am împins și am intrat amândoi în biroul lui.

Nu s-a împotrivit. Rânjea ca un idiot. I-a făcut recepționerei cu ochiul, sugestiv. Eu stăteam cu spatele spre recepție. Am trântit ușa în nasul noii angajate. I-am făcut vânt lui Vicious pe canapea, după care m-am aplecat spre el până când chipurile noastre au ajuns la același nivel. Rânjetul ăla încă îi stăruia pe chip, ca și cum își închipuia că venisem până aici ca să ne facem de cap.

— Maică-ta vitregă i-a concediat pe ai mei pentru că am lucrat pentru tine, l-am informat eu, pe un ton egal.

Zâmbetului larg i-a luat locul încruntarea.

— Ce scorpie!

Am încuviințat din cap. Simțeam că ochii mi se umpleau de lacrimi fierbinți.

— Cum a aflat? a vrut el să știe.

Răspunsul era simplu. În drum spre firma lui Vicious, mă gândisem și eu la asta.

— Mama i-a pomenit că m-ai angajat. Vicious, părinții mei n-au unde să se ducă. Mama ta vitregă e singura persoană care le poate oferi o scrisoare de recomandare. Zece ani au trăit și au lucrat în casa ta. Ce mă fac acum? Aș lua un avion până acolo, dar am de organizat expoziția... Vreau să zic că, dacă trebuie, aș putea să mă duc acolo. Chiar aș vrea. Pur și simplu...

Am clătinat din cap, în semn de neputință.

Vicious îmi cântărea spusele, cu ochii în podea. Mi-a aruncat o privire plină de hotărâre și mi-a zis:

— O să iau următorul avion spre San Diego. Rezolv eu situația.

Scanned with CamScanner

Am făcut ochii mari.

— Dar parcă ziceai că ai ceva de făcut joi.

Deja era marți după-amiază. Indiferent ce avea de făcut joi, dacă zbura azi la San Diego, slabe șanse să ajungă la timp înapoi în New York.

Vicious a ridicat din umeri.

— O să amân ce aveam de făcut.

— Dar ce aveai de făcut?

— Contează?

M-am gândit câteva clipe la întrebarea lui. Oare aveam dreptul să-l întreb ce planuri avea? Având în vedere că-l respinsesem iar și iar, fără să-i acord măcar cinci minute pentru explicații, răspunsul era evident: nu, nu aveam acest drept.

Am clătinat din cap.

— Mulțumesc. Mă ții și pe mine la curent, OK?

Vicious a ridicat ironic dintr-o sprânceană, vrând parcă să zică „Tu ce crezi?", apoi s-a apropiat de biroul lui.

Acum, când mă aflam din nou aici, mi-am adus aminte că, nu cu mult timp în urmă, relația dintre noi fusese diferită. Pentru scurtă vreme, fuseserăm împreună și mă simțisem minunat. Nu ceva „drăguț", nu o legătură care să-mi inspire o senzație de siguranță. Ceva scurt, splendid și dureros de memorabil. La fel ca arborele de cireș, obsesia mea.

— Altceva? a întrebat el, scurt.

S-a trântit în scaun. N-a încercat să mai cerșească timp. A apăsat butonul interfonului.

— Sue, cumpără-mi un bilet pentru prima cursă spre San Diego și adu-mi sendvișul cu merișoare și curcan. Încă ceva: pentru numele lui Dumnezeu, zi-i tipei de la recepție să nu-mi mai

Scanned with CamScanner

trimită cărți poștale cu „O zi bună!". Știm cu toții că zilele mele sunt de rahat, fiindcă orașul ăsta e al dracului de deprimant.

După ce a încheiat de transmis indicațiile, Vicious m-a privit, cu capul ușor aplecat într-o parte.

— Văd că n-ai plecat. Vrei să-mi fii iar asistentă?

Am clătinat iute din cap, în chip de răspuns.

— Habar n-am cum reușești să fii de treabă și un idiot nesuferit în același timp, am mormăit eu.

A zâmbit.

— E o treabă grea, dar cineva trebuie să o facă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 25

VICIOUS

Venise timpul să o înfrunt pe Jo, față în față.

Trebuia s-o fac nu fiindcă voiam să lămuresc totul cu ea odată pentru totdeauna, nici fiindcă simțeam nevoia să vorbim, nici din vreun alt motiv „psihologic" cretin, ci pentru că era vremea răfuielii. Vremea să plătească pentru faptele ei. Îl păcălise pe tata. Își trimisese fratele să o moare pe mama. Iar acum, concediindu-i pe părinții Emiliei, își dăduse la iveală, încă o dată, personalitatea de rahat.

Trebuia să se termine.

Ar fi trebuit să se termine demult, însă nu era timp să fierb în mânia pe care mă făcea s-o simt. Trebuia să iau măsuri.

Planul meu nu era sofisticat, nici strălucit. De fapt, era de-a dreptul prostesc. Dar a fost tot ce mi-a venit în minte.

Speram că, odată ajuns în Todos Santos, să nu dau peste ea acasă, mi-ar fi fost mult mai ușor. Știam însă că exista o mare probabilitate ca mama mea vitregă să mă aștepte în vilă.

Zborul până la San Diego a trecut repede. Aveam mult de recuperat la slujbă din cauză că, în urmă cu două zile, dormisem

Scanned with CamScanner

aproape douăzeci și patru de ore. Întârziasem din cauza asta într-o seară când ar fi trebuit s-o conduc pe Emilia acasă. Partea bună a fost că observasem atunci expresia ei de ușurare când mă văzuse.

Cliff, șoferul nostru, nu mai era la dispoziția mea, deoarece tata nu mai deținea limuzina. Am luat un taxi până în Todos Santos și l-am sunat pe Dean de pe drum. Cu toate că încă ne tratam cu răceală, faptul că acum deținea majoritatea acțiunilor companiei PF — lucru care nu-i încânta deloc pe Jaime și pe Trent — îi schimbase mult dispoziția. Nu se mai prefăcea distrus din cauza fostei lui iubite. Mai că-mi venea să cred că-i plăcea la nebunie să locuiască în L.A.

Când l-am sunat, mi-a răspuns cu un căscat, după care a mormăit:

— Unde găsesc un restaurant mexican bun în orașul ăsta?

Era șapte dimineața. Hristoase!

— Încearcă la Pink Taco. Ascultă, am nevoie să-mi faci un serviciu.

— Altul? a gemut Dean, exasperat.

Bănuiam că în clipa asta își dădea ochii peste cap, ceea ce mă călca pe nervi. În fundal, am auzit un glas de femeie spunându-i să vorbească mai încet.

Pe urmă, s-a auzit altă tipă.

Două deodată! *Ce naiba, Dean!*

— Zi odată, a oftat el.

— O să ajung la tine acasă diseară pe la zece sau chiar mai târziu. O să dăm o petrecere. Tu o să dai o ditamai petrecerea în apartamentul meu. Să inviți o grămadă de lume! Cel puțin cincizeci de oameni.

— Și, mă rog, de ce dracu'?

Scanned with CamScanner

— Dean... i-am zis, cu o nuanță de avertizare în glas.

Mă enerva la culme când punea întrebări. Niciodată nu erau întrebările potrivite.

— Pur și simplu fă-o, am adăugat.

— Bine, zdreanță. Fie!

Am închis telefonul. Taxiul tocmai intra pe proprietatea familiei Spencer. Codurile de acces rămăseseră aceleași — din nu se știe ce motiv, Jo nu se obosise să le schimbe. Firește, nu se aștepta să mă întorc aici. Habar n-avea că știam ce-i făcuseră ea și Daryl mamei. Probabil își închipuia că o uram fiindcă rivalizam cu ea pentru afecțiunea tatei. Din nefericire pentru ea, se înșela.

M-am oprit întâi în apartamentul servitorilor, ca să vorbesc cu părinții Emiliei. După ce am bătut la ușă, am intrat fără să fiu invitat. Își făceau bagajele. Charlene își punea într-o cutie fețele de masă kitchoase și fotografiile de familie, în vreme ce soțul ei mătura podeaua. De parcă nenorocita de Jo merita ca părinții Emiliei să strângă în urma lor, înainte de a părăsi vila!

— Trebuie să veniți cu mine, le-am spus eu.

Nu i-am întrebat ce mai fac, fiindcă răspunsul era evident, și nici nu mi-am cerut scuze. La urma urmei, nu era vina mea că Jo era o scorpie. În schimb, am oferit soluții. Unele rapide.

— Am rezervat o cameră de hotel pentru voi și am închiriat spațiu pentru lucrurile voastre într-un spațiu de depozitare de la periferia orașului. Haideți! Taxiul așteaptă.

Mama Emiliei a reacționat prima. S-a oprit din ce făcea, a venit la mine fără o vorbă și m-a pălmuit cu toată puterea. A făcut astfel ceea ce ambele ei fiice încercaseră la un moment dat. Meritam palma asta.

Am înclinat capul și am privit-o. Lacrimile i se scurgeau pe obraji. În privința asta, era diferită de Emilia, care se stăpânea

Scanned with CamScanner

întotdeauna. Poate că arăta ca Jo în tinerețe, însă nu semăna deloc cu părinții ei.

Charlene părea epuizată de muncă.

— Ce i-ai făcut fetei mele? m-a întrebat ea, cu un tremur în glas.

Era rândul tatălui Emiliei să se alăture conversației. Inima mi-a stat în loc când l-am văzut apropiindu-se. În viața mea nu-mi păsase ceea ce credeau despre mine părinții vreunei fete. Însă bărbatul ăsta avea ceva care-mi stârnea dorința de a-l ruga să-mi mai dea o șansă.

Stătea încruntat, iar pleoapele îi zvâcneau. Mi-a zis fără ocolișuri:

— Niciodată nu mi-ai plăcut.

Am încuviințat din cap.

— Nici nu vă pot învinui.

— Baron, nu vreau să te mai știu prin preajma fiică-mii. Ești o piază rea pentru ea.

— În privința asta, nu sunt de acord cu dumneavoastră.

M-am apropiat și le-am luat valizele. Când am ajuns la ușă, le-am făcut semn să mă urmeze.

— O să lămuresc situația cu Jo și o să vă fac rost de alte slujbe, dar, între timp, va trebui să-i respectați dorința și să părăsiți vila.

N-aveau de ales, trebuiau să se supună. M-au urmat până la taxiul care aștepta la poartă. I-am dat șoferului un bacșiș de două sute de dolari ca să-i ajute să se cazeze. Soții LeBlanc nu călcaseră în viața lor într-un hotel, iar asta îmi reamintea în mod dureros cât de modestă era familia Emiliei. Mi-am adus aminte și că ea nu dădea doi bani pe averea mea.

Scanned with CamScanner

După ce m-am asigurat că părinții Emiliei erau pe drum spre The Vineyard, cel mai bun hotel de cinci stele din Todos Santos, am intrat cu pas ușor în vila care altădată fusese a mea, de parcă încă aș fi fost proprietarul ei. Ușa de la intrare era descuiată, deci Josephine era aici. M-am dus în bucătărie și, cum n-am găsit-o, m-am îndreptat spre piscină.

Se bronza întinsă pe un șezlong. Purta o pereche enormă de ochelari de soare de firmă și un bikini sumar, care țipa de la o poștă: *Încă sunt tânără*. Mințea.

M-am apropiat pe nesimțite și m-am așezat alături, pe alt șezlong. N-apucasem să mă schimb de costum. Era dimineață devreme, soarele nici nu se ridicase bine pe cer. În plus, era abia jumătatea lui martie, dar mi-am amintit cum le spunea prietenilor ei din înalta societate că bronzul natural e indiscutabil mai bun decât cel obținut cu loțiuni autobronzante sau la solar. Era în stare să tremure de frig numai ca să prindă o rază de soare.

— Speri să topești așa sloiul de gheață pe care îl ai pe post de inimă? am întrebat-o.

Ținea probabil ochii închiși și nu mă observase, pentru că, îndată ce am început să vorbesc, a sărit cât colo, aproape lovind umbrela din spatele nostru. S-a ridicat imediat în capul oaselor. Și-a smuls ochelarii de pe nas și s-a uitat urât la mine.

— Ce cauți aici? Chem poliția!

Ar fi putut să o facă, dar... pe bune? Să cheme poliția ca să-și alunge fiul vitreg? Doar nu intrasem prin efracție și nici n-aveam un comportament agresiv.

Deocamdată...

M-am lăsat pe spate în șezlong și mi-am pus picior peste picior, cu ochii la piscină. Lui Jo îi plăcea mult să înoate în ea. Mă întrebam dacă ar mai fi avut chef s-o facă știind câte perechi

Scanned with CamScanner

de adolescenți făcuseră sex în piscina asta, patru ani la rând, la petrecerile nebune din anii mei de liceu.

I-am zis, pe un ton încă relaxat:

— Parcă spuneai că ar trebui să ne vedem mai des.

Pe apă pluteau saltele gonflabile, ca niște balerine. Cu nuanțele și mărimile lor variate, îmi aminteau de cărțile lui Bret Easton Ellis[1]. Nesuferiții bogați. Mamele vitrege afurisite. Mediul social în care crescusem era complet putred. Nu că aș fi încercat să găsesc scuze pentru caracterul meu, dar credeam sincer că exista o șansă minusculă să îndrept lucrurile și să mă schimb.

— N-ai venit aici să ne petrecem timpul împreună. În plus, indiferent ce vrei să-mi ceri, răspunsul e nu. Nu-i mai vreau pe soții LeBlanc în casa mea, sunt oricum prea bătrâni ca să mai poată îndeplini sarcinile pentru care au fost angajați.

Josephine a luat un pahar de apă cu gheață și buzele ei au apucat paiul cu mișcări lente, rafinate.

Era comic că spunea asta, părinții Emiliei aveau exact aceeași vârstă ca ea. Singura diferență dintre ei era că soții LeBlanc chiar munceau ca să-și câștige pâinea. Nu ei erau inutili, ci ea.

— Foarte bine. Charlene o să gătească pentru mine, în L.A., iar Paul trebuia oricum să se pensioneze de acum doi ani.

Mai rămânea să le găsesc o locuință. Mă îndoiam că Dean ar fi avut vreo obiecție.

— De fapt — am adăugat eu, cu un surâs —, am venit să-ți spun un secret.

Jo a dat drumul paiului și a înălțat dintr-o sprânceană.

— Chiar așa?

[1] Scriitor, scenarist și regizor nord-american, născut în 1964. Cea mai cunoscută carte a sa este *American Psycho* (1991), ecranizată în 2000 (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

— Știu ce-ați făcut tu și Daryl. Știu la ce s-a învoit tata. Știu cum a murit mama. Știu... absolut... tot.

Era o senzație incredibilă să o văd albindu-se la față și să-i aud dinții clănțănind, când răcoarea de afară și răceala cuvintelor mele i-au cuprins corpul. Paharul ei s-a spart pe dalele de piatră. Bucățele de gheață s-au împrăștiat peste tot. A deschis gura. Fără îndoială, se pregătea să nege.

— Josephine, scutește-mă! Gata cu rahatul. Nu te-am târât la tribunal până acum doar fiindcă nu merit să fiu amestecat odată cu tine în afacerea asta sordidă.

În plus, planul meu presupusese de la bun început să fac tot ce-mi stătea în putință ca să nu mai aibă pentru ce să trăiască.

Și aproape că reușisem.

Nu mai avea soț.

Nu mai avea frate.

Nu mai avea familie.

Nu mai avea nimic altceva, în afară de bani.

Mi-am continuat ideea:

— Cât am stat la New York, m-am gândit la toate posibilitățile. Am încercat să-mi dau seama cum să procedez referitor la situația asta. Cred că, în cele din urmă, m-am hotărât.

Deși vocea mea era liniștită, chipul i s-a întunecat.

Trăsăturile mamei mele vitrege erau încordate. Se holba la mine înmărmurită de uluire și de groază, strângând între degete pânza groasă a șezlongului.

— Baron...

Buzele ei injectate cu Botox tremurau.

— Nu știu de ce crezi că am avut de-a face cu moartea mamei tale...

— Nu mă minți.

Scanned with CamScanner

Am țintuit-o din priviri pentru câteva momente, apoi am clătinat din cap.

— Am auzit discuția dintre tine și tata, mica voastră conversație intimă. Poți fi foarte convingătoare, așa-i? Dar pe mine nu m-ai păcălit niciodată. A fost doar o chestiune de timp și de răbdare până ai lovit.

— Ai înțeles greșit. Îți promit că-i angajez la loc pe soții LeBlanc. Iar noi doi trebuie să vorbim despre testament. N-a fost corect ca tatăl tău să-mi lase mie totul. Putem ajunge la o înțelegere financiară. Eu pot să...

Jo vorbea în continuare, dar eu n-o mai ascultam. Credea că totul se rezuma la bani. Cât de jalnică era existența ei! M-am aplecat și i-am cuprins obrajii în palme, cu blândețe. Respirația i s-a oprit în gât. A făcut ochii mari. Stăteam foarte aproape de ea. Genunchii noștri se atingeau. Deși îi zâmbeam senin, simțeam cum fierea îmi urcă în gât, lăsându-mi un gust amar. Mă purtam ca un psihopat, așa cum Jo mă considerase de la bun început.

Poate chiar eram. Sau poate că din cauza ei devenisem așa.

Când i-am vorbit din nou, glasul meu era suav:

— Jo, fă-ți o favoare. Pleacă de aici în seara asta. Te sfătuiesc să nu pomenești nimănui despre discuția asta. Ai avut tupeu. Ai avut mult tupeu să-i spui tatei că, în starea ei, mamei i-ar fi fost mai bine moartă decât vie. Mi-ar plăcea să văd și cât de mult tupeu ai mai avea dacă m-aș duce la poliție și le-aș spune totul. Adevărat, deși ai aranjat să fie ucisă, e posibil să scapi. Dar îți asumi riscul ăsta? Te las acum să te bronzezi.

Am bătut-o ușurel pe obraz și m-am ridicat.

— Cine știe? S-ar putea să fie ultima dată.

Scanned with CamScanner

Încă de mic copil aveam vise vii, în care incendiam vila tatei. Pur și simplu știam că trebuie s-o fac. Credeam că mi-aș fi alinat astfel suferința. N-ar fi dispărut total, dar ar fi fost de ajuns să pot trăi mai departe. Când am crescut, am început să bănuiesc că asta era sursa insomniei mele. Voiam ca vila să dispară și, odată cu ea, amintirea bătăilor încasate de la Daryl, amintirea discuției oribile dintre Jo și tata.

Însă vila familiei Spencer se întindea pe mai mult de o mie două sute de metri pătrați. Era imensă, din cărămidă, așa că n-ar fi fost tocmai ușor să-i dai foc.

Dar nu știi sigur până nu încerci, așa-i?

Apartamentul servitorilor era la mai puțin de treizeci de metri de clădirea principală. Deși mama mea vitregă intra și ieșea din bucătăria mare de câteva ori pe zi, nu bătuse nici măcar o dată la ușa familiei LeBlanc. După ce mi-am luat rămas-bun de la Jo, care încă era în stare de șoc, am intrat în apartamentul lor.

Am pășit în camera Emiliei, la fel de nepăsător ca întotdeauna. Fredonam *Nightcall*. În cele din urmă, îmi dădusem seama că Emiliei îi plăcea melodia lui Kravinsky pentru că simțea că versurile vorbeau despre *mine*. Am strâns tot ce bănuiam că s-ar putea să-i lipsească: poze înrămate, amintiri din liceu, cizmele ei preferate. Le-am luat pe toate și le-am pus într-o cutie.

În următoarele trei ore, am cărat cutiile cu bunurile soților LeBlanc la un SUV din garaj și am făcut trei drumuri de la vilă până la depozitul de la periferia orașului.

Am păstrat pentru mine cutia cu lucrurile Emiliei.

În tot acest timp, prin ferestrele panoramice ale bucătăriei, o vedeam pe Jo. Se învârtea de colo colo ca un leu în cușcă, dând pe gât pahar după pahar, cuprinsă de panică. După ce am ter-

Scanned with CamScanner

minat cu drumurile, am deschis toate cele patru ochiuri ale aragazului din căsuța de lângă piscină și am plecat.

Nu aveam de gând să-i dau foc cu mâna mea. Îmi trebuia un alibi. Dar, în sfârșit, vila avea să ardă.

Dacă Jo hotăra să rămână aici și ardea odată cu ea, era problema ei.

O avertizasem.

Mai aveam o singură misiune, înainte de a mă întoarce la New York: să-i cuceresc pe soții LeBlanc.

Scanned with CamScanner

Capitolul 26

Emilia

— Te-ai uitat la știri? m-a întrebat Rosie după ce s-a trântit pe canapea, lângă mine.

Canapeaua fusese aici când ne mutaserăm, obișnuiam să ne așezăm pe ea când voiam să ne uităm la televizor. Rosie a butonat telecomanda până când a nimerit un canal de știri. O vilă pe care amândouă o cunoșteam foarte bine ardea. În imagini, acoperișul s-a prăbușit în flăcări. M-am zgâit îndelung la ecranul televizorului. Știam ce însemna asta.

Vicious.

Când eram în ultimul an de liceu, Vicious incendiase *La Belle*, iahtul care era folosit drept restaurant. Ambarcațiunea îi aparținea unui fotbalist din echipa liceului, care se pusese rău cu Cei Patru Desfrânați. Lui Vicious îi plăcea focul, poate pentru că, având o inimă atât de rece, îi plăcea să simtă căldura flăcărilor. Eram aproape sigură că tot el era și în spatele incendiului care făcuse scrum acum vila familiei Spencer.

Mi-am luat telefonul de pe măsuța de cafea, am sărit în picioare și l-am sunat. Voiam să mă asigur că ai mei erau în afara oricărui

Scanned with CamScanner

pericol, voiam să aflu că *el* nu era în pericol. Mi-a răspuns la al patrulea apel.

Am dat să spun ceva, dar apoi am tăcut. Din câte îmi dădeam seama, Vicious era într-un loc gălăgios. La o petrecere? La un restaurant, poate? Auzeam chicote de femei și voci de bărbați. Am simțit o strângere de inimă.

— Bună! am rostit eu, cu voce gâtuită. Toată lumea e bine? Am văzut că a fost un incendiu mare în fostul tău cartier.

M-am exprimat vag în mod intenționat. Știam că nu mi-ar fi povestit la telefon. Poate că n-avea să îmi spună niciodată tot adevărul despre ce se întâmplase acolo. Mi-am dat o șuviță mov după ureche și am început să măsor apartamentul cu pasul, masându-mi ceafa.

— Ai tăi sunt cazați la The Vineyard, mi-a răspuns Vicious.

Vorbea scurt, ca de obicei. Îmi vorbea la fel, chiar dacă se ținea după mine în fiecare zi. Voiam să-i mulțumesc pentru taxiul pe care îl lăsase să mă aștepte azi, la galerie, cum el nu putuse să vină.

— Mâine îi iau cu mine la Los Angeles, a adăugat el. Am nevoie de cineva care să se ocupe de mâncare la filiala din L.A., iar mama ta e ideală pentru slujba asta.

Am închis ochii. Răsuflam greoi. Nu voiam mila lui, însă părinții mei nu erau oameni orgolioși. Nu-și doreau decât să muncească și să-și câștige banii cinstit. Nu-mi convenea deloc că aveam nevoie de ajutorul lui și că urma să-l accept, în ciuda celor întâmplate între noi doi.

— Mulțumesc. Te las să te întorci la petrecere.

— Pa! mi-a zis el, ca și cum nu se întâmplase mare lucru.

De parcă nu-mi salvase pielea, *din nou*.

Scanned with CamScanner

— Stai puțin! m-am grăbit să adaug, înainte să închidă. Când te întorci în New York?

— Nu poți să recunoști că ți-e dor de mine? Nu e chiar așa de greu.

Îi simțeam zâmbetul din voce.

M-am strâmbat. Îmi era dor de el. Nu-mi plăcea că azi nu era aici.

M-am eschivat:

— Sunt dispusă să-ți acord cinci minute.

— Zece, a cerut el.

Chiar și după atâta timp, tot mai voia să se târguiască.

— Opt! i-am întors-o eu.

Era doar un joc. I-aș fi acordat oricâte ore i-ar fi trebuit ca să-mi explice totul.

— Nu te pricepi deloc să negociezi, a spus el, dezaprobator. Aș fi acceptat cinci minute fără să clipesc. Noapte bună, Em!

Mi-a spus *Em*! Un zâmbet șovăitor mi-a gâdilat colțurile gurii. Știam că aveam să surâd ore întregi de acum înainte.

Mi-a spus „Em".

Joi, m-am pregătit pentru expoziție. Mi-am pus o rochie lungă, alb-aurie, și mi-am lăsat desfăcut părul des, ondulat. Brent îmi închiriase rochia asta, știind cât de important era evenimentul pentru mine. De emoție, n-am dormit toată noaptea. Încercam să mă conving că nu era totuși o tragedie dacă nu voia nimeni să cumpere tabloul meu. Pentru prima dată, o pânză de-a mea era expusă spre vânzare într-o galerie de artă — chiar una prestigioasă — și urma să-mi petrec seara printre cei mai

Scanned with CamScanner

renumiți artiști din New York. Simplul fapt că pânza mea se afla acolo ar fi trebuit să-mi fie de ajuns.

Acolo, pe un perete alb, imaculat.

Privindu-mă. Surâzându-mi. Solicitându-mi atenția.

Nu mă puteam concentra decât la pictura aceea.

În după-amiaza asta, vorbisem cu ai mei la telefon. Ajunseseră deja în Los Angeles. Locuiau într-un apartament din Los Feliz, în aceeași clădire în care se afla apartamentul lui Vicious. Cine știe câte apartamente achiziționaseră Cei Patru Desfrânați de-a lungul timpului?

Mama era încă supărată din cauza incendiului. Când vorbiserăm, glasul îi tremura:

— Partea cea mai urâtă e că se crede că aragazul nostru a provocat incendiul. Eu nu las niciodată aragazul pornit, doar știi și tu. În fiecare seară, înainte să mă culc, verific de trei ori să nu fi lăsat vreun ochi aprins. Millie, n-a fost din cauza noastră.

— Știu, am încercat eu să o liniștesc.

Îmi periam părul, în fața oglinzii. Brent ajungea în câteva minute, venea să mă ia de acasă.

— N-a fost vina ta. Dar cine știe? Poate Jo a intrat acolo sau vreunul dintre angajații ei.

Din motive evidente, n-am pomenit numele lui Vicious.

Mama a oftat.

— Dar dacă ne bănuiesc că l-am lăsat aprins fiindcă ne-a dat afară?

— Păi, știe cineva că v-a dat afară?

— Nu.

— Atunci, hai să ne străduim să nu se afle.

— Iubitul tău spune același lucru.

— Nu e iubitul meu.

Scanned with CamScanner

Mă cam săturasem să le repet tuturor chestia asta. Dar îmi doream să fi fost adevărat.

— Millie, trebuie să închid. Dean ne duce în oraș, să cumpărăm câte ceva pentru apartament. E foarte frumos. Și spațios. Dar știi, vecinii noștri sunt atât de tineri... E puțin ciudat să locuim aici.

Dean îi ajuta? Așa erau Cei Patru Desfrânați. Se purtau ca niște nemernici, dar aveau inimi de aur.

— Distracție plăcută, mamă!

Îmi trăiam visul — sau ceea ce credeam că era visul meu. Mi-am privit iar tabloul, inspirând adânc, cu un pahar de șampanie în mână. Rosie plănuise să vină și ea, dar fusese nevoită să facă o tură dublă la cafenea. Nu prea o încânta ideea, dar acceptase pentru că-i ținea locul unei colege care nu se simțea bine, iar ea știa prea bine cum e să fii bolnav. Nu voia ca Elle, colega ei, să aibă necazuri.

Nu mă deranja. Nu simțeam nevoia să sărbătoresc cu altcineva. În plus, îl aveam pe Brent alături.

O femeie înaltă, frumoasă, la vreo cincizeci de ani, s-a apropiat de mine. Purta o rochie de cocktail neagră, un colier de perle și ruj roșu. A zâmbit, contemplându-mi pânza.

— Care e subiectul? Natura sau iubirea? s-a interesat ea.

Voia să lege o conversație. Nu știa că eu eram cea care-și pusese inițialele, ELB, în partea de jos a tabloului. Emilia LeBlanc.

Am ridicat o sprânceană.

— Iubirea, categoric. Nu e evident?

A râs încet, de parcă spusesem ceva foarte amuzant, și a sorbit din paharul cu vin roșu.

— O fi evident pentru tine. De ce crezi că e vorba de iubire?

Scanned with CamScanner

— Pentru că, în mod clar, persoana care a pictat pânza e îndrăgostită de subiect.

— De ce nu invers?

S-a răsucit spre mine, cu un surâs viclean.

— Uită-te la fața lui! m-a îndemnat femeia. Pare fericit. Mulțumit. Poate că el e îndrăgostit de persoana care l-a pictat. Poate că sunt îndrăgostiți unul de celălalt.

Am roșit.

— Poate că da.

— Mă numesc Sandy Richards.

Ne-am dat mâna.

Sandy arăta ca o femeie bogată, și nu neapărat datorită hainelor. Avea un anumit aer, care-mi amintea de bărbatul din tabloul meu.

— Mă numesc Emilia LeBlanc.

— Bănuiam eu!

A arătat spre inițialele mele.

N-avea rost să neg și, oricum, mă mândream cu tabloul meu. Îl pictasem în Ajunul Crăciunului. Îmi trecuse prin cap să-l păstrez pentru mine și să pictez altceva pentru expoziție, dar nu voiam să văd chipul lui Vicious în fiecare zi. N-aveam nevoie să-mi amintesc mereu că eram obsedată de omul ăsta.

— Ești sigură că vrei să-l vinzi?

Sandy și-a lipit de obraz sticla rece a paharului, îndreptându-și iar ochii spre tablou.

Am încuviințat din cap.

— Foarte sigură.

— Tipul e frumos.

— Toate lucrurile frumoase sunt trecătoare, i-am spus.

Propriul meu cireș înflorit.

Scanned with CamScanner

— În cazul ăsta, îl cumpăr.

Sandy a săltat dintr-un umăr.

Gura mi s-a uscat brusc. Am clipit, uluită.

— Serios?

— Sigur. Omul ăsta are ceva special... Nu ca un fotomodel. Pur și simplu arată... interesant. Dar cel mai mult îmi place că ai imortalizat furtuna din ochii lui. Zâmbetul lui e fericit, dar ochii lui par... chinuiți. Nespus de zbuciumați. Îmi place la nebunie. Sunt convinsă că are o poveste de viață pe cinste.

— Nu. Pur și simplu e un nemernic.

Când am auzit vocea din spatele meu, m-am răsucit imediat. Era Vicious, într-un costum bleumarin. Atât de arătos încât îmi făcea inima să bată cu putere și-mi trezea o senzație sâcâitoare între coapse.

Nu-mi venea să cred. Reușise să ajungă la expoziția mea. Ce naiba avea în mână? Părea să fie un bilet.

Nu știam cum să reacționez. Aș fi vrut să-i sar în brațe, să-l sărut apăsat, să-i mulțumesc că venise, dar în relația noastră nu era loc de asemenea manifestări. Cel puțin, nu deocamdată. Poate niciodată. Mi-am spus că, ultima dată când îl întrebasem ce voia de la mine, răspunsul lui fusese scurt și la obiect: să mi-o tragă. De data asta, trebuia să fiu cu mare băgare de seamă, ca să nu-mi frângă iar inima.

Ignorând-o pe Sandy, Vicious s-a apropiat și și-a trecut degetele prin părul meu. Buzele lui erau foarte aproape de ale mele. Discuțiile din jurul nostru au încetat brusc. Simțeam ochii lui Brent și ai lui Sandy ațintiți asupra noastră. Toată lumea ne privea.

Vasăzică ăsta era planul lui pentru ziua de joi. Știa. Dorise de la bun început să vină aici.

Scanned with CamScanner

— Întreabă-mă ce vreau, mi-a șoptit Vicious.

Acest gest public de tandrețe, care nu avea nimic sexual, nimic jignitor — doar afecțiune pură, nedisimulată —, mi-a umplut pieptul cu un val de căldură. Dar m-am străduit să țin speranța la distanță.

— Ce vrei?

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui și, dintr-odată, nu mai eram în New York, într-o galerie aglomerată, ci în vechea mea cameră din liceu. Dispăruseră petrecerea și lumea din jur, o lume pe care amândoi o ignoram ori de câte ori eram împreună.

Răspunsul lui a fost simplu, limpede:

— Te vreau pe tine. Doar pe tine, nimic altceva. Pentru totdeauna, doar pe tine.

Când a rostit ultimele cuvinte, a închis ochii, cuprins parcă de suferință, după care a adăugat:

— La naiba, Emilia! Pe tine te vreau.

Aș fi vrut să-l sărut pasional, ca în filme. Însă nu era un film, lucram într-o galerie, eram o artistă care trebuia să păstreze aparențele. În schimb, l-am tras aproape de mine și i-am inspirat mirosul unic, lăsându-l să mă amețească. Mi-am stăpânit torentul de emoții care mă inunda: senzația de ușurare, fericirea, precauția și iubirea. Atât de multă iubire.

În cele din urmă, când ne-am desprins unul de celălalt, mi-am coborât ochii spre mâinile lui.

— Ce ai acolo, Vic?

— Am văzut ceva ce mi-a plăcut, așa că, atunci când am ajuns, l-am cumpărat.

A deschis pumnul și mi-a arătat.

Era un bon. Cumpărase tabloul meu. Inima parcă mi s-a oprit în piept.

Scanned with CamScanner

Mi-a strâns mâna într-a lui și a zâmbit.

— O să arate al dracului de bine în dormitorul meu, nu crezi? Aș putea să ți-o trag și în același timp să mă uit la mine însumi. O chestie grandioasă, așa-i?

Am trăit cea mai frumoasă seară din viața mea.

Nu numai pentru că Vicious nu și-a luat ochii de la mine, dar și pentru că m-a lăsat să mă bucur de recunoașterea celorlalți și să-mi savurez succesul. În majoritatea timpului a stat lângă mine, cu un pahar cu whisky în mână, a butonat mobilul și, din când în când, mi-a făcut fotografii când zâmbeam sau râdeam împreună cu altcineva. Se purta ca și cum mi-ar fi fost iubit, dar nu orice iubit. Iubitul care ar fi trebuit să fie atunci, demult, dar nu fusese până acum.

Când evenimentul s-a încheiat, iar eu m-am întors spre el, pregătită să-i spun că voiam să o luăm încet, că nu-i mai puteam oferi doar trupul meu, deoarece venea la pachet cu inima mea, el mi-a luat-o înainte.

M-a condus la un taxi, m-a sărutat pe frunte, iar după ce am urcat în mașină, a închis portiera și mi-a făcut semn să cobor geamul.

Am ridicat din sprâncene și am comentat:

— Credeam că o să încerci să mă duci la tine acasă.

— Te-ai înșelat. În momentul ăsta, nu păsărica ta mă interesează, ci inima ta.

Chiar și atunci când se poartă frumos, tot vulgar vorbește.

A bătut în tavanul mașinii.

— Chiar dacă ești entuziasmată, încearcă să dormi. I-ai dat pe spate, Emilia. Sunt mândru de tine. Mâine la prânz vin să te scot în oraș. Noapte bună.

Scanned with CamScanner

Capitolul 27

VICIOUS

Săptămâna asta, universul a ținut cu mine.

Dean s-a hotărât să nu se mai poarte ca un nemernic și să mă ajute. Nu numai că a organizat o petrecere la care zeci de oameni m-au văzut — asta în eventualitatea în care lui Jo i-ar fi trecut prin cap să-mi intenteze proces pentru incendiul de la vilă —, dar, pe deasupra, i-a dus pe soții LeBlanc să-și cumpere mobilă și mâncare. Am urmărit cu inima strânsă felul în care interacționa cu Charlene, fiindcă ticălosul știa să fie fermecător, iar ea chiar îl plăcea. După cum se uita la el, mi-am dat seama că-și dorea ca fiica ei să fi rămas cu Dean. Asta e, Charlene trebuia să se obișnuiască să mă aibă prin preajmă.

Când vila a izbucnit în flăcări, Josephine nu era acasă. L-am rugat pe un tip să treacă pe acolo, pe motocicleta lui, și să arunce un cocktail Molotov aproape de garaj. A făcut exact cum i-am cerut.

M-a costat două sute de mii de dolari.

Partea bună e că vila Spencer nu mai exista, fusese mistuită din temelii. Rămășițele de pe pământul înnegrit erau singura dovadă că existase vreodată.

Scanned with CamScanner

A doua zi, mama mea vitregă mi-a trimis un mesaj formal, în care mă anunța că urma să se mute în Maui. I-am răspuns prevenind-o că ar fi bine să nu dispară cu moștenire cu tot, fiindcă n-aveam de gând să-i permit să dispară cu banii mei.

Deși nu mi-a răspuns, știam că înțelesese mesajul. Eu câștigasem lupta. Ea pierduse.

N-a fost ușor să mă întorc în New York la timp pentru evenimentul de la galerie. A trebuit să mituiesc un pasager de la clasa a doua ca să-mi vândă biletul lui. Am plătit dublu, dar am reușit să ajung la expoziție. Când am pășit în galerie, nu știam ce aveam să-i spun, dar m-a ajutat Emilia.

Mă pictase. E adevărat, în tablou, nasul meu arăta mai bine decât în realitate. Ceea ce făceam în imagine m-a făcut să zâmbesc cu gura până la urechi. Țineam un *joint* între degete și râdeam spre un obiectiv foto imaginar. Ochii mei erau însă triști, întunecați și al naibii de înspăimântători. Purtam un tricou negru, simplu, pe care scria „Negru", cu litere albe. Fundalul era un roz-aprins, absolut ridicol.

Eu eram negrul ei.

Ea era rozul meu.

Am cumpărat tabloul cât ai clipi. L-am tras deoparte pe Brent, șeful ei — slavă Domnului, era gay —, și i-am zis că voiam să cumpăr pânza. Venise și iubitul lui, Roy. Apoi, am observat că Emilia stătea în dreptul tabloului ei și discuta cu o femeie. Speram că nu era prea târziu ca să-l cumpăr.

Din fericire, nu era.

Deși Emilia încă n-o știa, avea să mai picteze unul — ea într-un tricou roz, pe un fundal negru —, pe care să-l agăț pe perete, lângă celălalt.

Scanned with CamScanner

A doua zi, am ajuns la galerie la douăsprezece fix. Mă aștepta în prag, zâmbind. Purta o rochie albastru cu alb și pantofi portocalii cu toc. Părea atât de simplu. În ziua asta de primăvară, ea îmi oferea cu dragă inimă tot ce-mi doream. Când eram în liceu, nu păruse la fel de simplu. Acum îmi dădeam seama că, în seara când aflasem că Emilia se întâlnea cu Dean, Trent avusese dreptate. Îi târâsem pe toți într-un mare rahat fiindcă nu voiam să recunosc față de mine însumi acest adevăr evident.

Tot ce voiam era ca ea să fie a mea, dar îmi spuneam — de fapt, credeam — că nu eram de-ajuns. Nu-mi venea să cred că eu, o ființă așa de înfrântă și de nimicită sufletește, meritam o ființă atât de integră și de pură ca Emilia.

Am plecat de la cafeneaua în care pierdusem vremea, bucurându-mă la gândul că mă aștepta în capătul străzii. Și-a pierdut răbdarea și a pornit spre mine, fără să-și poată stăpâni zâmbetul larg. Ne-am oprit când am ajuns la câțiva centimetri unul de celălalt. Voiam să o sărut, dar încă nu venise timpul. I-am petrecut o șuviță de păr după ureche și am înghițit în sec.

— Să mergem!

Am luat un taxi. Era primăvară și aveam parte de o vreme superbă. În afară de faptul că Emilia LeBlanc locuia aici, singurul lucru bun din New York era ceea ce urma să-i arăt.

— Unde mergem? m-a întrebat ea, mușcându-și buza de jos.

— La patinoar, am glumit eu, păstrând însă o expresie cât se poate de serioasă. Pe urmă, vreau să merg să-mi tatuez un fund uriaș pe frunte, fiindcă mă simbolizează.

Emilia a izbucnit în râsul ei gutural, care îmi făcea scula să zvâcnească de dorință.

— Aș putea să-ți fac o schiță pentru tatuajul ăla, a spus, făcându-mi cu ochiul.

Scanned with CamScanner

— Ar fi super.

Taxiul a oprit la marginea Central Park. Nu adusesem cu mine nimic altceva în afară de povestea mea, nici gustare pentru picnic, nici măcar o afurisită de pătură pe care să ne așezăm. Speram să fie de-ajuns. Emilia mi-a oferit un surâs șovăitor, care s-a transformat într-unul larg când am luat-o de mână și am condus-o lângă cireșul înflorit din apropierea unui pod. Cireșul era extraordinar de frumos. La fel ca ea. Emilia s-a oprit și l-a privit în tăcere.

Pregătisem momentul ăsta ieri, chiar înainte de a sosi la galerie. Mă asigurasem că știam foarte bine unde era pomul și că înflorise. Central Park e imens, așa că nu voiam să dau rateuri. Nu-mi permiteam să o dau iar în bară cu femeia asta.

S-a întors spre mine.

— Flori de cireș? Serios?

Am dat din umeri și am zis:

— Mda, înțeleg de ce se face atâta caz pe seama lor.

Ne-am așezat sub copac.

Ideea de a spune cuiva totul despre mine și despre viața mea, chiar dacă acea persoană era Emilia, îmi provoca o neliniște copleșitoare. Avocatul din mine ar fi vrut să mă ia de guler și să mă zgâlțâie. Dar, lângă Emilia LeBlanc, avocatul din mine amuțea. Faptul că făcuserăm sex sprijiniți de ușa biroului meu mi-o dovedise cât se poate de clar.

S-a uitat cercetător la mine și a spus:

— Uite, nu e nevoie să-mi explici nimic. Ești cine ești. Încă înainte de a începe să lucrez pentru tine, știam cine e Vicious Spencer. Știam că aveai să te ții de capul meu și să-mi ceri să fac lucruri pe care nu mi-ar fi convenit să le fac. Și ai avut dreptate:

Scanned with CamScanner

relația noastră nu era exclusivă. Chiar dacă mă doare, aveai dreptul să te culci cu Georgia...

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am întrerupt-o, încruntat:

— Crezi că m-am culcat cu Georgia? Nici nu m-am atins de ea. Am încercat, dar n-ar fi fost la fel. Știu că nu aștepți răspunsuri de la mine, dar o să ți le dau oricum, pentru că, într-un colț al inimii, sper că, după aceea, poate îmi vei mai da o șansă.

Însă, într-un alt ungher al inimii, mi-era teamă că o să cheme poliția să mă dea pe mâna lor. Chiar și așa, trebuia să-mi asum riscul.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Cât timp am povestit, mi-am ținut privirea doar pe iarbă. Îmi venea mai ușor să vorbesc dacă nu mă uitam în ochii ei.

— Când mama a rămas paralizată după accidentul ăla de mașină, când eram doar un copil, totul s-a schimbat. Încă de când pot să-mi aduc aminte, căsnicia alor mei nu a fost foarte reușită, dar am încetat cu totul să fim o familie după ce mama a paralizat. Nu mai mâncam împreună, nu mai mergeam în vacanțe împreună. Tata aproape că nu mai petrecea deloc timp cu noi. Când aveam nouă ani, a hotărât să o părăsească pentru Josephine. Aveau o aventură, dar nu putea să divorțeze de biata lui nevastă paralizată, nu? Așa că Jo l-a convins să trimită pe cineva să o omoare. Omul ăla a fost Daryl Ryler, fratele lui Jo.

Emilia a icnit șocată și mi-a luat mâna într-ale ei.

Mi-am continuat povestea:

— Tot când aveam nouă ani, Jo încă era secretara tatei, am auzit din întâmplare o conversație între ei. Fiindcă eram atât de mic, nu mi-am dat seama ce înseamnă, deci am ignorat-o. Pe urmă, câteva săptămâni mai târziu, într-o zi m-am întors acasă mai devreme, pentru că mi se făcuse rău la școală. L-am văzut

Scanned with CamScanner

pe Daryl ieșind grăbit din camera mamei. În ziua aceea, mama a murit, iar peste un an, Josephine și tata s-au căsătorit.

Cuvintele îmi lăsau un gust amar. Încă nu depășisem resentimentul provocat de faptul că tata nu-mi lăsase aproape nimic moștenire.

— După tot ce i se întâmplase mamei, mi se părea aproape nepermis să fiu fericit. Iar Daryl... în cele din urmă, a devenit omniprezent în casa noastră. Ca o piesă de mobilă al naibii de urâtă, veche și ponosită, de care abia aștepți să scapi. Fratele lui Jo era un bețiv. Ocazional, se droga — cocaina era slăbiciunea lui — și era groaznic de sadic. Eu eram mic și distrus sufletește, așa că-i era ușor să mă târască în bibliotecă, unde mă snopea în bătaie și îmi făcea tăieturi pe tot corpul. N-aveam cui să mă plâng. O omorâseră pe singura persoană care mă iubea.

— Doamne... a murmurat Emilia.

Și-a tras nasul cu zgomot. Mâinile ei o strângeau pe a mea ca într-un clește. Avea ochii plini de lacrimi.

— Vic, e oribil.

Și eu sunt oribil, mi-am spus în gând.

Mi-am depănat povestea mai departe:

— Mi-a trecut prin cap să mă duc la poliție și să le zic totul, dar știam că aș fi fost singur în lupta asta. Așa că, pentru mine, totul a devenit o vendetă. Știam ce trebuia să fac. Aveam un plan. Dar, pe măsură ce mă apropiam de înfăptuirea lui, cred că am împietrit pe dinăuntru. Prea tare ca să mai observ toate lucrurile minunate și blânde din jur.

Am tăcut câteva clipe. Atunci intrase în peisaj Emilia LeBlanc. Știam ce aveam să rostesc și încercam să mă conving că nu făceam o mare greșeală. Emilia nu era iubita mea. De fapt, teoretic, nu era nici măcar prietena mea. Iar eu mă pregăteam

Scanned with CamScanner

să-i fac o mărturisire care i-ar fi oferit pe tavă ultimul meu secret. Speram să nu se folosească de el împotriva mea.

— Trebuia să mă prefac, și mă pricepeam de minune să o fac. Când noi doi ne-am întâlnit prima dată, Daryl deja nu mai venea la noi. Se apucase iar de cocaină, iar tata i-a zis lui Jo să recupereze setul de chei pe care i-l dăduse. Oricum, nu se mai atinsese de mine de ani buni. Acum era doar un drogat șubred, care începuse să chelească. Dar tot mai credea că putea să mă intimideze. Când am dat de tine în ușa bibliotecii, am crezut că ai auzit prea multe. Și partea cea mai proastă era că, atunci când mă uitam la tine, o vedeam pe Jo. Buzele tale semănau atât de mult cu ale ei! Aveai părul ei, ochii ei, până și postura ei. Voiam să te urăsc.

Emilia și-a șters în tăcere lacrimile cu dosul palmei, apoi și-a cuibărit capul în scobitura gâtului meu. Nu m-am împotrivit. Am inspirat adânc aerul proaspăt și am închis ochii.

— După ce ai plecat din Todos Santos, totul s-a dus de râpă. Terminasem liceul și nu mai eram un rege. Nu mai era nimeni cu care să joc *Provocare*, iar din cauza asta, frustrarea mea față de toată lumea a crescut, dar mai ales față de mama mea vitregă și față de fratele ei. Voiam să-l omor pe Ryler. Să-i fac felul. M-am dus acasă la el. Nici măcar n-a trebuit să-i sparg ușa. Era în curtea din spatele casei, în jacuzzi, cu ochii închiși. Se relaxa.

I-am povestit Emiliei cum o făcusem, cum mă apropiasem de el, mă așezasem pe marginea căzii și cum aruncasem telefonul lui — așezat pe podeaua de scânduri — în apă.

Conform autopsiei, se înecase, fiind sub influența drogurilor. Era o variantă solidă, incontestabilă. Și corectă. Se înecase, dar eu îi dădusem drogurile care l-au ucis.

Scanned with CamScanner

După ce mi-am încheiat povestea, am tăcut. Nici măcar nu îndrăzneam să respir.

Emilia nu s-a ridicat de lângă mine să plece.

N-a țipat.

N-a scos niciun sunet.

S-a încordat, lipită de trupul meu, și mi-a mângâiat brațul, încurajându-mă să vorbesc mai departe. Am expirat prelung și am continuat.

— Apoi, a venit timpul să mă răfuiesc cu tata și cu Jo. Nevasta lacomă de avere merita să piardă tocmai ceea ce se străduise din greu să obțină. Faptul că tata s-a îmbolnăvit m-a ajutat mult, dar i s-a întâmplat asta pentru că a muncit prea mult ca să lase în urmă o moștenire. Tot ce-mi doream era să-l înfrunt față în față, înainte să moară. Să-i zic că am știut de la bun început ce i se întâmplase mamei și că aveam de gând să distrug tot ceea ce clădise, începând cu vila pe care o uram.

— Tu i-ai dat foc, a zis Emilia, blând.

Am încuviințat din cap. Bărbia mea îi apăsa ușor tâmpla. Cumva, mă simțeam mai ușor. Speram să nu se întoarcă împotriva mea ceea ce-i dezvăluisem, data viitoare când aveam să ne certăm. Căci aveam să ne mai certăm, așa funcționam noi. Și-a desprins capul de pieptul meu și m-a privit. N-am încercat să îmi feresc privirea. Nu mai aveam nimic de ascuns.

— Câte lucruri îngrozitoare ai făcut ca să răzbuni moartea mamei tale! a șoptit ea și o lacrimă i s-a rostogolit din ochiul drept.

Am dat din cap. N-avea rost să zic că-mi pare rău. Ar fi fost o minciună, iar ea nu merita să o mint.

— Și de ce mi-ai zis toate astea?

Scanned with CamScanner

— Pentru că am încredere în tine și vreau să știu dacă, după ce ai aflat cine sunt cu adevărat, mai există vreo șansă...

Nu spune „să mă iubești", nu spune „să mă iubești", nu spune „să mă iubești".

—...să fim împreună, am încheiat eu.

— Vreau să fim împreună, mi-a răspuns ea imediat, fără ezitare.

Am simțit deodată o fierbințeală urcându-mi prin trup, ca un val.

— Știu că ți-au făcut rău, că te-au distrus pe dinăuntru, dar tot te vreau. Nici măcar nu mă gândesc să te repar. Te vreau așa cum ești. Distrus. Neînțeles. Nesimțit. Vreau varianta reală a lui Vicious, aia întunecată, cea care mi-a provocat cea mai mare tristețe din viața mea, dar care m-a făcut și cea mai fericită.

Acum era momentul potrivit.

Mi-am lipit gura de a ei. Era caldă, plăcută. Era *a mea.* Ne-am sărutat sub cireș până când buzele au început să ne usture. Emilia s-a desprins de mine și m-a privit. M-am ridicat în picioare și i-am întins o mână.

Mi-a luat-o într-a ei.

La naiba! A luat-o.

Cu toate că știa ce făcusem, n-a plecat. Mai mult decât atât, încă era puternică. Asta era adevărata frumusețe a fetei ăsteia. Nu se ferea niciodată. Stătea dreaptă, demnă, gândea cu propriul cap, știa ce era drept și ce era nedrept în universul *ei.* Întotdeauna știa.

Asta îmi spusese Roz, cu atâția ani în urmă: nu eram mai presus de lege, dar nici mai prejos de ea.

Pretutindeni împrejurul nostru erau oameni, pe biciclete, pregătind picnicuri, plimbându-și câinii. Locul ăsta era plin de

Scanned with CamScanner

viață, iar eu nu-i vorbisem Emiliei decât despre moarte. Știam că avea o întrebare. Am tăcut, așteptând să o aud.

— Ce-o să faci cu Josephine?

I-am zâmbit.

— O s-o lovesc acolo unde o doare mai tare. O să-i iau banii.

E uimitor cât de repede pot să treacă șase luni. De data asta, n-aveam ce să-i reproșez lui Dean, fiindcă se ținuse de cuvânt. Rămăsese în L.A., ba chiar îi ajutase pe părinții Emiliei să se instaleze în noua locuință, în timp ce eu le curtam fiica.

Da, ați auzit bine. O curtam.

Habar n-am cum de trecusem de la etapa partidelor de sex în biroul meu, în toate pozițiile posibile, la a-i ține poșeta în timp ce o însoțeam, în fiecare seară, de la gura de metrou până la apartamentul ei de rahat. Dar s-a întâmplat. Am întrebat-o dacă voia să se mute cu mine, împreună cu Rosie, în apartamentul din Manhattan în care locuiseră. Acum mă mutasem eu în el. N-aveam nevoie de atâta spațiu doar pentru mine. Dar Emilia a refuzat, iar eu n-am mai adus vorba de asta.

Aveam să jucăm după regulile ei. Pricepusem. Nu-mi convenea, dar, dacă voiam să am vreodată o relație adevărată, profundă, era cazul să învăț să joc și după regulile altora.

Nu stabiliserăm oficial că aveam o relație. Nu făceam sex, și cu toate astea ne vedeam zilnic. Era de la sine înțeles că weekendurile noastre erau rezervate celuilalt și că le petreceam împreună. Rosie ne însoțea mai des decât mi-ar fi plăcut, dar n-am protestat. Am mers la muzee și la cinematograf. Ne plimbam, o dată ne-am dus în Coney Island. Atunci, Rosie și-a adus prietenul — un tip pe nume Hal —, așa că eu și Emilia am avut la dispoziție câteva ore ca să ne sărutăm, la adăpostul unei

Scanned with CamScanner

clădiri. Când întâlnirea s-a sfârşit, pe Emilia o durea spatele de cât o strivisem de zid.

Rosie mă tot tachina referitor la Hamptons[1], întrebând-mă ce fel de bogătaş eram dacă nu deţineam o proprietate acolo. În cele din urmă, am cedat şi am închiriat o casă acolo, pentru weekend. Mai întâi, am vorbit cu sora mai mică a Emiliei şi i-am zis că, dacă nu-l aducea şi pe Hal, aveam de gând să o las să meargă pe jos până la casa de pe plajă pe care o închiriasem.

Cu o săptămână înainte de weekendul programat în Hamptons, ne-am dus iar să admirăm cireşul din Central Park. Florile se scuturaseră de mult. Într-un fel, era deprimant. Încă şi mai rău, primăvara era pe terminate, iar eu aproape că nu mai aveam timp.

În seara aceea am făcut din nou sex, dar nu a fost deloc ca primele dăţi.

Rosie avea nevoie de apartamentul din Bronx, fiindcă Hal voia să rămână peste noapte. Era ocazia perfectă pentru mine. I-am propus Emiliei să doarmă la mine, iar ea a acceptat. Nu i-am pregătit o cină la lumina lumânărilor şi nici nu i-am cumpărat flori, fiindcă asta ar fi însemnat să mint. În schimb, am comandat mâncare de la restaurantul vietnamez care-i plăcea şi am cumpărat ceva de băut. A venit la mine după slujbă. Şi-a aruncat din picioare pantofii cu tocuri — galbeni, cu picăţele verzi —, mormăind că era pe punctul să se dea bătută şi să înceapă să poarte pantofi sport cu rochii, ca avocatele şi contabilele din New York.

Am zâmbit larg şi i-am turnat vin. Purtam jeanşi şi tricou.

[1] The Hamptons este un grup de oraşele care alcătuiesc o cunoscută colonie de vară, în capătul estic al Long Island (*n.t.*).

Scanned with CamScanner

— Mmm... Femei în costum și pantofi sport. Ăsta da, antidot pentru erecții.

Emilia a râs și a aruncat în joacă un pantof spre mine. Am înălțat dintr-o sprânceană și i-am întins paharul cu vin.

— În ultima vreme, ești cam agresivă. O fi de la atâta tensiune sexuală acumulată...

Nu i-am lăsat timp să-mi dea replica. I-am întors spatele și m-am apucat să scot mâncarea din cutii, aranjând-o pe farfurii.

A luat o gură de vin. Îi simțeam ochii plimbându-se pe trupul meu.

— Vic, cum mai dormi zilele astea?

Avea un ton dulce, seducător.

— Dorm bușteau, mersi de întrebare.

Cumva, în ultimul timp reușeam să dorm mai mult ca de obicei, iar asta se datora îndeosebi faptului că nu mai trebuia să-mi fac atâtea griji. Jo era singura problemă rămasă nerezolvată în viața mea și intenționam să rezolv situația asta cât de curând. În rest, totul mergea ca pe roate. Dormeam din două în două nopți, iar pentru mine era un progres imens. Nu știu cum se întâmplase. Poate pentru că acum aveam pe cineva alături de mine.

Emilia și-a lăsat ușor capul într-o parte și m-a privit cu ochi visători. O iubeam când făcea asta.

La naiba! Chiar o iubeam.

Mi-a luat paharul cu vin din mână. L-a pus pe insula de bucătărie. Când mi-a înlănțuit gâtul cu brațele, mi-am dat seama că în tot acest timp, de atâta amar de ani, pe ea o căutasem, pe ea o iubisem.

O iubisem chiar și când o urâsem.

O iubisem chiar și când nu dorisem să am nimic de-a face cu ea.

Scanned with CamScanner

Fusesem atât de nebun după ea, că granița dintre iubire și ură devenise neclară. Sentimentele se amestecau, emoțiile se împleteau.

Îi șterpeleam creioanele și pixurile, când, în realitate, îmi doream cu disperare cuvintele ei.

Voiam toate cuvintele ei. Fiecare literă, fiecare silabă. Fiecare mâzgăleală caraghioasă.

Acum, într-o bucătărie albă care nu-mi plăcea prea mult, într-un oraș pe care-l detestam, într-un apartament pe care trebuia să-l părăsesc peste trei săptămâni, mi-am dat seama cu o limpezime uimitoare că eram îndrăgostit.

O iubire veche, care trecuse prin multe încercări, dar care ardea încă.

— Întreabă-mă iar ce vreau, i-am spus încet.

Emilia a surâs larg și și-a apăsat buzele pe pieptul meu, prin țesătura tricoului.

— Ce vrei? mi-a susurat ea.

Părul ei mirosea superb, a flori. Așa avea să miroasă perna mea în seara asta.

— Nimic. Nu-mi mai doresc lucruri. Acum am tot ce-mi trebuie. Întreabă-mă cum mă simt.

— Cum te simți?

— Îndrăgostit.

Am tras adânc aer în piept și mi-am îngropat obrazul în părul ei.

— Mă simt îndrăgostit. Pe tine te iubesc. Al naibii de mult.

N-am terminat de mâncat. În schimb, am dus-o în brațe până la noul meu pat — unul în care Dean nu dormise niciodată — și am întins-o pe saltea, cu fața în jos. I-am privit fundul gol, în formă de inimă, și cascada de păr mov răsfirându-se pe

Scanned with CamScanner

pernele mele. M-am aplecat, i-am sărutat tatuajul. Am strecurat o mână între picioarele ei și mi-am plimbat un deget pe crăpătura sexului ei. S-a înfiorat de plăcere, dar a rămas nemișcată.

De data asta, voiam să aștept până la momentul perfect. Voiam să-i demonstrez că nu era o aventură trecătoare.

Limba mea s-a plimbat încet pe spatele ei, descriind o linie dreaptă de la ceafă până la capătul șirei spinării. Odată ajuns aici, i-am săltat genunchii, ca să-i ridic fundul. Acum stătea în patru labe și își răsucise capul peste umăr, ca să vadă ce-aveam de gând să fac. I-am furat un sărut și i-am împins ușor chipul, îndreptându-i-l iar spre tăblia patului.

— N-ai încredere în mine? am întrebat-o.

— Abia am început, a râs ea, cu respirația întretăiată.

Mi-am strecurat degetele în ea, simțind că devenea din ce în ce mai umedă.

M-am folosit de umezeala ei ca să-i mângâi clitorisul. Degetele mele descriau mișcări lenețe. Simțeam cum se împingea în palma mea, înnebunită de dorință. Am pus cealaltă palmă pe șalele ei și am apăsat-o.

— Nu te mișca.

— Vorbești mereu așa de autoritar! a protestat ea cu un geamăt, dar s-a supus.

De data asta, n-am mai uitat de prezervativ. Nu am uitat nimic. Am pătruns în ea încet, de la spate, stimulându-i clitorisul în continuare. Era plăcut să o penetrez din nou, dar și mai plăcut era să știu că, de data asta, sexul chiar însemna ceva.

La început, m-am mișcat lent. Foarte lent. O tachinam. Îi provocam frustrare, dinadins.

— Vicious... a rostit ea rugător, după care a oftat, sprijinindu-și capul pe o pernă. Te rog...

Scanned with CamScanner

— Ce mă rogi?

— Nu mă mai tortura.

Am început să mă mișc ceva mai repede, dar nu cât și-ar fi dorit ea. Emiliei îi plăcea să fie penetrată cu forță. Voia ca sexul să fie ceva mai brutal, mai înverșunat. Tocmai de-asta ne potriveam atât de bine.

— Cred că-ți place să fii torturată.

M-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

— Cred că ți-a plăcut dintotdeauna. Foarte mult.

Când primul val de plăcere a cuprins-o, genunchii și coatele i s-au înmuiat. S-a prăbușit moale pe saltea, dar eu tot o penetram cu mișcări apăsate, iar degetele mele îi mângâiau neîncetat clitorisul. Eram de neoprit. Și pe bună dreptate. Doar mă privasem de trupul ei atât de mult timp.

— Sus! i-am poruncit.

Mi-am păstrat tonul obișnuit, rece.

— Nu cred că pot.

Părea pe punctul de a leșina.

Am tras-o spre mine, până când spatele ei mi s-a lipit de piept. I-am cuprins în palmă un sân. O penetram pe la spate, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare, la nesfârșit, în timp ce-i sorbeam pielea acoperită de tatuaj.

— Știi cum mă simt când sunt în tine? am mârâit, cu buzele lipite de gâtul ei.

Simțeam că aveam să ejaculez din clipă în clipă. Poți să-ți dai seama când un orgasm o să fie unul obișnuit, dar ăsta se prefigura a fi o premieră. Unul amețitor, așa cum se întâmplă doar o dată la câțiva ani.

— Te simți bine? a încercat ea să spună.

— Da, și asta.

Scanned with CamScanner

Am zâmbit. I-am lins pielea fierbinte și asudată, ca să o gust din nou. O penetram cu atâta înverșunare, încât eram convins că fiecare bucățică de carne o ardea. Însă acum corpul Emiliei ardea pentru mine, așa că mă simțeam mulțumit.

Mă foloseam de o mână ca să mă joc sânii ei, iar eu cealaltă i-am cuprins un genunchi și i-am tras piciorul în lateral, ca să pot pătrunde mai adânc, apoi am pompat și mai apăsat. Emilia țipa tot mai tare. Corpurile noastre zvâcneau din pricina efortului.

— Când sunt în tine, mă simt ca și cum tot ce am pătimit a fost răscumpărat. Și știi cum e senzația asta?

Am răsucit-o cu fața în sus, dar fără să-mi curm mișcarea. Trupul i se scutura, cuprins de al treilea orgasm.

— Nu. Spune-mi.

Am ejaculat înăuntrul ei, în vaginul ei strâmt și fierbinte.

— Perfectă. Ca tine.

I-am tras-o nebunește, așa încât, când am terminat, spatele meu arăta de parcă m-aș fi luptat cu un urs grizzly.

Când ne-am prăbușit amândoi în pat, s-a rostogolit deasupra mea și a scâncit:

— Te iubesc.

— Știu.

Chiar știam. Mi-ar fi suportat măgăriile dacă nu m-ar fi iubit?

— Mă sperie faptul că te iubesc.

— Nu lăsa iubirea să te sperie. O să te apăr de toate. Chiar și de mine însumi.

O oră mai târziu, deja o scoteam în brațe în balcon — era cald afară, aproape vară —, i-am așezat fundul gol pe masa din balcon și i-am depărtat picioarele. Mi-am trecut jucăuș limba

Scanned with CamScanner

de-a lungul crăpăturii ei, simțind o nouă erecție. Apoi, mi-am strecurat palma printre picioarele ei și i-am masat clitorisul. Era o senzație delicioasă să-i simt iar pielea lipită de a mea. Iar acum știam că minivacanța noastră viitoare din Hamptons avea să fie o adevărată orgie.

— Ne poate vedea cineva, mi-a atras ea atenția, nu pentru prima oară.

Evident că avea dreptate. Da, eram la etajul douăzeci, dar același lucru era valabil și pentru o bună parte din Manhattan.

— Dă-i dracului, i-am spus eu.

Mi-am strecurat limba în vaginul ei, laolaltă cu degetele.

Mi-a strigat numele. Îmi plăcea la nebunie să-l aud pronunțat de buzele ei. A așteptat cu buzele întredeschise, cât timp limba mea o penetra. După ce a mai avut un orgasm, m-am ridicat și am întins-o pe masă. Apoi i-am tras-o cu înverșunare, până când am ajuns amândoi la extaz.

În vreme ce ne luam cina, am hotărât să-mi folosesc nou descoperita calitate a sincerității și să-i vorbesc Emiliei pe șleau.

— I-am vândut lui Dean zece la sută din acțiunile mele în companie ca să mă lase să rămân șase luni în New York.

Furculița Emiliei a căzut în farfurie cu un zăngănit, apoi s-a lăsat tăcerea.

— Asta a fost în ianuarie. Mai am trei săptămâni, după care trebuie să-mi fac bagajele și să mă întorc în Los Angeles. N-o să-ți cer nimic. Știu că ai o viață aici și că-ți place mult slujba ta. Pur și simplu am vrut să te anunț.

S-a uitat la mine și aproape că s-a înecat cu mâncarea. În ochii ei se oglindeau tot soiul de emoții, pe care încă nu le puteam descifra. Totuși, eram sigur că de data asta nu era supărată pe mine.

Scanned with CamScanner

— Trei săptămâni?

Am încuviințat din cap.

— Aș putea încerca să-i vând lui Dean alte zece procente din acțiunile mele, dar Trent și Jaime n-o să mă lase nici în ruptul capului s-o fac. I-ar pune și pe ei în pericol.

Emilia a sorbit din vin, probabil ca să mai tragă puțin de timp. După ce a golit paharul, s-a strâmbat și mi-a zis:

— Mulțumesc că m-ai anunțat.

Habar n-aveam ce mă așteptam să aud de la ea. Ba da, știam. Aș fi vrut să-mi spună că nu-i pasă de slujbă și că vine cu mine.

Dar, pe de altă parte, de ce să renunțe la cariera ei doar ca eu să mi-o pot urma pe a mea?

— OK. Ai de gând să mănânci ultimul *dim sum*?

Am gesticulat cu bețișoarele spre farfuria ei, iar ea a clătinat din cap. Dintr-odată, părea tristă. Am început să mestec, ca să nu fiu nevoit să mai spun ceva.

— E bun, am mai comentat.

Scanned with CamScanner

Capitolul 28

Emilia

— Încă o dată, îmi pare rău.

Repetam cuvintele astea, ca un papagal, pentru a mia oară. Îmi făceam de lucru cu degetele. Stăteam în biroul lui Brent cu aerul unui copil care își așteaptă pedeapsa. Biroul era complet alb, cu excepția tablourilor superbe atârnate pe pereți.

Într-unul se zărea un câmp de căpșuni.

În al doilea, câțiva bărbați goi, încălțați cu pantofi eleganți.

În al treilea, un pistol care vărsa lacrimi.

Al patrulea înfățișa un cireș înflorit.

Brent a privit pentru o clipă tabloul meu, apoi a oftat și și-a împins ochelarii pe nas.

— Millie, nu prea știu ce să-ți spun, în afară de faptul că faci o mare greșeală.

Aș fi vrut să-l contrazic, dar la ce bun? Probabil că avea dreptate. La urma urmei, câte fete ar fi lăsat în urmă tot ceea ce știau și iubeau — orașul lor, o slujbă de vis, *o soră* — pentru un tip care le alungase din propriul oraș la doar optsprezece ani? Nu prea multe. Și totuși, eu eram gata să fac toate astea.

Scanned with CamScanner

Mă purtam ca o persoană lipsită de logică și nesăbuită, eram ridicolă și irațională... pentru că eram a lui.

Așa că am rămas în continuare în fața lui Brent, bătând din picior din pricina agitației. Brent s-a ridicat de la biroul său alb și s-a apropiat de mine. Situația era atât de diferită față de vremea când Vicious era șeful meu.

În clipa asta, nu mă simțeam speriată, ci tristă. Sacrificiile sunt asemenea viciilor. Renunți la ceva bun, ca să primești ceva și mai bun în schimb.

— Și cu Rosie cum rămâne? s-a interesat Brent.

N-o cunoștea foarte bine, dar o întâlnise de câteva ori și ne știa povestea. Am dat din umeri. Ăsta era cel mai dureros punct, detaliul care mă făcea să mă simt ca o trădătoare.

— A cunoscut un tip, Hal. Rosie rămâne aici, în New York. Vrea să se înscrie iar la școala de asistente medicale.

Brent mi-a aruncat o privire care parcă îmi spunea: *Vezi? Ar trebui să rămâi și tu în New York.* Am ignorat-o. În schimb, mi-am concentrat atenția asupra unui tablou.

— Îmi pare foarte rău că te-am dezamăgit, i-am zis lui Brent.

— Nu m-ai dezamăgit.

Oftând, Brent și-a apropiat buzele de obrazul meu și a adăugat:

— Sper să nu te dezamăgești *pe tine*.

Îndată ce mi-am depus demisia, am plecat spre biroul lui Vicious. Pe drum, în metrou, mi-a trecut prin minte că niciodată nu-mi dădusem demisia de la atâtea slujbe bune într-un interval atât de scurt. Însă de data asta știam ce îmi doream. Îmi doream să mă mut la Los Angeles. Nu fusesem în viața mea

Scanned with CamScanner

acolo, dar asta nu avea nicio importanță. El se întorcea acolo. Părinții mei locuiau acolo.

L.A. era casa mea, deși nu călcasem vreodată în orașul ăla.

Am intrat cu pas ușor în biroul lui Vicious. Ca de obicei, recepționera s-a uitat urât la mine, însă învățase că era mai bine să nu încerce să-mi țină calea. În ultimele luni, intrasem în biroul ăsta de sute de ori. Iar câteodată, în mod absolut stânjenitor, din spatele ușii închise răsunaseră sunete pe care ea le putea auzi perfect de aici, de la biroul ei. Niște sunete care dădeau de înțeles că aveam o activitate fizică intensă. Dar Vicious nu avea o bandă de alergare în birou, așa că fata știa foarte bine ce se întâmpla.

— Bună!

Am salutat-o dând din cap.

— Mmm... a mormăit ea drept răspuns.

Răsfoia o revistă mondenă, de pe a cărei copertă zâmbea Selena Gomez, puternic retușată în Photoshop.

Îmi lipsea Patty. Lucrasem aici doar trei săptămâni, dar fuseseră de ajuns ca să o îndrăgesc. Mă distrasem cu ea.

După câteva secunde, recepționera și-a dat brusc seama încotro mă îndreptam. S-a dezmeticit, a sărit de pe scaun și a început să-și agite brațele în aer.

— Nu intrați acolo!

De mult nu mai băteam la ușa lui Vicious înainte de a intra. Mai precis, de când mă dusese în Central Park, să admirăm cireșul înflorit. După aceea n-au mai existat secrete între noi.

Am ridicat din sprânceană și i-am aruncat o privire întrebătoare.

— De ce?

Fata a clătinat din cap. Părea exasperată și stresată.

Scanned with CamScanner

— Are... are o femeie acolo. Face gălăgie de o jumătate de oră.

Nu se poate! Glumea.

— Poftim?!

Îmi simțeam chipul golindu-se de sânge. Recepționera și-a netezit părul. Transpira. Părea că nu știa cum să procedeze: Situația era serioasă.

— Nu știu ce să zic. Sper că nu s-a întâmplat nimic. Eu...

N-a apucat să-și încheie propoziția. Am apăsat clanța și am intrat în biroul lui Vicious.

Într-adevăr, cineva *făcea* gălăgie, dar nu el.

Da, în birou mai era o persoană.

Ultima femeie pe care m-aș fi așteptat să o văd.

Jo.

Josephine stătea aplecată peste biroul lui. Unghiile ei atent îngrijite zgâriau sticla. Vorbea răstit, în vreme ce Vicious stătea nemișcat în scaun. Și-a desprins privirea de la mama lui vitregă, s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul, rânjind. Expresia lui îmi transmitea atât „Mă bucur să te văd", cât și „O să rup chiloții de pe tine cu dinții".

Își sprijinise bărbia în palmă. Și-a întors privirea spre Josephine, care s-a răsucit spre mine, încruntată, și s-a răstit:

— Nu vezi că stăm de vorbă?

Fierbea de furie.

M-am apropiat de ea fără o vorbă și am plesnit-o peste obraz, cu toată puterea.

Violența nu este niciodată o soluție bună. Adevărat, însă mă simțeam tare bine când se îndrepta spre femeia care-l lăsase orfan pe bărbatul pe care îl iubeam.

După ce palma a răsunat în încăpere, s-a lăsat o tăcere uluită, apoi Jo și-a dus o mână la obrazul înroșit.

Scanned with CamScanner

— Te urăsc, i-am declarat eu, privind-o printre lacrimile care amenințau să se reverse. Și o să-l apăr de tine, atât cât pot.

Jo a rămas încremenită. Era prea șocată ca să reacționeze.

— E OK, m-a asigurat Vic, fluturând nepăsător din mână în direcția ei.

S-a ridicat și s-a apropiat de mine.

Mă uitam la ea ca la un gunoi. Vicious m-a sărutat pe obraz. Mi-a strâns ușor părul într-o coadă de cal, apoi i-a dat drumul, lăsându-l să mi se reverse pe umeri.

— Emilia știe tot. Absolut tot. Poți vorbi liber de față cu ea.

Nu puteam să-mi desprind privirea de la Jo. Într-un fel, chiar semănam, iar asta îmi făcea greață. Îmi închipuiam cum se putuse simți Vicious în adolescența noastră, văzându-mă zilnic. Probabil că, de fiecare dată când dădea cu ochii de mine, nu se putea gândi decât la femeia care se făcea vinovată de moartea mamei lui.

L-am îmbrățișat, apoi am pornit spre ea. Am țintuit-o din ochi, iar ea s-a făcut mică. Purta o rochie Prada, pantofi cu tocuri cui și avea o expresie de falsă sfială.

— Ce cauți aici, Josephine? Chiar ții morțiș să ajungi la pușcărie?

A clipit nedumerită. Părea convinsă că, pentru simplul fapt că nu dețineam o mie de rochii de designer, cu prețuri exorbitante, nici nu eram capabilă să vorbesc.

— Te cheamă Emilia? O, scumpo, credeam că numele tău e Millie. Vai, draga de tine... Și eu, care credeam că în clipa asta cureți toaleta cuiva... Știi, cum făceau ai tăi. Ești cam nerecunoscătoare. Ți-am pus un acoperiș deasupra capului, le-am dat de muncă alor tăi, ți-am dat o educație, și așa mă răsplătești?

Scanned with CamScanner

— Josephine, dac-aș fi în locul tău, n-aș călca-o pe bătături pe iubita mea. Sau poate vrei să ieși de-aici într-un fără?

Josephine a pufnit.

— Bine. Am venit aici să negociez, nu să mă las prădată ca în codru.

Înverșunată, a îndreptat un deget către Vic și a declarat:

— Nu-ți dau toată averea.

— Dacă nu vrei să fii acuzată de crimă, o să mi-o dai.

Vicious și-a slăbit nodul cravatei.

Am rămas țintuită locului, prea uluită ca să reacționez. În toți acești ani, văzându-l foarte calm, confundasem indiferența lui cu absența oricărei emoții. Dar mă înșelasem. Vicious avea o mulțime de emoții. Era un ghem de emoții. Faptul că alegea să nu-și manifeste deschis sentimentele nu înseamnă că nu suferea.

— Baron, te înșeli amarnic dacă mă crezi proastă. Știu foarte bine ce-ai făcut. Mi s-a părut dintotdeauna că moartea fratelui meu a venit într-un moment ciudat: chiar înainte să pleci la facultate, după ce ai crescut și ai devenit mai puternic. Am zis mereu că e ceva nu chiar în regulă cu tine. I-am zis tatălui tău că ești psihopat.

Vicious a dat din umeri.

— Ce drăguț! Domnișoară Descreierată, înțelegi că la tribunal părerea ta nu are nicio valoare? Ca să-ți susții acuzația, ai nevoie de dovezi concrete. Ai așa ceva?

— Păi, n...

Dar Vicious n-a lăsat-o să continue.

— V-am auzit pe tine și pe tata plănuind moartea mamei. În plus, corpul meu e plin de cicatrice. Gândește-te bine la asta.

Vicious a făcut o pauză, pentru efect. O ironiza. Și-a dus mâinile la spate și, după ce a tras adânc aer în piept, a adăugat:

Scanned with CamScanner

— Tu aveai un motiv pentru crimă. Iar Daryl nu era un îngeraș. Pe deasupra, mai e și chestiunea testamentului ciudat pe care l-a lăsat tata. Fără niciun motiv evident, fără să mă anunțe, fără să-și informeze avocatul, își schimbă testamentul, dezmoștenindu-și unicul fiu. Viteri mi-a zis că noul testament a fost găsit, ca prin minune, în seiful tatei, după moartea lui, iar cei doi martori care au semnat nu mai trăiesc.

— Asta n-are nicio legătură cu mine. E o simplă coincidență. Cât despre celelalte acuzații delirante pe care le-ai făcut, până acum n-ai suflat o vorbă despre ele. Juriul o să-și dea seama imediat că minți.

Jo s-a înghesuit în el. Era palidă și avea fruntea acoperită de stropi de sudoare.

— *Tu* nu ai nicio dovadă împotriva mea, i-a spus Josephine.

Dar se înșela.

Vicious mă avea pe mine.

Am ridicat o mână și am zâmbit.

— De fapt, când eram într-a douăsprezecea, eu și Vicious am fost parteneri de corespondență, o chestie la școală. În scrisorile lui, mi-a povestit totul despre tine și despre ce i-a făcut Daryl. Școala noastră are dovezi că această corespondență a existat, iar eu am păstrat scrisorile. Încă le mai am. Și părinții mei știu ce s-a petrecut.

Uluit, Vicious s-a răsucit spre mine și m-a privit. Nu se aștepta la așa ceva. Nici eu.

Tocmai mințisem pentru el.

A chicotit:

— Iisuse! Jo, există o grămadă de dovezi împotriva ta. O să-mi facă plăcere să te îngrop de vie. De fapt, sper că ești pregătită să mă vezi la tribunal în următorii câțiva ani. Și n-o să mă

Scanned with CamScanner

rezum la testament. O să aranjez ca trupul mamei să fie deshumat. E uimitor cât de multe poți descoperi, chiar și la ani buni după deces. Am relații la o firmă farmaceutică uriașă care dispune de niște mijloace științifice absolut fabuloase. Nici măcar nu-i nevoie să fii acuzată de uciderea mamei mele. O să te dau în judecată pentru omor din neglijență.

Singurul zgomot care se mai auzea era zumzetul aparatului de aer condiționat. Am înghițit în sec. Jo tremura și părea să se clatine. Obrajii ei căpătaseră o nuanță ca de ceară.

— Nu se poate să mă lași fără un ban. Dă-mi două milioane.

— N-o să-ți las nici măcar un sfanț, i-a trântit-o Vicious. Și nu-ți închipui că nu știu despre toate conturile bancare și despre mașinile de colecție ale tatei. O să te cari de aici cu vreo două mii de dolari și cu puținele haine care nu au ars în incendiu, așa că ai face bine să te duci repejor la agenția de recrutare din Hawaii, fiindcă în curând o să stai cam prost cu banii. A, de fapt, stai puțin! N-ai mai avut o slujbă de când te-ai strecurat în familia mea. Ei, ar cam fi cazul să-ți cauți una.

Josephine s-a albit la față atât de tare, încât am crezut că o să leșine. A țipat de frustrare, apoi s-a năpustit la Vicious, lovindu-l cu pumnii în piept.

El nu a reacționat.

A sprijinit-o când picioarele i s-au înmuiat. Dacă i-ai fi văzut în clipa asta, ai fi putut crede că se îmbrățișau. Mi se părea ireal. Nu știam ce să fac. Probabil că nici angajații lui Vicious n-aveau habar cum să se descurce în situația asta, fiindcă se mulțumeau să ne privească prin peretele de sticlă, curioși.

— Nu se poate... a scâncit Jo la pieptul lui.

Se agăța de hainele lui, lăsând pete de machiaj pe cămașa lui imaculată.

Scanned with CamScanner

— Nu se poate să fiu iar săracă. Baron, te rog. Baron, o să mor.

Vicious a mângâiat-o pe păr, aproape părintește.

— Ssst... S-a terminat, Jo. Ți-a mers bine mult timp, dar acum te-ai lăcomit. Chiar ai crezut că o să scapi basma curată? Dar ce zic, normal că asta ai crezut, prostuțo. Acum însă războiul s-a încheiat. Binele a triumfat.

— Nu ești un om bun, a scâncit Josephine.

Vicious a rânjit.

— Mama mea a fost un om bun.

În seara aceea, am rămas să dorm la el. Încă nu-i spusesem despre demisia mea. Mi s-a părut nepotrivit să vorbesc despre altceva în afară de ce se întâmplase cu Jo. În plus, avea de dat câteva telefoane: către Eli Cole, către domnul Viteri și către alte persoane care urmau să se ocupe de mormanele de acte ce trebuiau întocmite când Jo renunța oficial la averea familiei Spencer.

Vicious s-a asigurat că mama sa vitregă avea să restituie absolut toate bijuteriile și rochiile scumpe pe care le luase cu ea, înainte ca vila să ardă din temelii. Mă miram că nu prevenise și casele de amanet de pe Coasta de Vest să nu facă afaceri cu ea. Era ocupat să readucă echilibrul. Voia să fie rău, așa că i-am lăsat spațiu să se desfășoare.

Noaptea, am făcut sex ca înainte să plece la Todos Santos: brutal, devorator. El era detașat, dar nu mi-am făcut griji. Știam că, în cele din urmă, avea să se întoarcă la mine. Și s-a întors.

A doua zi, când m-am trezit, am descoperit că-mi pregătise un mic dejun alcătuit din iaurt grecesc și fructe. De când îl știam, mânca exact ca un om bogat, adică nu era mare fan al

Scanned with CamScanner

carbohidraților, îi plăcea carnea slabă și prefera legumele cultivate organic.

— Unde sunt ouăle ochiuri și cârnații mei? l-am întrebat bosumflată, ca și cum mâncarea pe care mi-o pregătise era o jignire personală.

Dar în sinea mea zâmbeam. În timp ce eu sforăiam de zor, Vicious fusese ocupat, aranjând masa: cafea, suc de portocale și fructe tăiate cu grijă.

Din bucătărie, Vicious mi-a aruncat o privire rece peste umăr și a înălțat o sprânceană.

— Ce mama naibii! Ai rămas peste noapte? Parcă îți chemasem un taxi ca s-o ștergi de-aici.

Am zâmbit larg și m-am prefăcut că râd, apoi m-am așezat la masă și m-am apucat să înfulec iaurt. Când am vorbit, aveam gura plină.

— Vreau să-ți zic ceva.

— OK. Dar mai întâi vreau eu să-ți spun ceva.

S-a așezat la masă, ținând ceașca de cafea în mână. Maxilarul i-a zvâcnit o dată, iar Vicious a înghițit în sec.

— Vreau să cad din nou la învoială cu Dean. Mă gândeam să-mi prelungesc cu șase luni șederea în New York, dar nu mai pot să-i dau alte zece procente. Dacă aș putea, aș face-o. Să le ia de naiba de companie și de acțiuni. Dar nu e vorba de bani; Trent și Jaime nu vor fi de acord. Poate reușesc să-l conving pe Dean să le vândă lor o parte dintre acțiunile lui...

Nu l-am lăsat să termine. Era o prostie. Cu toate că-i apreciam gestul, nu voiam să renunțe la carieră numai ca eu să o urmez pe a mea, așa că l-am anunțat cu seninătate:

— Mi-am dat demisia.

Scanned with CamScanner

S-a uitat în ochii mei. În privirea lui citeam speranță și nedumerire.

— Poftim?

— Mi-am dat demisia. Vin cu tine. Rosie rămâne aici, cu Hal. I-am propus să vină cu mine, dar vrea să dea o șansă relației. În plus, a zis că nu vrea să locuiască în alt oraș în afară de New York. I-am atras atenția că nici măcar nu a încercat să vadă cum e în L.A....

A fost rândul lui să mă întrerupă:

— Emilia, nu te supăra, dar cui îi pasă de soră-ta? Mai zi o dată: te muți cu mine în Los Angeles?

M-am ridicat de pe scaun. Picioarele îmi tremurau. I-am surâs sfios.

— Surpriză!

M-a luat în brațe și m-a săltat în aer ca pe un copil, apoi m-a învârtit. Niciodată nu văzusem o asemenea expresie de fericire pe chipul lui. Abia reușeam să respir printre sărutări. Dar mai era ceva: aveam o condiție pe care trebuia să o îndeplinească.

— Vreau să-ți cer ceva.

— Orice!

— Las-o pe Rosie să locuiască aici, cu chirie. Nu-mi place că locuiește în cartierul ăla dubios. Probabil că oricum o să se mute și Hal cu ea, deci, împreună, o să-și permită să plătească chiria.

— Nu va fi nevoie să plătească. Ei, poate câteva sute de dolari pentru acte, dar nu toată suma. Îți promit. Sigur că poate locui aici, o să fac aranjamentele.

Am dat din cap.

— Vasăzică o să devin o fată de L.A.

După o clipă de tăcere, am zâmbit amândoi.

— Te iubesc, mi-a spus Vicious.

Scanned with CamScanner

El era cel pe care, altădată, îmi dorisem cu disperare să-l impresionez.

— Eu te-am iubit prima, l-am necăjit eu.

Fata care fusesem acum mulți ani știa, în adâncul inimii, că el o plăcuse de la bun început.

— Imposibil.

M-a sărutat apăsat și limba lui s-a strecurat printre buzele mele.

— Te-am iubit din clipa când mi-ai zis că prietenii îți spun „Millie". Când te-am surprins trăgând cu urechea, am știut că n-o să-ți spun „Millie", fiindcă n-aveai să fii amica mea. Era predestinat să-mi fii soție.

Scanned with CamScanner

Epilog

VICIOUS

După zece luni

— Ce tâmpenie! am exclamat.

Cu mâinile în buzunare, mă sprijineam de perete, la intrarea în sala de naşteri. Uram oraşul Chicago. Şi New Yorkul. De fapt, dacă mă gândesc bine, nu-mi plăceau decât Los Angeles şi păsărica logodnicei mele. Din fericire pentru mine, aveam locul meu în amândouă.

— Poate să dureze şi două zile, a explicat Jaime, după care a expirat zgomotos şi s-a frecat la ochi. Travaliul lui Melody a durat treisprezece ore.

— Hristoase! a exclamat îngrozită Emilia, desprinzându-şi ochii de la carnetul de schiţe şi măsurând din priviri trupul micuţ al lui Melody.

Fosta mea profesoară de literatură engleză, acum soţia celui mai bun prieten al meu, stătea alături de noi şi citea ceva pe un Kindle. S-a uitat la noi şi a rânjit.

— O, da... Unde mai pui că au trebuit să mi-l inducă. A fost o distracţie, ce să mai!

— N-o să am niciodată copii, a declarat Emilia, şocată.

Scanned with CamScanner

Purta jeanși albaștri, un maiou verde și își pusese flori în păr.

Am ridicat din sprâncene și m-am prefăcut bosumflat.

— Mersi de anunț! Data viitoare, spune-o la televiziunea națională.

Dar nu mă deranja că viitoarea mea soție nu voia copii. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să o împart cu altcineva. În plus, copiii mici sunt foarte solicitanți, iar noi aveam de recuperat zece ani de purtare prostească. Poate avea să apară și un copil peste vreo patru-cinci ani, dar nicio șansă să se întâmple în viitorul apropiat.

Emilia mi-a aruncat un zâmbet viclean.

— Doar am discutat despre asta. Urăști copiii, mi-a zis ea.

— E cam mult spus că îi urăsc. Pur și simplu nu-mi plac.

Am dat din umeri, apoi am adăugat:

— La dracu'! Nu-mi vine să cred că Trent o să fie tată.

Îndată ce am terminat de vorbit, un medic în uniformă verde a trecut pe lângă mine și mi-a aruncat o căutătură urâtă. Trebuia să fiu mai atent la cum mă exprimam în spital.

— Așa-i. E ridicol, m-a aprobat Jaime.

Pe hol au răsunat pași. Dean alerga spre noi, ținând de mână o femeie pe care n-o cunoșteam. Nu mă puteam hotărî cine era un fustangiu mai mare — Dean sau Trent? Totuși, având în vedere că Trent era pe cale să devină tată, multe lucruri aveau să se schimbe și în viața lui Dean.

Prietenul nostru s-a oprit lângă noi, trăgându-și răsuflarea.

— Am pierdut ceva?

— În afară de bunele maniere, nu, i-a trântit-o Jaime, apoi s-a holbat sugestiv la tipa care îl însoțea. Sper ca domnișoara să nu se supere, dar nu-i cel mai potrivit loc pentru o întâlnire.

Scanned with CamScanner

— Lasă-l în pace, i-a zis Emilia, căscând. Se pare că doar pe tine te deranjează.

Schița flori de cireș. Preferatele ei. Și ale mele.

Telefonul meu a început să sune. Am gemut exasperat și am anunțat:

— Trebuie să răspund.

Zâmbind cu multă căldură, Emilia s-a prezentat nou-venitei. Deși știa că n-avea să le mai revadă, întotdeauna se purta frumos cu tipele pe care Dean și Trent le aduceau la evenimentele la care participam toți patru. Așa era ea: cea mai amabilă, cea mai drăguță și... a mea.

Mi-am astupat cu palma cealaltă ureche, ca să țin la distanță zarva de pe coridorul spitalului, apoi m-am sprijinit de un perete.

— Alo?

Am auzit vocea domnului Viteri. Rămăsese același om scump la vorbă.

— Am discutat cu consilierul dumneavoastră financiar. Am înțeles bine, vreți să puneți deoparte șase milioane de dolari pentru o galerie de artă din Venice Beach?

— Da. Vreau să le fac oferta diseară. O să achiziționez tot complexul de clădiri.

— Pe numele dumneavoastră?

Tonul lui Viteri era precaut.

Am clătinat din cap, deși nu mă putea vedea.

— Pe numele Emiliei LeBlanc, logodnica mea.

— Da, îmi aduc aminte, a zis agasat avocatul, printre dinți. Aceeași logodnică cu care vreți să vă căsătoriți fără contract prenupțial. Domnule Spencer, oare e cazul să vă spun părerea mea despre alegerea asta?

— Nu.

Scanned with CamScanner

O iubeam. O iubeam așa de al dracului de mult, încât, în afară de moarte, exista un singur lucru care ar fi putut destrăma viitoarea noastră căsnicie, și anume, Emilia să hotărască într-o zi să i-o tragă fiecărui tip din agenda mea telefonică. Dar chiar și atunci exista posibilitatea să o iert.

Cândva, credeam că oamenii care se căsătoresc fără să semneze un asemenea contract — adică bogătanii neprevăzători — erau prea proști ca să-și merite banii. Dar acum înțelegeam de ce procedau așa.

Nu voiau să se gândească la ce avea să se întâmple în cazul în care căsnicia nu funcționa.

Nu voiau să ia în considerare posibilitatea eșecului.

Pentru ei, acesta pur și simplu nu intra din discuție.

Când m-am pus într-un genunchi, sub un cireș înflorit, în vacanța noastră în Japonia, știam cu certitudine un lucru: Emilia n-avea să plece nicăieri, niciodată, decât însoțită de mine.

Să accepți că iubești o persoană este mult mai greu decât să te îndrăgostești de ea. Cere timp și curaj. Însă când, într-un sfârșit, mi-am acordat acel timp, când mi-am luat inima în dinți și mi-am îngăduit să fiu vulnerabil, am descoperit ceva minunat.

Voiam să clădesc o lume întreagă pe care să o umplu cu râsul ei gutural și cu zâmbetele ei. Cu ochii ei azurii și cu garderoba ei fistichie. Emilia era o pastilă de fericire pe care o înghițeam în fiecare zi ca să pot dormi, mânca și trăi așa cum trebuie.

Doar datorită ei puteam să fac toate astea.

Am încheiat conversația și m-am întors la prietenii mei. Dean se așezase lângă Emilia și-i admira desenele. Mi-am umflat pieptul de mândrie.

Dean m-a înghiontit și a făcut un gest cu bărbia, în direcția Emiliei.

Scanned with CamScanner

— Voi doi o să fiți următorii pe listă? Faceți un copil?

— Du-te dracului! i-am urat eu, de parcă tocmai mi-ar fi sugerat să semănăm moarte, nu să creăm o nouă viață.

Dean a schimbat subiectul.

— Apropo, m-am gândit și am decis să-ți vând acțiunile înapoi. Te-ai milogit destul pe lângă toți cei cărora le datorai scuze.

— Cu cât mi le vinzi?

M-am întors cu fața la perete și am început să-mi rulez o țigară cu marijuana. Toate astea erau prea mult. Faptul că Trent avea să devină tată dintr-o clipă în alta mi se părea copleșitor. Mi-am spus că, având în vedere cine erau părinții, ar fi fost poate o idee bună să anunț Protecția Copilului, ca să le facă vizite lunar.

— Șapte milioane de dolari. Și scuze.

Dean a săltat dintr-un umăr.

— Opt milioane, fără scuze, i-am propus eu.

— OK. Opt milioane, fără scuze, fiindcă ești un idiot care nu vrea să facă niciodată ceea ce trebuie.

Am râs.

— Șapte milioane și jumătate, plus scuzele mele. Vrei să mă pun în genunchi?

— Numai dacă te pricepi să faci sex oral la fel de bine ca iubita ta, mi-a trântit-o el, jucând sugestiv din sprâncene.

I-am tras un pumn în braț. Cu forță.

— Au! Ce dracu'! a exclamat Dean, strâmbându-se.

— Dean, să știi că te-am auzit, a spus Emilia, cu vocea ei dulce. Vicious, te minte. Dean, acum sunt logodnica lui. Așa, ca să știi.

Și-a fluturat degetele mâinii stângi. Pe inelar îi sclipea un diamant uriaș. Bineînțeles, unul roz, pentru Roz a mea.

Scanned with CamScanner

— Știu că minte, scumpo. Vrei să mă însoțești pe acoperiș?

Emilia a dat aprobator din cap și s-a ridicat, lăsându-și carnetul de schițe pe scaun. Când ușile ascensorului s-au închis în urma noastră, am pus țigara în buzunar și am țintuit-o de un perete, sărutând-o apăsat. A scos un geamăt. În câteva secunde, și-a înfipt degetele în părul meu, eu i-am cuprins talia în palme și ne-am contopit într-un singur trup.

— Ce vrei? m-a întrebat ea.

Trebuia să găsesc iute un răspuns. În ultimele luni, transformaserăm întrebarea asta într-un joc. *Întreabă-mă... ce vreau.*

După două secunde, i-am spus:

— Vreau să o zugrăvești în negru.

Înfierbântată de dorință, Emilia gâfâia.

— Ce să zugrăvesc în negru?

Mi-am strecurat o palmă în jeanșii ei și i-am mângâiat clitorisul, pe deasupra chilotului. Dacă erau camere de supraveghere în lift, eram în mare bucluc.

— Galeria ta de artă din Venice Beach.

Și-a curmat sărutul. Nu mă mai trăgea de păr. Și-a ridicat ochii spre ai mei, cercetându-i bănuitoare.

— Nu se poate... a șoptit ea.

— Ba da. Știi, niciodată n-am înțeles de ce toate galeriile de artă sunt al dracu' de albe.

— Vic...

Buzele ei tremurau. Avea ochii înlăcrimați.

Dar lacrimile ei erau de fericire, pentru că acum o făceau fericită. Tot timpul.

— Te iubesc așa de mult, încât uneori mi se pare că e un vis, mi-a mărturisit ea.

O înțelegeam foarte bine.

Scanned with CamScanner

— E adevărat. Ce avem noi e adevărat.

În timp ce ea dansa pe acoperiș și-mi zâmbea, eu mi-am fumat țigara cu marijuana. O priveam surâzând cu gura până la urechi. Viața era frumoasă. Iar când femeia asta avea să devină cu totul a mea, viața avea să fie și mai frumoasă.

Totul era așa cum trebuia: tata murise, Daryl murise, iar Jo locuia într-o garsonieră la periferia orașului San Diego. Se angajase într-un restaurant. Era chelneriță și lucra schimburi duble. Nu mai apucase să se întoarcă în Hawaii. Din când în când, îmi trimitea câte un mesaj, implorându-mă să-i împrumut bani. Nu-i răspundeam niciodată.

Am stat doar zece minute pe acoperiș. Dar când am coborât la etajul unde se afla maternitatea, nu mai era nimeni.

— Sigur am coborât unde trebuie?

Emilia privea împrejur, derutată. Părea să fie etajul potrivit. Dar, în altă ordine de idei, în spitale, totul e la fel.

Am zărit carnetul ei de schițe ceva mai în față, pe coridor. O asistentă medicală durdulie a ieșit dintr-o cameră, mijind ochii la clipboardul din mâna ei.

— Sunteți prietenii lui Vasquez și ai lui Rexroth?

Am dat amândoi din cap.

— Felicitări! Prietenii voștri au o fetiță sănătoasă. Puteți intra.

Am urmat-o. Asistenta a ciocănit la ușă. După o așteptare scurtă, Trent a spus „Intră!".

Emilia a intrat prima. O țineam de mână. Trent arăta bine, fericit. La naiba! Tipul aproape că strălucea de încântare. Ținea în brațe o mogâldeață înfășurată într-o păturică albă, cu o căciuliță din lână bleu și roz pe cap. Era o dulceață mică și liniștită. Întinsă pe patul de spital, Valenciana vorbea în portugheză, cu mama ei.

Scanned with CamScanner

— E braziliancă, afro-americancă și nemțoaică, ne-a spus Brent, prezentându-ne-o pe fiica lui.

Emilia mi-a strâns mâna într-a ei.

— Are un nume cam lung. Ce-ai zice dacă am folosi doar inițialele și i-am spune, pe scurt, BAN? am propus éu în glumă, iar Trent a izbucnit în râs.

Din ce vedeam, fata lui Trent avea să fie la fel de frumoasă ca părinții ei, iar pentru populația masculină a planetei, asta era o veste înfricoșătoare. Avea pielea de un ciocolatiu-deschis și ochii cenușii. Ca ai lui Trent.

— Măgarule, mă refeream la moștenirea ei genetică! mi-a zis taică-său.

Am rânjit.

— Cum o să-i spuneți? l-am întrebat.

Prietenul meu a pus fetița în brațele Emiliei, fără să se intereseze dacă ea voia să o țină, însă, judecând după faptul că logodnica mea zâmbea cu gura până la urechi, mi-am dat seama că n-o deranja deloc. A strâns bebelușul la piept și a început să gângurească.

Apoi, Trent și Valenciana s-au privit. Un curent misterios s-a format între ei. Știam că nu alcătuiau un cuplu și că, după toate probabilitățile, copilul nu apăruse dintr-o întâmplare. Trent se număra printre cei mai bogați oameni din Chicago, era frumos de pica și, odată cu dezvoltarea firmei, avea să devină și mai bogat. Dar nimic din toate astea nu avea importanță acum; în ciuda circumstanțelor, era limpede ca lumina zilei că amândoi îi erau devotați copilului și că o iubeau pe fetiță mai mult decât își iubesc copiii unele cupluri căsătorite.

— Luna, au răspuns ei, într-un glas.

Scanned with CamScanner

Emilia mai avea puțin și leșina de fericire. Îi zâmbea fetiței și gângurea. A spus că era un nume perfect, pentru o fetiță perfectă.

În cele din urmă, a fost rândul lui Melody să țină bebelușul în brațe. A luat fetița de la Emilia înainte ca logodnica mea să fugă cu ea. Încăperea vibra de animație și de râsete. M-am relaxat, m-am apropiat de Emilia și am zâmbit.

Asta era familia mea.

Logodnica mea.

Desfrânații.

Chiar și tipele anonime pe care le aduceau cu ei.

— M-am răzgândit în legătură cu copiii, a spus Emilia, sprijinindu-se de mine. Poate nu acum, poate nu peste câțiva ani, dar cândva, în viitor, vreau să avem copii. Ce părere ai?

Am zâmbit cu gura până la urechi. Emilia LeBlanc, din Richmond, Virginia, mă ruga să-i fac un copil.

Am dat din umeri și m-am sprijinit, la rândul meu, de ea.

— Nu-ți face griji. Chiar și după ce rămâi însărcinată, tot o să încerc să-ți mai torn copii.

A izbucnit în râs, iar eu am cerut eu o confirmare:

— Rămâne stabilit?

— Rămâne stabilit.

Scanned with CamScanner

Mulțumiri

Această carte nu ar fi văzut lumina zilei fără o mulțime de oameni. Evident că o să uit să-i menționez pe 90% dintre ei, dar tot o să-mi dau silința să scriu despre cât mai multe doamne talentate și îndrăznețe, care m-au ajutat pas cu pas în procesul creării volumului de față.

Sunny Borek. Uau! Ce om! Este una dintre cele mai bune prietene ale mele și, totodată, singura capabilă să mă scoată din minți și să mă liniștească în același timp. Îți mulțumesc că ai citit cu atenție, iar și iar, capitolele despre Vicious, îți mulțumesc că l-ai iubit, că ai fost alături de mine când am avut nevoie de tine. Dar, mai presus de toate, îți sunt recunoscătoare că ai fost tu însăți.

Le mulțumesc beta-cititorilor mei. Amy, mulțumesc că ai citit manuscrisul în nenumărate rânduri, că mi-ai oferit consultanță juridică și că m-ai făcut să râd când treceam printr-o criză de nervi. Lilian, Paige, Josephine, Ilanit, Sabrina, Rebecca Graham, Ava Harrison și Ella Fox, sunteți extraordinare. Aveți toată recunoștința mea pentru timpul vostru, pentru răbdarea și eforturile depuse. După părerea mea, fiecare dintre voi a ajutat această carte, îmbunătățind-o prin contribuția adusă.

Scanned with CamScanner

Le mulțumesc celor care s-au ocupat de promovarea cărții, dintre care: Julia Lis, Lin Tahel Cohen, Kristina Lindsey (care s-a ocupat de lansarea romanului și de organizarea petrecerii de lansare, o tipă foarte tare. Femeie uluitoare, îți mulțumesc că ai petrecut multe ore obositoare lucrând la campania de marketing!), Sonal, Jessica, Brittany, Sher, Tamar, Avivit, Tanaka, Oriana și multor altor doamne. Indiferent unde mă duc, voi îmi sunteți alături și mă susțineți.

Multe mulțumiri se îndreaptă și către echipa mea editorială. Redactorii mei, Karen Dale Harris — mulțumită muncii tale, toate cărțile la care lucrez sunt mult, MULT mai bune — și Vanessa Leret Bridges. Îi mulțumesc lui Stacey Ryan Blake pentru minunata punere în pagină, iar Letitiei Hasser îi sunt recunoscătoare pentru coperta uimitoare (a fost distractiv să o realizezi, așa-i?).

(Ajunsă în punctul ăsta, a fost cât pe ce să le mulțumesc soțului și fiului meu, dar mi-am adus aminte apoi că tocmai ei au fost cei care m-au tot implorat să ies din biroul meu, ca să le pregătesc cina / gustarea / să mă uit cu ei la TV / să merg cu ei la cumpărături. Dragilor, nu meritați mulțumiri, dar tot vă iubesc mai mult decât orice pe lume.)

Le mulțumesc din inimă bloggerilor care au promovat, au împărtășit lumii și au făcut recenzii acestei cărți — și, în general, cărților mele. Nu știu ce am făcut ca să merit atenția voastră, dar sper că o să continui, pentru că sunteți neprețuiți, uimitori, fiecare în felul lui. Le mulțumesc cititorilor mei pentru că m-au ajutat să-mi văd visul cu ochii, cumpărându-mi cărțile. În fiecare zi mă trezesc cu zâmbetul pe buze, știind că îmi câștig existența făcând ceea ce iubesc să fac, pasiunea mea. Și toate astea sunt posibile datorită vouă.

Scanned with CamScanner

Vreau să le mulțumesc în special tuturor celor care au ajuns până aici. Că v-a plăcut sau nu, recenziile și părerile voastre vor fi binevenite mereu. Chiar vă rog ca, înainte să începeți următoarea lectură, să faceți o recenzie volumului de față,.

Vă trimit dragoste, îmbrățișări și ocheade nerușinate!

Pupici,

L.J.

Scanned with CamScanner

La Editura EPICA au mai apărut:

Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)
de Sarah Mlynowski

Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere
de Jennifer E. Smith

Uite, așa arată fericirea
de Jennifer E. Smith

Salut, rămas-bun și tot ce se întâmplă între ele
de Jennifer E. Smith

E ușor să te iubesc
de Tammara Webber

E ușor să mă rănești
de Tammara Webber

Anna și sărutul franțuzesc
de Stephanie Perkins

Lola și băiatul de treabă din vecini
de Stephanie Perkins

Isla și Fericirea până la adânci bătrâneți
de Stephanie Perkins

Dragostea mea mi-a dăruit
coord. Stephanie Perkins

Zile și nopți de vară
coord. Stephanie Perkins

Destine la limită
de Katie McGarry

Îndrăznește să iubești
de Katie McGarry

Cu el pentru totdeauna
de Katie McGarry

Mare Tranquillitatis
de Katja Millay

Hopeless / Fără speranță
de Colleen Hoover

Slam. Din dragoste pentru Layken
de Colleen Hoover

Nume de cod: Verity
de Elizabeth Wein

Iubire
de Katie Cotugno

Printre tonuri cenușii
de Ruta Sepetys

O mare de lacrimi
de Ruta Sepetys

Adio, New Orleans
de Ruta Sepetys

Cum am devenit populară
de Maya van Wagenen

Începutul tuturor lucrurilor
de Robyn Schneider

Marea călătorie a lui Amy și Roger
de Morgan Matson

O nuntă... cu bucluc
de Morgan Matson

Girl Online
de Zoe Sugg

Scanned with CamScanner

Girl Online în turneu
de Zoe Sugg

Girl Online pe cont propriu
de Zoe Sugg

Cerul e pretutindeni
de Jandy Nelson

Îți voi dărui soarele
de Jandy Nelson

Duff — Desemnată Urâțica și doloFana din gașca Fetelor
de Kody Keplinger

Flower
de Elisabeth Craft
și Shea Olsen

Ascultă-ți inima
de Sarah Dessen

Sfântul tuturor celor văzute și nevăzute
de Sarah Dessen

Magia lucrurilor simple
de Estelle Laure

Urgia și zorile
de Renée Ahdieh

Trandafirul și hangerul
de Renée Ahdieh

Dumplin'
de Julie Murphy

Love & Gelato. Vacanță la Florența
de Jenna Evans Welch

Ce se întâmplă cu noi
de Huntley Fitzpatrick

Singura amintire a Florei Banks
de Emily Barr

Sub soarele nopții
de Trish Cook

Fetița care privea trenurile plecând
de Ruperto Long

Cu tine în Paris
de Clémentine Beauvais

La adăpostul nopții, vântul ne va purta înapoi acasă
de Majok Tulba

Fata pe care el o știa
de Tracey Garvis Graves

În colecția EpicWave au apărut:

Născută din fum și os
de Laini Taylor

Vremuri de sânge și străluciri de stele
de Laini Taylor

Visuri de îngeri și monștri
de Laini Taylor

Visul își alege visătorul
de Laini Taylor

Și am privit cu toții spre cer...
de Tommy Wallach

Cu toții suntem făcuți din molecule
de Susin Nielsen

Simon și Planul Homo Sapiens
de Becky Albertalli

Etajul o mie
de Katharine McGee

Scanned with CamScanner

Vertigo
de Katharine McGee

Cinder
de Marissa Meyer

Scarlet
de Marissa Meyer

Cress
de Marissa Meyer

În colecția EpicLove,
adresată tinerilor peste șaptesprezece ani, au apărut:

Te aștept
de J. Lynn / Jennifer L. Armentrout

Te doresc
de J. Lynn / Jennifer L. Armentrout

Rămâi cu mine
de J. Lynn / Jennifer L. Armentrout

Lasă-mă să te iubesc
de J. Lynn / Jennifer L. Armentrout

Mă pierd în tine...
de Jasinda Wilder

Mă regăsesc în noi...
de Jasinda Wilder

Răniți
de Jasinda Wilder

Intimidare
de Penelope Douglas

Rivali
de Penelope Douglas

Descătușare
de Penelope Douglas

Flacăra dintre noi
de Penelope Douglas

Ugly love — Despre fața urâtă a iubirii
de Colleen Hoover

Totul se termină cu noi
de Colleen Hoover

Speranța pierdută
de Colleen Hoover

Verity
de Colleen Hoover

Vocea lui Archer
de Mia Sheridan

Zece respirații scurte
de K.A. Tucker

O minciună nevinovată
de K.A. Tucker

În patru secunde ai pierdut totul
de K.A. Tucker

Callie & Kayden. Așa cum e scris în stele
de Jessica Sorensen

Te-am ales pe tine
de Mia Sheridan

Cum să furi o inimă cu un sărut
de L.J. Shen

Scanned with CamScanner

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-8754-86-4

Format: 16/54x84
Coli tipo: 27

Tipar executat la:
EVEREST
TIPOGRAFIA

Scanned with CamScanner

EMILIA

Se spune că dragostea și ura sunt unul și același sentiment, trăit doar în împrejurări diferite. E adevărat.

Bărbatul pe care îl văd în visurile mele îmi bântuie și coșmarurile.

E un avocat strălucit.

Un criminal abil.

Un mincinos chipeș.

Amenințare și salvare.

Monstru și amant.

Cu zece ani în urmă, m-a obligat să plec din orășelul în care locuiam amândoi. Acum, a venit după mine la New York și nu se dă plecat decât dacă mă ia cu el.

VICIOUS

E o artistă săracă.

Frumoasă și prețioasă aidoma unei flori de cireș.

Cu zece ani în urmă, a intrat nepoftită în viața mea și mi-a dat-o complet peste cap.

Iar pentru asta a plătit scump.

Pentru mine, Emilia LeBlanc ar trebui să fie tabu. A fost iubita unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei. Fata care îmi cunoaște cele mai întunecate secrete și, totodată, fiica servitorilor familiei mele.

Asta ar trebui să mă împiedice să alerg după ea. Dar nu e de ajuns.

Și ce dacă mă urăște? Va trebui să se obișnuiască să mă aibă în preajmă.

După succesul romanului „Cum să furi o inimă cu un sărut", #1 BESTSELLER AMAZON, L. J. Shen oferă cititorilor o nouă serie care va frânge inimi - **PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL TUTUROR SFINȚILOR**

ISBN 978-606-8754-86-4

EPICLOVE

Ficțiune contemporană pentru tineri +17 ani
www.edituraepica.ro

+17

Scanned with CamScanner